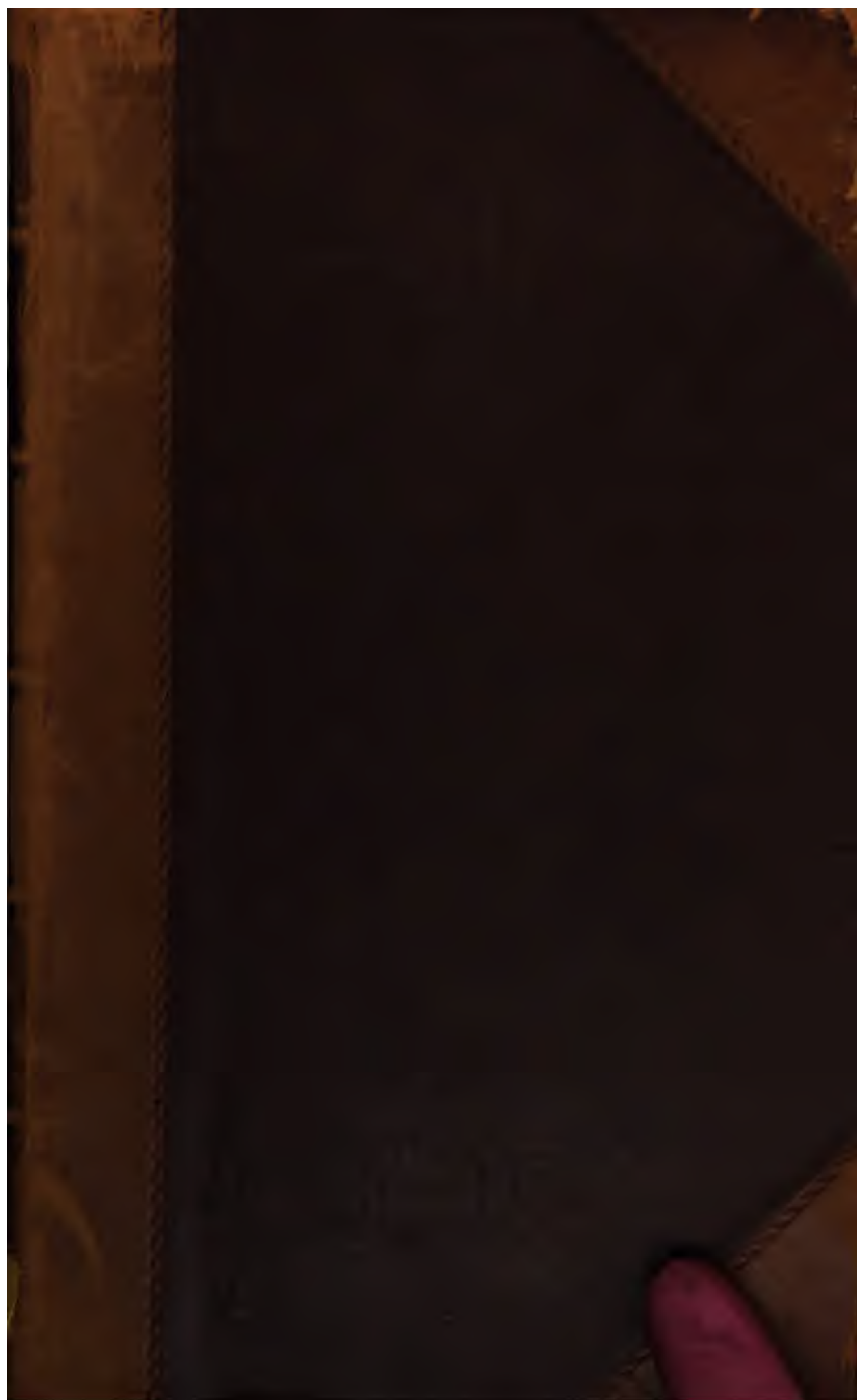

COMMENTATIO CRITICA

DE

ANTHOLOGIA GRAECA.

COMMENTATIO CRITICA

DE

ANTHOLOGIA GRAECA.

SCRIPSIT

ALPHONSUS HECKER,

PHIL. TH. MAG. LIT. HUM. DR.

LUGDUNI BATAVORUM,

APUD S. ET J. LUCHTMANS,

ACADEMIAE TYPOGRAPHOS.

MDCCCXLIII.

PRAEFATIO.

In diversa fortuna, qua veterum scriptorum reliquiae usae sunt, si pessimam expertam esse Anthologiam Graecam affirmavero, vera dicere videbor vel ei qui editionem omnium limatissimam a Iacobsio, venerando sene, Anthologiae sospitatore, procuratam raptim percurrat. Tot enim unaquaque fere pagina singulisque epigrammatibus appictae conspiciuntur corruptelarum notae, ut non mirer illos qui veterum scripta tantum ad pulcri sensum alendum legere solent, ab ea accuratius exploranda deterreri. Qua diligentiore cura adhibita, in compluribus praeterea haerebis locis, ulceribus ὑπούλοις *afflictis, quos a grammaticis vel minus intellectos vel non satis plene recteque tractatos et sanatos esse idoneis argumentis demonstrare posse tibi videaris. Neque mirandum hoc est in eo opere, quod quoties in novas formas mutatum est, toties non tantum librariorum negligentia, sed eorum quoque, qui carminum contexuerunt coronas, libidine de pristino nitore amisit. Antiquiores enim post Meleagrum Anthologiarum conditores plu-*

ra vel in codicibus corrupta vel a quadratariis male descripta pro arbitrio mutasse suaque Poetarum verbis supposuisse, opinio non iniuria serpit, quae licet multis iisque haud levibus momentis confirmari posse videatur, ad eam tamen quae in his literis iure requiritur probabilitatem evehi nequit. At si vel haec omittas, tot tamen vitia tollenda restant, ut omnia non unius hominis operâ, sed plurium tandem in unum coniuncto labore sanari queant, id quod meo ipsius quoque exemplo docui didicique. Qui enim saepissime priorum interpretum commentis fidem denegaverim eorumque veritatem elevare conatus sim, de compluribus locis sententiam antea non incredibilem visam abieci et Meinekii rationibus cessi. Huius enim viri egregii, ingenio subtili, iudicio acri, lectione diffusissima, multisque iam nominibus de literis Graecis praeclare meriti, Delectus epigrammatum eique subiuncta Coniectanea critica sub idem fere tempus prodierunt, quo nostra typographis tradere primum fuit animus. Telae nostrae partem retexendam esse statim intellexi, resecandis nonnullis quae vel occupata vel minus recte administrata viderem, aliis quae prae Meinekii correctionibus repudianda viderentur, addendis aliis ubi sententiae tenax pluribus novisque argumen-

tis eam adstruere necessarium ducerem; dissensum autem ubique libere significavi. Omnium locorum mendosorum medelam proponere nec potui, nec volui; id autem constanter egi ut lectioni traditionis stabilitate corroboratae firmiter, ubi explicari posset, adhaererem, si corruptam esse liqueret, non nimis longe eius vestigia relinquerem. Hoc enim persuasum mihi est, coniecturis veris et maxime probabilibus, reperiundis ingenii vi, accurata Graecae linguae in universum cognitione eiusque quem tractes scriptoris usus diligenti observatione accedentibus, repertis egregium quoddam firmamentum ex rationibus palaeographicis accedere solere. Codicem Vaticanum sive Palatinum, nisi antiquiora et meliora adessent subsidia, suspicionibus fundamentum feci; Planudae autem coniecturas plerumque nec veras nec aptas esse demonstravi; et erat vir ille optimus castitate et pietate in paucis insignis, artis criticae minime peritus. Ad alios scriptores rarissime excurri, ne eorum quidem, quae de Callimachiis reliquiis uberius disputata sunt, proferendorum occasionem sum aucupatus, sed oblata opportunitate usus sum, ut promissis starem.

Quaecunque denique libro nostro impendeant fata, etsi mea maximopere referat num intelligentes harum rerum arbitri operam meam fru-

stra insumtam an cum fructu collocatam esse iudicaturi sint, laboris tamen impensi numquam poenitebit. Nam hac de causa saepissime et de singulis locis cum GEELIO *viro eximio et humanissimo agendi et colloquendi occasio cupide expetita mihi oblata fuit, quarum disputationum suavissimarum nunc quam maxime iucundissimam recolo memoriam. Quod vir ille, mihi* αἰδοῖός τε φίλος τε, *salutari imprimis cura mea studia fovit,* μεγάλη χάρις αὐτῷ. *Si dicta factis exaequare vellem, profecto*

μελισσοτεύκτων κηρίων
ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά

esse deberet; quare quum pectore condita apte explicare non possim, grati animi testificationem brevissima complector voce, quam idem qui me tenet affectus poetae haud ignobili dictavit, lingua quam Olympo demittentes mortalibus gratificatae sunt Gratiae Musaeque.

Scripsi Lugduni Bat. ipsis Kalend. Aug.
MDCCCXLIII.

ANTHOLOGIAE PALATINAE

LIBER TERTIUS.

Inscriptio libri in Codice Palatino exstat haec: *ἐν Κυζίκῳ, εἰς τὸν ναὸν Ἀπολλωνίδος τῆς μητρὸς Ἀττάλου καὶ Εὐμένους, ἐπιγράμματα, ἃ εἰς τὰ στυλοπινάκια ἐγέγραπτο, περιέχοντα ἀναγλύφους ἱστορίας ὡς ὑποτέτακται*, i. e. *eodem ordine, quo hic descripta sunt.* cf. Schol. ad IV. 1. 1. apud Iacobs. ad Anth. Pal. T. III. p. 41 sq. *ἐρωτικὰ ἰδίως καὶ ἀναθεματικὰ καὶ ἐπιτύμβια καὶ ἐπιδεικτικά, ὡς νῦν ὑποτέτακται ἐν τῷ παρόντι πτυκτίῳ.* Alia in margine addita est: *ταῦτα ἐν Κυζίκῳ ἐν τῷ θαυμαζομένῳ ναῷ τῆς μητρὸς Ἀττάλου καὶ Εὐμένους τῶν Περγαμηνῶν.* Videntur haec duodeviginti epigrammata, ab ignobili aliquo versuum fabro profecta, et Gregorii alicuius cura Cyzici descripta, ab Constantino Cephala Anthologiae inserta esse. Eiusdem operam in describendo alio epigrammate Cyziceno commemorat Schol. ad Ep. A. P. VII. 334. T. III. p. 294. *εἰς Φρόντωνα υἱὸν Πωλίττης, εὑρέθη δὲ ἐν Κυζίκῳ, τὸν δὲ ποιήσαντα οὐ γινώσκω, ἐγράφη δὲ καὶ τοῦτο ὁμοίως παρὰ τοῦ μακαρίτου Γρηγορίου τοῦ καμψικίζοντος*, (cogno-

men minus honorificum ex scripturae vestigiis eruit Paullsenius) *ὅθεν αὐτὸ καὶ ὁ Κεφαλᾶς ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν ἔταξεν.* Literarum obscuritas, quum Gregorius haec carmina describeret, causa fuisse videtur foedissimarum mendarum, quibus obsita sunt. Attalus et Eumenes, pietate erga matrem maxime insignes, mortuae Cyzici templum dedicaverant, in quo singularum columnarum basis anaglyphis, filiorum pia in parentes facta repraesentantibus, ornata erat. Primae columnae insculpta erat Semeles apotheosis, epigrammate infra scripto, huius libri cap. 1.

Τάνδε Διὸς δμαθεῖσαν ἐν ὠδίνεσσι κεραυνῷ,
καλλίκομον Κάδμου παῖδα καὶ Ἁρμονίης,
ματέρα θυρσοχαρὴς ἀνάγει γόνος ἐξ Ἀχέροντος,
τὰν ἄθεον Πενθεῦς ὕβριν ἀμειβόμενος.

Schol. *εἰς Διόνυσον, Σεμέλην τὴν μητέρα εἰς οὐρανὸν ἀνάγοντα, προηγουμένου Ἑρμοῦ, Σατύρων δὲ καὶ Σειληνῶν μετὰ λαμπάδων προπεμπόντων αὐτούς.* Vs. 2. Codex *παῖδα Κάδμου* et *Ἁρμονόης.* v. 4. *Πενθεύς*, quod correxit Chardon de la Rochette, genitivus: *Ἀχιλλεῦς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Ἴωσι*, An. Ox. III. p. 236. 28, *Γηρυονεῦς ἀγέλην* restituit Iacobs. in Ep. Syll. Welck. 203. 3. p. 254., sed ne sic quidem locum sanatum puto; Iacobsius olim de *ἀμυνόμενος* cogitavit, quod postea quidem recte reiecit, sed loci explicationem non addidit. Fortasse scribendum

τὰν ἄθεον Πενθεῦς ὕβριν ἀμειβομένου.

Pentheum immanis, qua olim deum laesit, contumeliae poenitet, et supplex Bacchum adoratur.

Legibus pentametri coactus Poeta media forma usus est, ut infra cap. V. 5. ἁ δ' ἐπαρήγει, βριθὺ κατὰ κροτάφων βάκτρον ἐρειδομένα. cf. ad VII. 657. 9. In Ep. III. 5. legitur de Amyntore Phoenicis patre

κεῖνος δ' αὖ δολίοις ψιθυρίσμασιν ἤχθετο κούρῳ,
ἦγε δ' ἐς ὀφθαλμοὺς λαμπάδα παιδολέτιν.

Heynio debetur παιδολέτιν, Codex παιδολέτην: praestat παιδολετῆρ.

Ep. V.

Κρεσφόντου γενέτην πέφνες τὸ πάρος, Πολύφοντα,
κουριδίης ἀλόχου λέκτρα θέλων μιάναι.
ὀψὲ δέ οἱ πάϊς ἦκε φόνῳ γενέτη προσαμύνων,
καί σε κατακτείνει ματρὸς ὑπὲρ Μερόπας·
τοὔνεκα καὶ δόρυ πῆξε μεταφρένῳ· ἁ δ' ἐπαρήγει,
βριθὺ κατὰ κροτάφων βάκτρον ἐρειδομένα.

Schol. Ὁ Ε ἔχει Κρεσφόντην ἀναιροῦντα Πολυφόντην τοῦ πατρὸς τὸν φονέα· ἔστι δὲ καὶ Μερόπη βάκτρον κατέχουσα καὶ συνεργοῦσα τῷ υἱῷ πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐκδημίαν. Vs. 3. Iacobsius coniecit: φόνον γενετῆρος ἀμύνων, interpretans « venit ut patris caedem ulcisceretur," quod an ἀμύνειν significare non possit dubito. Vulgata non videtur sensu idoneo destituta « caede tua patri opem ferens." Sed initio versus corrige ὀψὲ δέ σοι. cf. ad VI. 190. 9. Vs. 5. cf. Bianor IX. 223. 7. αὐχένι δ' ἰὸν ἔπηξεν. Call. fr. 139. Nonn. Dion. XVI. 35. ἐμῷ χροῒ μὴ δόρυ πήξῃ.

Ep. VI.

Γηγενέα Πυθῶνα, μεμιγμένον ἑρπετὸν ὁλκοῖς
ἐκνεύει Λητώ, πάγχυ μυσαττομένη·
σκύλαν γὰρ ἐθέλει πινυτὴν θεόν· ἀλλά γε τόξον,

θῆρα καθαιμάσσει Φοῖβος ἀπὸ σκοπιῆς·
Δελφὸν δ' οὐ θήσει τρίπον ἔνθεον· ἐκ δὲ δρακόντων
πικρὰν ἀποπνεύσει ῥοῖζον ὀδυρόμενος.

Vs 2. vulgatur Λατώ et vs. 3. πινυτάν, quae diversae dialecti vestigia sustuli, quod ubique faciam ubi una et altera mutatione res transigi possit, aut aliis indiciis appareat, quamnam dialectum poeta praetulerit. De mira dialectorum confusione in codice Palatino peritissime iudicavit Iacobs. Praef. A. P. p. XLV sqq. Vs. 1. Graef. Epist. Crit. p. 103. plures proposuit coniecturas, γηγενέα Πυθῶν' ἀνελιγμένον ἑρπετὸν ὁλκοῖς al. quarum nulla probabilis; ὁλκοῖς falso cum μεμιγμένον coniunctum; ad μυσαττομένη referendum est: « Latona ingentibus spiris serpentis perterrita." Quare Python μεμιγμένον ἑρπετόν dicatur, obscurum. Vs. 3. Iacobsius corrigit ἀλλά γε τόξῳ, vel servato τόξον; καθαιμάσσει Φοίβου. Fortasse corrigendum

ἀλλά γε λοξὸν
θῆρα καθαιμάσσει Φοῖβος ἀπὸ σκοπιῆς.

Callim. A. P. IX. 336. 3. λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος. Nonn. Dion. VII. 328. δράκων δέ τις ἀγκυλὸς ἕρπων. Corrupti quoque sunt sequentes versus; Chardonus coniecit Δελφοῖς, quo assumto Iacobsius totum locum ita constituit:

Δελφοῖς οὖν θήσει τρίπον ἔνθεον· ὃς δ' ἄρ' ὀδόντων
πικρὸν ἀποπνεύσει ῥοῖζον ὀδυρόμενος.

« Phoebus igitur tripodem Delphis ponet; hic autem e dentibus tristem strepitum lamentando edet," respici putans ὀδοντισμόν in nomo Pythico, ὡς τοῦ

δράκοντος ἐν τῷ τετοξεῦσθαι συμπρίοντος τοὺς ὀδόντας Poll. IV. 84. Chardoni interpretationem tacere praestat, Graef. l. c. scribendum existimat

Δελφὸν δ' αὖ θήσει τρίπον ἔνθεον· ἐκ δὲ δράκων οἱ
πικρὸν ἀποπνεύσει ῥοῖζον, ὀδυρόμενος.

Hi omnes πικρὸν ῥοῖζον male interpretati sunt, quod haud dubie intelligendum de stridore sagittarum, quibus Pytho interfectus est, (Hom. Il. II. 361. ὀϊστῶν τε ῥοῖζον) unde locum ita emendandum censemus

ἀλλά γε λοξὸν
θῆρα καθαιμάσσει Φοῖβος ἀπὸ σκοπιῆς,
Δελφὸν δ' εὖ θήσει τρίπον ἔνθεον· ὃς δ' ἄρ' ἀκόντων
πικρὸν ἀποπνεύσει ῥοῖζον ὀδυρόμενος.

« Phoebus Delphicum tripodem oracula fundentem bene reget." De εὖ τιθέναι et θέσθαι τι dixerunt Valck. Eur. Hipp. 708. Wyttenb. Plut. Mor. p. 129. d. Dionys. Athen. XV. p. 669. d. συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος. Δελφὸν τρίπον sanissimum est, ut Δελφὸς ἀνήρ Inc. Schol. Ar. Eq. 538. Call. fr. 450. Tryphiod. 643. Nonn. IX. 263. Δελφὸς Ἀπόλλων XIX. 321. XL. 401. Δελφὸς λαὸς Call. Ap. 97. Quod deinde restitui ΔΕΛΡΑΚΟΝΤΩΝ pro ΔΕΔΡΑΚ. certum est, una tantum litera Δ in Λ mutata, cujus confusionis exempla permulta in Anthologia obvia v. ad VI. 205. 3. ἄκοντες etiam *sagittas* denotare posse vel sine exemplis credendum foret, adsuntque in Ep. A. P. IX. 265. 3. et VII. 443.

Τῶνδέ ποτε στέρνοισι τανυγλώχινας ὀϊστοὺς
λοῦσεν φοινίσσᾳ θοῦρος Ἄρης ψακάδι.
ἀντὶ δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα κτλ.

ἀποπνεύσει, est *morietur*. Dioscorid. A. P. V. 53. 3. Call. Del. 186. fr. 219. *ὅς δέ* praeiverat Iacobsius. Schol. *Ὁ ΣΤ. ἔχει Πυθῶνα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἀναιρούμενον, καθότι τὴν Λητὼ πορευομένην εἰς Δελφοὺς ἐπὶ τὸ κατασχεῖν τὸ μαντεῖον ἐπιφανεὶς διεκώλυσεν.*

Ep. IX.

Μητέρα τρηχείοισιν ἐπὶ σπείρημα σιδήρῳ
Σαλμωνεῖ γενέτᾳ τῷδ' ὑποτασσομένῳ·
Οὐκέτι γὰρ δουλώσει ἐν ἕρκεσιν, ἐγγύθι λεύσσων
Νηλέα καὶ Πελίαν τούςδε καθεζομένους.

Schol. *Ἐν τῷ Θ Πελίας καὶ Νηλεὺς ἐνλελάξευνται, οἱ Ποσειδῶνος παῖδες, ἐκ δεσμῶν τὴν ἑαυτῶν μητέρα ῥυόμενοι, ἣν πρώην ὁ πατὴρ μὲν Σαλμωνεὺς διὰ τὴν φθορὰν ἔδησεν· ἡ δὲ μητρυιὰ αὐτῆς Σιδηρὼ τὰς βασάνους αὐτῇ ἐπέτεινεν.* In primo disticho, quod plane sensu caret, olim scriptum fuisse

μητέρα τρηχείοισιν ἐπὶ σπειρήμασι Τυρὼ'
Σαλμωνεῖ γενέτᾳ τῷδ' ὑποτασσομέναν

Iacobsius coniecit, simul distichon excidisse suspicatus. Graef. Ep. Cr. p. 103. haec proposuit

Μὴ τρέμε τρηχείῃσιν ἐπὶ σπείρῃσι Σιδηροῦς
Σαλμωνεῖ γενέτῃ τῷδ' ὑποτασσομένη.
οὔ σ' ἔτι γὰρ δουλώσει ἐν ἕρκεσιν, ἐγγύθι λεύσσων
Νηλέα καὶ Πελίαν τούςδε καθεζομένους.

ut Poëta alloquatur ipsam Tyronem, Salmonei filiam. Mihi vix dubium videtur primùm distichon lenissima emendatione ita restituendnm esse

Μητέρι τρηχέϊ οἴσει ἐπὶ σπείρημα Σιδηρὼ
Σαλμωνεῖ γενέτῃ τῷδ' ὑποτασσομένῃ.

« Sidero tormenta infert matri quae iam crudeli hic adstanti Salmoneo subiecta est." Post haec distichon excidisse recte monuit Iacobsius, in quo matris nomen occurrere debebat redibatque oratio ad Salmoneum, de quo dicitur *ἐγγύθι λεύσσων*. Versu 4. ineptissimum profecto est *καθεζομένους*, quasi sedentes in anaglypho Neleus et Pelias repraesentati essent. Scribendum omnino

ἐγγύθι λεύσσων
Νηλέα καὶ Πελίαν τούςδε καθεξομένους.

σπείρημα, quod de spiris serpentis occurrit in Archiae Ep. A. P. VI. 207. 7. Nonn. Dion. XL. 487. XLI. 181. similiterque in App. Ep. 109. 1.

Αἰῶνος σπειρήματ' ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμεῖο,

apte transferri potest ad torturae instrumenta inflexa. Syllabae longae *σιδήρωι* ex more antiquo iota additum est, quod saepissime in Codice Palatino observare licet; cf. Herodian. A. B. T. III. p. 1205. *τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀντιγράφων ἐν ταῖς εἰς ω ληγούσαις εὐθείαις εἶχον τὸ ι προςγεγραμμένον, οἷον ἡ Λητῶι, ἡ Σαπφῶι*, v. infra ad IX. 291. 2.

Ep. X.

Φαῖνε, Θόαν, Βάκχοιο φυτὸν τόδε· ματέρα γάρ σου
ῥύση τοῦ θανάτου, οἰκέτιν Ὑψιπύλαν.
ἃ τὸν ἀπ' Εὐρυδίκας ἔτλη χόλον, ἦμος ἀφοῦθαρ
ὕδρος, ὁ γᾶς γενέτας, ὤλεσεν Ἀρχέμορον.
Στεῖχε δὲ καὶ σὺ λιπὼν Ἀσωπίδος νεαν κούραν,
γειναμένην ἄξων Λῆμνον ἐς ἠγαθέην.

Schol. *Ἐν δὲ τῷ κατὰ δύσιν πλευρῷ ἐστιν ἐν ἀρχῇ τοῦ Ι πίνακος Εὔνοος γεγλυμμένος καὶ Θόας, οὓς*

ἐγέννησεν Ὑψιπύλη, ἀναγνωριζόμενοι τῇ μητρὶ, καὶ τὴν χρυσῆν δεικνύντες ἄμπελον, ὅπερ ἦν αὐτοῖς τοῦ γένους σύμβολον, καὶ ῥυόμενοι αὐτὴν διὰ τὸν Ἀρχεμόρου θάνατον τῆς παρ' Εὐρυδίκης τιμωρίας. Vs. 3. pro ἀφοῦθαρ Heynius coniecit ἐπ' οὖθαρ, ut verbum substantivum omissum sit « Archemorum lactentem;" Graefius ἦμος ἄρ' εἶθαρ. Iacobsius ἦμος ὑρούσας. In ultimo θαρ latere videtur θὴρ, adeo ut corrigendum putem

ἦμος ἄφνω θὴρ

ὕδρος, ὁ γᾶς γενέτας, ὤλεσεν Ἀρχέμορον.

θὴρ ὕδρος, ut idem poëta infra cap. 19. 3. θὴρ δὲ λύκαιν' ἄνδρωσεν ὑπὸ σπήλυγγι τιθηνός. Call. Del. 119. ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι, et quae Lobeck. Paral. I. p. 266. 4. composuit, Mesomed. A. P. XIV. 63. 4. βρέμουσα λέαινα θήρ. Epimenid. Ael. N. A. XII. 7. ἀπεσείσατο θῆρα λέοντα. Eur. Herc. F. 465. στολήν τε θηρὸς ἀμφέβαλλε σῷ κάρᾳ λέοντος.

Vs. 5. Iacobsius coniecit: στεῖχε δὲ καὶ σὺ λιπὼν Ἀσωπίδας, Εὔνο', ἀρούρας; Graefius, suppresso Eunoi nomine, Ἀσωπίδος αἶαν ἀρούρας, aut etiam Ἀσωπίδος ἕδρανα κούρας. Haec verba ad Eunoum referri non est necesse, nam Poëta ab eo quod in anaglypho repraesentabatur, si Scholiastae fides, liberius recessit, et de uno tantum Thoante loquitur. In Ep. XIV. adscripto imagini Tityi, ab Apolline et Diana sagittis interfecti, illud ipsum facinus Iovi tribuitur. Hoc distichon ita redintegrandum est

στεῖχε δὲ καὶ σύ, λιπὼν Ἀγακλίδος ἔνδοθι κούρας,
μεμναμένην ἄξαι Λάμνον ἐς ἠγαθέην.

Epigrammatis sensus: „Monstra, Thoas, vitem illam, et ubi, relicta domo Eurydicae, ut matrem Lemnum abduces". ἔνδοι recentiorum usu tritum de sedibus, aula, domo, ut Nonnus de Dindymo Κυβελίδος ἔνδια Ῥείης. Unam literam si quis itaque ponat, τέκν in ἔνδον mutato, simillimos reperiet ductus majores ΕΝΔΙΝ et ΕΝΔΙΑ; καί trajectum est, ut in Agath. Ep. A. P. VI. 72.

ἀμφοτέροις δὲ
ἐπιπέδιλον πλήξας ἔξεπεσε λίθος·
εἶπε δὲ καὶ χαίρων ὁ γελαστός

ubi ceteroquin καί plane superfluum. v. et infra 13. 5. Pro ἄξαι codex ἔξω, cui Iacobsius ἄξων substituit: illud praeferendum, στεῖχε τὸ ἄξαι, ut I. 101. 3. ἦλθον ἀρῆξαι. alia conduxit Iacobs. A. P. p. 335. Eadem constructio in Epigrammate Petroniani primum edito ab Letronnio in eleganti commentatione de Memnonis statua (Paris. 1833) p. 224.

Τούτοις τοῖς ἐλέγοις Πετρωνιανός σε γεραίρει,
ἐνθάδ' ἐπελθὼν ἐπὶ σοὶ μουσικὰ δῶρα διδοὺς,
πατρόθεν οὔνομ' ἔχων Ἀστηρὸς, Ἰταλὸς ἀνήρ,
ἀλλά σύ μοι ζώειν δηρὸν, ἄναξ, χάρισαι.
Πολλοὶ ἅμα στείχουσι δαήμενοι, ἦ ῥ' ἔτι Μέμνων
τοῦ λοιποῦ γῆρυν σώματος ἐντὸς ἔχει.
Λῆξε δ' ὅ γε στείνων, κεφαλῆς τ' ἀπερήμενος, αὐδῆς
ὕβρει Καμβύσεω μητέρι μεμφόμενος.
Νῦν δ' ἂν δ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖνας ἀνίσχῃ
ἦμαρ σημαίνει τοῖς παρεοῦσι βροτοῖς.

Ad Vs. 2. cf. App. Ep. 282. 4. *κτήσεος ἐξ ὁσίης ψυχικὰ δῶρα διδούς.* Nomen *Ἀστηνός* metro adversatur, Letronn. *Ἀστύλλιος*, etsi aliud quid requiri viri praestantissimum minime latuerit. Videtur *N* in *ΑΣΤΗΝΟΣ*, quo metrum evertitur, describentis errore natum esse, quum in colosso scriptum sit *ΣΤΙ*; saepiusque ipsius lapicidae culpa hoc admissum est, v. c. *αὐλημΣΙ* pro *αὐλῆΝ* C. I. 1638. Iam nomen oritur metro certe conveniens *Ἀστήλιος*, quod quum nusquam alibi reperiatur, fortasse in *Ἀσφήλιος* mutandum. In eodem versu novum exemplum adest primae in *ὕαλος* productae, de quo dubitabat Passov. ap. Iacobs. ad A. P. IX. 280. 3. Vs. 5. corrigendum

Πολλοὶ ἅμα στείχουσι δαήμεναι, εἴ γ' ἔτι Μέμνων
τοῦ λοιποῦ γῆρυν σώματος ἐντὸς ἔχει.

Epigr. XI.

Ἔτλης καὶ σὺ λέχη Δανάη, Πολυδέκτεα μισεῖν,
δυσφήμοις εὐναῖς τῷ Διὶ μεμψάμενος,
ἀνθ' ὧν ὄμματ' ἔλυσε τὰ Γοργόνος ἐνθάδε Περσεὺς
γυῖα λιθουργήσας, μητρὶ χαριζόμενος.

Vitium in priore pentametro non latuit Iacobsium, qui docte coniecit *δυσφήμοις ξένοις τῷ Διὶ μεμψάμενος.* Verum est

δυσφήμοις εὐναῖς τῷ Διὶ μεμψαμένης.

Infelix Danaë fluctibus marinis iactata habuit quare de Iove conquereretur: Nonn. Dion. VIII. 136. *οὐ Δανάη παρίαυε τὸ δεύτερον ὄψιος Ζεύς, ἀλλὰ σιδηροφόροιο μετὰ σφρηγῖδα μελάθρου, μεμφομένη χρυσέοισι γάμοις, ναυτίλλετο νύμφη.*

Ep. XV.

Οὐκέτι Προίτου παιδὸς φόνον ἔτλη Βελλεροφόντης
τοῦδ' ἐκτὸς παιδὸς, κειρομένου θάνατον,
Γλαύκου κλυτοῦ γένους. Ἰοβάτου δ' ὑπάλυξεν
οὕτως ἤδη Μοιρῶν (τῶνδ') ἐπέκλωσε λίνα,
καὶ τὸν πατρὸς φόνον αὐτὸς ἀπήλασας, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
καὶ μῦθον ἐσθλῶν μάρτυς ἐπεφράσατο.

Schol. Ἐν δὲ τῷ ΙΕ Βελλεροφόντης ὑπὸ τοῦ παιδὸς Γλαύκου σωζόμενος, ἡνίκα κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ Πηγάσου εἰς τὸ Ἀλήϊον πεδίον, ἔμελλεν ὑπὸ Μεγαπένθους τοῦ Προίτου φονεύεσθαι. Haec historia, nostro loco tantum narrari videtur; certe Homero et Scholiastae Veneto, qui Bellerophontis filios recenset ad Il. VI. 200. Glaucus ignotus fuit. Vs. 2. Iacobsii correctura ἐκτὸς pro ἐκ τοῦ recepta est, et Vs. 4. ubi τῶνδ' inserto metrum restituit. Idem caetera ita corrigi voluit

Ὀφλεῖν, Προίτου παιδὸς φόνον ἔτλη Βελλεροφόντης

vel οὐ pro οὐκέτι, vs. 2. τοῦδ' ἐκτὸς παιδὸς φυγὼν θάνατον, Vs. 3. Γλαύκου κηδεμονῆος δ' οὐδ' Ἰοβάτας ὑπάλυξε, quod tentamen nimis violentum est, neque aliunde constat Iobatam a Bellerophonte interfectum esse. Equidem haec leniter ita emendaverim:

οὐ κεν Προίτου παιδὸς ὅδ' ἔσχεθε Βελλεροφόντης
τοῦδ' ἐκτὸς παιδὸς, κειρόμενος θάνατον,
Γλαῦκον ῥέξαντα ἀγχινοῦς Ἰοβάτου δ' ὑπάλυξεν·
οὕτως γὰρ Μοιρῶν τῶνδ' ἐπέκλωσε λίνα.

» Non amplius Bellerophon cohibuisset, lassitudine confectus, caedem a Proeti filio intentatam, absque

hoc filio Glauco, et tamen idem antea machinationes regis imbellis Iobatae strenue evitaverat; sic fata voluere," Bellerophon qui antea fortiter omnes ab Iobata contra ipsum missos Lycios interfecerat, mihi ipse ab uno Megapenthe (sine Glauci filii auxilio, caesus fuisset. In prioribus [illegible] θάνατον Προίτου παιδός, caedes a Proeti filio imminens. Alcaeus A. P. VI. 218. 5. δείσας δ' ὠμηστέω θηρὸς μόρον. Eur. Or. 723. θάνατον Ἀργείων. v. Pflugk. ad Herc. Fl. 309. In vs. 2. literae Ω figura videtur paullo obscurior fuisse, unde descriptor bis lapsus est. Vs. 3. κραίνται a κραίνω, καὶ Δωρική ἐστιν ἡ κλίσις, συνήθης γεγονυῖα τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. Theognost. A. B. III. p. 976. 22. in Ionicis Callimachus [illegible], fr. 280. [illegible] fr. 204. in Epigr. A. P. VI. 98. [illegible]

μοῖραν ἀλωεῖται στάχυος.

dudum [illegible] emendavit V. D. apud Hm. Steph. Thes. s. v. quod non meminerat Meinekius idem coniiciens ad Delect. Epigr. (Berol. 1842) p. 223. Ad genitivum hunc repeto accusativum θάνατον, quem tamen necem ab Iobate sibi imminentem effugit. Hoc non ab omni parte pulcrum et expeditum est, sed melius quid non succurrit, ἀγεννοῦς certe ex vero restitutum videtur. Vs. 6. μόχθων et ἐπεφράσατο coniecit Iacobs. Graef. l. c. καὶ μόχθων ἐσθλῶν μάρτυν ἐπεφράσατο. Quum Glaucus, caede a patre propulsa, Megapenthem non interfecerit, probabile est eum Bellerophontem et Proeti filium ad concordiam reducere voluisse, idque revera ei cessisse. In hanc

sententiam recte corrigi posse videtur

καὶ μόθων ἐσθλῶν κάρτος ἀπεφράσατο.

Tu caedem a patre propulisti, et quid efficere possent μόθων ἐσθλοί, vidisti."

LIBER QUARTUS.

Τὰ προοίμια τῶν διαφόρων ἀνθολογιῶν.

1. *Μελεάγρου στέφανος.*

In hoc prooemio Anthologiae amasio Diocli dedicatae, Meleager singulos poetas, quorum carminibus coronam ornaverat, floribus, fruticibus et arboribus comparat, vs. 4 sqq.

πολλὰ μὲν ἐμπλέξας Ἀνύτης κρίνα, πολλὰ δὲ Μοιροῦς
λείρια, καὶ Σαπφοῦς βαιὰ μέν, ἀλλὰ ῥόδα·
νάρκισσόν τε τορῶν Μελανιππίδου ἔγκυον ὕμνων,
καὶ νέον οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνίδεω·
σὺν δ' ἀναμὶξ πλέξας μυρόπνουν εὐάνθεμον ἶριν
Νοσσίδος, ἧς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν Ἔρως·
τῇ δ' ἅμα καὶ σάμψυχον ἀφ' ἡδυπνόοιο Ῥιανοῦ,
καὶ γλυκὺν Ἠρίννης παρθενόχρωτα κρόκον,
Ἀλκαίου τε λάληθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον,
καὶ Σαμίου δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον·
ἐν δὲ Λεωνίδεω θαλεροὺς κισσοῖο κορύμβους,
Μνασάλκου τε κόμας ὀξυτόρου πίτυος·
βλαισήν τε πλατάνιστον ἀπέθρισε Παμφίλου οἴμης

σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεος·
Τύμνεώ τ' εὐπέταλον λεύκην, χλοερόν τε σίσυμβρον,
Νικίου, Εὐφήμου τ' ἀμμότροφον πάραλον·
ἐν δ' ἄρα Δαμάγητον, ἴον μέλαν, ἡδύ τε μύρτον
Καλλιμάχου στυφελοῦ, μεστὸν ἀεὶ μέλιτος·
λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος, ἴδ' ἐν Μούσῃσιν ἄμωμον,
ὃς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπωνυμίην·
τῇσι δ' ἅμ' Ἡγήσιππον ἐνέπλεκε, μαινάδα βότρυν
Πέρσου τ' εὐώδη σχοῖνον ἀμησάμενος.

Ad vs. 14. cf. Philipp. A. P. IX. 307. 1.

Φοῖβον ἀρνηναμένη Δάφνη ποτέ, νῦν ἀνέτειλεν
Καίσαρος ἐκ βωμοῦ κλῶνα μελαμπέταλον.

Vs. 16. *Μνασάλκους* dubitanter coniecit Meinek. l. c. p. 90. ob formam *Μνασάλκεος* Theodorid. A. P. XIII. 21. 1., sed constanter in glossis marginalibus codex *Μνασάλκου* servat. In vs. 17. *οἴνης* corruptum est, vitis memorari non poterat ob vs. 8, nec intelligitur quomodo platanum a vite decidere possis. Reisk. *ὑγροῖς*, Iacobs. *αὐλοῖς*, cui *αὐλῆς* praeferam, Graef. *πλατάνιστον ἀπέθρισε Παμφίλου οἴμης*, i. e. *cantus*, sed Poëta metaphoram, hac correctione admissa, plane relinqueret. Fortasse scribendum

βλαισήν τε πλατάνιστον ἀπέθρισε Παμφίλου ὕλης,
σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεος.

Saepe *ρι* et *υ* in membranis confunduntur, v. ad VII. 720. 1. Simillime infra de poëtria Parthenide, vs. 31.

ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος ἀμαιμήτοιο σέλινα,
βαιὰ διακνίζων ἄνθεα, Παρθενίδος.

Geelius plane aliter de hoc loco iudicat: in repetito enim *οἴνης* non offendendum esse, quia *οἴνη* et *οἶ-*

νάνθη diversae sint, deinde βλαστῆμα, quod de platano patulis ramis diffusa cum Iacobsio interpretatus eram, viti quidem et hederae, platano omnino non convenire, quippe quae flexos ramos et tortiles non habeat; hinc corrigendum videri

βλαστῆμά τε πλατανίστου ἀπέθρισε Παμφίλου οἴνης;

ut Meleager dicat se vitem Pamphili a platano, cui innitebatur, desecuisse. In vs. 21. iunguntur vulgo στυφελοῦ — μέλιτος, quod Martinus retulit ad acerbum mel in Ibide Callimachi; Reiskius ad copiam vocum rariorum et fabularum obscurarum in eiusdem carminibus. Neutrum in epigrammata (ἡδὺ μέλιτον) quadrat, quare στυφελοῦ cum Καλλιμάχου iunxi; potuisset quoque scribi

Καλλιμάχου, στυφελοῦ μεστοῦ ἀεὶ μέλιτος.

Vs. 23. pro ἄμωμον, Cod. Pal. ἀμεινον, illud ex Heynii coniectura receperant Graef. et Iacobsi sed sic stare nequit ἤδη in versu sequente, ubi aut τοῖα corrigendum, aut in ἄμεινον alius floris nomen latet, veluti ἀνεμώνην. Ex hoc autem versu, vs. 11. τῇ δ' ἅμα καὶ σάμψυχον et vs. 55. τοῖς δ' ἅμα Μουσῆς καὶ σφετέρης ἔτι που πρώϊμα λευκόϊα, constabit in vs. 39.

ἐν δὲ καὶ ἐκ φορβῆς πολιότριχος ἄνθος ἀκάνθης
Ἀρχιλόχου, μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ
τοὺς δ' ἅμ' Ἀλεξάνδροιο νέους ὄρπηκας ἐλαίης,
ἠδὲ Πολυκλείτου πορφυρέην κύανον.

corrigendum esse τοῖς δ' ἅμ' Ἀλεξάνδροιο. Vulgatam vitiosam esse arguit disiunctio articuli et substantivi.

C. H. Φιλίππου στέφανος.

Ἄνθεά σοι δρέψας Ἑλικώνια, καὶ κλειτοδένδρου

Πιερίης κείρας πρωτοφυεῖς κάλυκας,
καὶ σελίδος νεαρῆς θερίσας στάχυν, ἀντανέπλεξα
τοῖς Μελεαγρείοις ἴκελον στεφάνοις.
ἀλλὰ παλαιοτέρων εἰδὼς κλέος, ἐσθλὲ Κάμιλλε,
γνῶθι καὶ ὀπλοτέρων τὴν ὀλιγοστιχίην.
Ἀντίπατρος πρέψει στάχυς ἐν στεφάνῳ· ὡς δὲ κόρυμβος
Κριναγόρας· λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφιλος,
Τύλλιος ὡς μελίλωτον, ἀμάρακον ὡς Φιλόδημος,
μύρτα δ' ὁ Παρμενίων· ὡς ῥόδον Ἀντιφάνης·
κισσὸς δ' Αὐτομέδων, Ζωνᾶς κρίνα, δρῦς δὲ Βιάνωρ,
Ἀντίγονος δ' ἐλαίη, καὶ Διόδωρος ἴον.
Εὐήνῳ δάφνην συνεξίπλεκε· τοὺς δὲ περισσοὺς
εἴκασον ὡς θάλλεις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις.

Philippus totum se ad Meleagri exemplum composuit, id quod vs. 4. ipse fatetur, et maxime perspicuum ultimo disticho, quod plane convenit cum Meleagri vs. 54 sq. *ναρκίσσου τ' ἔρθεα Φανίεω, ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα*; ultimi autem versus, licet nemo iis offensus fuerit, certissime corrupti sunt; quum enim *συνεπίπλεκε* ad Camillum, quem Philippus alloquitur, referendum sit, Poëta censendus foret negotium suum in Camillum transtulisse, quod ineptum. Sententiae quoque tenor hic requirit Eveno laurum comparandam esse, quod nostra de hoc loco praestat coniectura:

Εὐήνῳ δάφνῃ, συνεπιπλέκτους δὲ περισσοὺς
εἴκασον ὡς θάλλεις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις.

„Compara laurum cum Eveno, aliosque cum aliis floribus." Initio aptius esset *Εὔηνον δάφνῃ*, sed codicis etiam lectio ferri posse videtur.

C. III. Agathiae Prooemium.

Lemma *Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Ἀσιανοῦ Μυριναίου συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἐκτεθεῖσα ἐν Κωνσταντινοπόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα τὸν Κοσμᾶ· εἴρηται δὲ τὰ προοίμια μετὰ τὰς συνεχεῖς ἀκροάσεις τὰς κατ' ἐκεῖνο καιροῦ γενομένας.* Poëta, filius rhetoris Memnonii et Pericleae, quam tres annos natus morte amisit (v. Ep. A. P. VII. 552.), Anthologiae suae praeludit primum senariis, deinde hexametris; in senariis quanto studio Aristophanem imitatus sit, patet e vs. 16. *κοὐ κατεβλακευμένως* ex Plut. 325: e vs. 30.

μᾶζαν μεμαχότος μουσικὴν τε καὶ νέαν·
οὗτος παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.

ex Eq. 55 et 57. ut notavit Huschk.: denique e vs. 18.

τίς δ' ἂν πρίαιτο τοὺς λόγους τριωβόλου,
εἰ μὴ φέροι πως ὦτα μὴ τετρημένα;

cl. Pac. 21. *πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην.* Per totum hoc prooemium idem allegoria utitur a Platone inde pervulgata *λόγων ἐράνου* et *ἑστιασέων*, cuius convivii singula ornamenta ab omnibus illo tempore florentibus poëtis acceperat, vs. 25 sq.

καὶ δὴ παρέσχον ἀφθόνως οἱ πλούσιοι
ἐξ ὧν τρυφῶσι, καὶ παραλαβὼν γνησίως
ἐν τοῖς ἐκείνων πέμμασι φρυάττομαι.
Τοῦτο δέ τις αὐτῶν προσφόρως, δεικνὺς ἐμέ,
ἴσως ἐρεῖ πρὸς ἄλλον, ἀρτίως ἐμοῦ
μᾶζαν μεμαχότος μουσικήν τε καὶ νέαν·
οὗτος παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
Ταυτὶ μὲν οὖν ἐρεῖ τις οὐδὲ τῶν σοφωτάτων

τῶν ὀψοποιῶν, ὧν χάριν δοκῶ μόνος
εἶναι τοσαύτης ἡγεμὼν πανδαισίας.
Θαῤῥῶν γὰρ αὐτοῖς λιτὸν οἴκοθεν μέρος
κἀυτὸς παρέμιξα, τοῦ δοκεῖν μὴ παντελῶς
ξένος τις εἶναι τῶν ὑπ᾽ ἐμοῦ συνηγμένων.
Ἀλλ᾽ ἐξ ἑκάστου μικρὸν ἐξάγω μέρος,
ὅσον ἀπογεῦσαι· τῶν δὲ λοιπῶν εἰ θέλοι
τυχεῖν τις ἁπάντων, καὶ μετασχεῖν εἰς κόρον,
ἴστω γε ταῦτα κατ᾽ ἀγορὰν ζητητέα.

Ad vs. 28. cf. Fab. Aesop. 161. περιστερά — ἐν πολυτεχνίᾳ ἐφρυάττετο; pro μάζαν alii μᾶζαν scripserunt, sed cf. Lobeck. Paral. II. p. 405 sq. Archilochi Athen. I. p. 30 f. ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη.

Vs. 32. nec metrum nec sententia rite procedit. Salmasius pro τῶν σοφωτάτων coniecit τῶν σοφῶν; quo recepto Iacobs. pro οὐδέ scripsit οἶδα. Viscont. ταῦτ᾽ εὖ μὲν οὖν ἐρεῖ τις τῶν σοφωτάτων, spondeum in quartum pedem inferens. Huschk. tentavit ταῦτ᾽ οὖν ἐρεῖ τις οὐδὲ τῶν σοφωτάτων. Agathias scripsisse videtur

τὰ μὲν οὖν ἐρεῖ τις ὧδε τῶν σοφωτάτων.

ὧδε, hic Byzantii; saepissime vero notius pronomen ταῦτα in vicem rarioris surrepsit. An. Ox. I. p. 39. 14. ὁ Θεόλογος εἰς τὰ ἔπη

καὶ γὰρ αὐτοῦ πίπτοντος ὅλος στρατὸς εἰς χθόνα πίπτει.

Locum in Gregorii operibus evolvere non vacat, sed scripsit sine dubio καὶ γὰρ τοῦ. In Epigr. Syll. Welcker. 71. 1. p. 103.

εἰ δ᾽ ἐπιτολμήσει τις τούτῳ συνθάπτεμεν ἄλλον.

Welcker. Iacobsii monitu τις utpote a lapicida te-

mere additum uncis inclusit, sed corrigendum est

εἰ δ' ἐπιτολμήσει τις τῷ συνθάπτεμεν ἄλλον.

Vs. 38. Iacobs. pro ἐξάγω coniecit ἐξαιρῶ vel ἐξαῤῥῶ: si quid mutandum, εἰςάγω praetulerim.

Vs. 47 sq.

Μή τις ὑπαυχενίοιο λιπὼν ζωστῆρα λεπάδνου
βάρβαρος ἐς βασιλῆα βιήμαχον ὄμμα τανύσσῃ,
μηδ' ἔτι Περσὶς ἄναλκις ἀναστείλασα καλύπτρην
ὄρθιον ἀθρήσειεν.

Primo versu mira dictione λιπὼν ζωστῆρα λεπάδνου ὑπαυχενίου offensus Viscont. corrigebat λύων. Huschk. comparans Pind. Py II. 171. φέρειν δ' ἐλαφρῶς ἐπαυχένιον λαβόντα ζυγόν, de ἐπαυχενίοιο cogitasse videtur, quod et Naekio in mentem venit, v. Opusc. I. p. 248. repudiatum propter Oraculum Zonar. II. 6. 36.

καί σοι πᾶσα χθὼν Ἰταλὴ καὶ πᾶσα Λατίνη
αἰὲν ὑπὸ σκήπτροισιν ὑπαυχένιον ζυγὸν ἕξει.

potuisset addere ejusdem Agathiae Ep. VI. 41. 2.

καὶ τὴν ταυροδέτιν βύρσαν ὑπαυχενίην.

ubi Brunck. cum Planude ἐπαυχενίην, quod mihi in ceteris quoque verum videtur, cl. Hom. H. Cer. 217. ἐπὶ γὰρ ζυγὸν αὐχένι κεῖται. Call. fr. 501. καὶ νήσων ἐπέτεινε βαρὺν ζυγὸν αὐχένι Μίνως. ad q. l. larga manu hujus metaphorae exempla Naekius dedit. Eo certe procedere nemini licebit, ut iugum et lora *sub collo* equorum esse dicat, aliterque horum poëtarum praesul Nonnus Dion. XVIII. 47. ἐπαυχενίοις δὲ λεπάδνοις χρύσεια Μυγδονίοιο δεδεγμένος ἡνία δίφρου. cl. Christod. Ecphr. 401. σημαίνων ὅτι δοῦλον ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα Ταύρου εἴρυσεν. ἀναστείλασα

καλύπτρην, ut ἀναστείλασα χιτῶνα Nonn. XV. 258. XLVIII. 316. Ibid. IV. 340. ἀνυμφεύτοιο θεαίνης ἀκροτάτην ἔτι πέζαν ἀναστείλαντα χιτῶνος, quum ἔτι plane superfluum sit, corrigendum videtur ἐπί, ut iungatur ἐπαναστείλαντα. In Christod. Ecphr. 140. eadem significatione παρθένος Αὔγη φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδόν, quod iniuria tentatum est. cf. vs. 183. φᾶρος ἐπικρεμὲς ἀμφὶ προσώπῳ πήματα μὲν δείκνυσιν.

Vs. 80.

Ἰνδῴης ἐπίβηθι κατοργάδος.

Vocem κατοργάς alibi sibi non lectam esse notat Iacobs., sed eandem hoc loco, scribendo κατ' ὀργάδος, iure sustulit Visconti. Cf. Hom. Il. XXIV. 81. κατ' ἀγραύλοιο βόος κέρας ἐμβεβαυῖα. Q. Smyrn. VI. 50. φοίνικος ἐπεμβεβαυῖα κατ' ἄκρης.

Vs. 87 sqq.

Ἐσχατίην δὲ Λίβυσσαν ἐπιστείβων Νασαμώνων
ἔρχεο καὶ παρὰ Σύρτιν, ὅπῃ νοτίῃσι θυέλλαις
ἐς κλίσιν ἀντίπρωρον ἀνακλασθεῖσα Βορῆος,
καὶ ψαφαρὴν ἄμπωτιν ὕπερ ῥηγμῖνι ἁλίπλῳ
ἀνδράσι δῖα θάλασσα πόρον χερσαῖον ἀνοίγει.
Οὐδὲ γὰρ ὀθνείης σε δεδέξεται ἤθεα γαίης,
ἀλλὰ σοφοῦ κτεάνοισιν ὁμιλήσεις βασιλῆος,
ἔνθα κεν αἴξειας.

Ad vs. 87. cf. Epigr. A. P. VII. 626, 1. ἐσχατιαὶ Λιβύων Νασαμωνίδες, quod aut ab ipso Agathia aut ab alio ad eius exemplum scriptum est. In vs. 91. Iacobs. ῥηγμῖνι ἁλίπλῳ interpretatus est *littus vadosum*, cl. Hesych. ἁλίπλοα, ὑποβρύχια, οἷς ἡ θάλασσα ἐπιπολάζει, sed illi glossae fidem detrahendam

esse patet ex Hom. Il. XII. 26. *ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη*, i. e. *mari innatantia*, ut *ἁλίπλοα φῦλα* de piscibus Anth. Pl. IV. 811. 1. de nave Arion. Hymn. vs. 20. de nautis mare navigantibus Call. Del. 15. 52. Ap. Rh. III. 1329. hinc vix dubitandum eadem significatione ab Agathia scriptum esse

ἁλίπλοις
ἀνδράσι δῖα θάλασσα πόρον χερσαῖον ἀνοίγει.

Forma contracta pro *ἁλιπλόοις* usus est Agathias, ut *πυρίπνῳ* Simmias XV. 22. 2. Similem formam obliteratam puto in Agathiae Ep. A. P. IX. 644. 9, ubi postquam vitam divitum helluonum infelicissimam esse demonstraverat, in fine subjungit

τλήμονες οἱ πλουτοῦντες, ποικινοῖσι συνόντες
οἷς πλέον ἀρτεμίης εὔαδεν εἰλαπίνη.

fortasse olim scriptum fuit *ποικιλόνοισι συνόντες*, quamquam ita versus paullo durior evadat, quam secundum Iacobsii correctionem: *οἱ πλουτοῦντες ἀεὶ πυκινοῖσι συνόντες*, quali versu hexametrico plerumque utitur Agathias, ita ut dactylus in pede tertio ingrediatur vocis sequentis primam syllabam; adest tamen saepissime spondeus in tertio pede, v. c. IV. 4 1. al. Totus hic locus egregie illustratur Apollonii Rhodii versibus Argon. IV. 1232 sqq.

καὶ τότ᾽ ἀναρπάγδην ὀλοὴ Βορέαο θύελλα
μεσσηγὺς πελαγόσδε Λιβυστικὸν ἐννέα πάσας
νύκτας ὁμῶς καὶ τόσσα φέρ᾽ ἤματα, μέχρις ἵκοντο
προπρὸ μάλ᾽ ἔνδοθι Σύρτιν, ὅθ᾽ οὐκέτι νόστος ὀπίσσω
νηυσὶ πέλει, ὅτε τόν γε βιῴατο κόλπον ἱκέσθαι.

πάντη γὰρ τέναγος, πάντη μνιόεντα βυθοῖο
τάρφεα· κωφὴ δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη·
ἠερίη δ' ἄμαθος παρακέκλιται· οὐδέ τι κεῖσε
ἑρπετὸν οὐδὲ ποτητὸν ἀείρεται· ἔνθ' ἄρα τούς γε
πλημμυρὶς (καὶ γάρ τ' ἀναχάζεται ἠπείροιο
ἦ θαμὰ δὴ τόδε χεῦμα, καὶ ἂψ ἐπερεύγεται ἀκτὰς
λάβρον ἐποιχόμενον) μυχάτῃ ἐνέωσε τάχιστα
ἠϊόνι· τρόπιος δὲ μάλ' ὕδασι παῦρον ἔλειπτο.

Schol. ad vs. 1235. δύο εἰσὶν ἐν τῇ Λιβύῃ Σύρτιες, εἰσὶ δὲ πηλώδεις, γίνονται δε ἀμπώτεις εἰς αὐτάς. Agathias in hac Syrtios descriptione eadem haec dicere debuit » Tutus peragres, o viator, recessus Libyae et terram Syrti adjacentem, ubi mare repulsum ab australibus Boreae procellis ad siccum refluxum, nautas cogit iter marinum relinquere et terra redire." Plane ut Argonautae apud Apollonium terram Africae peragraverunt, navem Argo omnes humeris ferentes. Hinc locum Agathiae ita constituam

καὶ παρὰ Σύρτιν, ὅπη νοτίῃσι θυέλλαις
ἐς κλίσιν ἀντίπρῳρον ἀνακλασθεῖσα Βορῆος
καὶ ψαφαρὴν ἄμπωτιν, ὑπὲρ ῥηγμῖνος ἀλίπλοις
ἀνδράσι δῖα θάλασσα πόρον χερσαῖον ἀνοίγει.

i. e. θάλασσα ἀνακλασθεῖσα θυέλλαις Βορῆος ἐς κλίσιν ἀντίπρῳρον καὶ ἄμπωτιν ψαφαρήν. Vulgatae lectioni sensus idoneus plane non inest, ubi quid sit ὑπὲρ ψαφαρὴν ἄμπωτιν alii fortasse, ego quidem plane exputare non potui. Caeterum περικλασθεῖσα θάλασσα idem Agath. X. 14. 3. Quod vs. 98. legitur ἤθεα γαίης (Ap. Rh. I. 1177. Dionys. Per. 378. 409. 705. 820. Orph. Arg. 218. Maxim. καταρχ. 57. P. Silent.

Ecphr. 232. Pallad. A. P. IX. 71. 2) Iacobsius restitui voluit etiam in Christod. Ecphr. 406. sed ibi codex secundum Paulsenium ἔθνεα praebet, quod non mutandum: v. Dionys. Per. 185. 1129.

Vs. 118 sq.

πρῶτα δέ σοι λέξαιμι, παλαιγενέεσσιν ἐρίζων,
ὅσσαπερ ἐγράψαντο νέης γενετῆρες ἀοιδῆς,
ὡς προτέροις μακάρεσσιν ἀνειμένα· καὶ γὰρ ἐῴκει
γράμματος ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.
Ἀλλὰ πάλιν μετ' ἐκεῖνα παλαίτερον εὖχος ἀγήγει
ὅσσαπερ ἢ γραφίδεσσι χαράξαμεν, ἤ τινι χώρῳ
εἴτε καὶ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
τέχνης ἐργοπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.

Vs. 117. atriori colore supra ἀγήγει in Codice scriptum ἀγείρει, unde Iacobsius τὸ δεύτερον εὖχος ἀγείρει, postea τὸ δεύτερον εὖχος ἀγήγει coniecit. Priora verba non tentanda esse contextus monstrat, et versus Nonni Dion. XXVII. 340. παλαίτερον εὖχος ἐλέγξας. Huschk. coniecit ἐγείρει. Sed Agathias scripsit

παλαίτερον εὖχος ἀείρει.

Eadem confusione ἀγείρων pro ἀείρων Christod. Ecphr. 94. orta ex ductu calligraphico, v. Iacobs. A. P. p. 305. Ep. Inc. A. P. IX. 461. 3. ἠνορέῃ γὰρ ὑπέρτερον εὖχος ἀείρω.

Praecedens Anthologiae Graecae liber continet Christodori Ecphrasin, quae nulla graviori labe insignis nobis servata est; quam diligenter hic quoque Nonnum lectitaverit, patet e vs. 96. de Iulio Caesare

οἷα Ζεὺς νέος ἄλλος ἐν Αὐσονίοισιν ἀκούων,

cf. Nonn. Paraphr. VI. 225. διάβολος νέος ἄλλος ἐν ἐμψυγόνοισιν ἀκούων, et tota eius poëtica dictione; hinc recte emendavit Graefius vs. 261. βοόκτιτος ἀνδράσι Θήβη, ubi codex βιόκτιτος, e Nonni Dion. XXV. 415. βοόκτιτα τείχεα Θήβης. Eiusdem de Homero versus 331.

ἐπ' ἀπλοκόμῳ δὲ μετώπῳ
ἤστο σαοφροσύνη κουροτρόφος

laudantur sine poëtae nomine Anecd. Ox. T. IV. p. 410. 14.

Vs. 20.

συνιστάμεναι δὲ παρειαὶ
ἀνέρος ἀμφιέλισσαν ἐμαντεύοντο μενοινήν.

Sic codex, quod omnino rectum, nec adest idonea causa, quare Brunck. et Iacobs. ἀμφιέλισσον, formam femininam nusquam alibi lectam, reponerent. Tryphiod. 667.

πείρματος ἀμφιέλισσαν ἐπισπεύδουσαν ἀοιδήν.

Vs. 125.

Στησίχορον δ' ἐνόησα λιγύθροον, ὅν ποτε γαῖα
Σικελίη μὲν ἔφερβε,

corrige Σικελική, adiectivum enim necessario requiritur.

Vs. 150.

ἀμφοτέραις κρήδεμνον ἀφελκύσασα παρειαῖς,

sic codex, unde post Planudem editur ἐφελκύσασα, metro ruente. Corrige ἐφελκύσασα. Simili vitio legitur ἐπιφρίσασα pro ἐπειρύσασα Nonn. Dion. XXXII. 2. XXXV. 325. In Epigr. Mus. Rhen. 1841. p. 208. IX.

μή σ' ἄταφον, τλῆμον, κύνες ἐλκύσωσι θανόντα

Rossio debetur *ἑλκύσωσι*, lapis *ἑλκηΕωσι*, unde corrigendum *ἑλκήσωσι* i. e. *ΕΛΚΗΕΩCΙ* cl. Hom. Il. XXII. 335. *σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς.*

Vs. 155 sqq.

Οὐδ' Ἕλενος κοτέων ἀπεπαύετο· πατρὶ δὲ νηλὴς
φαίνετο δινεύων ἔτι που χόλον· ἣν μὲν ἀείρων
δεξιτερῇ φιάλην ἐπιλοίβιον· ὡς δοκέω δὲ,
ἐσθλὰ μὲν Ἀργείοις μαντεύετο· καδδὲ τιθήνης
ἀθανάτοις ἠρᾶτο πανύστατα σήματα φαίνειν.

Usitatata saepe dictio *σήματα φαίνειν* post Hom. Od. XXI. 423. H. Hom. VII. 46., ab Callim. Del 188. Nonn. Paraphr. XI. 192. XX. 137. I. Gaz. Ecphr. 149. et ipso Christodoro supra vs. 108. *ξυνῆς ἀγλαΐης κεκερασμένα σήματα φαίνων*, sed hoc loco plane inepta, nec dubito olim scriptum fuisse

ἠρᾶτο πανύστατα πήματα φαίνειν.

De Cassandra infra vs. 191. *θεσπίζουσα πανύστατα πήματα πάτρης.*

Vs. 215 sqq.

Οἰνώνη δὲ χόλῳ φρένας ἔζεεν, ἔζεε πικρῷ
ζήλῳ θυμὸν ἔδουσα, Πάριν δ' ἐκέλευε λαθοῦσα
ὄμματι μαινομένῳ.

Pro *ἐκέλευε* Iacobs. cum Brunck. dedit *ἐπέλευσσε*, sed verum videtur *ἐδόκευε.*

Vs. 311 sqq.

Ἔμφρονα χαλκὸν Ὅμηρος ἐδείκνυεν, οὔτε μενοινῆς
ἄμμορον, οὔτε νόου κεχρημένον, ἀλλ' ἄρα μούνης
φωνῆς ἀμβροσίης, ἀνέφαινε δὲ θυιάδα τέχνην.
ἢ καὶ χαλκὸν ἔχευεν ὁμῇ θεὸς εἴδεϊ μορφῆς·

οὐ γὰρ ἐγὼ κατὰ θυμὸν ὀΐομαι, ὅττι μιν ἀνὴρ
ἐργοπόνος χάλκευσε παρ' ἐσχαρεῶνι θαάσσων·
ἀλλ' αὐτὴ πολύμητις ἀνέπλασε χερσὶν Ἀθήνη,
εἶδος ἐπισταμένη τόπερ ᾤκεεν· ἐν γὰρ Ὁμήρῳ
αὐτὴ ναιετάουσα σοφὴν ἐφθέγγετο μολπήν,
σύννομος Ἀπόλλωνι.

Primo versu Brunck. ex coniectura scripsit χαλκὸς Ὅμηρον, quod iure repudiavit Iacobsius cl. vs. 117. de Pericle καὶ αὐτῷ χαλκῷ ἀναυδήτῳ δημηγόρον ἦθος ἀνάπτεις. de Helena vs. 168. καὶ αὐτῷ χαλκῷ κόσμον ἔδωκε πανίμερον, add. vs. 256. sq. vs. 204. de Polyxena ναὶ μὰ τὸν ἐν χαλκῷ νοερὸν τύπον, de Alcibiade vs. 83. χαλκῷ γὰρ ἀνέπλεκε κάλλεος αὐγήν. Vs. 314. codex ἠι iota de more adscripto et ὁμη, unde Planudes ὁμοῦ, Iacobs. ὁμῇ, hac explicatione addita: « Deus hoc signum simul cum ipso Homeri corpore finxit" quae vera esse nequit, nam in corpore Homeri Dea Minerva versabatur, sed illud non finxerat, quod plane videtur absurdum. Fortasse versus excidit post haec verba

ἦ καὶ χαλκὸν ἔχευεν ὁμήθεος εἴδεϊ μορφῆς,

sed lenius foret

ἦ καὶ χαλκὸν ἔχευεν ὁμὴ θεὸς εἴδεϊ μορφῆς.

« Certe eadem Dea, qua animatus canebat Homerus, eius effigiem effinxit" εἶδος ἐπισταμένη τόπερ ᾤκεεν.

LIBER QUINTUS.

Ἐπιγράμματα ἐρωτικά.

Incertus cap. 2.

Τὴν καταφλεξίπολιν Σθενελαΐδα, τὴν βαρύμισθον,
τὴν τοῖς βουλομένοις χρυσὸν ἐρευγομένην,
γυμνήν μοι διὰ νυκτὸς ὅλης παρέκλινεν ὄνειρος
ἄχρι φίλης ἠοῦς προῖκα χαριζομένην.
οὐκέτι γουνάσομαι τὴν βάρβαρον, οὐδ' ἐπ' ἐμαυτῷ
κλαύσομαι, ὕπνον ἔχων κεῖνα χαριζόμενον.

Consimilis historia apud Aelian. V. H. XII. 63. Vs. 2. ἐρευγομένην transitiva vi Iacobsius accipi voluit « quae viros cogebat aurum ipsi effundere, viros itaque emungens" postea in Add. ad A. P. coniecit ἀμεργομένην, eadem significatione. Versum iniuria in vitii suspicionem adductum esse statuit Meinek. ad Delect. Epigr. p. 187., Sthenelaïdem enim iis qui eius consuetudinem appeterent, divitias suas ex corporis quaestu collectas iactare, quo maius amatoribus pretium extorqueret. Sed Sthenelaïs si se divitem esse iactaret, quaestui suo certe officiebat, amatores enim iure postulare potuissent ut sibi minore pretio gratificaretur, cf. Strato XII. 134.

Δός μοι, καὶ λάβε χαλκόν. ἐρεῖς ὅτι πλούσιός εἰμι·
δώρησαι τοίνυν τὴν χάριν, ὡς βασιλεύς.

Quare depravatum puto ἐρευγομένην, et ita emendandum

τὴν τοῖς βουλομένοις χρυσὸν ἐρυγγάνεμεν.

« aptam illis tantum qui auri magnam vim dare possunt." De dativo cf. Call. Ep. IX. 1. μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ ῥῆσις. v. Bernh. Synt. p. 88 sq., de usu verbi Nicomach. Athen. XI. p. 781. f ὦ χαῖρε χρυσόκλυστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν, et ipse Athen. XV. 601. c. Εὔπολις « σάγδαν ἐρυγγάνοντα" λέγων, ὅπερ ὁ Θυατειρηνὸς Νίκανδρος ἐπὶ τοῦ ἄγαν χλιδῶντος εἰρῆσθαι ἀκούει. Eodem sensu corrigi possit

τὴν τοῖς βουλομένοις, χρυσὸν ἐρευγομένοις.

« Sthenelaidem unicuique morigerantem, modo ingens solvant pretium."

Rufinus c. 9.

Ῥουφῖνος τῇ 'μῇ γλυκερωτάτῃ Ἐλπίδι πολλὰ
χαίρειν, εἰ χαίρειν χωρὶς ἐμοῦ δύναται.
οὐκέτι βαστάζω, μὰ τὰ σ' ὄμματα, τὴν φιλέρημον
καὶ τὴν μουνολεχῆ σεῖο διαζυγίην.
ἀλλ' αἰεὶ δακρύοισι πεφυρμένος ἢ ἐπιορκήσων
ἔρχομαι, ἢ μεγάλης νηὸν ἐς Ἀρτέμιδος·
αὔριον ἀλλὰ πάτρη με δεδέξεται· ἐς δὲ σὸν ὄμμα
πτήσομαι, ἐῤῥῶσθαι μυρία σ' εὐχόμενος.

Vs. 5. Corruptum esse vel metrum arguit, cui variis modis viri docti succurrere conati sunt. Brodaeus tentabat ἢ ἐπὶ Κροίσου, i. e. Sardes, ut Rufinus moestus et lacrymans per varias Asiae regiones vagari dicatur. Stephanus ex editione Ascens. recepit ἢ ἐπιορκῶ, idemque placuit Lennepio ad

Anth. Gr. T. V. p 250., cui amica Rufini Elpis secubare ab eo videtur sacris operans Dianae. Idem praeterea vs. 7. *αὔριον* cum praecedentibus iungit, et pro *ἀλλὰ πάτρῃ* corrigit *ἀλλ' ἀγανή με δ.* Sed *πάτρῃ* sanissimum est, cf. Agath. IV. 3 93. *οὐδὲ γὰρ ὀθνείης σε δεδέξεται ἤθεα γαίης.* Diog. L. VII. 98. 3. *ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτο φιλόξενος.* Call. Dian. 109. fr. 32. Mosch. III. 154. Soph. fr. 527. Brunckio locus mutilus videbatur, non dissentiente Iacobsio, qui verba *ἢ ἐπιορκήσων* primam sedem in sequenti hexametro occupasse putat. Sensus epigrammatis hic « Rufinus, puella Elpide in patria relicta Ephesum profectus erat, ubi desiderium puellae non ferens, lacrymans per varias urbis partes vagatur" Corrigendum itaque, una litera traiecta,

ἀλλ' αἰεὶ δακρύοισι πεφυρμένος ἢ 'πὶ Κόρησσον
ἔρχομαι, ἢ μεγάλης νηὸν ἐς 'Αρτέμιδος.

De Coreso, parte Ephesi, v. Siebelis ad Paus. V. 24. 1 T. II. p. 274.

Rufinus cap. 18.

Μᾶλλον τῶν σοβαρῶν τὰς δουλίδας ἐκλεγόμεσθα,
οἱ μὴ τοῖς σπατάλοις κλέμμασι τερπόμενοι.
ταῖς μὲν χρὼς ἀπόδωδε μύρου, σοβαρόν τε φρύαγμα
καὶ μέχρι κινδύνου ἑσπομένη σύνοδος.
ταῖς δὲ χάρις καὶ χρὼς ἴδιος, καὶ λέκτρον ἑτοῖμον,
δώροις ἐν σπατάλοις οὐκ ἀλεγιζόμενον.

Vs. 4. non capio quo sensu dicatur, « coitus sequens usque ad periculum" corrigendum videtur

καὶ μετὰ κινδύνου ἑσπομένη σύνοδος.

« Illasque subsequitur periculosus concubitus."

Vs 6. Codex ἐκ σπατάλοις, unde vulgo legebatur ἐκ σπατάλης, illud ex Boissonadii coniectura in Delect. Epigr. recepit Iacobsius, qui pro ἀλεγιζόμενον, quae forma Graeca non est et hic sensum pervertit, coniecit ἀγλαϊζόμενον vel μεγαλιζόμενον. Brunck. δώρων dederat. Scripsisse videtur Rufinus

δώροις ἐν σπατάλοις οὐκ ἀλογιζομέναις.

« Ancillulae luxuriosis donis non corrumpuntur et superbae in amatores fiunt," de ἀλογίζομαι dixit Lobeck. Phryn. p. 569.

Callimachus cap. 23.

Οὕτως ὑπνώσαις, Κωνώπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς
κοιμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖςδε παρὰ προθύροις.
οὕτως ὑπνώσαις, ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστὴν
κοιμίζεις· ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας.
γείτονες οἰκτείρουσι, σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. ἡ πολιὴ δὲ
αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

Vs. 4. quod legitur ἐλέου — ἠντίασας nihil aliud significare potest, quam « neminem umquam tui miseruit" quod quam ineptum sit, sentiens unus Boisson. ad Herodian. p. 235. ad Callim. p. 193. corrigit ἠντίασα « numquam te mei miseruit" quo admisso eadem sententia vs. 5. fere iisdem verbis repetitur. Membrorum parilitas, qua eadem puellae imprecatur poëta quae ipse eius duritie perpetitur, dubio eximit nostram coniecturam

Οὕτως ὑπνώσαις, ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστὴν
κοιμίζεις, ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἀντιάσαις.

Rufinus cap. 27.

Ποῦ σοὶ κεῖνα, Μέλισσα, τὰ χρύσεα καὶ περίοπτα,

τῆς πολυθρυλλήτου κάλλεα φαντασίης;
ποῦ δ' ὀφρύες, καὶ γαῦρα φρονήματα, καὶ μέγας αὐχήν,
καὶ σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη;
νῦν πενιχρή, ψαφαρή τε κόμη, παρὰ ποσσὶ τραχεῖα·
ταῦτα τὰ τῶν σπαταλῶν τέρματα παλλακίδων.

Versum quintum vitii manifestum primus infelicissime tentavit Planudes, corrigens *κόμη τ' ἐπὶ πᾶσι βραχεῖα*, quam partim recepit Brunckius reponens *ἐπὶ ποσσὶ βραχεῖα*, alii viro docto in mentem venit *κόμη τ' ἐπὶ ὠσὶ τραχεῖα*. Iacobs. coniecit *περὶ ποσσί τε τρύχη*, deinde ad Delect. Epigr. *παρὰ ποσσὶ παχεῖα*, cl. Archilochi versu apud Eust. Hom. p. 1651. in. *περὶ σφυρὸν παχεῖα μισητὴ γυνή*, cuius vestigiis insistens Meinek. ad Cratin. fr. inc. 78. p. 203. corrigit *νῦν πενιχρή, ψαφαρή τε κόμην, περὶ ποσσὶ παχεῖα*. Sed in ultimis sine dubio requiritur accusativus ad *περί*, deinde *ψαφαρή τε κόμη* non mutandum. Theocr. XIV. 4. *χὼ μύσταξ πολὺς οὗτος, αὐσταλέοι δὲ κίκιννοι*. Simonid. fr. 50. 9. *αὐαλέαν δ' ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις*. Q. Smyrn. XI. 364. *αὐαλέαι δέ οἱ ἀμφὶ κόμαι περὶ κρᾶτι κέχυντο*. Iulian. A. Pl. IV. 113. 4. *χαίτην τρηχαλέοις χρώμασιν αὐσταλέην*. Nonn. Dion. IV. 363. *ψαφαρὴ δὲ κατ' αὐχένος ἔῤῥεε χαίτη*. Equidem hunc locum sic correxerim

νῦν πενιχρῇ ψαφαρή τε κόμη, παρὰ ποσσί τ', ἀχρεία·
ταῦτα τὰ τῶν σπαταλῶν τέρματα παλλακίδων.

« Nunc, o stulta, tibi pauperi imminet nota illa sors magnifice viventium meretricum." Quaenam sit illa sors per se satis intelligitur.

Antipater Thessalonicensis, *ὅτι πόρναι τὸν χρυσὸν μᾶλλον ἢ τοὺς ἐραστὰς ἀσπάζονται*, cap. 30.

Πάντα καλῶς, τά γε μὴν, χρυσῆν ὅτι τὴν Ἀφροδίτην,
ἔξοχα καὶ πάντων εἶπεν ὁ Μαιονίδης.
ἣν μὲν γὰρ τὸ χάραγμα φέρῃς, φίλος, οὔτε θυρωρὸς
ἐν ποσὶν, οὔτε κύων ἐν προθύροις δέδεται.
ἣν δ' ἑτέρως ἔλθῃς, καὶ ὁ Κέρβερος· ὦ πλεονέκται,
οἱ πλοῦτον, πενίην ὡς ἀδικεῖτε μόνοι.

In ultimo versu plura viri docti tentarunt, et nuper Meinek. p. 208. proposuit *ὦ πλεονέκται, ἄπλουτον πενίην ὡς ἀδικεῖτε μόνοι*, quod epitheton valde languidum. Vera lectio in ipso codice adest, de quo Paullsenius « A librario fuit *πλοῦτοι*, quod a correctore mutatum in terminationem *ον* vel *ου*. Per hunc corrigendi conatum non amplius, quid ipse voluerit, quid librarius exhibere, coniectura certa licet assequi." Quod ab initio in codice scriptum fuit, *οἱ πλοῦτοι* explicandum *οἱ πλουτοῦντες*, *οἱ πλούσιοι*, ex eodem genere dicendi quo Callimachus (A. P. VII. 458.) ipsam nutricem dixit *ἀγαθὸν γάλα*, ubi si quid mutandum, Iacobsii praeferenda coniectura *ἀγαθήν*; sed cf. Xen. Cyr. V. 2. 7. *τὴν θυγατέρα, δεινόν τι κάλλος καὶ μέγεθος*. Aeschrio A. P. VII. 345. 7. *Πολυκράτης δὲ τὴν γονὴν Ἀθηναῖος λόγων τι παιπάλημα, καὶ κακὴ γλῶσσα*. Lucilius A. P. XI. 139.

Γραμματικὸν Ζηνωνὶς ἔχει πώγωνα Μένανδρον,
τὸν δ' υἱὸν τούτῳ φησὶ συνεστακέναι.
τὰς νύκτας δ' αὐτῇ μελετῶν οὐ παύεται οὗτος
πτώσεις, συνδέσμους, σχήματα, συζυγίας.

Versu primo πώγωνα male interpretatus est Iacobsius »Grammaticum, quantum ad barbam:" πώγων hic est πωγωνίας. A. B. I. p. 4. 14. ἄπλυτον πώγωνα· εἰ θέλοις ἀνεπαχθῶς (corrige ἂν ἐπαχθῶς) σκῶψαι τινὰ πωγωνίαν. Vs. 2. φησὶ Cod. Pal. quod assumto τις fortasse stare potest, praeferrem tamen Μένανδρος, nam mariti nomen ad uxoris addi non necesse; de caeteris optime iudicavit Iacobs. Pervulgatum est ὄλεθρος, Pallad. IX. 166. 2. σώφρονα καὶ πόρνην, ἀμφοτέρας ὄλεθρον, solitarium contra quod Gregorius dixit VIII. 26. 7. παρθενίη δέ Καὶ γάμος εὐζυγέων κέρσατ' ἀπὸ πλοκάμους. Caeterum cf. Pallad. IX. 172. 4. ὑβριστὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι. c. 43. 1. Rufinus c. 36.

Ἤρισαν ἀλλήλαις Ῥοδόπη, Μελίτη, Ῥοδόκλεια,
τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κρείσσονα μηριόνην,
καί με κριτὴν εἵλοντο· καὶ ὡς θεαὶ, αἱ περίβλεπτοι
ἔστησαν γυμναὶ, νέκταρι λειπόμεναι·
καὶ Ῥοδόπης μὲν ἔλαμπε μέσος μηρῶν πολύτιμος,
οἷα ῥόδων πολιῷ σχιζόμενος Ζεφύρῳ.

Vs. 4. Iacobsius coniecit νέκταρι λειβόμεναι, quod elegans; vulgata sensum fundit exiliorem, » ut Deae essent, tantum nectar deerat:" sic Aristaen. I. 2. μόνῳ γε τῷ ἀριθμῷ λειπόμεναι τῶν Χαρίτων, quamquam hac explicatione admissa articulum additum velis. Iacobsii coniecturae inprimis favet locus Nossidis A. P. VI. 275. de Samythae redimiculo

δαιδάλεος τέ γάρ ἐστι, καὶ ἁδύ τι νέκταρος ὄζει
τοῦ, τῷ καὶ τῆνα καλὸν Ἄδωνα χρίει.

Venus sc. quam alloquitur. Iacobs. in vs. 6. olim

ad Anal. t. X. p. 154. tentavit οἷα ῥοδῶν λείῳ σχιζόμενος Ζεφύρῳ, repudiatum postea in Add. t. XIII. p. 65. quia de una rosa, non de rosario hic agi sequentia ipsi indicare videbantur, quare ῥόδων κόλπος proposuit. In rosario singulae rosae afflatu Zephyri huc illuc vergunt, quae comparatio hic aptissima, quapropter scribendum

οἷα ῥοδῶν πολλῷ σχιζόμενος Ζεφύρῳ.

A. P. IX. 31. 2. ἧς πολὺς ἐξ ὀρέων ῥίζαν ἔλυσε Νότος. et ὁ ἄνεμος πολὺς πνεύσας Himer. Or. III. 14. Dion. H. A. R. VII. 51. VIII. 52. Even. A. P. XI. 49. 5. A πολιῷ non magis recedit βαλιῷ, quod ventorum epitheton apud Nonnum Paraphr. X. 70. Dion. 42. 36. sed πολλῷ propter frequentem confusionem videtur probabilius et hic quoque ideo requiritur, quod leni vento commoti variarum rosarum surculi et rami omnes versus eandem partem vergunt, non dividuntur. Prae λείῳ quod Iacobs. coniecit, ἁπαλῷ praeferendum fuisset, cl. Simonid. fr. 38. ἁπαλὸς δ' ὑπὲρ κυμάτων χεύμενος πορφύρεα σχίζει περὶ πρῷραν τὰ κύματα. Poëta autem nostro loco μηρὸν cum rosario comparans, paululum a priori sententia deflexus, in voce ῥοδῶν vs. 6. sine dubio respexit ad nequiorem significationem, de qua Hesych. ῥόδον, Μιτυληναῖοι τὸ τῆς γυναικός. V. ῥοδωνιά. Schol. Theocr. XI. 10. Hinc emendandum eiusdem Rufini Ep. infra cap. 62.

Οὔπω σοῦ τὸ καλὸν χρόνος ἔσβεσεν, ἀλλ' ἔτι πολλὰ
λείψανα τῆς προτέρης σώζεται ἀγλαΐης,
καὶ χάριτες μίμνουσιν ἀγήραοι, οὐδὲ τὸ καλὸν

τῶν ἱλαρῶν μήλων, ἢ ῥόδον ἐξέφυγεν.

ubi Iacobsius coniecit: οὐδὲ τὸ κάλλος — ἠρινὸν ἐξέφυγεν. Scribendum ἢ ῥόδου ἐξέφυγεν.

Nicarchus cap. 38.

Εὐμεγέθης πείθει με καλὴ γυνή, ἄν τε καὶ ἀκμῆς
ἅπτητ', ἄν τε καὶ ᾖ, Σιμύλε, πρεσβυτέρη.
ἡ μὲν γάρ με νέα περιλήψεται, ἣν δὲ παλαιή,
γραῖά με καὶ ῥυσή, Σιμύλε, δικάσεται.

Vs. 3. quod Brunckius ex coniectura dedit, ἡ δὲ παλαιὴ γραῖα, Iacobsio probatum, vulgatae non videtur praestare, licet γραῦς παλαιή Hom. Od. XIX. 346. Ariston A. P. VII. 457. 5. πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι Cratin. A. B. I. p. 271. 1. γέρων παλαιός Paus. VIII. 11. 2. ibique Siebelis T. III. 2. p. 234. Pro δικάσεται vs. 4. quod metro et sententia pariter reiicitur, idem Brunckius scripsit λιχμάσεται, Toupius λαικάσεται. Mihi unice verum videtur

γραῖά με καὶ ῥυσή, Σιμύλε, συκάσεται.

Hesych. συκάζειν, τὸ κνίζειν ἐν ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις. v. Strattis Atalant. fr. I. 2. p. 764. ed. Mein. E. M. p. 733. 48. τὸ συκοφαντεῖν παρὰ Πλάτωνι καὶ Μενάνδρῳ οἷον κνίζειν ἐρωτικῶς. Idem fortasse Abreschio placuit, cuius coniecturam συκάζεται (?) memorat Bernhard. Epist. ad Reisk. p. 466., vitium certe metricum descriptori tribuam.

Rufinus cap. 41.

Τίς γυμνὴν οὕτω σε καὶ ἐξέβαλεν καὶ ἔδειρεν;
τίς ψυχὴν λιθίνην εἶχε, καὶ οὐκ ἔβλεπεν;
μοιχὸν ἴσως ηὕρηκεν, ἀκαίρως κεῖνος ἐσελθὼν
γινόμενον· πᾶσαι τοῦτο ποιοῦσι, τέκνον.

πλὴν ἀπὸ νῦν, ὅταν ἐστὶν ἔσω, κεῖνος δ' ὅταν ἔξω,
τὸ πρόθυρον σφήνου, μὴ πάλι ταὐτὸ πάθῃς.

Vs. 4. *γινόμενον* Grotius vertit « humanum est, fieri denique, nata, solet." Sensus huius verbi minus perspicuus fuit Iacobsio, qui lectionem non sinceram putans coniecit *κρυπτόμενον*. Fortasse scribendum

μοιχὸν ἴσως ηὕρηκεν, ἀκαίρως κεῖνος ἐσελθὼν,
κλινόμενον.

« Fortasse maritus moechum invenit tecum cubantem" cuius suspicionis suae rationem reddit, quod omnes mulieres moechentur; ad *κλινόμενον* cf. Dioscorid. cap. 54. 1. plenius *ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη* Theocr. III. 44.

Vs. 5. *ὅταν ἐστίν* infimae est Graecitatis, accedit quod ad *ἐστίν* repetendum est *μοιχός*, quod durissimum. Iacobsius coniecit *ὅταν ᾖ τις*, quo lenius aptiusque videtur

ὅταν εἷς τις ἔσω

quae dictio frequentissima fortasse Alexandro VII. cap. 709. 2. restituenda est.

Philodemus cap. 46.

α. Χαῖρε σύ. β. καὶ σύ γε χαῖρε. α. τί δεῖ σε καλεῖν; β. σὲ δέ; μήπω
τοῦτο. α. φιλόσπουδος. β. μήτε σύ. α. μή τιν' ἔχεις;
β. αἰεὶ τὸν φιλέοντα· α. θέλεις ἅμα σήμερον ἡμῖν
δειπνεῖν. β. εἰ σὺ θέλεις. α. εὖγε, πόσου παρέσῃ.
β. μηδέν μοι προδίδου. α. τοῦτο ξένον. β. ἀλλ' ὅσον ἄν σοι

κοιμηθέντι δοκῇ, τοῦτο δός. α. οὐκ ἀδικεῖς.
ποῦ γίνῃ; πέμψω. β. καταμάνθανε. α. πηνίκα
δ' ἥξεις;
β. ἣν σὺ θέλεις ὥρην. α. εὐθὺ θέλω. β. πρόαγε.

Colloquium poëtae et meretricis obviam ei factae, in quo primum distichon plane intelligi nequit, nam Reiskii interpretatio Graecis longe obscurior est; Brunckius vs. 1. pro σὲ δὲ scripsit τί δὲ, quo quum nihil proficiamus, Iacobsius alia tentavit ad Anal. T. VIII. p. 212 sq., alia ad Anth. Pal. quorum omnium nihil admodum placet, quum intacta remanserit vox φιλόσπουδος, quae hoc loco ineptissima omnia conturbare videtur, sive illam *serius* explices, sive *festinans*. Hinc haec mihi subnata est conjectura

α. Χαῖρε σύ. β. καὶ σύ γε χαῖρε. α. τί δεῖ σε καλεῖν; β. σὲ δέ; α. μήπω
τοῦτο, φίλος που δός. β. μήτε σύ; α. μή τιν' ἔχεις.

Quum rogasset Philodemus mulierem, quo nomine appellanda esset, haec non respondet, sed vicissim poëtae nomen scire cupit, ad quae ille. « Ne me nomine meo appelles, amici nomen des," cui μήτε σύ optime convenit. Quum καλεῖν sit ὄνομα διδόναι, omnino recte τοῦτο simpliciter verbo δός adjicitur, substantivo e καλεῖν repetito, quod alibi frequentissime ad τοῦτο omitti docuerunt Iacobs. Anth. Gr. T. III. 2. p. 80. Schaefer. L. Bos. p. 352.

Cap. 52. Διοσκορίδου εἰς Ἀρσινόην ἑταίραν Σωσιπάτρου.

Ὅρκον κοινὸν Ἔρωτ' ἀνεθήκαμεν· ὅρκος ὁ πιστὴν
'Αρσινόης θέμενος Σωσιπάτρῳ φιλίην.
ἀλλ' ἡ μὲν ψευδής, κενὰ δ' ὅρκια, τῷ δ' ἐφυλάχθη
ἵμερος· ἡ δὲ θεῶν οὐ φανερὴ δύναμις.
θρήνους, ὦ 'Υμέναιε, παρὰ κληΐσιν ἀκούσαις
'Αρσινόης, παστῷ μεμψάμενος προδότῃ.

Qui vs. 1. et 2. post accusativum infertur nominativus absolutus, pluribus illustravit Bernh. Synt. p. 68 sq. notabilis quoque transitus a prima persona ad tertiam, cuius alia exempla adsunt in Philippi Ep. VI. 256. ubi tamen κείμεθα in κείμενα a Brunckio, in κείμεθ' ἃ a Iacobsio mutatum est, in Paul. Sil. Ep. VI. 82. Leonid. VII. 560. 1. Ob elisionem ultimae in Ἔρωτι Herm. Orph. p. 767. coniecit ὅρκῳ κοινὸν Ἔρωτ' ἀνεθήκαμεν, quam licentiam tuitus Iacobsius affert Simonid. VII. 77. 2. ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντ' ἀπέδωκε χάριν, ubi iure a Schneidewino p. 171. e Tzetza ζῶντι παρέσχε editum est, et Asclepiad. XII. 163. 3. οὐδ' ἐλέφαντ' ἔβενον λευκῷ μέλαν· ἀλλὰ Κλέανδρον Εὐβιότῳ, ubi sine dubio verum est, quod e codicis lectione ἐβένῳ eruit Meinek. p. 102 sq.

οὐδ' ἐλέφαντ' ἐβένῳ· λευκῷ μέλαν' ἀλλὰ Κλέανδρον
Εὐβιότῳ.

Vocalis recte eliditur, si alia adsunt indicia quibus dativum ab accusativo dignoscas, ut C. I. 2156. 1.

Κήρυκ' ἀθανάτων 'Ερμῇ στῆσάν μ' ἀγοραίῳ.

Epigr. Mus. Rhen. 1841. p. 201. II.

σῆμα τόδε Κύλων παῖδ' ᾧ ἐπέθηκε θανόντι
μνῆμα φιλημοσύνης.

ubi marmor *ΠΑΙΔΟΙ*.

Praeterea ὅρκον ἀνατίθεναί τινι significare videtur *cum aliquo iureiurando foedus inire*, ut Aesch. Ag. 1568. δαίμονι τῷ Πλεισθενιδᾶν ὅρκους θεμένη, non *per aliquem iurare*. Quare scribendum puto,

Ὅρκον κοινὸν Ἔρωτας ἐθήκαμεν.

quod alibi dicitur ὅρκον ποιεῖσθαί τινα v. Hemsterh. Arist. Plut. p. 32. De activo cf. Hom. Il. XXIII. 486. ἵστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω. Orpheus Malel. IV. p. 31. σὲ δέ γ' αὐτὸν, ἐκηβόλε, μάρτυρα θείην; plurali Ἔρωτας etiam favet vs. 4. ἡ δὲ θεῶν οὐ φανερὴ δύναμις. Vs. 5. κληῖσιν Reiskius interpretatur *fores*, quod falsum; Iacobsius coniecit παρὰ κλισίῃσιν ἀκούσαις. Fortasse reponendum

θρήνους, ὦ Ὑμέναιε, παρὰ φλιῇσιν ἀκούσαις
Ἀρσινόης, παστῷ μεμψάμενος προδότῃ.

« ad postes, ad ianuam," A. P. XII. 124. λάθρῃ παπταίνοντα παρὰ φλιὴν Ἐχέδημον. Q. Smyrn. VII. 338. κλαῖεν ἐπὶ φλιῇσι.

Cap. 54. Διοσκορίδου.

Μήποτε γαστροβαρῆ, πρὸς σὸν λέχος, ἀντιπρόσωπον,
παιδογόνῳ κλίνης Κύπριδι τερπόμενος,
μεσσόθι γὰρ μέγα κῦμα καὶ οὐκ ὀλίγος πόνος ἔσται,
τῆς μὲν ἐρεσσομένης, σοῦ δὲ σαλευομένου.

Primi distichi verba in hunc modum iungenda putat Iacobsius: μήποτε γαστροβαρῆ (γυναῖκα sc.) κλίνης ἀντιπρόσωπον, πρὸς σὸν λέχος, τερπόμενος Κύπριδι, ut λέχος hic idem sit quod γάμος, μίξις, συνουσία, simul addens haec corrupta videri, unde in Add. pro πρὸς σόν coniecit προσορῶν λέχος, alia

idem olim proposuerat ut *κινῆς* pro *κλίνῆς*, vitium vitio corrigens, nam hoc loco *μὴ* cum coniunctivo praesentis ferri nequit, praeterea activum notione intransitiva valde suspectum. Quare vix dubitandum, quin Dioscorides scripserit

μήποτε γαστροβαρῆ πρὸς σὸν λέχος ἀντιπρόσωπον
παιδογόνῳ κλινθῇς Κύπριδι τερπόμενος.

ubi iungendum *κλινθῇς πρὸς σὸν λέχος ἀ.*, ut Hom. H. VI. 468. *παῖς πρὸς κόλπον ἐυζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη.* Inc. Ep. A. Pl. I. 12. 2. *πρὸς μαλακοὺς ἠχεῖ κεκλιμένα Ζεφύρους*, et quod e codice eruit Paulssenius A. P. VI. 287. 6. *πρὸς λαιὰν ποταμοῦ κεκλιμένον λαγόνα.* *Λέχος γαστροβαρῆ* mutare non licet nec femininum sine causa additum est, similiter Eur. Hel. 687. sqq. *ἔχειν τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα — ἂν κόροι λεύκιπποι ὤλβισαν.* In Heraclid. Ep. A. P. VII. 465. 5.

δισσὰ δ᾽ ὁμοῦ τίκτουσα, τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδαγὸν
γήρως, ὃν δ᾽ ἀπάγω μναμόσυνον πόσιος.

non erat quare *ὃν* in *ἓν* mutaretur. Callim. VI. cap. 310. 3. *ὁ τραγικὸς Παιδαρίων Διόνυσος ἐπήκοος· οἱ δὲ λέγουσιν* sc. *παῖδες.* Diodor. VII. 632. et 42. 6.

Dioscorid. cap. 56.

Ἐκμαίνει χείλη με ῥοδόχροα, ποικιλόμυθα,
ψυχοτακῆ στόματος νεκταρέου πρόθυρα,
καὶ γλῆναι λασίαισιν ὑπ᾽ ὀφρύσιν ἀστράπτουσαι,
σπλάγχνων ἡμετέρων δίκτυα καὶ παγίδες.

Vs. 3. iure offensioni fuerunt Iacobsio *hirsuta supercilia*, qualia Cyclopem Polyphemum decent apud Theocr. XI. 31. Sed *γαλεραῖσιν*, quod idem

coniecit, minus aptum est. Aptissimum contra

καὶ γλῆναι λαραῖσιν ὑπ᾽ ὀφρύσιν ἀστράπτουσαι.

Schol. Ap. Rh. I. 456. Ἡσίοδος δέ φησι λαροῖς ποσὶ, τοῖς κατ᾽ ὄψιν ἡδέσιν, quem Ruhnkenius errare Hesiodumque scripsisse λιπαροῖς ποσί statuit. λαροῖς χείλεσι Plato A. Pl. 810, 7. et Alcaeus. 226. 1. Geelio haec tamen diversa videntur reique subiectae accommodatum magis ῥαδιναῖσι.

Meleager cap. 57.

Τὴν πυρὶ νηχομένην ψυχὴν ἂν πολλάκι καίῃς
φεύξετ᾽, Ἔρως· καὐτή, σχέτλι᾽, ἔχει πτέρυγας.

νήχεσθαι cum dativo etiam A. P. VI. 247. 4. ἄτρακτον σφονδυλοδινήτῳ νήματι νηχόμενον. IX. 36. 2. χαροποῖς κύμασι νηξαμένη. XII. 156. 8. ὡς εἰδῶ ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα. Sed quomodo animo, qui medio in igne natet, ignis metuendus sit, intelligi nequit. Hac de causa Salmasius τηκομένην, Iacobsius χηραμένην corrigit, mihi Poëta scripsisse videtur

τὴν περινηχομένην ψυχὴν ἂν πολλάκι καίῃς,

quod illustratur abunde Eiusdem verbis A. P. XII. 157. 3. οὕνεκα δὴ νῦν παμφύλῳ παίδων νήχομαι ἐν πελάγει, V. 190. κῦμα τὸ πικρὸν Ἔρωτος. XII. 167. τὸν ναύτην Κύπριδος ἐν πελάγει. Macedon. V. 235. ψυχῆς πνιγομένης κύματι κυπριδίῳ. Grashoff. apud Zimmerm. Diurn. II. p. 1063. hunc locum iniuria tentari statuens, protulit explicationem hanc « quamvis animus igne natus sit (πυρὶ νηχομένην), te tamen, Amor, effugiet." Hoc distichon fragmentum esse maioris carminis non dubito.

Rufinus cap. 61.

Τῇ κυανοβλεφάρῳ παίζων κόνδακα Φιλίππῃ
ἐξ αὐτῆς κραδίης ἡδὺ γελᾶν ἐποίουν.
« δώδεκά σοι βέβληκα, καὶ αὔριον ἄλλα βαλῶ σοι
ἢ πλέον, ἠὲ πάλιν δώδεκ' ἐπιστάμενος,"
εἶτα κελευομένη ἦλθεν· γελάσας δὲ πρὸς αὐτὴν,
« εἴθε σε καὶ νύκτωρ ἐρχομένην ἐκάλουν."

Sic hoc epigramma offert codex, nec mutatione videtur opus, nisi quod vs. 4. Iacobsius, vulgatae licet tenax, recte coniecit *ἐπισταμένως*. Idem vs. 6. voluit

εἴδ' ἄγε καὶ νύκτωρ ἐρχομένην σε βαλῶ.

Reiskius et Sehneiderus integrum distichon male caeteris adhaesisse suspicati sunt. Quorum nihil probabile; dura quidem est omissio verbi *ἔλεγον*, sed quum bis in eodem carmine occurrat, sine dubio ab ipso profecta Rufino. Iam hic gloriatur se, cum iam duodecies cum Philippa Veneri operatus esset, rursus postero die eundem numerum expleturum, sed quum haec postero die venisset, se vel eadem nocte illud facere potuisse dixit. *κελευομένη ἦλθεν*, ut Hor. Sat. I. 2. 121. de puella „quae neque magno stet pretio, neque cunctetur, cum est iussa, venire." Vs. 5. *ἐρχομένην* est *ad amatoris amplexus venire*, ut M. Argent. cap. 104. 1. *μηδ' ἐπιτηδὲς ἴσχιον ἐρχομένη σύστρεφε, Λυσιδίκη*, ubi plane exputare nequeo, quid vitii suspicionem Iacobsio moverit, sic *τὼ μηρὼ ξυνέχειν* Ar. Nub. 766. Plenius Diotim. VI. 358. 2. *φιλότητ' ἦλθεν ἐς Ἡρακλέους*. Philostr. Ep. 27. *παίζειν* accusativo

iunctum etiam apud Macedon. V. 215. 5. παῖζε μόνῃ τὸ φίλημα. X. 70. 1. Lucill. XI. 134.

Ἀρχόμεθ' Ἡλιόδωρε· ποιήματα παίζομεν οὕτω
ταῦτα πρὸς ἀλλήλους· Ἡλιόδωρε, θέλεις.

ubi sublata distinctione maiore iungenda sunt θέλεις παίζομεν, ut Anth. Plan. 174. 4. Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα, v. Lobeck. Phryn. p. 734. ταῦτα referendum videtur ad epigrammata, qualia semper Lucillus scripsit.

Rufinus cap. 66.

Εὐκαίρως μονάσασαν ἰδὼν Προδίκην, ἱκέτευον,
καὶ τῶν ἀμβροσίων ἁψάμενος γονάτων,
Σῶσον, ἔφην, ἄνθρωπον ἀπολλύμενον παρὰ μικρὸν,
καὶ φεῦγον ζωῆς πνεῦμα σύ μοι χάρισαι.
ταῦτα λέγοντος, ἔκλαυσεν, ἀποψήσασα δὲ δάκρυ,
ταῖς τρυφεραῖς ἡμᾶς χερσὶν ὑπεξέβαλεν.

Ad vs. 5. cf. Nonn. Dion. VIII. 205. δάκρυον εὐποίητον ἀποψήσασα προσώπου. P. Silent. Ecphr. 171. δακρὺ δὲ πενταέτηρον ἀποψήσαντες. medio utuntur Poëta apud Plut. Thes. 22. Alciphr. I. 34. Vs. 6. codex ὑπ' ἐξέβαλεν, quod semper iunctim editum est, sed vocabulum ipsum sine dubio corruptum, nam quum sensus requirat significationem *amplectendi*, illo contrarium plane dicitur, « me e pulcris brachiis clam dimisit." Aeque vitiosum est, quod ex Brunckii coniectura legitur IX. 722. μαστῷ πόρτιν ὑπεκδέχεται, ubi codicis lectionem restituendam esse monuit Iacobsius in notis. Fortasse ὑπεξέλαβεν hoc loco sufficit, ex confusione frequentissima verbis mutatis, sed lubentius reponerem

ταῖς τρυφεραῖς ἡμᾶς χερσὶ πέριξ ἔλαβεν.

Plato cap. 79.

Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με,
δεξαμένη τῆς σῆς παρθενίης μετάδος,
εἰ δ' ἄρ' ὃ μὴ γίγνοιτο νοεῖς, τοῦτ' αὐτὸ λαβοῦσα
σκέψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.

Vs. 1. ἑκοῦσα parum elegans est, peius tamen quod Boissonadius coniecit ad Philostr. Epist. p. 105., ἔχουσα φιλεῖς με, noto idiotismo ληρεῖς ἔχων, φιλεῖς ἔχων, verbum etiam quod semper praeponendum est, participio postponens. Vs. 3. νοεῖς ex Diog. L. III. 32., ubi Cod. Vindob. ὅ μοι γίγνοιτο, editores receperunt; Cod. Pal. γίγνοιτο μισεῖς metro reclamante. Paullsenius » νοεῖς a librario scriptum fuisse videtur, ast postmodo corrector neotericus illud interpolavit." Sed νοεῖς, quod iam Menagio corruptum visum est, aeque minus aptum est, nam ὃ μὴ γίγνοιτο, ὃ μὴ τύχοι, sunt avertendi formulae, quibus semper ipsius infortunii, quod deprecatur aliquis, adiicitur mentio. vid. exempla apud Ast. Plat. Legg. p. 515. sq. Blomf. n. Aesch. Sept. 5. εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι, Eur. Phoen. 571. φέρ' ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτέ. Heracl. 512. Meleag. fr. VIII. 1. εἰ δ' εἰς γάμους ἔλθοιμ', ὃ μὴ τύχοι ποτέ. Ab eo igitur, qui codicis lectionem adulteravit, non tam νοεῖς, quam aliud quoddam verbum, cuius μισεῖς est interpretamentum, obliteratum est, fortasse ἔχθεις,

εἰ δ' ἄρ', ὃ μὴ γίγνοιτ', ἔχθεις.

Geelius, cui hoc longius a vulgata recedere vide-

batur, coniecit ὄνοσαι, sed requiri videtur ipsa *odii* significatio amori opposita, non *reprehendendi*, nec *vituperandi*, praeterea posteriorem vocis partem tentari nolim, quum ex rasura in codice probabile sit, vitium priori inhaerere.

Incertus cap. 83.

Εἴθ' ἄνεμος γενόμην, σὺ δὲ δὴ στείχουσα παρ' αὐγὰς
στήθεα γυμνώσαις καί με πνέοντα λάβοις.

Verba παρ' αὐγὰς nemini offensioni fuerunt ante Meinekium, qui p. 220. tentat παρ' ἀκτάς, « in littore maris obambulans." Fortasse scribendum

σὺ δὲ δὴ στείχουσα παρ' αὐτὰ
στήθεα γυμνώσαις,

« Utinam tu, foras procedens, continuo sinum nudares." Anonym. Schol. Aesch. Choëph. 276.

ἢ μέχρις γήρως ἀτυχήσομεν ἢ ἐκ παραυτὰ
γηράσομεν,

e quo versu intelligitur in Simonid. fr. 60. 9.

οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανεῖσθαι

verum esse, quod Buttmannus coniecit Gramm. II. p. 137. γηρασκέμεν. Meinekio παρ' αὐγάς significare posse videtur « prodire in luminis auras" quod πρός dicendum foret, ut πρὸς φῶς ἴτε Aesch. Eum. 991. saepiusque πρὸς αὐγάς occurrit, significatione tamen plane diversa.

Incertus cap. 101.

α. Χαῖρε κόρη. β. καὶ δὴ σύ. α. τίς ἡ προϊοῦσα;
β. τί πρὸς σέ;
α. οὐκ ἀλόγως ζητῶ. β. δεσπότις ἡμετέρη.

α. ἐλπίζειν ἔστιν; β. ζητεῖς δέ τί; α. νύκτα. β. φέ-
ρεις τί;
α. χρυσίον. β. εὔθυμει. α. καὶ τόσον· β. οὐ δύνασαι.

Philodemi carmen esse Schneiderus recte suspicatus est propter cap. 46., add. simile eiusdem c. 308. Est colloquium Philodemi et ancillae quae meretricem aliquam comitatur. Vs. 1. dedi προϊοῦσα pro προσιοῦσα et ἔστιν pro ἔξεστι (ἐλπίζειν ἔξεστι legitur infra Agath. Ep. XI. 350. 5.), utrumque Iacobsio debetur, cuius tamen disputationem de ultimo versu plane reiiciendam arbitror, suam interpretationem in Comment. propositam idem in Addendis repudiavit, coniiciens

φέρεις τί;
χρυσίον. α. εὐφήμει. μὴ τόσον. β. οὐ δύνασαι.

Quum χρυσίον sit certa quaedam pecuniae species, ineptum esset ancillam, hac oblata, Poëtam hortari ut bono animo sit, deinceps, quum plura addat, rem plane recusare. Quare τόσον diremto in τὸ et σὸν scribendum videtur

α. ἐλπίζειν ἔστι. β. ζητεῖς δέ τί; α. νύκτα. β. φέρεις τι;
α. χρυσίον, εὐθύμει καὶ τὸ σόν. β. οὐ δύνασαι.

Scilicet dominae potiundae cupidus Poëta ancillae pretium offerens, simul quoque significat, ei, si res successu non caruerit, remunerationem reservatam esse. Illa tam vili pretio nihil eum efficere posse continuo addit. ad τὸ σόν cf. Dionys. Ath. XV. p. 669. d. συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος. Soph. Ai. 1313. Eur. Med. 460. Valcken. Phoen. 476.

Maccius cap. 114.

Ἡ χαλεπὴ κατὰ πάντα Φιλίστιον, ἡ τὸν ἐραστὴν
μηδέποτ' ἀργυρίου χωρὶς ἀνασχομένη,
φαίνετ' ἀνεκτοτέρη νῦν ἢ πάρος, οὐ μέγα θαῦμα
φαίνεσθ', ἠλλάχθαι τὴν φύσιν οὐ δοκέω.
καὶ γὰρ πρηΰτέρη ποτὲ γίνεται ἀσπὶς ἀναιδής.
δάκνει δ' οὐκ ἄλλως ἢ θανατηφορίην.

Vs. 5. Iacobsius pro γίνεται coniecit φαίνεται, et tale quid ad sententiam requiritur, sed meliorem viam monstrat codex, in quo post ἀναιδής signum est interrogationis, quod omnino rectum,

καὶ γὰρ πρηΰτέρη πότε γίνεται ἀσπὶς ἀναιδής;
δάκνει δ' οὐκ ἄλλως ἢ θανατηφορίην.

Ad κατὰ πάντα vs. 1. cf. Inc. XII. 90. 2. καὶ κατὰ πᾶν ἤλγηκα, App. Ep. 354. 1.

Philodemus cap. 123.

Καὶ νυκτὸς μεσάτης τὸν ἐμὸν κλέψασα σύνευνον
ἦλθον, καὶ πυκινῇ τεγγομένη ψακάδι.
τοὔνεκ' ἐν ἀπρήκτοισι καθήμεθα, κουχὶ λαλεῦντες
εὕδομεν, ὡς εὕδειν τοῖς φιλέουσι θέμις.

Loquitur ipsa Poëtae amasia, ut Amor apud Asclep. XII. 105. quod interpretes ante Meinekium fefellit. Venerat illa clam viro nocte intempesta per medias pluvias, adeo ut tota madida et fessa Veneris gaudiis frui non potuerit. Plane alium sensum his versibus tribuit Iacobsius, secundum quem puella de viro, qui ἄπρηκτος iacet, conqueritur. « Hanc igitur ob causam noctis pericula non extimui, ut nunc segnes et inertes iaceremus, et minime sic, ut amantes decet." Idem in Add. ad A. P. p. XXXIV.

coniicit *ὡς εὕδειν τοῖς στυγέουσι θέμις*, quod verum esse nemini persuadebit. Fortasse scribendum,

τοὔνεκ' ἐπ' ἀπρήκτοισι καθήμεθα, κοὐχὶ λιλεῦντες
εὑδέμεν, ὡς εὕδειν τοῖς φιλέουσι θέμις,

ἐπ' scripsi pro *ἐν*, ut Theocr. I. 51, Hes. Op. 750. ubi Goettl.; *λιλεῖν*, unde *λιλαίομαι*, memorat Hesych. *λιλεῖ, φθονεῖ, ἐπιθυμεῖ*, quorum alteri *ποθεῖ* substituendum videtur. Schol. Ven. Il. p. 340. a. 1. Bekk. *λιλῶ ἐστι ῥῆμα τὸ σημαντικὸν τοῦ προθυμουμένου*, An. Ox. I. p. 264. 18.; cum *διδῶ, βιβῶ, κιχῶ* memoratur Theognost. Can. p. 140. 8.

Diodorus cap. 122.

Μὴ σύ γε, μηδ' εἴ τοι πολὺ φέρτερος εἴδεται ὄσσων
ἀμφοτέρων κλεινοῦ, κοῦρε, Μεγιστοκλέους,
κὴν στίλβῃ Χαρίτεσσι λελουμένος, ἀμφιδονείης
τὸν καλόν· οὐ γὰρ ὁ παῖς ἤπιος οὐδ' ἄκακος,
ἀλλὰ μέλων πολλοῖσι, καὶ οὐκ ἀδίδακτος ἐρώτων·
τὴν φλόγα ῥιπίζειν δείδιθι, δαιμόνιε.

Vs. 1. cum Guyeto scripsit Brunckius *εἴδεαι, ὄσσε ἀμφοτέρα*, Iacobsius *εἴδετ' ἀπ' ὄσσων*. Meinekius p. 189. praeterea offensus eo quod nec nomen amati pueri a Poëta appositum est, isque qui insidiatur illi et ipse appellatur *κοῦρος*, *ἀμφοτέρων* quoque plane iners oculorum epitheton putans, corrigit

Μὴ σύ γε, μηδ' εἴ τοι πολὺ φέρτερος εἴδετ' ἀπ' ὄσσων
Ἀμφοτερὸς κλεινοῦ, Κῦρε, Μεγιστοκλέους.

Mihi omnino tanto molimine non opus videtur; locus enim satis sanus erit, codicis lectione ubique

restituta, et interpunctione leviter immutata in hunc modum

Μή σύ γε, μηδ' εἴ τοι πολὺ φέρτερος εἴδεται ὄσσων
ἀμφοτέρων, κλεινοῦ κοῦρε Μεγιστοκλέους,
κῆν στίλβῃ Χαρίτεσσι λελουμένος, ἀμφιδονοίης
τὸν καλόν.

ἀμφοτέρων tuetur satis formula *ὁρᾶν ἀμφοτέροις*, et quem Iacobsius citavit, Strato XII. 196. 4. *Οὕτως ἀστράπτεις ὄμμασιν ἀμφοτέροις*, item A. Pl. 258. 4. *τείνω βλέμμα διπλοῦν πρὸς ὄρος.* Iungendum igitur *φέρτερος ὄσσων.* « Si tibi tuis oculis melior videtur" ubi tamen *φίλτερος* praeferam, ut Catull. 103. 2. « male dicere vitae, *ambobus* mihi quae carior est *oculis.*" Call. Dian. 211. Theocr. XI. 53. Mosch. IV. 9. *εἴδεται* Diodorus posuit, quia Megistoclis filius specie deceptus erat. Verbis *κλεινοῦ κοῦρε Μεγιστοκλέους* amatoris nomen indicatur, sic et Strato A. P. XII. 256. 3. App. Ep. 104. 4. Phaedim. VI. 271. 1. *Ἄρτεμι, σοὶ τὰ πέδιλα Κιχησίου εἵσατο υἱός.* Dioscorid. 126.

Σᾶμά τοι οὐχὶ μάταιον ἐπ' ἀσπίδι παῖς ὁ Πολύττου
ἄλλος ἀπὸ Κρήτας θοῦρος ἀνὴρ ἔθετο·

ubi pro *ἄλλος* Tyrwhittus *Γάλλος*, Heyn. *Ὕλλος.* Meinek. p. 168. *Θάλλος* aut *Ἴλλας* corrigunt, sed haec quoque vocula sanissima videbitur, si animo recurras ad pristinum ordinem, quo epigrammata eiusdem generis indolisque se in ipsis poëtarum libellis excipiebant, unde explicandum etiam illud *καί*, quod toties in initio carminum recurrit. Praecesserat ergo hoc loco epigramma Dioscoridis in

alium Cretensem, item fortissimum virum, ut et in eiusdem Epitaphiis in Sophoclem et Sositheum tragicos scriptis, et in Anthologia pluribus aliis interiectis, seiunctis idem conspicitur nexus, v. infra ad VII. 707. 2. Ut ad Diodori Epigramma redeam, ib. vs. 5. codex ἀμφιδοναίης, cui Brunckius ἀμφιδοκεύοις in pluribus apographis repertum substituit, quodque Meinekio placuit. Equidem ἀμφιδονοίης scripsi, quod linguae postulant leges, idque verbum mihi videtur aptissimum, sive explicetur de ape, quae circum flores vagatur, sive imago desumta sit a culicibus aliisque huius generis animalculis, quae flammam lucernae circumvolitant.

Philodemus cap. 132.

Ὦ ποδὸς, ὢ κνήμης, ὢ τῶν ἀπόλωλα δικαίως
 μηρῶν, ὢ γλουτῶν, ὢ κτενὸς, ὢ λαγόνων,
ὤμοιν, ὢ μαστῶν, ὢ τοῦ ῥαδινοῖο τραχήλου,
 ὢ χειρῶν, ὢ τῶν μαίνομαι ὀμματίων,
ὢ κατατεχνοτάτου κινήματος, ὢ περιάλλων
 γλωττισμῶν, ὢ τῶν θύεμε φωναρίων,
εἰ δ' ὀπικὴ καὶ φλωρὰ, καὶ οὐκ ᾄδουσα τὰ Σαπφοῦς
 καὶ Περσεὺς Ἰνδῆς ἠράσατ' Ἀνδρομέδης.

Vs. 5. non praeferam, quod Planudes e coniectura dedit, κακοτεχνοτάτου, quum poëta puellam laudans, nullam hoc loco immiscere potuerit vituperationem. Vs. 6. θύεμε interpretes frustra exercuit, novissime Visconti ὢ τῶν θύαε φωναρίων, Iacobsius τῶν θυμεθα, Etymologi testimonio nitens, ubi τεθυμμένον emendaverant Valcken. Eur. Phoen. p. 743. Ruhnken. Tim. p. 209. Scripsit Philodemus

ὦ τῶν θύψε με φωναρίων

« O vox illa, quâ me totum ussit" sc. ἡ παῖς, ut vs. 1. ὦ τῶν ἀπόλωλα δικαίως μηρῶν. Hesych. θύψαι, τυφῶσαι, item θύψαντα; θύψαι E. M. p. 458. 48. Schol. Soph. Ant. 1021. τύφειν ἐστὶ τὸ ἠρέμα ὑποσμύχειν. Clem. Al. Strom. V. 8. 49. θύψαι τε τῷ κεραυνῷ φλέξαι. Vs. 7. codex φλωρα sine accentus nota et ὀπική corruptelae signo insignitum est. Brunckius ex coniectura Martini scripsit χλωρά, *pallida*, idemque ὀπική significare visum est, ut poëta illud e lingua Latina transtulerit. Iacobsius hanc adiecit explicationem « si rudior est et pallidior, minus tamen barbara est, minusque decolor, quam Andromeda." Qui omnes omnino corporis amasiae partes tamquam pulcherrimas laudasset, ineptissime prioribus faciei minus praestantis pallidaeque adiiceret mentionem, praeterea Andromedam novimus fuscam, pallidam non item. Hinc vix dubitandum φλωρα, quod in Codice legitur, esse nomen puellae Romanae Flora, Ὀπική autem ejus patriam significare, cl. Steph. Byz. Ὀπικοί, ἔθνος Ἰταλίας. Εὔδοξος ἕκτῳ γῆς περιόδου· γλώσσας συνέμιξαν, ut ὀπίζειν Graeci dicunt de iis qui imperite loquuntur, secundum Schol. Iuven. III. 207. idemque fere vocis βάρβαρος synonymum. Cramer. An. Par. II. p. 162. 5. εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς Ὀπικῆς ὃς καλεῖται Λάτιον. Scribendum igitur

εἰδ' Ὀπικὴ παῖς Φλῶρα, καὶ οὐκ ᾄδουσα τὰ Σαπφοῦς
καὶ Περσεὺς Ἰνδῆς ἠράσατ' Ἀνδρομέδης.

Persei exemplo se defendit homo Graecus quod et

peregrinam nomine Floram et linguae Graecae imperitam, caetera pulcherrimam, amet; *καὶ* ante *φλῶρα* defendi nequit, nisi forte illud praegnanti significatione positum existimes « et barbara et barbaro nomine Flora." Iam evanescit hoc loco unum e paucissimis exemplis postremae syllabae in *χλωρός* correptae, qua iure offensus Passovius coniecerat *εἰ δ' ὀπικὴ χλωρά τε καί*, defendit eam licentiam Meinekius p. 212. hoc versu, et IX. 32. 3.

ὁλκάδα τὰν δείλαιαν ἀεὶ κλόνος

ubi Iacobsius *τάν* deletum voluit, mihi syllaba *αι* voci *ἀεὶ* superscripta, alieno loco inserta videtur, quod corruptelae genus frequens est saepiusque infra notabitur, *ὁλκάδα τὰν δειλὰν αἰεὶ κλόνος*. In Maxim. *περὶ κατ.* vs. 213. *οὐ γάρ τι φέροι λαιψηρὰν ὑγείην* corrige *λαιψηρόν*. Similiter vitiosa correptio adest in Onestae Ep. Pal. V. 20. 4.

ἡ δὲ πέπειρος
ἐς Κύπριδος θαλάμους ὡρία καλλοσύνη.

ubi Passovius vitium transponendo tollere voluit, *ὡρία ἐς Κύπριδος καλλοσύνη θαλάμους*, Iacobsius *ἀνθοσύνη* coniecit. In Philodemi Ep. vs. 3. Planudes scripsit *ὢ ὤμοιν*, quem recentiores secuti sunt, licet versus ita justo longior evaderet, quare *τοῦ* delendum censebam, sed facile praefero, quod Geelius coniecit

ὢ μοι τῶν μαστῶν, ὢ τοῦ ῥαδινοῖο τραχήλου.

Meleager. c. 136.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπέ, πάλιν, πάλιν, Ἡλιοδώρας·
εἰπέ, σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα,

καί μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἐόντα,
μναμόσυνον κείνας, ἀμφιτίθει στέφανον.
δακρύει φιλέραστον ἰδοὺ ῥόδον, οὕνεκα κείναν
ἄλλοθι, κοὐ κόλποις ἡμετέροις ἐσορᾷ.

Vs. 2. ut orationi hianti succurreret Iacobsius coniecit καί pro σύν: lenius corrigas

εἰπέ, σὺ δ' ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.

ut in Antimach. Ep. IX. 321. 5.

δούρατα δ' αἱματόεντα κάθες Τριτωνίδι δίᾳ
ταῦτα, σὺ δ' εὐχαίταν εἰς Ὑμέναιον ἴθι.

v. Matth. §. 466. n. 2. In Antimachi loco reduxi Codicis lectionem, cui μέθες substitutum est. καθίημι lexicis addendum: pro εὐχαίταν Cod. εὔχεται ἄν, quod sine dubio ortum ex εὐχαίταν (αι over χε). In Meleagri epigr. vs. 6. dativi usus haud vulgaris est; Macedon. V. 223. 3. ὡς δὲ πάρος Κλυμένης ὀρόων Φαέθοντα μελάθρῳ. Procl. App. 69. 1. Ine. 197. 5.

Dioscorides c. 138.

Ἵππον Ἀθήνιον ᾖσεν ἐμοὶ κακόν· ἐν πυρὶ πᾶσα
Ἴλιος ἦν, κἀγὼ κείνῃ ἅμ' ἐφλεγόμην,
οὐ δείσας Δαναῶν δεκέτη πόνον· ἐν δ' ἑνὶ φέγγει
τῷ τότε, καὶ Τρῶες κἀγὼ ἀπωλόμεθα.

Athenium incendium Trojae canens Poëtae animum amore incenderat. Vs. 3. sententiam ineptissimam esse iure monuit Iacobsius « quamvis mihi nihil a decenni Graecorum oppugnatione timendum erat, i. e. quamvis ipse, non ut Ilium, decem annorum expugnationem essem expertus." Eidem tamen coniectura bis tentata non cessit, quod et Meinekio visum, qui p. 161. coniicit οὐ δὲ ἴσας, *ignarum decennis op-*

pugnationis, quippe uno die expugnatus, in quo Δαναῶν plane superfluum est, nec hiatus ferri potest. Scripserim

οὐ δείσας Δαναῶν δέκ' ἔτη πόνον.

Simul cum Troia incendio absumtus sum, licet non per decem annos Graecorum expugnationem extimuissem, i. e. licet Troianus non essem.

Meleager cap. 151.

Ὀξυβόαι κώνωπες, ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν
σίφωνες, νυκτὸς κνώδαλα διπτέρυγα,
βαιὸν Ζηνοφίλαν, λίτομαι, πάρεθ' ἥσυχον ὕπνον
εὕδειν, τἀμὰ δ' ἰδοὺ σαρκοφαγεῖτε μέλη.

Vs. 3. Codex παρὰ θ' ἥσυχον ὕπνῳ, quorum prius recte emendatum est a Planude, sed ὕπνῳ sine dubio verum est. Marianus A. P. IX. 627. 1. Τᾷδ' ὑπὸ τὰς πλατάνους ἁπαλῷ τετρυμένος ὕπνῳ εὗδεν Ἔρως. Soph. O. T. 65. ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντα μ' ἐξεγείρετε. Similia Theocr. XVII. 1. ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς. Coluth. 269. τοῖα πόθῳ ποθέουσα λιγύθροος ἔννεπε νύμφη. et alia, quae collegit Lobeck. Paral. II. p. 523 sq.

Asclepiades cap. 153.

Νικαρέτης τὸ πόθοισι βεβλημένον ἡδὺ πρόσωπον
πυκνὰ δι' ὑψιλόφων φαινόμενον θυρίδων
αἱ χαροπαὶ Κλεοφῶντος ἐπὶ προθύροις ἐμάραναν,
Κύπρι φίλη, γλυκεροῦ βλέμματος ἀστεροπαί.

Vs. 1. Brunck. Πόθοις μεμελημένον, quod Meinekius recepit; elegans tamen magis coniectura, quam vera. πόθοις βεβλημένον est ποθόβλητον πρόσωπον, quod saepe apud Nonnum, qui illud ab antiquiore poëta

sumsisse videtur, Diön. V. 202. καὶ Χαρίτων ἴνδαλμα ποθοβλήτοιο προσώπου. XVI. 113. παρθενικὴ περίφοιτε, ποθοβλήτοιο προσώπου βαλλομένας Φαέθοντι τεὰς ἐλέαιρε παρειάς. XXXIV. 77. ὅττι σέλας πέμπουσα ποθοβλήτοιο προσώπου. alio sensu de homine amante P. Silent. A. P. VI. 71. 4. Nonn. Dion. VII. 115. 254. X. 268, XI. 335. XV. 234. 269. 353 401. XX. 77. XXXII. 21. XXXIII. 34. XL. 561. XLII. 122. Paraphr. VIII. 124. In Meleag. Ep. XII. 76. 2.

Εἰ μὴ τόξον Ἔρως, μηδὲ πτερὰ, μηδὲ φαρέτραν
μηδὲ πυριβλήτους εἶχε Πόθων ἀκίδας.

recte Iacobsius repudiavit Lobeckii coniecturam πυριπλήθεις, ad Ai. 210 p. 159. nam πυρίβλητος a πυρόεις significatione non differt, θερμὸν ἄημα πυριβλήτοιο προσώπου Nonn. Dion. XXX. 91. πυριβλήτοιο βοείης. 288. de sole πυριβλήτοιο χαλινοῦ XXXVIII. 189. XXXIX. 399. XXIV. 65. In Marci Argent. Ep. supra cap. 16. scribendum

Μήνη χρυσόκερως δέρκευ τάδε, καὶ περιλαμπεῖς
ἀστέρες, οὓς κόλποις Ὠκεανὸς δέχεται,
ὥς με μόνον προλιποῦσα μυρόπνοος ᾤχετ' Ἀρίστη,
ἑκταίην δ' εὑρεῖν τὴν μάγον οὐ δύναμαι.

Vs. 1. codex δέρκει, et περιλάμπει, editur δέρκῃ et πυριλαμπεῖς: περιλαμπεῖς hic rectius poni videtur « astra quae circum lunam fulgent."

Meleager cap. 160.

Δημὼ λευκοπάρειε, σὲ μέν τις ἔχων ὑπὸ χρῶτα
τέρπεται· ἁ δ' ἐν ἐμοὶ νῦν στενάχει κραδία.

pro ὑπὸ χρῶτα Graefius coniecit ὑπὸ χλαίνᾳ, Iacobsius

ὑπὸ λῶπα; fortasse scribendum ὑπόχρωτα, ut σύγχρωτα, etiam in M. Argent. Ep. supra cap. 128.

Στέρνα περὶ στέρνοις, μαστῷ δ' ἔπι μαστὸν ἐρείσας,
χείλεά τε γλυκεροῖς χείλεσι συμπιέσας
'Αντιγόνης, καὶ χρῶτα λαβὼν πρὸς χρῶτα,

corrigendum videtur, πρόσχρωτα; Brunckianum certe βαλὼν repudiandum. Contrario errore in Theocr. XXIV. 59.

'Αλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
ξηρὸν ὕπαὶ δείους ἀκράχολον 'Ιφικλῆα.

Meinekius cum Schaefero scripsit λάβε, immemor Call. Del. 264.

αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα,
ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν.

cf. ad App. Ep. 64. 4.

Asclepiades cap. 162.

'Η λαμυρή μ' ἔτρωσε Φιλαίνιον· εἰ δὲ τὸ τραῦμα
μὴ σαφές, ἀλλ' ὁ πόνος δύεται εἰς ὄνυχα·
οἴχομ', Ἔρωτες, ὄλωλα, διοίχομαι· εἰς γὰρ ἑταίραν
νυστάζων ἐπέβην ἢ δ' ἔθιγόν τ' Ἀΐδα.

Scriptum in Philaenium meretricem, quae mortiferum Poëtae inflixit vulnus. Vs. 4. corruptus est, in quo ἠδ' ἐθίγον τἀΐδα contra metri leges scripsit Brunckius, Iacobsius coniecit ἢ δ' ἔθιγ' εἰς Ἀΐδα, quo reiecto Meinek. p. 104. corrigit νυστάζων ἐπέβην τήνδ', ἔθιγόν τ' Ἀΐδα, quo mihi parum eleganter rursus inculcari videtur questus priore versu satis graviter enunciatus οἴχομ' ὄλωλα, διοίχομαι. Uno apice addito scripserim

ἡ δ' ἔθιγ' ἀντ' Ἀΐδα.

„ Illa me Plutonis instar tetigit mortique tradidit."
Asclepiades cap. 167.

Ὑετὸς ἦν καὶ νὺξ, καὶ τὸ τρίτον ἄλγος ἔρωτι
οἶνος, καὶ Βορέης ψυχρός, ἐγὼ δὲ μόνος,
ἀλλ' ὁ καλὸς μόσχος πλέον ἴσχυε· καὶ σὺ γὰρ οὕτως
ἤλυθες, οὐδὲ θύρην πρὸς μίαν ἡσυχάσας —
τῇδε τοσοῦτ' ἐβόησα βεβρεγμένος — ἄχρι τίνος Ζεῦ;
Ζεῦ φίλε, σίγησον, καὐτὸς ἐρᾶν ἔμαθες.

Poëta media nocte et imbre saeviente comissabundus ad amasii domum pergit. Sunt plurima in his tribus distichis obscura, quorum nonnulla certe mihi removere posse videor. Vs. 1. Codex omittit τό ante τρίτον, quod supplevit Brunckius, sed inauditum est τὸ τρίτον ita usurpatum, si quartum accedat. Geelius igitur, qui de eadem re admonuit Bibl. Cr. Nov. III. p. 95., οἶνος corruptum esse statuit, ut in οἶνος καί lateat epitheton ad ἄλγος referendum, fortasse αἰνότατον: frigus autem infestissimum esse voluptati. Iacobsii interpretationem vocis οἶνος incongruam esse: vinum enim, quod poëtae semper amori iungant, grave amori esse non posse. Si hoc voluisset Poëta, sine dubio vocabulo rem graphice depingente v. c. μέθῃ, usus esset. Similiter Asclepiades infra cap. 189.

Νὺξ μακρὴ καὶ χεῖμα, μέσην δ' ἐπὶ Πλειάδα δύνει,
κἀγὼ πὰρ προθύροις νείσσομαι ὑόμενος.

ἐγὼ δὲ μόνος propter periculum quod a furibus metuendum erat, ut Posidipp. V. 213. μεθύων ὅτι καὶ διὰ κλωπῶν ἦλθον Ἔρωτι θρασεῖ χρώμενος ἡνιόχῳ. Sequentia autem ita constituenda puto

ἀλλ' ὁ καλὸς μόσχος πλέον ἴσχυε, καί, σὺ γὰρ οὕτως
  ἤλυθες, οὐδὲ θύρην πρὸς μίαν ἡσυχάσας,
τῇδε — τοσοῦτ' ἐβόησε — βεβρεγμένος: ἄχρι τίνος, Ζεῦ;
  Ζεῦ φίλε, σιγήσω, καὐτὸς ἐρᾶν ἔμαθες.

Hasce tamen difficultates vicit pueri desiderium, et hic clamavit « Tu pluvia madidus nullam alicubi moram iniiciens, huc venisti, quousque tandem Iupiter? Iupiter taceam, tu quoque amasti!" Iam videntur haec omnia bene procedere, mutatis tantum ἐβόησα in ἐβόησε, quod plane necessarium, et σιγήσον in σιγήσω, Scilicet puer ille pulcher plura dicturus erat de amoris vi insigni in homines, quo omnia pericula insuper habent, sed Iovem alloquens melius haec taceri reputat, quippe unum omnium huius rei gnarum amorisque vim expertum. Emendationem planissime confirmat simillimum Epigramma Callimachi. A. P. XII. 230.

τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει,
  τετράκι μισοίης, εἰ δὲ φιλεῖ, φιλέοις,
ναιχὶ πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ,
  καὶ σύ ποτ' ἠράσθης, οὐκέτι μακρὰ λέγω.

i. e. σιγήσω. Verbis quae puer loquitur, καί et τοσοῦτ' ἐβόησε seiuncta sunt, τῇδε, quod male interpretatus est Iacobsius, cum ἤλυθες iungendum. In vs. 3, Meinekius scripsit Μόσχος, illud de puero dictum esse negans, Aeschylus tamen ὁ πόρτις de iuvene adhibuit, add. Hesych. πῶλος, οἷον Ἀφροδίτης πώλους τοὺς νέους καὶ τὰς νέας καὶ παρθένους, et τὸν νεβρόν de iuvene XII. 146. 1. Priori disticho epigrammatis Callimachei modo allati simillima est

inscriptio in App. Ep. 155. t. II. p. 808.

Εἴ με φιλοῦντα φιλεῖς, διοσὴ χάρις· εἰ δέ με μισεῖς,
τόσσον μισηθείης, ὅσσον ἐγώ σε φιλῶ.

ubi versum secundum ad sanam pentametri formam redacturi Villoisonus et Iacobsius coniecerunt *τόσσον μισηθῇς* et *τὼς μισηθείης*: frustra, nam est hexameter cui in fine monosyllabon, v. c. *καί*, deest.

Asclepiades cap. 181.

Carmen totum mimicum, lacunosum et corruptum;

Τῶν, Καρίων, ἡμῖν λάβε κωλάκας, ἀλλὰ πόθ' ἥξει;
καὶ πέντε στεφάνους, τῶν ῥοδίνων τε τόπαξ.
οὐ φῄς κέρματ' ἔχειν; διολώλαμεν, οὐ τροχιεῖ τις
τὸν Λαπίθην; λῃστὴν, οὐ θεράποντ' ἔχομεν.

Vides dominum mandata servo dantem et in apparatu convivii occupatum. Prior versus violentissimis coniecturis tentatus est, Iacobsii: *τῶν καρύων ἡμῖν λάβε σώρακον, ἀλλ' ἀπόθρεξον*, Meinekii p. 166. *Ζωναρίων, ἡμῖν . . . . ἀλλ' ἀπολέξεις*, in quo *Ζωναρίων* servi nomen erit: equidem non diffiteor, mihi vulgatam lectionem fere sanam videri; *Καρίων* est nomen servi, ex Aristophane notissimum et a Brunckio iam agnitum, in quo media vocalis ob metrum immutescit, nam licentiam primae correptae Nilo relinquimus Ascetae in Parad. vs. 200. ubi media producta est. Similiter dissyllabum *πόλεως* Hom. Il. XXI. 567. Od. VIII. 561. Empedocl. A. P. IX. 569. 4. *Αἰγύπτιος* frequenter apud Homerum trisyllabum, et Nonn. Dion. IV. 269. A. P. I. 59. 1. *σκιῇ* monosyllabum Hesiod. Op. 591. *χαρίεντας* Simonid. A. P. XIII. 20. trisyllabum, ut monuit Schneidewin. p. 202.

Τελευτίας Antip. Sid. VII. 426. 3. cl. VIII. 115. 2. App. Ep. 243. I. 170. 2. *κραδίη* 233. 4. *Αἰθιόπιον* Dionys. Per. 38. *Κιλικία* App. Ep. 209. (C. I. 1012. 18.) *Ὀρθωσίῃ* C. I. 1064. 2. et *Σεκουνδίων* 1988. b. c. *Πυθίων* 175. 2. et bis in Ep. Mus. Rhen. 1841. p. 212. XXI, 3.

Αἴλιον Ἀπολλώνιον κλεινὸν κοσμήτορα παίδων.

φιλίης bisyllabum Welcker. Syll. 46. 8. 65. 2. 72. 7. 83. 1. 84. 2. 157. 3. et idem infra nostris coniecturis restituetur cap. 100. 1. 210. 5. Etiam in Crinagorae Ep. VII. 636. 2.

πονηρὸν τοῦτ᾽ ἀνὰ λευκόλοφον.

corrigendum videtur *λευκολοφίαν*. Ep. apud Iac. A. P. p. CIII. *Ἀφροδισιάς* in fine versus. In his omnibus syllaba in qua vocalis obmutescit aut per se aut alia de causa longa est, sic et in iis quae Iacobsius citavit ad A. P. p. 585. *διακοσίους* A. P. XI. 146. 2. *διηνεκῶς* Corinn. ap. Hephaest. p. 9. 7, quare reiicienda eiusdem sententia de A. P. IX. 524. 9.

θυρσοφόρον, θρήϊκα, θιασώτην, θυμολέοντα,

iota in *θιασώτην* mutum esse. Minus quoque placet Letronnii ratio, qui in Comment. de Memnon. p. 224. penultimae correptionem in nominibus in *ανος* v. c. *Πετρωνιανός* non admittens, synizesin in his statuit, nam dici fere non potest, quaenam ratio poëtarum usu maxime comprobata sit. Brevis syllabae exempla *Παφιανός* Epigr. Mus. Rh. l. c. p. 309. XVIII. *Λολλιανός* p. 210, XX. 2. *Ἰουλιανή* semper in Anthologiae Palatinae libro I. ut et *Ἰουστινιανός* cap. 91. 1. 97. 4, 98. 2. *Ἀδριανός* ubique Iulia Balbilla,

cujus Epigrammata infra expolire conabimur, Τριβωνιανός Welcker. Syll. 239. 2. Σαβινιανός 167. 1. Ἀῤῥιανός App. Ep. 143. 2. Κλαυδιανός 158. 2. Πουβλιανή 170. 3. Μαρκιανός 234. 1. et Ἀδριανός ib. 12. Μαρκιανήν 247. 15. Αἰλιανοῦ 279. 2. Κρισπινιανός A. P. IX. 509. 1. ubi Iacobs. p. 582. Τραϊανοῖο IX. 210. 12. VII. 689. 1. 747. 1. Λουκιλλιανή Welck. Syll. 41. 4. Πωλιανός A. P. XI. 228. 2. Λολλιανοῦ 271. 2. Ἰουλιανοῦ Plan. 274. 1. Ὀππιανός 311. 1. App. 271. 1. In Asclepiadae versu praeterea ἥξει non a verbo, sed ab ἧξις repeto, ut iungantur τῶν ποθ᾽ ἥξει, πρὸς ἥξει τούτων, « quando illi venient," quare ποθ᾽ corrigendum pro πόθ᾽. Quum in medias res lectores abripiat Poëta, quinam sint illi, qui venient, non addidit. Igitur scribendum videtur

Τῶν, Καρίων, ἡμῖν λάβε κωλάκας ἄλλα, ποθ᾽ ἥξει,
καὶ πέντε στεφάνους, τῶν ῥοδίνων τε —πόπαξ,
σὺ φῄς κέρματ᾽ ἔχειν;

In verbis κωλάκας ἀλλά quod latet, eruere non contigit, certum tamen est particulam adversativam ineptam esse quare accentum mutavi. Ultima in ποτί elisa est, ut in aliis locis, quae Iacobsius citavit ad A. P. p. 323, item Leonid. IX. 316. 5. et Crinagor. Ep. VII. 636. 3.

κριοῖς ἀγητῆρσι ποτ᾽ ἐβληχημένα βάζων

quam codicis lectionem sanissimam esse recte monuit Meinek. p. 186., corrigendum restat πότ᾽. cf. Hom. Od. IV. 206. ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις. Q. Smyrn. XIII. 7. κεκολουμένα βάζων. ad κριοῖς ἀγητῆρσι confer Tibull. II. 1. 58. « dux hircus pecoris." Ov.

Am. III. 18. 17. A. A. I. 326.

Vs. 2. pro τόπαξ scribo πόπαξ quae doloris exclamatio apud Aesch. Eum. 143. ἰού, ἰού, πόπαξ. Dominus interea a servo admonitus nihil iam pecuniae superesse, sententiam abrumpit. Brunckius scripserat τῶν ῥοδίνων τ᾽ ἀπόπαξ. Meinek. p.107. τῶν ῥοδίνων δε· τί πάξ; vel τῶν ῥοδίνων. τί τὸ πάξ; sequuntur haec

οὐκ ἀδικεῖς; οὐδέν; φέρε τὸν λόγον. ἐλθὲ λαβοῦσα
  Φρύνη, τὰς ψήφους· ὦ μεγάλου κινάδους.
πέντ᾽ οἶνος δραχμῶν· ἄλλος δύο......
  ὦτα, λέγεις, σκόμβροις θέσμυκες χάδονες.
αὔριον αὐτὰ καλῶς λογιούμεθα, νῦν δὲ πρὸς Αἴσχραν
  τὴν μυρόπωλιν ἰὼν πέντε λάβ᾽ ἀργυρέας.
εἰπὲ δὲ σημεῖον, Βάκχων ὅτι πέντ᾽ ἐφίλησεν
  ἑξῆς, ὧν κλίνη μάρτυς ἐπεγράφετο.

Vs. 7. elegans exstat Meinekii coniectura ἀλλᾶς δύο, sed propter lacunam incerta. Vs. 8. in hunc modum emendavit Iacobsius

ὠά, λάγως, σκόμβροι, σήσαμα καὶ σχάδονες:

quorum nonnulla praeclara et verissima sunt, pro ὠά rectius scribes ᾠά, v. Arcad. p. 122. 2. quod, ut et alibi, (XI. 35. 5. 398. 2.) ωἶον exaratum, corruptelae ansam dedit, in, σθεσμυ, latere σήσαμα non credo, ε, ut et in κεσχάδονες est αι, unde sponte emergit σταῖς, quare scripserim

σταῖς, μύρα, καὶ σχάδονες.

Vs. 11. codicis lectio Βάκχων a Meinekio revocata est, praestatque sine dubio ineptae coniecturae Βακχῶν, sed haereo in ἐφίλησεν nude posito. Corrigendum

εἰπὲ δὲ σημεῖον, Βάκχων' ὅτι πέντ' ἐφίλησεν
ἑξῆς, ὧν κλίνη μάρτυς ἐπεγράφετο.

sc Aeschra. cf. Posidipp. cap. 213. 3. εἰπὲ δὲ σημεῖον, μεθύων ὅτι καὶ διὰ κλωπῶν ἦλθον. de nomine Βάκχων v. Choerobosc. Can. p. 70. 27.

Meleager cap. 182.

Praeclare vidit Wyttenb. Bibl. Cr. I. 2. p. 29. huic carmini praefigendum esse distichon, quod legitur infra cap. 187. ubi vs. 1. recte Brunckius emendavit ἐπίτηκτα. Vs. 9. bis violatum metrum in verbis

μὴ φείδου τὰ πάντα λέγε — καίτοι τί σέ, Δορκάς,
ἐκπέμπω, σὺν σοὶ καὐτός, ἰδού, προάγων.

Brunckius cum Reiskio: μὴ φείδου σὺ τὰ πάντα λέγειν, aliter Iacobsius, Graefius, et Hermannus; una litera inserta scripserim

μὴ φείδου τὰ ἅπαντα λέγειν.

Sic in Epigrammate V. 45. 1. κοῦρα τὰ ἃ κέρματα πλείονα ποιεῖ. codex omittit ἅ. Hiatus non vituperandus, Homerus πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα Od. XII. 165. et inde Dionys. Per. 173. Ap. Rh. I. 1097. 339. 394. II. 391. Tryphiod. 665., neque umquam poëta scripsisset τάδ' ἕκαστα, quod ex Salmasii coniectura Brunckius Callimacho obtrusit A. P. XII. 150. 7. Similiter Hesiod. fr. 118. νήπιος ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν ἀνέτοιμα διώκει, ubi γε inferciunt, eodem successu quo Iacobsius in Agath. Ep. A. P. V. 280. 5. εὑρήσεις τὰ ὅμοια, scripsit τάχ' ὅμοια, articulum praeterea removens plane necessarium. App. Ep. 370. 1. τῷ Διΐ τ' Ἀχαιοὶ τὰ ἀγάλματα ταῦτ' ἀνέθηκαν.

Palladas A. P. IX. 173. 5. *τοῦ δὲ τεταρταίου τὰ ἑλώρια.* cl. ad IX. 430. 1.

Leonidas cap. 188.

Οὐκ ἀδικέω τὸν Ἔρωτα, γλυκύς· μαρτύρομαι αὐτὴν
Κύπριν· βέβλημαι δ' ἐκ δολίου κέραος,
καὶ πᾶς τεφροῦμαι· θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει
ἄτρακτον, λωφᾷ δ' οὐδ' ὅσον ἰοβολῶν.
χὠ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν ἐσώκει· θνητὸς ὁ δαίμων·
τίσομαι· ἐγκλήμων δ' ἔσσομ' ἀλεξόμενος.

Prima verba per ironiam, dissimulato dolore, dici statuit Iacobsius » Nihil dicam, quod Amorem laedere possit. Dulcis deus; Venus testis.'' sequentia vero *τὸν ἀλιτρόν* praeter opinionem adiici. Hoc improbavit Lennep. Anth. Gr. T. V. p. 248. negans *τὸν ἀλιτρόν* ad Amorem referri posse, quem initio Poëta *γλυκύν* dixerat, sensum huius epigrammatis hunc fere statuens. « De Amore nihil queror. Malorum enim, quae patior, ille dulcis Deus auctor esse non potest. Sed me, nescio quis, feriit doloso arcu, nec cessat ignitas in me mittere sagittas, quibus totus ardeo; sunt haec scelesti quasi mortalis factis similia. Quod si mortalis ille iaculator, ulciscar me.'' Ex eiusdem sententia ultimum distichon ita corrigendum est

Χὡς θνητοῦ τάδ' ἀλιτροῦ ἔοικ'· εἰ θνητὸς ὁ βάλλων,
τίσομ' ἀνέγκλητος δ' ἔσσομ' ἀλεξάμενος.

De ultimis mihi cum Meinekio convenit, ea sanissima esse, modo per interrogationem efferantur, quo omnis tollitur verborum ambiguitas. Idem praecedentia ita scribit

χὼ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν ἐγὼ, καὶ θνητὸς ὁ δαίμων,
τίσομαι.

ut posterius θνητός corruptum sit. Mihi in universum, quid sententia hoc loco requireret, recte indicasse videtur Lennepius, sed eiusdem coniectura criticae leges audacissime migrat: una litera deleta restituendum suspicor ἐῴκει,

Χὼ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν, ἐῴκει θνητὸς ὁ δαίμων,
τίσομαι· ἐγκλήμων δ' ἔσσομ' ἀλεξόμενος;

« Ego mortalis malignum illum, qui factis noxiis mortali similis est, puniam." De nominativo cf. Christod. Ecphr. 244 sqq. ἔοικε δὲ Θέσπιδος ὀμφῆς σιγηλοῖς στομάτεσσι θεοτρόπον ἄσθμα τιταίνων, et Iacobs. N. Cr. p. 29. Bernh. Synt. p. [illegible] Hesych. μάλα ἔοικε, μάλιστα ὁμοιοῖ, de quo recte statuit Meinek. Com. Gr. T. IV. p. 641 sq. Vs. 1. γλυκύς non ad Amorem, sed ad ipsum Leonidam referendum « ego, qui semper mitissima sum indole, cuius ipsam Venerem testem invoco, erga Amorem non sum iniustus; sed quum doloso arcu ignitisque sagittis me plane conficiat, iuste scelestum illum arcere licet."

Asclepiades cap. 189.

Νὺξ μακρὴ, καὶ χεῖμα, μέσην δ' ἐπὶ Πλειάδα δύνει,
κἀγὼ πὰρ προθύροις νίσσομαι ὑόμενος,
τρωθεὶς τῆς δολίης κείνης πόθῳ, οὐ γὰρ ἔρωτα
Κύπρις, ἀνιηρὸν δ' ἐκ πυρὸς ἧκε βέλος.

Varia moliti sunt critici, ut puellae nomen restituerent, nuperrime Meinek. p. 105. Κλεινοῦς, sed verum est

9

et alibi, v. Bernh. Synt. p. 307. Iam, *συνευνε* restituto, intelligitur cum caeteris minus bene convenire vs. 5. qui in membranis sic legitur: *τρισσάκι σεῦ δὲ μόνας καὶ Κύπριδος ὤπλισεν εὐνάν*, unde quod in textu dedimus lenissima emendatione restituit Iacobsius eademque aptissima profecto, si comparentur similia eiusdem Meleagri epigrammata V. 137.

ἔγχει τᾶς Πειθοῦς καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρας
καὶ πάλι τᾶς αὐτᾶς ἁδυλόγου Χάριτος.

Cap. 140.

Ἡδυμελεῖς Μοῦσαι σὺν πηκτίδι, καὶ λόγος ἔμφρων
σὺν Πειθοῖ, καὶ Ἔρως κάλλος ὑφηνιοχῶν,
Ζηνοφίλα, σοὶ σκῆπτρα Πόθων ἀπένειμαν, ἐπεί σοι
αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας.

et cap. 196.

Ζηνοφίλα κάλλος μὲν Ἔρως, σύγκοιτα δὲ φίλτρα
Κύπρις ἔδωκεν ἔχειν, αἱ Χάριτες δὲ χάριν.

Requiritur ad sententiae integritatem verbum finitum quo *Χάριτες* referri possit, v. c. si scribatur vs. 4.

ἁ δὲ λόγοις τὸ γλυκύμυθον ἔδον,

sed videndum ne potius huic carmini distichon desit, iungendo aut cum cap. 140, aut cum duobus versibus qui nostrum epigramma subsequuntur cap. 196.

Ζηνοφίλα, κάλλος μὲν Ἔρως, σύγκοιτα δὲ φίλτρα
Κύπρις ἔδωκε σ' ἔχειν, αἱ Χάριτες δὲ χάριν,
αἱ τρισσαί κτλ.

Poëta epexegesi addita, quaenam sit *χάρις* illa a

Gratiis Zenophilae concessa, explicat. In cap. 198. 1. vulgo scribitur *Ζηνοφίλᾳ*, sed codex vocativum praebet, quare *ἔδωκε σ' ἔχειν* pro *ἔδωκεν* scripsi, ut infra XII. 96. 6. *οὐκέτι τὰν αὐτὰν δῶκαν ἔχειν σε χάριν.*

Hedylus cap. 199. 5.

σάνδαλα, καὶ μαλακαὶ, μαστῶν ἐκδύματα, μίτραι.

ἔκδυμα Iacobsius interpretatur « zonae mammis detractae," quo sensu illud usurpari et genitivo iungi non credo. Scribendum videtur *ἐνδύματα.*

Incertus cap. 200.

Ὁ κρόκος, οἵ τε μύροισιν ἔτι πνείοντες Ἀλεξοῦς
σὺν μίτραις κισσοῦ κυάνεοι στέφανοι
τῷ γλυκερῷ καὶ θῆλυ κατιλλώπτοντι Πριήπῳ
κεῖνται, τῆς ἱερῆς ξείνια παννυχίδος.

Vs. 1. ferri non potest *πνείοντες* cum dativo, quod hac significatione semper accusativum aut genitivum sibi adsciscit, quare corrigendum

Ὁ κρόκος, οἵ τε μύροιο ἔτι πνείοντες κτλ.

Frequentissima confusio harum terminationum in codice, concursum autem vocalium quem restituimus, ne diligentissimi quidem poëtae evitarunt. Simonid. App. Ep. 31. 3. *Διωνύσοιο ἄνακτος.* Dionys. Per. 917. *Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος*, unde eundem non eximam Call. Del. 264. *χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος*, ubi *χρυσείου* scribit Wernick. Tryphiod. p. 41., similiterque Herm. Orph. p. 819. corrigit *νέης* in Nonn. Paraphr. V. 98. *ἀλεξιμόροιο ἐμῆς ἀΐοντες ἰωῆς.* A. P. I. 94. 2 *ἀχράντοιο ἀμωμήτοιο γυναικός.* 97. 1. *Ἰουστίνοιο ἄνακτος.* 104. 1. Welck. Syll. cap. 85. 1.

et in versu apud eundem praef. p. xxiv.

ἐσπειρὰν με γονεις παρ' Αἰγύπτοιο δ' ἀρούραις

corrige *γονεῖς δὲ παρ' Αἰγύπτοιο ἀρ.*

Incertus cap. 201.

Ἠγρύπνησε Λεοντὶς ἕως πρὸς καλὸν ἑῷον
ἀστέρα, τῷ χρυσέῳ τερπομένη Σθενίῳ,
ἧς παρὰ Κύπριδι τοῦτο τὸ σὺν Μούσαισι μεληθὲν
βάρβιτον ἐκ κείνης κεῖτ' ἔτι παννυχίδος.

Vs. 3. pro *μεληθέν*, quod activa tantum significatione dicitur, Brunckius scripsit *σὺν Μούσαις μεληθέν*. Fortasse corrigendum

τοῦτο τὸ σὺν Μούσαισι μελισθέν.

cf. Antipater VII. 29. 3.

εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ, ᾧ σὺ μελίσδων
βάρβιτ' ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.

ubi iungendum arcte *μελίσδων* cum *βάρβιτα*: passivum apud eundem cap. 30. 3.

ἀκμήν οἱ λυρόεν τι μελίζεται ἀμφὶ Βαθύλλῳ.

σὺν Μούσαισι est *ope Musarum*. Theocr. VII. 12. *ἐσθλὸν σὺν Μούσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα.* Simonid. A. P. XIII. 20, 2. *χαρίεντας αὐλοὺς τούσδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας.* VII. 726. 6. IX. 513. Caeterum huius epigrammatis auctor, quisquis tandem sit, apte omnino Hesperum dixit *καλόν*, quod epitheton fortasse restituendum est epigrammati, de quo supra p. 27. egimus, V. cap. 2.

τὴν καταφλεξίπολιν Σθενελαΐδα, τὴν βαρύμισθον
. . . .
γυμνὴν μοι διὰ νυκτὸς ὅλης παρέκλινεν ὄνειρος
ἄχρι φίλης ἠοῦς προῖκα χαριζομένην.

ubi *φίλης* plane ineptum est, fortasse *κλῆς*.

Asclepiades cap. 20. 2:

Πορφυρέην μάστιγα, καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Πλαγγὼν εὐίππων θῆκεν ἐπὶ προθύρων,
νικήσασα κέλητι Φιλαινίδα τὴν πολύχαρμον
ἑσπερινῶν πώλων ἄρτι φρυασσομένων.
Κύπρι φίλη, σὺ δὲ τῇδε πόροις νημερτέα νίκης
δόξαν, ἀείμνηστον τήνδ' ἐπιθεῖσα χάριν.

Vs. 4. obscurum esse fatetur Iacobsius, qui varias criticorum sententias recensuit ad Anal. T. VII. p. 49 sq., ipse quoque explicationem adiiciens, quam Meinekius probavit. Nihil iam difficile remanebit si mecum statuas donaria haec dedicata esse in templo Veneris Arsinoës Equestris, quod aperte firmatur vs. 2: *εὐίππων θῆκεν ἐπὶ προθύρων*, ubi de Neptuno cogitari posse putabat Iacobsius. Puncto igitur posito post *πολύχαρμον* iungenda sunt

ἑσπερινῶν πώλων ἄρτι φρυασσομένων
Κύπρι φίλη,

« Venus amica equorum Zephyri late hinnientium," ut Hedyl. Ep. App. 30. T. II. p. 764.

Ζωροπόται, καὶ τοῦτο φιλοζέφυρον κατὰ νηὸν
τὸ ῥυτὸν αἰδοίης δεῦτ' ἴδετ' Ἀρσινόης.

Sic correxit Iacobsius codicum lectionem *εἰδείης*, in qua aptissimum Veneri epitheton *ἡδείης* latere persuasum habeo, ut Dioscorid. VI. 290. 2.

Παρμενὶς ἡδίστη θῆκε παρ' Οὐρανίῃ.

et de Baccho Theocr. VI. 339. 2.

καὶ σὲ τὸν ἄδιστον θεῶν μακάρων ἀναθείς.

de Priapo *γλυκερός* Inc. V. 203. 3. In Theodorid.

Ep. A. P. VII. 527. 3.

σὺ δ' ἀντὶ γάμου τε καὶ ἥβης

κάλλιπες ἡδίστη μητρὶ γόους καὶ ἄχη

corrigendum *Ἡδίστῃ*, quod nomen in inscriptionibus frequens. Poëta igitur ornate hoc loco epitheton *Ζεφυρῖτις* extulit, ad *ἑσπερινῶν* sive rectius *ἑσπερίων* cf. Nonn. Dion. XXXIV. 350. *εἴς τε φάγιν Ζεφύροιο παρ' Ἑσπέριον κλίμα γαίης*. XLI. 45. *ὅπῃ λιγυηχέϊ ταρσῷ Ἑσπερίων Ζεφύροιο καθιππεύοντος ἐναύλων.* *Ἄρτι φρυασσομένων*, quibus verbis Dorvillius admovit Call. Pall. 2. *τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν*, si sana sunt, nihil aliud significare possunt, quam quod in versione expressi; Guietus maluit *ἀντιφρυασσομένων*. Vs. 1. *ἡνία σιγαλόεντα* Homericum est, Il. V. 226. et alibi, de nomine *Πλαγγών*, quod revera codex praebet, v. Lobeck. Soph. Ai. p. 167. 7. Nomen alterius meretricis Philaenis satis notum; Posidippo alibi quoque memoratae, v. C. 186. 1., et Asclepiadae cap. 162. 1. eadem fortasse *περὶ Ἀφροδίτης σχημάτων* scripsit. *ἐπιθεῖσα* vs. 6. Iacobsio non sincerum visum est, qui coniecit *νημερτέα νίκης δόξαν ἀειμνήστου, τήνδ' ἐπιθεῦσα χάριν*. Si quid mutandum, malim

ἀείμνηστον τῶνδ' ἐπιθεῖσα χάριν.

« Sempiternam huius victoriae memoriam ei concedas, *ἀντίδωρον*," ut Anacreon VI. 346. 2. *ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος*. Frequentissime vero poëtae Ptolemaeo Philadelpho aequales celebrarunt donaria Arsinoae regis sorori devota, Callimachus App. Ep. 45. Hedylus ib. 30. Posidippus cap. 67.

omniaque illa poëtica ornamenta de Arsinoë Zephyri domina Callimacho debentur, unde recentiores eadem celebrarunt. Callimachus in Elegia in Berenices comam quantopere sibi placuerit in canendis Arsinoës laudibus, Catulli versione habemus compertum. Ptolemaei Philadelphi sorori et coniugi Callicrates primus sacellum dedicavit in promontorio Zephyrio, Posidipp. App. Ep. 67.

τοῦτο καὶ ἐν ποταμῷ καὶ ἐπὶ χθονὶ τῆς Φιλαδέλφου
Κύπριδος ἱλάσκεσθ' ἱερὸν Ἀρσινόης,
ἣν ἀνακοιρανέουσαν ἐπὶ Ζεφυρήϊδος ἀκτῆς
πρῶτος ὁ ναύαρχος θήκατο Καλλικράτης.

idque firmatur Strabonis verbis, XVII. p. 1152. b. *τὸ Ζεφύριον, ἄκρα ναΐσκον ἔχουσα Ἀρσινόης Ἀφροδίτης.* cl. Schol. Ambr. Hom. Od. IV. 563. *Ἀπίων διὰ πολλῶν κατασκευάζει τὸ περὶ Κάνωβον Ζεφύριον πεδίον Ἠλύσιον εἰρῆσθαι ἀπὸ τῆς Νείλου ἰλύος*, in quo quum templum exstructum Nilo adiacuerit, de Iacobsii coniectura in Posidippi l. c. vs. 1. *πόντῳ*, dubito. Cultus reginae tamquam deae a privato institutus mox Ptolemaei cura per plures regiones vagatus est; ad eandem enim Arsinoëm referenda sunt verba Schol. Ven. Il. XIII. 703. *Πτολεμαῖος εἰς τὸ τῆς Ἀρσινόης χιλιάρουρον τέμενος μέλανας ἐνῆκε βοῦς*, et Lyci Rhegini testimonium apud Schol. Theocr. XVII. 123. de Ptolemaeo Philadelpho, *ὅτι πολλοὺς ναοὺς ἱδρύσατο, καὶ Λύκος δὲ ἐν τῷ περὶ Νέστορος, ὁ Φιλάδελφος, φησίν, οὗτος ᾠκοδόμησε καὶ τῶν γονέων ἀμφοτέρων παμμεγέθη ναόν, καὶ ταῖς ἀδελφαῖς Ἀρσινόῃ καὶ φωτῆρα*, ubi Valc-

ken. Theocr. Adon p. 352. a. corrigit *τῇ ἀδελφῷ* *Λ. καὶ φωστῆρα.* Alexandriae eiusdem templum ornatum erat deae imagine in aëre pendere visae architecti Dimocharis artificio, v. Plin. H. N. XXXIV. 42. Auson. Id. X. 310. quos Iacobsius citavit ad Anth. T. VII. p. 282. qui id minus accurate ad sacellum in promontorio dedicatum retulit. Inde tamen Arsinoae cognomen adhaesit Zephyritidos, ab nomine enim loci finxit Callimachus eam Zephyri eiusque equorum dominam esse. Catullus Com. Beren. 51. sqq.

Abiunctae paulo ante comae mea fata sorores
Lugebant, quum se Memnonis Aethiopis
Unigena, impellens nutantibus aëra pennis,
Obtulit Arsinoës Locridos ales equos,

ubi Bentleius epitheton *Locridos* egregia coniectura restitutum male tamen explicuit. Verissime Bernhardy. Dionys. Perieg. 29. p. 532. hoc traxit ad Locros in Italia *πρὸς ζέφυρον κειμένους*, eorundemque promontorium Zephyrium, de quo Strabo VI. p. 259. *μετὰ δὲ τὸ Ἡράκλειον, ἄκρα τῆς Λοκρίδος ἡ καλεῖται Ζεφύριον, ἔχουσα πρὸς τοῖς ἑσπερίοις ἀνέμοις λιμένα, ἐξ οὗ καὶ τοὔνομα.* Theophr. de Ventis cap. 44. *ἡ μὲν Λοκρὶς καὶ ἡ ταύτῃ συνεχὴς εὐθηνεῖ τῷ ζεφύρῳ διὰ τὸ ἐκ θαλάττης προσπίπτειν.* Nominis similitudine inductus Callimachus aut ex rei veritate Arsinoëm in promontorio Libyae cultam Zephyri dominam vocavit; *Locridos* igitur docte dictum pro *Zephyritidos*, cf. Dionys. Per. 21. *Λοκροῖο παρ' ἐσχατιὴν ζεφύροιο*, ubi Schol. *ὥσπερ οὖν Θρηί-*

κιὸν τὸν βοῤῥᾶν, οὕτως καὶ Λοκρὸν τὸν ζέφυρον κλητέον. Quum apud Catullum tristitiam comae levaturus advolet Zephyrus ex Italia, Callimachi ad hosce versus revoco fragmentum apud Schol. Ven. Il. XXIII. 56.

ὁ δ' ἐκ Λοκρῶν τείχεος Ἰταλικοῦ
. . . . παρῆεν ἀμύντωρ.

quae verba adscribo, ut correxi Comment. Call. p. 144. ubi deperditam hexametri partem spectasse coniici Schol. Dionys. Per. 364. ὁ δὲ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι πόλλοι Ἐπιζεφυρίους Λοκρούς φασιν καλεῖσθαι διὰ τὸ πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κεῖσθαι. Similis usus huius vocabuli in Euphor. fr. 68.

ἥτις ἔχεις κληῗδας Ἐπιζεφύροιο Λιμναίης.

Callimachi autem Elegiae in Berenices comam Bentleius tria dedit fragmenta, ita Latini poetae verbis similia, ut de eorum sede nulla moveri possit controversia: primum a Scholiaste Arati servatum in editione Bekkeri vs. 146. p. 64. 5. ita editum est

Ἠδὲ Κόνων ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τὸν Βερενίκης
βόστρυχον, ὅν τ' ἄρα κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖσιν.

ubi ἄρα insertum est, quum scripto θεοῖσιν minor versus hexametri speciem quandam assumsisset. Addidit his tribus Blomfieldius fr. 152.

ἡ ἀπ' Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.

Annae Fabri observatione utens, quae versum composuit cum Catull. vs. 10.

Qua rex tempestate, novo auctus hymenaeo,
Vastatum finis iverat Assyrios.

Bentleius hiatum inferens edidit, ἡ ἀπὸ ᾿Ασ. Porson. Adversar. p. 273. Lips. coniecit: ἠ᾽ ἀπ᾽ ᾿Ασ. Blomfield. p. 243. ᾗ ἐπ᾽ ᾿Ασ. Wernick. Tryphiod. I. p. 42. ἡ μὲν vel ἡ γὰρ suspicatus est, quae omnia gratuita sunt. Vulgatis inest disiunctio articuli et substantivi plane Callimachea, quam item in h. Cer. 126.

ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι,

tollit Bernhardy. Dionys. 1158. p. 829. scribendo ὡς. Restat fr. 118. τὴν σὺ φασι τεκόντες, idemque paucissimis exemplis ex aliorum poëtarum scriptis firmari potest, Anacreon. Od. 38. 8. ὁ δ᾽ οὐδὲν ἐστι νάρθηξ. Diodor. A. P. VII. 235. 1.

Μη μέτρει Μάγνητι τὸ τηλίκον οὔνομα τύμβῳ,

i. e. τηλίκον τὸ οὔνομα. Iacobsius τηλίκον coniecit. Antiphil. IX. 551. 2.

τεῦ χάριν ὁ προδότης ὄρνις ἀεὶ λέγεται

Φοῖβος ἐρεῖ.

i. e. τεῦ χάριν ὁ ὄρνις ἀεὶ προδότης λ. Iacobsius coniecit τεῦ δὲ χάριν προδότης, Meinek. p. 216. praeterea οὔρνις. Eandem disiunctionem aliis de causis in Meleagro sustulimus supra p. 15. Pronomine interiecto separantur articulus et substantivum apud Call. fr. 191. τόν με παλαιστρίταν ἀμώμας θεόν. fr. 315. τὸν σὲ Κρητηπιάδην. Ep. A. P. VI. 148. 1. τῷ με Κανωπίτᾳ. Simmias, VII. 21. 1. τὸν σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα. Quest. 66. 4. τόν με κύνα. Inc. IX. 522. 3. τόν με γέροντ᾽ αὔξοιτ᾽ ἐς ἀεὶ νέον. Plan. 278. 1. τόν με λίθον μέμνησο τὸν ἠχήεντα. Pentametro Callimacheo prima igitur syllaba deest, qui

quominus ad Catulli versus supra citatos referri possit, prohibet ἀπό. Imo inferiorem in Elegia locum tenuit, et ex eo expressus Catulli vers. 37.

Is haut in tempore longo
Captam Asiam Aegypti finibus addiderat.

Ludere possis νικηφόρος ἦλθεν Αἴγυπτ' ἡ ἀπ' Ἀσσυρίων κτλ. Boissonadius, qui ad Callim. p. 202., huius versus ullam idoneam esse posse sedem in hoc carmine negavit, sententiae fundamentum fecit suspicionem admodum vanam. Quintum fragmentum Valcken. ad Call. Eleg. p. 42. investigavit ex Achille Tat. Arat. p. 134. c.

πρὶν ἀστέρι τῷ Βερενίκης.

quod Naekius rectissime revocavit ad Catull. vs. 80. sq.

Non post unanimis corpora coniugibus
Tradite, nudantes reiecta veste papillas,
Quin iucunda mihi munera libet onyx.

Idem Naekius fr. 297.

ἥδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε,

contulit cum Catulli vs. 25. « Ast ego certe Cognoram a parva virgine magnanimam." Hisce addi potest Callim. fr. 225. apud Schol. Eur. Hec. 934. αἱ Λακεδαιμόνιαι κόραι διημερεύουσιν ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱματίδιον ἔχουσαι πεπορπημένον ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων. Καλλίμαχος

ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.

In Scholiastae verbis animadvertendum ἑκατέρου pro ἑτέρου positum, quae significatio quum valde dubia sit, aut ἑτέρου restituendum, aut ἐπὶ θατέρου,

quod ultimum firmatur iis, quae e Dionysii scriptis retulit Eust. Hom. Il. XIV. p. 863. αἱ κατὰ Πελοποννησὸν, φησὶ, διημέρευον κόραι ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατέρᾳ ἐπιπεπορπημέναι, E. M. p. 266. 42. Cyrenis Laconico genere ortis eundem morem viguisse probabile est, aut, si non viguerit, Callimachus qui saepius gloriatur Cyrenenses Dorico genere ortos esse, docte et ornate Berenicen virginem hisce verbis depinxit. Respondent ea Catulli vs. 77.

Quicum ego, *dum virgo quondam fuit*, omnibus expers,
Unguenti si una millia multa bibi.

Totius distichi formam ludentes ita instauramus,

μυριάκις πρόσθεν με θυώδεσι ῥαῖνε λίπεσσιν
ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.

cl. Hom. Il. XIII. 280. τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο, ἠπίου, ὅ σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον χαιτάων κατέχευε. In Call. fr. l. c. quare Boisson. p. 206. pro ὅτ' scriberet ἔτ' causam habebat nullam.

Ex eadem elegia decerptus videtur hexameter in E. M. p. 299. 20. ἐλειήτης, ὁ λέων.

ἐσχατίην ὑπὸ πέζαν ἐλειήταο λέοντος.

εἴρηται παρὰ τὴν ἕλην, τὴν θερμότητα, ἣ λέγεται καὶ εἵλη, πλεονασμῷ τοῦ ι, ἢ παρὰ τὸ ἕλος, ὅτι πρὸ τοῦ καταστερισμοῦ ἐν ἕλεσιν ἐνέμοντο. Ὧρος. Corrige ἐνέμετο. Ori explicatio posterior vera est, ita « Herculeus leo" Ovid. A. A. I. 68. et Maxim. καταρχ. 1. γλήνεσσι Νεμειήταο λέοντος. 348. ἣν δὲ Νε-

μειήταο πέλη κατὰ ἄστρα λέοντος. De leonis constellatione quum hic sermo est, nulla alia stella indicatur, quam *Βερενίκης πλόκαμος.* Cf. Hygin. Astr. P. II. 27. « Sunt septem stellae ad caudam leonis in triangulo collocatae, quas crinem Berenices esse — Callimachus dicit." Respondet hic versus Catullianis, vs. 65 sq.

Virginis et saevi contingens namque leonis
Sidera, Callisto iuxta Lycaonida.

Eiusdem versuum 48 sq.

Iuppiter, ut Chalybum omne genus pereat,
Et qui principio sub terra quaerere venas
Institit, ac ferri frangere duritiem.

fons notus est, Callimachi versus

Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
γειόθεν ἀντέλλοντα, κακὸν φυτὸν, οἵ μιν ἔφηναν.

Ad sequentia Naekius comparavit fr. 305.

δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου.

cl. Dionys. Per. 768.

τοῖς δ' ἔπι καὶ Χάλυβες στυφελὴν καὶ ἀπήνεα γαῖαν
ναίουσιν, μογεροῦ δ ε δ α η κ ό τ ε ς ἔ ρ γ α σ ι δ ή ρ ο υ,

idque a praecedenti disticho uno pentametro seiunctum fuisse videtur; corrigendum praeterea *δέδαον.* Hesych. *δέδαον· ἔδειξαν, ἐδίδαξαν.*

Meleager cap. 204.

Οὐκέτι Τιμάριον, τὸ πρὶν γλαφυροῖο κέλητος
πῆγμα, φέρει πλωτὸν Κύπριδος εἰρεσίην·
ἀλλ' ἐπὶ μὲν νώτοισι μετάφρενον, ὡς κέρας ἱστῷ
κυρτοῦται, πολιὸς δ' ἐκλέλυται πρότονος.
γέρθε δὲ πάνθ' ὑπέραντλα νεὼς, κοίλη δὲ θάλασσα

πλημμύρει, γόνασιν δ' ἔντρομός ἐστι σάλος·
δύστανός τοι ζωὸς ἔτ' ὢν Ἀχερουσίδα λίμνην
πλεύσει' ἄντεθ' ἐπιβὰς γραὸς ἐπ' εἰκοσόρῳ.

Vs. 6. non assequor, quomodo tremor motusque dici possint in genubus tremere. Quum durior paulo sit constructio si scribatur: *γόνασιν δ' ἐν τρόμος ἐστι σάλος*, i. e. *τρομὸς σάλος ἔνεστι γόνασι*, corrigendum videtur

γόνασιν δ' ἔντροφός ἐστι σάλος.

cf. Ep. Inc. XII. 99. 3. *σύντροφον αἰσχύνη βλέμμα κατηνθράκισεν.* VII. 26. 6. 423. 2. In vs. 7. relativum in hac verborum iunctura non necessarium esse contra Iacobsium monuit Meinek. p. 272. cf. Hom. Il. VI. 127. *δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν*, qui locus nostro tamen dissimilis est, et aliter idem Meleag. XII. 68. 5.

δύστανος, παίδων ὃς ἐδέξατο τοῦ μὲν ἀπ' ὄσσων
λαμπάδα, τοῦ δὲ πόθοις τυφόμενον γλυκὺ πῦρ.

quare hic corrigendum arbitror

δυστανός τοι, ζῶς δὲ ἔτ' ὢν κτλ.

Incertus cap. 205.

Ἴυγξ ἡ Νικοῦς, ἡ καὶ διαπόντιον ἕλκειν
ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισταμένη,
χρυσῷ ποικίλλουσα, διαυγέος ἐξ ἀμεθύστου
γλυπτή, σοὶ κεῖται, Κύπρι, φίλον κτέανον.

Vs. 1. pro *ἕλκειν* codex *σακειν*, i. e. ϹΔΚΕΙΝ, et eadem confusione litterae λ et ᾳ corruptus vs. 3. ubi scribendum

χρυσῷ ποικίλΛ οὖσα,

quod in *ποικίλη* mutandum, ut Homerus *ἅρματα*

ποίκιλα χαλκῷ. Salmasius ποικιλθεῖσα, Iacobsius χρυσωπὸς στίλβουσα coniecerunt. Nulla autem confusio saepius in codice recurrit, quam literarum Α, Δ et Λ, sic Δάμων pro Λάμων VI. 102. 7. ἀπείΔω pro ἀπειΛῶ V. 184. 5. Δίκεα pro Δήνεα I. 10. 68. λύρηςΛ ἐδίδαξεν pro λύρης δ' ἐδίδαξεν Christod. Ecphr. 126. Ἀγαμήλους pro Ἀχαμήδους VI. 284. 1. κΛινή pro κΔινή. V. 181. 12., παρειδων, ubi metrum requirit παρειάων X. 19. 1. Λύγα pro Αὐγά VI. 266. 4. ut Αὐσιδίκα pro Λυσιδίκα VII. 474. 2. Διωνήσας pro Αἰνήσας XII. 58. 1. Δειγή pro Δείῃ Archimel. VII. 50. 3. ἔμβαΛε pro ἔμβαΔε 51. 6. Λίψα pro Διπά VI. 190. 2. et alibi, cf. omnia enim exempla exscribere taedet, v. l. ad VI. 346. 1. VII. 241. 5. 376. 2. 421. 9. 411. 3. 423. 6. 413. 5. secundum nostram emendationem (Comm. Call. p. 85.) VII. 654. 4. 710. 7. 726. 8. IX. 242. 7. 246. 1. 600. 5. X. 41. 2. XI. 400. 6. XII. 124. 1. 134. 5. XIII. 28. 11. v. supra ad III. 6. 5. et 10. 5. X. 10. 1. XI. 212. 2. XII. 256. 8., unde in Stratonis Ep. XII. 225. 3.

μή ποτε καρποτόκου Δημήτερος ὑγραυγθείσης.

quum codex καρποδόχου offerat, praeferendum est καρπολόχου. Item in Anacreont. Ep. A. P. VI. 145. 2.

Βωμοὺς τούσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἱδρύσατο πρῶτος,
ὃς πλεῖστον Μούσης εἷλε κλέος τραγικῆς.

non εἶχε, quod Brunckius reposuit, sed εἷλε scribendum, ut App. Ep. 271. 1. κλέος εἷλον ἀοίδιμον. In Nicaenet. Ep. App. 54. 3. codex Ven. Διτή pro

λιτή. In A. P. XV. 27. 14. οἴων τισαυβότων codex praefert, quod verissime in πολυβότων mutatum esse monstrant ductus maiores ΠΟΛΥΒ. et ΤΙCΑΥΒ.

Leonidas cap. 206.

Μηλὼ καὶ Σατύρη ταννήλικες, Ἀντιγενείδεω
παῖδες, καὶ Μουσέων εὔκολοι ἐργάτιδες,
Μηλὼ μὲν Μούσαις Πιμπληίσι τοὺς ταχυχειλεῖς
αὐλούς, καὶ ταύτην πύξινον αὐλοδόκην·
ἡ φίλερως Σατύρη δὲ τὸν ἕσπερον οἰνοποτήρων
σύγκωμον, κηρῷ τευξαμένη, δόνακα,
ἡδὺν συριστῆρα, σὺν ᾧ πανεπόρφνιος ἠῶ
ἤυγασεν αὐλείοις οὐ κοτέουσα θύραις.

Vs. 3. pro ταχυχειλεῖς Reiskius coniecit παχυχειλεῖς, cui praefero, quod Osannus proposuit Auct. Lexic. p. 154. ταννχειλεῖς; pro κηρῷ τευξαμένη eleganter Meinekius ζευξαμένη, qui de sequentibus mirabilia protulit p. 111. Satyra mihi non fuisse videtur mulier, quae comissationibus iuvenum adhibita tibia canebat et chorum saltatione moderabatur, in quem sensum viri docti haec verba emendare studuerunt; nam filias Antigenidis tam vili conditione, meretricibus reservata, usas fuisse, mihi persuadere non possum, imo quum pater arte canendi tibia maximam adeptus esset gloriam, filiae quoque eidem operam navarunt, sed in tantum, quantum honestas decebat mulieres. Satyra φίλερως est ἐρόεσσα, ἱμερόεσσα, quod ne de muliere provecta iam aetate dictum mireris, cf. Leonid. A. P. VII. 726. de Platthide item vetula

χειρὶ στρογγύλλουσ' ἱμερόεσσα κρόκην.

ubi codex ἡμερόεσσα, sed tam saepe, etiam ubi metrum manifesto evertitur, η et in aliis et in hac ipsa voce (VI. 346. 1.) pro iota exaratum est, ut dubio vacet illud a Leonida profectum esse. Meinekius tamen p. 131. ἡ μορόεσσα praetulit, quod propter significationem diversam alienum. De hac vocis φίλερως notione cf. Meleag. V. 197. ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον. Philodem. 123. 1. Νυκτερινή, δίκερως, φιλοπάννυχε, φαῖνε, Σελήνη. Rufin. 72. 3. στέφανοί τε φιλανθέες. 9. 3. Phanias VI. 304. χαλκίδας ἢν δὲ φέρῃς φιλακανθίδας, i. e. ἀκανθώδεις, ut recte Meinek. p. 184 sq. Satyra dedicat syringa qua utuntur comissabundi, licet ipsa numquam per totam noctem ianuae adstans Auroram vidisset; hinc corrigam

σὺν ᾧ πανεπόρφνιος ἠῶ

ἤυγασ' ἐν αὐλείοις οὔκοτ' ἰοῦσα θύραις.

οὔποτε participio tantum appositum ad utramque orationis partem referendum, ut Meleager supra cap. 204.

Οὐκέτι Τιμάριον, τὸ πρὶν γλαφυροῖο κέλητος

πῆγμα, φέρει πλωτὸν Κύπριδος εἰρεσίην.

i. e. οὐκέτι πλωτὸν οὐκέτι φέρει. Incert. VII. 626.

Ἐσχατιαὶ Λιβύων Νασαμωνίδες, οὐκέτι θηρῶν

ἔθνεσιν ἠπείρου νῶτα βαρυνόμενα,

ἠχοῖ ἐρημαίαισί τ' ἐπιπτύρεσθε λεόντων

ὠρυγαῖς,

i. e. οὐκέτι βαρυνόμενα, οὐκέτι ἐπιπτύρεσθε. Sic et explicari fortasse possit Philodem. V. 120. 3.

τοὔνεκ' ἐπ' ἀπρήκτοισι καθήμεθα, κοὐχὶ λαλεῦντες

εὕδομεν, ὡς εὕδειν τοῖς φιλέουσι θέμις,

i. e. οὐ λαλεῦντες οὐχ εὕδομεν, si λαλεῖν per se dici posset de dulci et furtivo amantium colloquio, quod negandum videtur, cl. eiusdem Philodemi Ep. X. 21. 5. V. 306. 1.

Meleager cap. 208.

Οὔ μοι παιδομανὴς κραδία· τί δὲ τερπνὸν, Ἔρωτες,
ἀνδροβατεῖν, εἰ μὴ δούς τι λαβεῖν ἐθέλοι;
ἁ χεὶρ γὰρ τὰν χεῖρα· καλὰ μένειν παράκοιτις
εἰν πᾶς ἄρσην ἀρσενικαῖς λαβίσιν.

Sententia carminis satis perspicua, licet foede corruptum sit ultimum distichon, cui in codice appicta est nota ζήτει τὴν ἔννοιαν. Varia tentarunt critici, Iacobsio memorata, sententiam lenissima emendatione restitues idoneam, scribendo

καλὰ μὲν ἐὰν παράκοιτις,
μείων πᾶς ἄρσην ἀρσενικαῖς λαβίσιν.

Posidippus aut Asclepiades cap. 209.

Ἐν Παφίῃ Κυθέρεια, παρ' ἠϊόν' εἶδε Κλέανδρος
Νικοῦν ἐν χαροποῖς κύμασι νηχομένην,
καιόμενος δ' ὑπ' Ἔρωτος ἐνὶ φρεσὶν ἄνθρακας ἀνὴρ
ξηροὺς ἐκ νοτερῆς παιδὸς ἐπεσπάσατο.

Νικοῦν restituit Iacobsius pro Νικοῦς, ut ἠοῦν Leonid. VII. 472. 12. Hedyl. App. 28. 2. Vs. 1. codex praebet παρ' ἠϊόνι δὲ Κλ., unde παρήϊον εἶδε cum Planude Brunckius; meliorem viam instituit Iacobsius coniiciens σῇ, Παφίῃ Κυθέρεια, παρ' ἠόνι εἶδε Κλέανδρος, sed quum dativus et minus usitatus sit et a membranarum vestigiis longius recedat, praefero alterum eiusdem inventum

Σὴν, Παφίη Κυθέρεια, παρ' ἠϊόν' εἶδε Κλέανδρος
Νικοῦν.

Asclepiades cap. 210.

Τῷ θαλλῷ Διδύμη με συνήρπασεν· ὤ μοι, ἐγὼ δὲ
τήκομαι, ὡς κηρὸς πὰρ πυρί, κάλλος ὁρῶν.
εἰ δὲ μέλαινα, τι τοῦτο; καὶ ἄνθρακες· ἀλλ' ὅτε κείνους
θάλψωμεν, λάμπουσ' ὡς ῥόδεαι κάλυκες.

Quomodo puella frondibus et ramis olivae Asclepiadem allicere potuerit, parum intelligitur. Omnibus editorum conaminibus praestat Scaligeri coniectura *Θαλλώ*, quod nomen priscum fuit unius Horarum: sic infra *Θάλλουσα* App. Ep. 208. 4. atque hoc ipsa fere est codicis lectio, iota de more ad ω adscripto et accentu eodem modo erroneo, quo supra V. 4. 5. *Ξανθῶ* pro *Ξανθώ*. *Ἡρῶ* V. 263. 3. *Πρηξῶ* VII. 163. *Μυρῶ* 425. *Βασιλῶ*. 517. *Γοργῶ* 647. *Ἐρατῶ* 646. Hac igitur Scaligeri correctione admissa, prius distichon ita scribendum est

Τῷ Θαλλὼ Διδύμης με συνήρπασεν, ὤμοι, ἔγωγε
τήκομαι, ὡς κηρὸς πὰρ πυρί, κάλλος ὁρῶν.

« Veluti cera tabesco, pulcritudinem videns, qua Thallo me cepit" ad *συνήρπασε* cf. A. P. XII. 71. 5. *Εὐξίθεός με συνήρπασε*, et *ἅρπασται* Meleag. XII. 147. 1. Matris nomen puellae amatae nomini addit Asclepiades etiam supra cap. 164. 2. cl. 161. 1. Geelius caeteris non mutatis *τῷ ψαλμῷ* praefert.

Posidippus cap. 211.

Δάκρυα καὶ κῶμοι, τί μ' ἐγείρετε, πρὶν πόδας ἆραι
ἐκ πυρός, εἰς ἑτέρην Κύπριδος ἀνθρακιήν;
λήγω δ' οὔποτ' ἔρωτος· ἀεὶ δέ μοι ἐξ Ἀφροδίτης
ἄλγος ὁ μὴ κρίνων κοινὸν ἄγοντι πόθος.

Varia criticorum conamina restituendi vs. 4. recensuit Iacobs. Anim. II. 1. p. 140. quibus longe antecellit, quod nuper Meinekius proposuit p. 195.

ἀεὶ δέ μοι ἐξ Ἀφροδίτης
ἄλγος ὁ μὴ κρίνων κοινὸν ἄγει τι Πόθος.

cui conf. Phaniam XII. 31. 4.

καὶ Πόθος εἰς ἑτέρην λοιπὸν ἄγει μανίην.

Sed ὁ μὴ κρίνων sanum esse non credo, nam Meinekii interpretatio « nullo formarum delectu habito" ideo minus probabilis videtur, quod Poëtae personae in hoc epigrammate omnino non convenit amor erga quascunque tandem velis puellas, sive pulcras, sive forma vitiosa praeditas. Tali certe sententia Amor vocatur ἀφρόντιστος et comparatur cum Pluto a Theocr. X. 20. Quare videndum an rectius corrigi possit

ἄλγος ὅ μ' ἐκρινῶν καινὸν ἄγει τι Πόθος.

« Semper Amor, me simul plane interimens, novum mihi affert puellae alicuius desiderium" cf. Alciphr. III. 53. κἀμὲ κνίζεις, ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. idemque in III. 67. καταλεύσατέ με πάντες εἰς ταὐτὸν συνελθόντες πρὶν ἢ ἐκρινηθῆναι τοῖς πόθοις, recte restituit Boisson. Philostr. Ep. p. 80. vid. eiusdem nota ad Nicet. Eug. p. 233. Propius accederet ὁμῇ 'κρινῶν, sed ὁμῇ otiosum foret.

Macedonius cap. 231.

Τὸ στόμα ταῖς Χαρίτεσσι, προσώπατα δ' ἄνθεσι βάλλει,
ὄμματα τῇ Παφίῃ, τὴν χέρα τῇ κιθάρῃ,
συλεύεις βλεφάρων φάος ὄμμασιν, οὖας ἀοιδῇ,
πάντοθεν ἀγρεύεις τλήμονας ἠϊθέους.

Vs. 1. Planudes βάλλεις, Brunckius θάλλεις scripsit, quae neque per se aptum sensum praebent, neque cum sequentibus bene coëunt, quorum cum prioribus aptum nexum desidero vel in ingeniosissima Graefii coniectura

Τὸ στόμα ταῖς Χαρίτεσσι, προσώπατα δ' ἄνθεσο Κάλλει,

quae delitescit in libello Observationum Criticarum in Tryphiodorum (Petropoli 1817.), post Coluthi Lennepiani editionem Lipsiensem p. 236. Significatione certe longe diversa ἀνατίθεσθαι ad ultima verba τῇ κιθάρῃ repetendum, quibus satis aptum est βάλλε, cl. eiusdem Macedonii versu XI. 59. 7.

εἴποτε δὲ στομάτεσσι βαλεῖν τινα βρῶσιν ἀνάγκη.

quare huius epigrammatis veram sententiam a nemine dum restitutam puto.

Agathias cap. 237.

Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι· εὖτε δ' ἐπέλθῃ
ὄρθρος ἐλινῦσαι μικρὰ χαριζόμενος,
ἀμφιπεριτρύζουσι χελιδόνες, ἐς δέ με δάκρυ
βάλλουσιν, γλυκερὸν κῶμα παρωσάμεναι.
ὄμματα δ' οὐ λάοντα φυλάσσεται· ἡ δὲ 'Ροδάνθης
αὖθις ἐμοῖς στέρνοις φροντὶς ἀναστρέφεται.

Ad vs. 3. cf. Callim. VII. 80. 1. ἐς δέ με δάκρυ ἤγαγες. Vs. 5. repraesentavi Codicis lectionem, quam Iacobsius mutavit in ὄμματα δὲ σταλάοντα, quod sine substantivo adiecto recte dici posse equidem non credo, quare scribendum videtur

ὄμματα δ' οὐ μύοντα φυλάσσεται.

Nonn. Dion. XXVI. 132. ὄμματα δ' οὐ μύοντα κατακλείσω γενετῆρος.

Macedonius cap. 238.

Τὸ ξίφος ἐκ κολεοῖο τί σύρεται; οὐ μὰ σέ, λεύκη,
οὐχ ἵνα τι πρήξω Κύπριδος ἀλλότριον,
ἀλλ' ἵνα σοὶ τὸν Ἄρηα, καὶ ἀζαλέον περ ἐόντα,
δείξω τῇ μαλακῇ Κύπριδι πειθόμενον.
οὗτος ἐμοὶ ποθέοντι συνέμπορος, οὐδὲ κατόπτρου
δεύομαι, ἐν δ' αὐτῷ δέρκομαι αὐτὸν ἐγὼ
καὶ καλὸς ὡς ἐν ἔρωτι. σὺ δ' ἢν ἀπ' ἐμεῖο λαθῆναι,
τὸ ξίφος ἡμετέρην δύσεται ἐς λαγόνα.

Ad *ἀζαλέον* vs. 3. cf. Lobeck. Soph. Ai. 648. *Ἄρης ferrum* est, ut A. P. VII. 531, 2; IX. 481. quae loca contulit Meinek. p. 178. add. Philipp. IX. 311. 7. Pro λαθῆναι Planudes λυθείης scripsit; Meinek. l. c. coniecit ἀπ' ἐμεῖο λιασθῇς, quod vir doctissimus nunc improbabit prae lenissima medela, qua Poetae manum restituere licet

σὺ δ' ἢν ἀπ' ἐμεῖο λάθῃ, ναί,
τὸ ξίφος ἡμετέρην δύσεται ἐς λαγόνα.

Similiter in P. Silent. Ecphr. 662.

μάρμαρα δ' ὀμφαλόεντα περιστέφει εἴκελα δίσκοις
πορφυρέοις στίλβοντα χάριν θελξίφρονα

non opus est coniecturis Graefii ἦκα et Hermanni αὖτε, codicis enim lectio εἶκε λαδίσκοις manu [illegible] ad Pauli manum εἴκελα δίσκοις.

Macedonius cap. 245. 3.

ὤμοσα τὴν δυσέρωτα κόρην, τρισὶν ὤμοσα πέτραις
μήποτε μειλιχίοις ὄμμασιν εἰσιδέειν.

Poëta ritum fere ignotum iurandi per saxa memorat, cuius duo alia exempla dedit Iacobsius; ad *τρισίν* Schol. Ven. Il. XV. 36. διὰ τριῶν δὲ ἦν ἔθος

ὄμνυται, ὡς Δράκων ἔταξε, Δία, Ποσειδῶνα, Ἀθηνᾶν. ad XIX. 197. πρὸς δὲ τὰ ὅρκια τρισὶν ἐχρῶντο Ἀττικοί, κάπρῳ, κριῷ, ταύρῳ. Solon quoque iussit τρεῖς θεοὺς ὄμνυσθαι. Poll. VIII. 42. Hisce vulgatam tueri fortasse licet, elegantiae tamen laude minime fraudanda Lennepii coniectura, t. V. p. 249. τρισὶν ὤμοσα Ποιναῖς i. e. Furiis.

Paulus Silentiarius cap. 258.

Πρόκριτός ἐστι, Φίλιννα, τεὴ ῥυτίς, ἢ ὀπὸς ἥβης
πάσης, ἱμείρω δ' ἀμφὶς ἔχειν παλάμαις
μᾶλλον ἐγὼ σέο μῆλα καρηβαρέοντα κορύμβοις
ἢ μαζὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης.

Vs. 1. Brunckius ὀπὸς ἥβης explicuit *sucum iuventutis*, quo turgente carne, laevis nitescit cutis. Mihi hoc longius quaesitum videtur, nec sanum puto ἢ post πρόκριτος, quare Poëtam scripsisse contendo

πρόκριτός ἐστι, Φίλιννα, τεὴ ῥυτὶς ἤνοπος ἥβης
πάσης.

ἤνοψ, ὁ λαμπρός Suid. vid. quae contuli Comm. Call. p. 105 sq.

Agathias cap. 267.

Colloquitur Poëta cum amico, qui se puellae cuiusdam amore captum esse fatetur, vs 4 sq.

α. ἐλπίζεις δὲ τυχεῖν; β. ναὶ ναὶ φίλος, ἀμφαδίην δὲ
οὐ ζητῶ φιλίην, ἀλλ' ὑποκλεπτομένην.
α. τὸν νόμιμον μᾶλλον φεύγεις γάμον· ἀτρεκὲς ἔγνων
ὅττι γε τῶν κτεάνων πουλὺ τὸ λειπόμενον·
β. ἔγνως. α. οὐ φιλέεις, ἐψεύσαο· πῶς δύναται γὰρ
ψυχὴ ἐρωμανέειν ὀρθὰ λογιζομένη;

Vs. 9. ἔγνως Planudae commentum est, quod ineptum licet in recentiores editiones transiit; rectissime codex ἔγνων, modo personarum vices aliter distribuantur

α. τὸν νόμιμον μᾶλλον φεύγεις γάμον; β. ἀτρεκὲς ἔγνων
ὅττι γε τῶν κτεάνων πουλὺ τὸ λειπόμενον,
ἔγνων. α. οὐ φιλέεις κτλ.

Eadem epanalepsis supra in P. Silent. Ep. cap. 248.

Ὦ παλάμη πάντολμε, σὺ τὸν παγχρύσεον, ἔτλης,
ἀπρὶξ δραξαμένη βόστρυχον ἀνερύσαι·
ἔτλης,

et alibi frequentissime.

Paulus Silentiarius cap. 270.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε σὺ πέπλων
οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
μάργαρα σῆς χροιῆς ἀπολείπεται, οὐ δὲ κομίζει
χρυσὸς ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην.
Ἰνδῴη δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἴθοπος αἴγλης,
ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφαυροτέρην.
χείλεα δὲ δροσόεντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
ἤθεος ἁρμονίη, κεστὸς ἔφυ Παφίης.
τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὄμμασι μούνοις
θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

Integrum apposui carmen, ut ex eius tenore constare continuo possit inepte vs. 8. indolem puellae nominari; per totum enim epigramma de corporis pulcritudine loquitur Poëta, animus quoque mitis benigneque compositus non δαμνᾶν aliquem, sed potius θέλγειν videtur. Hisce, ni fallor, de causis

Planudes infelici coniectura scripsit ἔνθεος, quod iure reieetum est. Verum puto

καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
στήθεος ἁρμονίη.

ἁρμονίη de corporis partibus occurrit quoque in Leonid. Ep. VII. 472. 7. ἐκ τοίης ἀπηκριβωμένοι ὀστῶν ἁρμονίης. 480. 2. Crinagor. 383. 6. καὶ κώλων ἔκλυτος ἁρμονίη. IX. 439. 1.

βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλυφος
ὄμματος, ἀγλώσσου θ' ἁρμονίη στόματος.

Macedonius cap. 271.

Τήν ποτε βακχεύουσαν ἐν εἴδεϊ θηλυτεράων,
τὴν χρυσεοκροτάλῳ σειομένην σπατάλῃ,
γῆρας ἔχει καὶ νοῦσος ἀμείλιχος· οἱ δὲ φιληταὶ
οἵ ποτε τριλλίστως ἀντίον ἐρχόμενοι,
νῦν μέγα πεφρίκασι· τὸ δ' αὐξοσέληνον ἐκεῖνο
ἐξέλιπεν, συνόδου μηκέτι γινομένης.

Pluribus coniecturis tentata sunt verba ἐν εἴδεϊ θηλυτεράων, quas recensuit Iacobs. T. XI. p. 211., ipse corrigens ἐν εἴαρι θηλυτεράων, « ea aetate, quae mulierum ver est." Mihi unice verum videtur

τήν ποτε βακχεύουσαν ἐν ἴδεϊ θηλυτεράων.

« Ea aetate, qua mulieres lascivae sunt et voluptatis ardore flagrant." Sic de Philinna vetula vegeta P. Silent. supra cap. 258. 4.

σὸν γὰρ ἔτι φθινόπωρον ὑπέρτερον εἴαρος ἄλλης,
χεῖμα σὸν ἀλλοτρίου θερμότερον θέρεος.

cf. Schol. Hom. Od. XX. 204. ἴδος τὸ θέρος ἢ τὸ θερινὸν κατάστημα. Call. fr. 124.

ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν

μεμβλωκὸς κάλπιδι περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο
ὕδατος ἐνδίου.

cui adiungere debueram Nonn. II. XVIII. 205. ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων. Ita quoque de puella χαρμ. 294. 2. θερμὸν ὑφῆκεν τῆς κραδίης καὶ μαχλάδος cf. VI. 14. 6.

Paulus Silentiarius 255. 15.

εἴη μοι μελέεσσι τὰ Λήμνιος ἤρμοσεν ἄκμων
δεσμὰ καὶ Ἡφαίστου πᾶσα δολορραφίη·
μοῦνον ἐγώ, χαρίεσσα, τεὸν δέμας ἀγκὰς ἑλίξας
θελγοίμην ἐπὶ σοῖς ἄψεσι βουλόμενος.

Vs. 5. iniuria tentavit puto τὰ Iacobsio et Graefio, quorum hic εἴη ἐμοὶ, ille εἴη τοι coniecit, dativus duplex offensione caret. Ceteris cf. Nonn. Dion. XXV. 337. XXVIII. 6. XXIX. 207. τύπτε καὶ κάμε Λήμνιος ἄκμων. XXXVII. 126. τὸν μὲν Ἡφαιστοπόνος τεχνήσατο Λήμνιος ἄκμων. Ieiunum illud βουλόμενος Iacobsius in βουλομένοις mutavit, cui praeferendum

ἐπὶ σοῖς ἄψεσι βουλομένης.

quod verbum proprium est in re venerea. Rufin. V. 42. 2. μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν, ἡ μὲν γὰρ βραδέως, ἡ δὲ θέλει ταχέως. Alcaeus XII. 29. Πρώταρχος καλός ἐστι, καὶ οὐ θέλει, ἀλλὰ θελήσει ὕστερον. Strato 105. 1. ed. Iacobs. T. X. p. 92. comparavit Aristaen. I. 16. προσεγέλασεν ἡδὺ, καὶ ἦν σφόδρα βουλομένης τὸ βλέμμα. Ad constructionem cf. Epigr. Mus. Rhen. 1841. p. 203. IV.

σῶμα μὲν ἐνθάδ' ἔχει σὸν, Ἄφρικε, γαῖα θανόντος,
μνῆμα δὲ τῆς ἐλικῆς πᾶσι δικαιοσύνης.

A. P. I. 62. εἰκὼν, Χριστέ, σὸς τύπος ἡ λάρναξ, τῇδε

λοισσομένου, ut recte correxit Iacobsius pro λοισσόμενον. Crinag. IX. 429. 4. πυρσὸς ἐμὴν μετέβη δύσμορος ἐς κραδίην: Idem probabiliter δυσμόρου coniecit, sed male tentavit Iac. XI. 385. 3.

πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι καὶ ἐς τέλος μαρναμένην χεῖρα μαρναμένου corrigens. Sic μαρναμένη χεὶρ Nonn. Dion. II. 434. XXVIII. 129. Christod. Ecphr. 49.

Agathias cap. 300. 7.

καὶ νῦν ὁ βλοσυρῶπος, ὁ χάλκεος, ὁ βραδυπειθής,
ὁ πρὶν ἀερσιπότης, ἤριπον ἐξαπίνης·
πάντα δ' ἔγαλλα γένοντο· πεσὼν δ' ἐπὶ γούνασι κούρης
ἴαχον· ἱλήκοις, ἤλιτεν ἡ νεότης.

πίπτειν ἐπὶ γούνασί τινος significat „super alicuius genua considere" quod hic aptum non est. Corrige κούρῃ.

Incertus cap. 302.

Κλαγγῆς πέμπεται ἦχος ἐς οὔατα, καὶ θόρυβος δὲ
ἄσπετος ἐν τριόδοις· οὐκ ἀλέγεις, Παφίη;
ἐνθάδε γὰρ σέο κοῦρον ὁδοιπορέοντα κατέσχον
ὅσσοι ἐνὶ κραδίῃ πυρσὸν ἔχουσι πόθου.

Vs. 2. οὐκ ἀλέγεις Reiskii debetur sagacitati, codex οὐ μελέεις, in quo οὐδ' ἀλέγεις latet, quod hoc loco aptius, quia fortius.

Philodemus cap. 306.

Δακρύεις, ἐλεεινὰ λαλεῖς, περίεργα θεωρεῖς,
ζηλοτυπεῖς, ἅπτῃ πολλάκι, πυκνὰ φιλεῖς,
ταῦτα μέν ἐστιν ἐρῶντος· ὅταν δ' εἴπω· παράκειμαι,
καὶ σὺ μένεις— ἁπλῶς οὐδὲν ἐρῶντος ἔχεις.

Vs. 4. Toupius, cui obsecutus est Brunckius, καὶ σὺ μένεις ἁπλοῦς coniecit, Iacobsius καὶ σὺ μένεις

ἄλλως. Miror Meinekium, qui p. 184. non dubitari posse affirmat, quin scripserit Poëta

ταῦτα μέν ἐστιν ἐρῶντος· ὅταν δ' εἴπω » παράκειμαι,
καὶ σύ μ' ἔχεις," ἁπλῶς οὐδὲν ἐρῶντος ἔχεις.

Nam alloquitur puella iuvenem qui quum id quod multis lacrymis precibusque efflagitaverat, assecutus esset, ignavus et segnis puellae desiderio satisfacere cunctatur; vocabulo ἔχειν igitur nullus hic locus. Praeterea mihi ineptum videtur puellam de se dicere « en tecum cubo," quod ipsum verbo παρακεῖμαι non satis indicatur. Quare corrigendum censeo

ὅταν δ' εἴπω « παρακοιμῶ"
καὶ σὺ μένῃς, ἁπλῶς οὐδὲν ἐρῶντος ἔχεις.

« Quando tibi dico" mecum cubes » tu autem cunctaris, tum profecto nihil, quod amanti sit proprium, habes."

Antiphilus cap. 307.

Χεῦμα μὲν Εὐρώταο Λακωνικόν, ἁ δ' ἀκάλυπτος
Λήδα, χὠ κύκνῳ κρυπτόμενος Κρονίδας·
οἳ δέ με τὸν δυσέρωτα καταίθετε, καὶ τί γένωμαι
ὄρνεον; εἰ γὰρ Ζεὺς κύκνος, ἐγὼ κόρυδος.

Vs. 3. mihi interrogatio omnino non apta videtur, scribendumque

καί τι γένωμαι
ὄρνεον.

Poëta Iovem in avem mutatum felicem votique compotem videns dicit: « Vos me uritis, age et ego avis fiam," οἳ δέ sunt *Amores*. Similis usus Leonid. VII. 266.

ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ Διοκλέος· οἳ δ' ἀνάγονται
φεῦ τόλμης, ἀπ' ἐμοῦ πείσματα λυσάμενοι.

Antiphil. IX. 242: 7. ubi tamen lectio minus sincera videtur. In Rhiani Ep. XII. 146. 3.

Ἀγρεύσας τὸν νεβρὸν ἀπώλεσα, χὠ μὲν ἀνατλὰς
μυρία, καὶ στήσας δίκτυα καὶ στάλικας,
σὺν κενεαῖς χείρεσσιν ἀπέρχομαι· οἳ δ' ἀμογητὶ
τἀμὰ φέρουσιν, Ἔρως, οἷς σὺ γένοιο βαρύς.

restituendum omnino quod codex offert: οἱ δ' ἀμόγητοι. « et illi qui labores tantos non subierunt, meis fruuntur."

LIBER SEXTUS.

Ἐπιγράμματα ἀναθηματικά.

Leonidas cap. 4.

Εὐκαμπὲς ἄγκιστρον καὶ δούρατα δουλιχόεντα,
χώρμιὴν καὶ τὰς ἰχθυδόκους σπυρίδας.

Vs. 1. Correptionem penultimae in εὐκαμπές tueri non possumus exemplis quae ad h. l. dedit Iacobsius, nec magis similia sunt [illegible] Gregor. VIII. 97. 6. *Προποντίς* App. Ep. 9. 54. *Φιλοστόργιος* correpta secunda IX. 194. 1. *λέπτρον* priore brevi c. 529. quae aut corrupta sunt, aut ob nomen proprium excusari possunt. Varios emendandi conatus recensuit Iacobsius, quibus accedat Meinekii coniectura p. 117. *καμπύλον ἄγκιστρον*, et quod mihi in mentem venit *καμφθὲν εὖ ἄγκιστρον*, cl. cap. 28. 1.

Mnasalcas cap. 9.

Σοὶ μὲν καμπύλα τόξα καὶ ἰοχέαιρα φαρέτρα
δῶρα παρὰ Προμάχου, Φοῖβε, τάδε κρέμαται·
ἰοὺς δὲ πτερόεντας ἀνὰ κλόνον ἄνδρες ἔχουσιν
ἐν κραδίαις, ὀλοὰ ξείνια δυσμενέων.

Vs. 4. Brunckius δυσμενέες correxit, probante Iacobsio. Vulgata servari posse videtur, modo interpunctione mutata ὀλοὰ ξείνια ab δυσμενέων seiungas, qui genitivus ab ἄνδρες pendet. Eadem constru-

ctione Meleager VII. 79. 3. ἀστῶν δύσφρονας ἄνδρας: Thuc. II. 33. ἄνδρας τε ἀπαβάλλουσι σφῶν αὐτῶν: VII. 43. Herod. VII. 153. ἄνδρες Γελώων. Paus. II. 19. 3. ἄνδρες Αἰγυπτίων. v. Siebelis ad IV. 4. 2.

Antipater cap. 9:

Τριτογενές, Σώτειρα, Διὸς φυγοδέμνιε κούρα
Παλλάς, ἀπειροτόκου δέσποτι παρθενίης,
βωμόν τοι κεραοῦχον ἐδείματο τόνδε Σέλευκος,
φοιβείαν ἰαχὰν φθεγγομένου στόματος.

Vs. 4. verissima Brunckii coniectura φθεγγομένου. cf. Epigr. [illegible] στόματος; et Append. Epigr. [illegible] καὶ γλυκεροῦ στόματος [illegible]

[illegible] τῆς καθαρῆς [illegible]

Satyrius cap. 11:

Θηρευτὴς δολιχὸν τόδε δίκτυον ἄνθετο [illegible]
Πίγρης δ' ὀρνίθων λεπτόμιτον νεφέλην,
τριγλώχινας δὲ χιτῶνας ὁ νυκτερέτης θέτο Κλείτωρ
τῷ Πανί, τρισσῶν ἐργαδίην καμάτων.
ἵλαος εὐσεβέεσσιν ἀδελφειοῖς ἐπίνευσον
πτηνά, καὶ ἀγρευτὰν κέρδεα [illegible]

Vs. 4. *ἐργαδίην* plane insolenter dictum de instrumentis et apparatu, quo quis artem aliquam exercendam opus est, quare hanc Planudis coniecturam reiiciendam arbitror. codex Pal. ἐργατίην, unde corrigo

τῷ Πανί, τρισσῶν ἐργατίνῃ καμάτων.

i. e. Pani, qui tres venationis partes simul exercet et totius artis auspex est. cf. Leonid. VI. 200. 2. καὶ Μουσέων εὔκολοι ἐργάτιδες. P. Silent. 276. 10. ὥστε γὰρ

ἀπλήστου Κύπριδος ἐργατίναι. Antip. IX. 26. 8. *πάσας ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων.* In vs. 5. Codex *ἀδελφοῖς*; Planudae debetur forma producta, sed videndum an non vocula quaedam exciderit, qua sententiae iungebantur, quae mihi nunc aliquantum hiare videntur; fortasse

ἀδελφοῖς, Πάν, ἐπίνευσον.

Macedonius cap. 30.

Δίκτυον ἀκρομόλιβδον Ἀμύντιχος ἀμφὶ τριαίνῃ
δῆσε γέρων, ἁλίων παυσάμενος καμάτων,
ἐς δὲ Ποσειδάωνα καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης
εἶπεν, ἀποσπένδων δάκρυον ἐκ βλεφάρων·
Οἶσθα, μάκαρ, κέκμηκα· κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἡμῖν
ἄλλυτος ἡβάσκει γυιοτακὴς πενίη·
θρέψον ἔτι σπαῖρον τὸ γερόντιον, ἀλλ' ἀπὸ γαίης,
ὡς ἐθέλεις, μεδέων καὶ χθονὶ καὶ πελάγει.

Vs. 8. Brunckius correxit: *ὡς δύναται*, Iacobsius *ὥς γε θέμις*, et in Addendis *ὡς ὅθ' ἁλός*, quod minus probabile, corrigendum tantum *ὡς ἐθέλει*, *ut vult*, *ut optat*; h. Hom. Cer. 135 sq. *ἀλλ' ὑμῖν μὲν πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες δοῖεν κουριδίους ἄνδρας — ὡς ἐθέλουσι τοκῆες*, Ap. Rh. I. 890. *Νίσσεο καὶ σὲ θεοὶ σὺν ἀπήμοσιν αὖτις ἑταίροις χρύσειον βασιλῆϊ δέρος κομίσειαν ἄγοντα, αὔτως ὡς ἐθέλεις.* Hor. Sat. II. 8. 75. „Tibi Di, quaecunque preceris, commoda dent."

Plato cap. 43.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν ἀοιδόν,
τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον,
χαλκῷ μορφώσας τις ὁδοιπόρος εὖχος ἔθηκεν.

καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσσάμενος.
πλαζομένῳ γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, εὔκαιρον ἀείσας
κοιλάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίῳ στόματι·
φωνὴν δ' ἡγήτειραν ὁδοιπόρος οὐκ ἀπολείπων
εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθη ναμάτων.

Vs. 2. κούφαις corruptum est; ranae non delectantur aquis rapidis et properantibus; corrigendum videtur

τὸν λιβάσιν κωφαῖς τερπόμενον βάτραχον.

V. 3. μορφώσας superscriptum est in codice voci τυπώσας, quod in textu legitur, metro repugnans, unde illud Platoni restitutum est. Falso, ut mihi certe uidetur; nam quae huius verbi a Iacobsio collecta sunt exempla, omnia recentioribus debentur et Christianis scriptoribus, unde illam correctoris coniecturam Platoni non obtrudendam esse intelligitur. Initio versus latet fortasse χαλκοτυπήσας, ut syllaba exciderit. Geelius praefert χαλκῷ τορνεύσας.

Vs. 8. in codicis margine legitur et Platoni recte abiudicatur a Iacobsio. Vitium metricum tolli potest scribendo

εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθησ' ἀμάρων.

aoristus enim necessarius est; Brunckius ὧν ἐπόθει λιβάδων, Iacobsius ὧν ἐπόθει νασμῶν εὗρε πόσιν γλυκερῶν, coniecerunt.

Incertus cap. 51.

Μῆτερ ἐμή, γαίη Φρυγίων θρέπτειρα λεόντων,
Δίνδυμον ἧς μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος,
σοὶ τάδε θῆλυς Ἄλεξις ἑῆς οἰστρήματα λύσσης
ἄνθετο, χαλκοτύπου παυσάμενος μανίης,

κύμβαλά τ' ὀξύφθογγα, βαρυφθόγγων τ' ἀλαλητὸν
αὐλῶν, οὓς μόσχου λοξὸν ἔκαμψε κέρας,
τύμπανά τ' ἠχήεντα καὶ αἵματι φοινιχθέντα
φάσγανα, καὶ ξανθάς, τὰς πρὶν ἔσειε, κόμας,
ἵλαος, ὦ δέσποινα, τὸν ἐν νεότητι μανέντα
γηραλέον προτέρης παῦσον ἀγριοσύνης.

Vs. 1. Hermannus coniecit *μῆτερ ἐμὴ Ῥείη*, quod certissimum Meinekio visum p. 230. Iacobsius vs. 1. et 2. infeliciter tentavit, rectissime iam Scaliger *Διν δυμονης* in duas voces disiunxerat. Huic vero in codice legitur superscriptum iota; quod si ad *γαίη* retuleris, scripto *γαίῃ*, locus sanissimus est,

Μῆτερ ἐμή, γαίῃ Φρυγίων θρέπτειρα λεόντων
Δίνδυμον ἧς μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος.

« Magna mea Mater, quae in Phrygia leones nutris, cuius mystae Dindymum frequentant.» *Μήτηρ* est *magna mater*, Rhea, ut infra cap. 218. 1. *Μητρὸς ἀγυρτης*. 220. 19. 284. 3. *Ἐμή* significat *deam, quam prae caeteris colo*, ut App. Ep. 231. 1.

Λαοδίκης ὅδε πέπλος, ἐμῇ δ' ἀνέθηκεν Ἀθηνᾷ.

Eur. Ion. 455. *σὲ τὰν ὠδίνων λοχιᾶν ἀνειλείθυιαν, ἐμὰν Ἀθάναν ἱκετεύω*, cl. ib. 200. *λεύσσω Παλλάδ' ἐμὰν θεόν.* Phanias A. P. VI. 299. 7. *τοῖσιν ἄδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός.* Call. Del. 82. *ἐμαὶ θεαί, εἴπατε, Μοῦσαι.*

Vs. 10. *ἀγρειοσύνης*, quod Planudeae Anthologiae duo codices praebent, receperunt Brunckius et Iacobsius, quorum hic tamen *ἀχρημοσύνης* praeferebat. Secundum Meinekium l. c. apertum est Poë-

tam scripsisse ἀχρειοσύνης, *stultitia*, sed fortius quid λύσσαν significans requiritur, idque offert codex, ubi legitur

γαμφαλέον προτέρης παῦσον ἀγριοσύνης,

in quo secunda syllaba producta est exemplo Homeri Il. XXII. 312. μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου, ubi inepte Blomfield. Call. p. 84. legi iubet ἀγρείου. Sic Phocylides in fine hexametri vs. 196. κώμας ἀναγρίους, non καταγρείους, quod in editis fertur, scripsit, nam rusticorum earum mentio ibi absona est. In Ap. Rh. I. 942.

καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσιν,

Porson. Advers. p. 271. Lips. coniecit ὑβρισταί καὶ ἀγρεῖοι, quod ferri posset, si ἄγριοι media producta scribatur, sed hoc ideo reiiciendum quod Homeri memor Apollonius haec scripsit, qui Od. VI. 120. ἤ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, quo refellitur alia etiam coniectura proposita in Mus. Rhen. 1842. I. 4. p. 608. ὑβρισταὶ καὶ ἄφροι. Accedit Theodoridae Epigramma A. P. VII. 532.

ὤχευ ἐπ' ἀσκίπων, Κινησία, Ἑρμεῦ ἄγρει,
ἐκτίσαι Ἀΐδῃ χρεῖος ὀφειλάμενον
γήρᾳ ἐν ἀρτία πάντα φέρων.

ubi Brunckius cum Toupio Ἑρμοῦ λάτρις, Boeckhius Ἑρμεω ἄγρα, Gerhardus Ἑρμόλατρις coniecerunt; mihi scribendum videtur

Κινησία Ἑρμεῦ, ἀγρίῳ
ἐκτίσαι Ἀΐδῃ χρεῖος ὀφειλάμενον.

Idem nomen C. I. 2051. 15. Ζώπυρος Ἑρμοῦ. 2130. 30. Ἑρμῆς Ἑρμοῦ. Welcker. Syll. c. 136.

Bacchylides cap. 53.

Εὔδημος τὸν ναὸν ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκεν
τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ Ζεφύρῳ.

πιοτάτῳ Suidas, hisce versibus citatis, interpretatur *θρεπτικῷ, αὐξητικῷ*, sed vere *πρηϋτάτῳ* coniecit Schneider. ad Colum. R. R. II, 20. cf. Philipp. VI. 349. 4. *καὶ Θρῇξ, ἀνέμων πρηΰτατε, Ζέφυρε.* Dioscorid. XII. 171. 2. *ἀνέμων πραΰτατε Ζέφυρε.* Meinekius tamen p. 188. *λειοτάτῳ* praetulit.

Damocharis cap. 63. 1.

Γραμματόκῳ πλήθοντα μελάσματι κυκλομόλιβδον.

Verissime Lobeck. Phryn. p. 660. emendavit *γραμματόκῳ* „lineas pariens". P. Silent. cap. 64. 1.

γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς.

Agathias cap. 80.

Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθηϊὰς ἐννεάς εἰμι,
ἀλλά μ' ὁ τεκτήνας ἄνθετο σοί, Παφίη.
οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσσον Ἔρωτι,
ὄργια τοσσατίων ἀμφιέπουσα πόθων.
αἰτεῖ δ' ἀντὶ πόνων, ἵνα οἱ διὰ σεῖο παρείη
ἢ τινα μὴ φιλέειν, ἢ ταχὺ πειθομένην.

Quod vs. 1. legitur adiectivum *Ἀγαθηϊὰς* a Salmasio confictum, iure reiecit Brunckius, cum Planude corrigens *Ἀγαθίου*, cui vocis prosodiam obstare monuit Iacobsius, qui *Ἀγαθηΐα* coniicit. Cod. Pal. offert *Ἀγαθίας* supra scripto *η*, unde scribendum est

Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθήα ἡ ἐννεάς εἰμι.

Syllabam penultimam produxit quoque ipse Poëta IX. 662. 5. de genitivi forma cf. supra p. 12. *Ἀγα-*

ξαγόρα VI. 71. 4. Ἐχέμμα 121. 1. Γέλα VII. 40. 3. Ἀρίμμα 524. 1. In Antip. Ep. XII. 97. 8. ubi codex *Αἰακίδαο*, recte Brunekius *Αἰακίδα* scripsit, et *Κρονίδα* restituendum Nicarcho XI. 407. 4. ubi codex etiam *Κρονίδαο*. Iacobsius *Κρονίδεω*. Plura exempla cumulare nihil attinet.

Paulus Silentiarius cap. 82.

Αὐλοὺς Πανὶ Μελίσκος· ὁ δ' ἔννεπε μὴ γέρας αἴρειν
τούτοις· ἐκ καλάμων οἶστρον ἐπισπασάμην.

Distichon hoc tamquam sanissimum omnes transeunt interpretes, sed quid significare possint verba *γέρας αἴρειν τούτοις*, non exputare possum. Scribendum

ὁ δ' ἔννεπε μὴ χέρας αἴρειν
τούτοις.

« Tibiam Meliscus Pani hanc dedicavit, dixitque periculosum esse cum ea manus conserere quippe quae sibi amoris attulerit οἶστρον." Inc. A. P. VII. 139. Ἕκτορι μὲν Τροίη συγκάτθανεν, οὐδ' ἔτι χεῖρας ἀντῆρεν Δαναῶν παισὶν ἐπερχομένοις. Lucian. Imag. §. 19. T. VI. p. 45. ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον; οὐδὲ Πολυδεύκεος βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος. Theocr. XXII. 65. εἴς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς, ubi affertur Ap. Rh. II. 14. πρὶν χείρεσσιν ἐμῇσιν ἐὰς ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι.

Incertus cap. 87.

Ἄνθετο σοὶ κορύνην καὶ νεβρίδας ἡμέτερος Πάν,
Εὔϊε, καλλείψας σὸν χορὸν ἐκ Παφίης.

Sic legitur vs. 1. ex coniectura Planudae, quae in-

epta est interpolatio; rectissime codex ὑμέτερος, nam Pan et Satyri Bacchi fidissimi comites, quem nunc demum nymphae amore abreptus reliquit. Hoc ipsum adiectivum satis certum est indicium aetatis, qua epigramma conscriptum est.

Philippus cap. 90. 5.

πῖλον ἀμφίκρημνον ὑδασιστεγῆ
λίθον τε ναύταις ἑσπέρης πυρητόκον,
ἅλος τύραννε, σοί, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς
ἔθηκε, λήξας τῆς ἀπ' ἠόνων ἄλης.

Pro πυρητόκον Reiskius πυρσοτόκον, Iacobsius πυρισπόρον coniecerunt, vulgatam defendit Meinek. p. 220. quia Philippus plura in verborum formatione et syllabarum mensura singularia admiserit. Quae exempla dedit vir doctissimus, ea aut incerta aut conficta sunt. Correptio ante ζ in VII. 394. 1. a Brunckio profecta est, in IX. 742. 4. quidem indubitabilis, sed totum illud carmen Planudae tantum auctoritate Philippo tribuitur, in Codice nomen auctoris non additum est; correptio primae in ὑφασμένος VI. 247. 5, codicis quoque auctoritate destituta est, ubi recte legitur

καὶ τάλαρον σχοίνοις ὑφασμένον.

τραχηλοδεσμότης recte sustulit Meinek. p. 220. ἐξεσύρη IX. 56. 5. inter singularia referri nequit, cum penultimae correptio non minus legitima sit, quam in ἐψύγην Ar. Nub. 151. ἐφρύγη A. P. VII. 290. 4., ἐλάη penultima brevi pluribus commune est, ἀναδράμεται pro ἀναδραμεῖται Philippum IX. 575. aliorum exemplo dixisse probabiliter statuit Buttm. Gr.

I. p. 396. Restant igitur πυρητόκον, pro quo scribendum est πυρσητόκον, (ut VI. 27. 4. καὶ λίθον ἀγκιστύπῳ κορίσματι πυρσοτόκον. 28. 5. καὶ μητέρα πυρσῶν τήνδε λίθον.) et vitiosa correptio VI. 103. 5.

> Τρύπανά θ' ἑλκεσίχειρα, τέρετρά τε μιλτοφυρῆ τε
> σχοῖνον ὑπ' ἀκρονύχῳ ψαλλομένην κανόνι.

eandem enim syllabam recte produxit VI. 251. 3. Iacobsius μιλτοβαφῆ coniecit, Passovius μιλτοφυῆ, quod sensu idoneo caret, ex Suida repositum voluit, quibus praeferrem μιλτοχρῆ τε, quam formam ne a poëtis minus Atticis excludas vetat E. M. p. 265, 48. ἀχρήεν οἷον „ἀχροιὰ δ' ἀνέπηλτο" ἔστιν ἄχρους. v. praecipue Lobeck. Paral. I. p. 256 sq. Sic infra Leonidas cap. 211. 3. μηλοῦχον ὑαλόχροα, Philippus ut hic πυρσητόκος, sic λειψαγρολόγους cap. 92, 4. λαιμητόμος 101. 1, et ἀφρηλόγον ib. 5. In nostri carminis ultimo versu cum Toupio scribendum τῆς ἐπ' ἀόκνου ἄλης.

Antipater Sidonius cap. 93.

> Ἁρπαλίων ὁ πρέσβυς, ὁ πᾶς ῥυτὶς, οὑπιλινευτής,
> τόνδε πρὸ Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὸν σιβύνην,
> ἐκ πολλοῦ πλειῶνος ἐπεὶ βάρος οὐκέτι χεῖρες
> ἔσθενον, εἰς κεφαλὴν δ' ἦλυθε λευκοτέρην.

σθένειν βάρος, si sanum est, significaret „oneri ferendo parem esse" sed similis constructionis exemplum frustra quaesiveris. Salmasius coniecit ἔστεργον, quod probarunt Brunckius et Mehlhorn. Anth. Lyr. p. 88. Iacobsius praetulit: ὅτ' εἰς βάρος οὐκέτι χεῖρες, quam eandem constructionem leniore mutatione restituere licet, modo χεῖρ' ἐς corrigas. In

Blanor. Ep. VII. 367. 2.

κουφοτέρας ἔστενον εἰς ὀδύνας,

recte Iacobsius *ἔσθενον.*

Antiphilus cap. 95. 4.

γαμψόν τε δρέπανον, σταχυητόμον ὅπλον ἀρούρης
καὶ παλιουρόφορον, χεῖρα θέρευς, θρίνακα.

Pro *παλιουρόφορον* Brunckius cum Toupio scripsit *παλινουρόφορον*, quod firmat Cod. Lugd. Suidae in v. *θρῖναξ*; illud Passovius explicat « ligneum, ex ligno *παλιούρου* confectum." cf. c. 248. 2. Prima in *θρῖναξ* quum constanti veterum usu producatur, hoc loco verba transponenda esse *θρίνακα, χεῖρα θέρευς* statuit Spitznerus, Pros. §. 64. 2. p. 88. sed rectius restitues *τρίνακα*, cl. Philipp. VI. 104. 6.

καὶ τρίνακας ξυλίνας, χεῖρας ἀρουροπόνων.

Antiphilus cap. 97.

Δούρας Ἀλεξάνδροιο· λέγει δέ σε γράμματ' ἐκεῖνον
ἐκ πολέμου θέσθαι σύμβολον Ἀρτέμιδι,
ὅπλον ἀνικήτοιο βραχίονος. ἆ καλὸν ἔγχος,
ᾧ πόντος καὶ χθὼν εἶκε κραδαινομένῳ.
Ἵλαθι δούρας ἀταρβές· ἀεὶ δέ σε πᾶς τις ἀθρήσας
ταρβήσει, μεγάλης μνησάμενος παλάμης.

Vers. 1 et 5. confudit Gramm. Bachm. An. II. p. 373. 21. *δύρασιν. ἡ εὐθεῖα δόρας, ὡς « δούρας Ἀλεξάνδροιο ἀταρβές" καὶ τὸ γόνασι δοκεῖ ἔχειν εὐθεῖαν τὸ γόνας.* In vs. 2. languidum est *σύμβολον*, non addita mentione rei, cuius signum est; quare iungendum est cum *ἀνικήτοιο βραχίονας*; nec graviter offendit interiecta vox *ὅπλον*, quum iam *σε* vs. 1. praecesserit. Simillime certe Diodorus infra c. 215. 3.

εὔξατο κῆρα φυγών, Βοιώτιε, σοί με, Κάβειρε
δέσποτα, χειμερίης ἄνθεμα ναυτιλίης
ἀρτήσειν ἁγίοις τόδε λώπιον ἐν προπυλαίοις
Διογένης.

Philippus cap. 101.

ξίφη τὰ πολλῶν κνωδάλων λαιμητόμα
πυριτρόφους τε ῥιπίδας, πυρηνέμους
. . . .
βραδυσκελὴς, Ἥφαιστε, σοὶ Τιμασίων
ἔθηκεν, ἀκμῆς γυῖον ὀρφανούμενος.

Vs. 2. non sine causa *πυρηνέμους* offensioni fuit Iacobsio, qui reponendum existimat *τηρηνέμους*; ipsa enim vox admodum dubiae significationis post *πυριτρόφους* vix ferri posse videtur. Corrigendum fortasse *φυσηνέμους*. In eiusdem Philippi epigrammate cap. 104., quo Lysixeni donaria, instrumenta rustica, multis verborum calamistris celebrat, mira forma verbi in Codice Palatino exstat vs. 7.

γυῖα πεπηρωθεὶς Λυσίξενος, αὔλακι πολλῇ
ἐκρέμασεν Δηοῖ τῇ σταχυοστεφάνῳ.

quam servavit Planudes; inter recentiores Scaliger coniecit: *γυῖ' ἐπιπηρωθείς*, Iacobsius *γυῖ' ἅτε πηρωθείς*. Si forma vitiosa est, cuius simillimum exemplum est infinitivus *δεδαήμεναι*, qui in App. Ep. 134. 7. Maxim. *κατάρχ.* 452. sine vitii suspicione legitur, non minus probabilis est emendatio

γυῖα πεπήρωθ' ὡς Λυσίξενος.

Antipater cap. 115.

Τὸν πάρος Ὀρφηλαῖα μεμυκότα δεσμῷ ταῦρον,

τὸν πρὶν ἀδῃώτων ὄχθων Μακηδονίας,
[illegible] ὀλετῆρα, ὁ περιώνυμος εἶδε Φίλιππος,
πήξας ἀγανεύων βρέγμα κονιγένεσι·
καὶ τάδε σοὶ βρωμῶδες, Ἡράκλεες, οὐ λίγα ῥέξας
θῆρα, αἰολοκάλπου κρανὸς ἔρεισμα, [illegible].
οὔς τοι [illegible] φίλως ἀναθέοιμεν οὔ τι ἀεικές
[illegible] ζαλιδόα ἔργα βουκτασίας.

Quod v. 7. legitur ῥίζα de genere eodem significatione exstat in Suid. Ep. cap. 10: ὅτι ῥίζα Βεροιαίου κρατήρος Ἡρακλέους. Nicand. in Vita p. 4. Schneid. [illegible] Ἡρακλῆος. Sententia, quae ibidem subiicitur prout nunc legitur, in universum minus recte enuntiatur, quare corrigam

[illegible] οὐ σοι ἀεικής
[illegible] ζαλιδόα ἔργα βουκτασίας.

Hom. Il. XV. 496. οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης τεθνάμεν. XIX. 124. App. Ep. 105. 5. οὕνεκ' ἀεικὲς ἀεὶ Ἀθηναίοισι μάχεσθαι Κουρῆτας πολέμου τ' ἀμφὶ καὶ ἀγρεσίης, quod falso tentavit Marklandus. Nostro loco οὔ τοι ἀεικές correxit Iacobsius, quo difficultas non tollitur, idemque male pro [illegible], quod codex offert, a Brunckio in [illegible] mutatum, scripsit [illegible]; adiectivum enim alibi etiam minus mobile est, v. interpp. Eur. Heracl. 850. idemque non mutandum esse statuerem, etiamsi nullum eiusdem formae in genere feminino superesset vestigium; namque alia quoque adiectiva, quae vulgo per tres terminationes pro diversis generibus efformantur, in Anthologia nonnumquam immobilia occurrunt, [illegible] Antiphil. VII. 635. 3. ubi v. [illegible] Leonidas.

V. 206. 4. πηγός Antipat. Thessal. IX. 46. 1., cui epigramma in Philippi fortitudinem quoque adscribendum est. In Tullii Epigr. VII. 294. ἁλιτρεύτου ἀπὸ κύμβης. Iacobsius coniecit ἁλιτρίτης, Nonni fortasse loco fidem habens Paraphr. XXI. 16. ἁλιτρύτῃσι χερσί, ubi Passovius, Lobeckio probante, ἁλιτρίπτοισι coniecit. Dubito igitur an in Mnasalc. Ep. IX. 333. 1. παρὰ χθαμαλὸν χθόνα, recte χθαμαλὰν suppositum sit, et num in Eryc. Ep. IX. 558. 6. τραγίνας δ' ὅπως ἔμυσε κέρας, quum codex τραγίνου praebeat, potius scribendum sit τραγίνους. Sed Brunckio obsequendum esse nego, qui in Ep. Adesp. 178. 2. scripsit

καὶ δρεπάνην καυλῶν ἄγκυλον ἐκτομίδα.

Cod. Pal. VI. 21. habet ἄσυλον, in quo fortasse latet ἄσκυλον, cf. Schol. Theocr. X. 14. Falcem suam, sordibus non abstersis, Priapo hortulanus dedicavit, ut vetustas vestes. Potest eodem vocabulo significari falx, qua, iam usu detrita, hortulanus σκάλλειν desiit.

Callimachus cap. 121.

Κυνθιάδες θαρσεῖτε· τὸ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξον παρ' Ἀρτέμιδι,
τῷ ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαυται,
αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς ἠγάγετο.

Nominis Ἐχέμμας genitivum Ἐχέμμα, ut ab Ἀρίμμας, Ἀρίμμα memorans Choeroboscus Can. p. 37. 13. eas ex h. l. et Call. Ep. XLV. 1. (A. P. VII. 524) duxit, quare nihili facienda varians lectio in Codice Ἐχέμμου.[1] In ultimo versu sententiae tenor incon-

dite hiat, nam verba quae post *ἐπεί* sequuntur, priorum rationem nullo modo reddunt, Diana enim libatione foedus non inierat. Hac de causa fortasse Iacobsius olim pro *ἐπεί* parum probabili coniectura *καί* proposuit, postea vulgatam intellexisse videtur. Callimachus scripsit

ἐπεὶ σπονδὰς ἤθεος εἰργάσατο.

Eupolis fr. inc. 40. *εἰ μὴ κόρῃ δεύσειε τὸ σπαῖς ἤθεος.* Eustath. Hom. Il. XVIII. p. 1166. 37. *ὡς δὲ καὶ τρισυλλάβως ἤθεος λέγεται ὁ ἠΐθεος προσγραφέντος τοῦ ι Διονύσιος Αἴλιός φησι.* eademque forma in loco controverso Sophoclis Oed. Reg. 18. a nemine dum attentata, nuper cedere debuit vocabulo inaudito hactenus *ἠΐθεος*, prono librariorum lapsu, ut nobis videbatur, in Hesychium illato, cuius idoneum adiicimus testimonium ex sorchibus codicis Vossiani in Call. Del. 299. ubi eadem exstat forma, et in Hom. Il. XXII. 127. citato ab Herodiano *περὶ σχημ.* p. 56. 17. unus codex apud Dindorf. p. XXXII. idem servavit.

Mnasalcas cap. 128.

Ἧσο κατ᾽ ἠγάθεον τόδ᾽ ἀμφίκτορον, ἀσπὶ φαεινά,
ἄνθεμα Λατώᾳ δήϊον Ἀρτέμιδι·
πολλάκι γὰρ κατὰ δῆριν Ἀλεξάνδρου μετὰ χερσὶν
μαρναμένου χρυσέαν οὐκ ἐκόνισε γένυν.

Verissime Reiskius hoc epigramma retulit ad Alexandri Magni clypeum, cui fortasse non adversatus esset Iacobsius, si memor fuisset Antiphili epigrammatis supra cap. 97. In vs. 4. Brunckius scripsit *μαρναμένα χρυσέαν οὐκ ἐκόνισας ἴτυν*, quae Meine-

kius recepit praeter ἐκόνισας. Iacobsius ἶτυν tantum admitti voluit, qui verba οὐκ ἐκόνισεν translata putabat ab athletis, cl. Alcaeo A. P. IX 588, ὅτι τὸ τρίτον οὐκ ἐκόνισεν ἐπωμίδας, ἀλλὰ παλαίσας ἀπτὼς κτλ. Sed hoc modo iungenda forent πολλάκι κατὰ δῆριν οὐκ ἐκόνισεν ἶτυν, quod fieri apte non potest. Hoc igitur si serves, necessaria est altera quoque Brunckii coniectura; sed mihi Mnasalcas scripsisse videtur

χρυσέαν εὖ κεκόνισαι ἴτυν.

quod et lenius est et molestum transitum a secunda ad tertiam personam tollit. Hic quoque corruptelae causa fuisse videtur mutatio frequentissima diphthongi αι in ε; ad sententiam cf. Hegesippus supra c. 124.

> Ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἥρως,
> ναῷ ὑπωρόφια Παλλάδος ἀλκιμάχας,
> πολλὰ σιδαρείου κεκονιμένα ἐκ πολέμοιο,
> τόν με φέροντ' αἰεὶ ῥυομένα θανάτου.

ubi inepto epitheto βροτέων fortasse substituendum est βριθέων. Iacobsius eodem sensu βριαρῶν coniiciens literarum vestigia minus pressit, ut et Meinekius p. 146. cui placuit κρατέων vel κρατερῶν.

Anacreon cap. 134.

> Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ', Ἑλικωνιὰς, ἥ τε παρ' αὐτὴν
> Ξανθίππη, Γλαύκη τ' εἰς χορὸν ἐρχόμεναι,
> ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσιν
> κισσὸν, καὶ σταφυλὴν, πίονα καὶ χίμαρον.

Vs. 1. Iacobsius in commentario coniecit αἵ τε, quod sane necessarium, si de tribus mulieribus hic sermo est, de quo dubito, nam prius nomen Ἑλικωνιάς

mihi certe valde suspectum est, etiam propter vs. 3, ubi nomen montis additum velis. Fortasse scribendum

ᾧ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικώνιον, ἥ τε παρ' αὐτὴν,
Ξανθίππῃ Γλαύκη τ', εἰς χορὸν ἐρχόμεναι
ἐξ ὄρεος χορεῦσαι.

in quibus ad ὄρεος nomen montis ex Ἑλικώνιος repeto. Epigramma si non Anacreonti, certe veteri poëtae propter simplicitatem dictionis tribuendum videtur. Ἑλικὼν εὔπκοσος Dioscorid. VII. 407. 3. Ad vs. 4. cf. Glauc. IX. 774. 4. χιμαιροφόνον Θυιάδα μαινομέναν, et de καί traiecto diligentem expositionem M. Hauptii Observ. Crit. p. 61 sqq.

Callimachus cap. 146.

Καὶ πάλιν, Εἰλήθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης
εὔλοχος, ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτοκίῃ·
ἧς τόδε νῦν μὲν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ· ἀντὶ δὲ παιδὸς
ὕστερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

Hoc epigramma duobus locis in Codice invenitur, quorum priore legitur vs. 1. Εἰλείθυια ex correctione et καλούσης, vs. 3. ὡς τόδε, quod vitium sustulit Iacobsius. Vs. 2. altero loco legitur εὐτυχίῃ, quod prae altero ab omnibus reiectum est, εὐτοκίῃ tamen a Callimacho profectum esse mihi persuadere non possum. Si de ipso partu hoc versu sermo esset, rectissime diceretur εὐτοκίῃ ὠδίνων (i. e. τόκου), ut ἱππέων ἐπεμβολίῃ. Inc. IX. 177. 2. βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει. Theocr. XXV. 95. βουπελάται τε βοῶν. Ap. Rh. IV. 1342. ἔτι πλοκάμοιο περίθριξ. Callim. Suid. v. περίθριξ. πήραν μέτρου σιτοδόκον σπορίμου. Antiphil.

A. P. VI. 95. 2. τὸν Ἀδριανοῦ [illegible] 257. 2. πολιοῦχε τοῦ ἄστεος Alciphr. III. [illegible] sed pro donario nunc dedicato Poëta tantum deprecatur difficiles partus labores. Hoc igitur sensu quum εὐῶνες dictum sit, ὠδίνων εὐτοκίῃ Graecum non est; eique lectioni fides detrahitur altera in codice obvia εὐτυχίῃ, quibus mistis Callimachi manus prodire videtur

ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτυκίῃ.

Ut ab εὔκολος, εὔδικος similibusque substantiva εὐδικίη, sic ab εὔτυκος, εὐτυκίη. Adiectivo utitur Call. L. P. 2. καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει, ubi v. intpp. Hesych. εὐτυκῶς, ἑτοίμως, καὶ τὸ ὅμοια. Rogat igitur Poëta ut Lycaenidi concedat Ilithyia expeditam celeritatem dolorum, ut Crinag. VI. 244. 3. ὠδῖνας πραείας Ἀντωνίῃ ἵλαος ἐλθεῖν πρηεῖα. Idem adiectivum probabili coniectura mihi restituere videor in Crinagorae Epigr. VI. 242. 5.

Ἠοῖ ἐπ' εὐκταίῃ τάδε ῥέζομεν ἱρὰ τελείῳ
Ζηνί, καὶ ὠδίνων μειλίχῳ Ἀρτέμιδι·
τοῖσι γὰρ οὑμὸς ὅμαιμος ἔτ' ἄχνοος εὔξατο θήσειν
τὸ πρῶτον γενύων ἠιθέοισιν ἔαρ·
δαίμονες ἀλλὰ δέχεσθε, καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων
Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός.

Vs. 5. iure Iacobsium offendit αὐτίκα, quasi Crinagoras a Diis peteret, ut Euclidem iuvenem continuo senem facerent. Corrigendum videtur: καὶ εὔτυκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων, „eumque inde ab hac iuvenili aetate usque ad extremam senectutem servetis." In ἄγειν, manu ducere, inest fere notio tuendi, ut Ep. A. P. XII. 107. 2.

Τὸν καλὸν, ὦ Χάριτες, Διονύσιον, εἰ μὲν ἕλοιτο
ταμὰ, καὶ εἰς ὥρας αὖτις ἄγοιτε καλόν.

quo versu recte Toup. Suid. II. p. 143. tuitus est vulgatam in Addaei Ep. VI. 258. 5.

σὺ δὲ Κρήθωνος ἄρουραν
πᾶν ἔτος εὔκριθον καὶ πολύπυρον ἄγοις.

ubi praeter aliorum tentamina ab Iacobsio memorata Passovii exstat coniectura *ἄνοιγ* in Iahn. Ann. 1827. II. 1. 2. p. 67. In Theaetet. Ep. App. 36. 4.

ἦ ῥ' ὅγε καὶ κεῖθι ζώει ἐν εὐθυμίῃ.

quum ultima vox metro adversetur, Hermannus correxit *εὐρυθμίῃ*, Iacobsius *εὐθαλίῃ*, Brunckius *εὐτυχίῃ*; hic quoque *εὐτυκίῃ* aptissime legeretur.

Theodoridas cap. 156.

Καλῷ σὺν τέττιγι Χαρισθένεος τρίχα τήνδε
κουρόσυνον κούραις θῆκ' Ἀμαρυνθιάσιν
σὺν βοΐ χερνιφθέντα· πάϊς δ' ἴσον ἀστέρι λάμπει,
πωλικὸν ὡς ἵππος χνοῦν ἀποσεισάμενος.

Vs. 1. genitivus non habet quo referatur, quare Iacobsius tentavit *Χάρης Φενεεύς*. Meinek. p. 224. *Χάρης Σθένιος*, *Chares Sthenidis filius*, vel *Χάρης Τένεω*. Si hoc nomen corruptum esset, multum praeferrem *χάριν Σθένιος*, quod nomen viri in Ep. A. P. V. 201. 2. et Schol. Hom. Il. XIII. 23. Sed quum talia in *Χαρισθένεος* coaluisse non verisimile sit, corrigendum potius

καλῷ σὺν τέττιγ' ὁ Χαρισθένεος τρίχα τήνδε
κουρόσυνον κούραις θῆκ' Ἀμαρυνθιάσιν.

De iota dativi recte eliso v. supra p. 38. et in epigrammatibus saepius patris nomine filios indicari,

quibus tamen idem cum patre nomen fuisse verisimile est, demonstravimus p. 49. Vs. 4. Iacobsio offensioni fuit propter novam comparationem ὡς ἵππος; χνοῦς tamen cum eodem de spuma circa os collecta interpretari non licet, neque magis cum Boettigero de sordibus, quae aqua abluuntur. Theodoridas dicit iuvenem primam barbam deposuisse, ut equum, cui comae detonsae sunt, de quo v. Aelian. H. A. II. 1. et suavissimos qui ibi afferuntur Sophoclis versus; haec autem tonsura quum equo dedecori sit, corrigendum fortasse ἀνασειόμενος, ut Agath. V. 273. ἡ πλοκαμῖδας σειομένη πλεκτάς. Call. Del. 82.

Lucillius cap. 166.

Εἰκόνα τῆς κήλης Διονύσιος ὧδ' ἀνέθηκεν,
σωθεὶς ἐκ ναυτῶν τεσσαράκοντα μόνος·
τοῖς μηροῖς αὐτὴν γὰρ ὑπερδήσας ἐκολύμβα.
ἔστω καὶ κήλης ἔν τισιν εὐτυχίη.

Vs. 3. molestus est dativus, cui substituendum videtur τοῖν μηροῖν, nam ὑπερδεῖν τι τινι vix recte dici potest. Vs. 4. pro ἔστω Iacobsius coniecit οὕτω; fortasse ἔσθ' ὡς fuit.

Rhianus cap. 173.

Ἀχρυλὶς ἡ Φρυγίη θαλαμηπόλος, ἡ περὶ πεύκας
πολλάκι τοὺς ἱεροὺς ῥιψαμένη πλοκάμους,
γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα
τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ στομάτων,
τάσδε θεῇ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρείᾳ
θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὧδ' ἀνέπαυσε πόδα.

Ad vs. 1. cf. Thyill. A. P. VII. 223. 1.

ἡ κροτάλοις ὀρχηστρὶς Ἀρίστιον, ἡ περὶ πεύκας
καὶ Κυβέλῃ πλοκάμους ῥίψαι ἐπισταμένη.

Vs. 3 et 4. sensus mihi videtur fere esse talis « *ululatui dans gravem clamorem*," i. e. *ululatum*, quod ineptum; corrigendum videtur

γαλλαίῳ Κυβέλῃ ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα
τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ στομάτων,

« gravem clamorem in Gallorum ululatu in Cybelae honorem tollens," ut Call. fr. 310. *θεῷ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον δοῦναι.* Ad vs. 6. cf. Dioscorid. VII. 37. 6.

εὔθετον ὀρχηστὴν τῇδ' ἀνέπαυσα πόδα.

Alexander cap. 182.

Πίγρης ὀρνίθων ἄπο δίκτυα, Δᾶμις ὀρείων,
Κλείτωρ δ' ἐκ βυθίων, σοὶ τάδε, Πάν, ἔθεσαν,
ξυνὸν ἀδελφειοὶ θήρης γέρας, ἄλλος ἀπ' ἄλλης
ἰδρίτα καὶ γαίης, ἰδρίτα καὶ πελάγευς·
ἀνθ' ὧν τῷ μὲν ἁλός, τῷ δ' ἠέρος, ᾧ δ' ἀπὸ δρυμῶν
πέμπε κράτος ταύτῃ, δαῖμον, ἐπ' εὐσεβίῃ.

Vs. 4. pro *ἰδρίτα* Planudes bis scripsit *ἱδρυτά*, quo quamquam veram lectionem non restituit, tamen corruptam esse codicis lectionem rectissime vidit, omnia enim adiectiva in *ιτης* penultimam producunt; corrige

ἴδρι τὰ καὶ γαίης, ἴδρι τὰ καὶ πελάγευς.

Simili errore legitur in Anth. Pal. I. 71. 1.

Εὐχὴ Ἐλισσαίου, Σωμανίτι, δὶς πόρεν υἱόν,
πρῶτα μὲν ἐκ γαστρός, δεύτερα δ' ἐκ νεκύων.

ubi vocativus quoque alienus est. Scribendum *Σωμανίδι.*

Iulius Diocles cap. 186.

Δίκτυα σοὶ τάδε, Πάν, ἀνεθήκαμεν οἶκος ἀδελφῶν
οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἠέρος, ἐκ πελάγους.
δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἠϊόνων κροκάλαισιν,
δικτυβόλει· τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.
τὸν τρίτον ἐν πτηνοῖσιν ἐπίβλεπε· τῆς γὰρ ἁπάντων
δαῖμον, ἔχεις ἡμέων δῶρα λινοστασίης.

Vs. 1. pro *οἶκος* Huschkius corrigit *εὖχος*; praestare videtur

οἶκον ἀδελφῶν

ut retia vocentur horum fratrum bona et totum patrimonium, quod iis vitam sustentent. Vs. 3 et 4. misere librariorum negligentia afflicti sunt; Suidas v. *ἄγκη* pentametrum citat, alibi in Anthologia non obvium

θηροβολεῖ τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις

quem Huschkius acute ex hoc epigrammate ductum statuit, sed ne sic quidem locus integritati restitutus est, quare Iacobsius coniecit

δικτυβολεῖν πόρε τῷδε παρ' ἠϊόνων κροκάλαισιν
θηροβολεῖν τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.

Quum vs. 3. a correctore insertus sit, qui post Planudem vixisse videtur, nescio quare in huius ineptiis emaculandis longius morandum sit, quum ipsam Dioclis manum non teneamus, quare lacunae signa indicanda. Suidae autem citatus pentameter ex initio hexametri et posterioribus versus minoris verbis conflatus videtur.

Leonidas Tarentinus cap. 188.

Ὁ Κρὴς Θηρίμαχος τὰ λαγωβόλα Πανὶ Λυκαίῳ

ταῦτα πρὸς Ἀρκαδικοῖς ἐκρέμασε σκοπέλοις.
ἀλλὰ σὺ Θηριμάχῳ δώρων χάριν, ἀγρότα δαῖμον,
χεῖρα κατιθύνοις τοξότιν ἐν πολέμῳ,
ἔν τε συναγκείαισι παρίστασο δεξιτερῇσι
πρῶτα διδοὺς ἄγρης δῶρα καὶ ἀντιπάλων.

Vs. 5. codex in textu ἐν ταῖς ἀγκείαισι, in margine ἔν τε ἀναγκαίῃσι, unde Planudes ἔν τε συναγκ. scripsit; equidem ἔν τ᾽ εὐαγκείῃσι praeferam. Call. Cer. 82. Ἐρυσίχθονα δ᾽ ἤλασε κάπρος Πίνδω ἀν᾽ εὐάγκειαν. In fine versus δεξιτερῇ σῇ scripsit Brunckius, δεξιτερῆφι Iacobsii coniecturam recepit Meinekius, sed pronomen necessarium est, quare corrigendum

παρίστασο δεξιτερῇ οἱ.

Vs. 6. pro καί codex κατ᾽ ἀ. quod Iacobsius correxit, cui δῶρα ἀντιπάλων non iniuria displicuit, πρῶτα coniicienti, Meinekius minus probabiliter ὦνα; in Iacobsii tamen coniectura nonnihil offendit καί secundo loco positum, etsi non ignorem id alios saepe admisisse, et fortasse Leonidae idem impertiendum sit A. P. IX. 326. 3.

Πέτρης ἐκ δισσῆς ψυχρὸν καταπάλμενον ὕδωρ,
χαίροις, καὶ Νυμφέων ποιμενικὰ ξόανα,
πέτραι τε κρηνέων, καὶ ἐν ὕδασι κόσμια ταῦτα
ὑμέων, ὦ κοῦραι, μυρία τεγγόμενα.

nam vs. 3. parum commode dictum est πέτραι κρηνέων, sensusque haud paulo melior evadet, si interpungas: πέτραι τε, κρηνέων καί κτλ.

Gaetulicus cap. 190.

Epigramma totum ad exemplum carminis Leoni-

dae Tarentini scriptum, qui Veneri parva dona dedicaverat, uvas et alios fructus, his additis precibus vs. 9.

εἰ δ' ὥς μεν βαρύγυιο ἀπώσαο νοῦσον, ἐλάσσεις
καὶ πενίην, δώσει πιαλέον χίμαρον.

Vs. 10. codex δασει supra scripto δώσει; δώσω cum Planude Brunckius, Iacobsius vs. 9. ὥς σί corrigit, sed verisimilius videtur

εἰ δ' ὥς εὐ βαρύγυιον ἀπώσαο νοῦσον.

saepissime pronomen οἱ transiit in μοί vel σοί, v. III. 5. 3. VII. 42. 7. 738. 3. In Stratonis Ep. XII. 10.

εἰ καί σοι τριχόφοιτος ἐπεσκίρτησεν ἴουλος,
καὶ τρυφεραὶ κροτάφων ξανθοφυεῖς ἕλικες,
οὐδ' οὕτω φεύγω τὸν ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ κάλλος
τούτου, κἂν πώγων, κἂν τρίχες, ἡμέτερον.

Iacobsius vs. 4. corrigit τοῦτό γε, mihi cum Brunckio mendum primo versui inhaerere videtur, ubi corrigendum,

εἰ καί οἱ τριχόφοιτος ἐπεσκίρτησεν ἴουλος.

In Leontii Schol. Ep. Plan. 283.

Μουσάων δεκάτη, Χαρίτων Ῥοδόκλεια τετάρτη,
τερπωλὴ μερόπων, ἄστεος ἀγλαΐη,
ὄμματά σοι, καὶ ταρσὰ ποδήνεμα, καὶ σοφὰ χειρῶν
δάκτυλα, καὶ Μουσῶν κρέσσονα καὶ Χαρίτων.

Vs. 3. codex Pal. ὄμμα δέ σοι, quod in ὄμματά σοι mutavit Planudes, Poëtam puellam alloqui putans. Corrigendum

ὄμμα δέ οἱ καὶ ταρσὰ ποδήνεμα.

δάκτυλα χειρῶν occurrit apud Theocr. XIX. 2. Nonn. Dion. VI. 61. XI. 418. XII. 202. XXX. 11. XXXIII. 78. Iulian. A. P. IX. 365. 6. XI. 290. 1.

Ad Gaetulici Epigrammatis vs. 5.

ἁλινήκτειραν ἐλαίην

cf. Call. fr. 50. ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν εἰν ἁλὶ νήχεσθαι φθινοπωρίδα. De secunda syllaba producta Nicander Alex. 618. ἁλίβαπτον Μελικέρτην, in fine hexametri. Lycophr. 681. εἰς ἁλίπεδον φθιτῶν. v. Lobeck. Paral. I. p. 23. In Philippi Ep. VI. 203. 5.

οἶκτος δὲ Νύμφας εἷλεν, αἵτ' ἐρινόμου
Αἴτνης παρωρείῃσι Συμαίθου πατρὸς
ἔχουσι δινήεντος ὑγρὸν οἰκίον.

quum metrum labare videretur, ἐριβρόμου coniecit Hemsterhusius, πυριπνόου Toupius, quibus non opus est, nam secunda syllaba liquidae subsequentis vi producitur, ut in Call. fr. 452.

ταῦρον ἐριμύκην εἴρενος ἀντ' ἐρέτου

et in συνεχές, παραλίῃ, Wellauer Ap. Rh. IV. 1560. Hom. Il. IV. 392. (Ap. Rh. I. 821.) ἂψ ἀνερχομένῳ. App. Ep. 258 in fine pentametri μέλεα καὶ ἐλέγους, in compositis a κεφαλή, ut in Epigr. Eust. Il. XXIV. 333. p. 1353. 8.

Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον,
πάνθ' ὁράᾳς.

et quae Lobeckius collegit ad Soph. Ai. 210. σταλαγμός Arat. 966. Βένετοι prima producta Ep. Plan. 380. 3. et 381. 2. Καλλίνικος secunda producta App. Ep. 151. 5.

στῆσε δὲ Καλλίνικος ἐνηής, δόγματι νήσου.

ut in πολυτιμος, C. I. 2101.

τὴν πάσαισι γύναιξι πολύτιμον ....

'Ἀλέξανδρος primam producit in arsi Ep. Syll. Welck. 54. 5. idque Iacobsius in thesi restituit A. P. IX. 169. 5. producitur γάρ III. 6. 3.

σκυλᾶν γὰρ ἐθέλει πικνυτὰν θέον

in arsi, et μίν XIV. 133. 8. πλήσετέ μιν ὀλίγαις, si Brunckii coniecturae fides, codex μήν. In versibus apud Eust. Prooem. Pind. §. 30.

Πίνδαρον ὑψαγόρην Καδμηΐδος οὐδεϊ Θήβης
Κλειδίκη εὐνηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαϊφάντῳ
γείνατο, ναιετάουσα Κυνὸς κεφαλῆς παρὰ χώρῳ
οὐκ οἶον· ἅμα τῷ καὶ Ἐρίτιμον εἰδότα θήρης.

Vs. 4. corrigendum videtur τῷ δ' Ἐρίτιμον εὖ εἰδότα θήρης. Quod denique vs. 6. legitur

καὶ ψαιστῶν ὀλίγων δράγμα πενιχραλέον

in dubium vocavit Iacobs. Delect. Ep. p. 41. corrigens ἄγμα vel θραῦσμα, *manipulos placentarum* enim non recte dici. Malim πρᾶγμα πενιχραλέον, de qua periphrasi cf. intpp. Plat. Crit. p. 53. D. Bernhardy. Synt. p. 52.

Antiphilus cap. 199.

Εἰνοδίη, σοὶ τόνδε φίλης ἀνεθήκατο κόρσης
πῖλον, ὁδοιπορίης σύμβολον, Ἀντίφιλος,
ἦσθα γὰρ εὐχωλῇσι κατήκοος, ἦσθα κελεύθοις
ἵλαος· οὐ πολλὴ δ' ἡ χάρις, ἀλλ' ὁσίη.
μηδέ τις ἡμετέρου μάρψη χερὶ μαργὸς ὁδίτης
ἀνθέματος· συλᾶν ἀσφαλὲς οὐδ' ὀλίγα.

Vs. 1. Codex φίλη, quod per se non ineptum, quum saepe hoc epitheton deorum nominibus adiiciatur, Κύπρι φίλη, Ζεῦ φίλε, sed φίλης, quod Suidas praebet, recte reposuisse videtur Brunckius. In

vs. 3. ex coniectura Iacobsii legitur ἦσθα loco secundo, codex ἔνθα, unde Brunckius ἔν τε scripsit; mihi ab Antiphilo profectum videtur ἔμπα:

ἦσθα γὰρ, εὐχωλῇσι κατήκοος, ἔμπα κελεύθοις
ἵλαος.

De posteriore correpta v. Iacobs. N. Cr. p. 355.

Marcus Argentarius cap. 201.

Σάνδαλα καὶ μίτρην περικαλλέα, τόν τε μυρόπνουν
βόστρυχον ὡραίων οὖλον ἀπὸ πλοκάμων,
καὶ ζώνην, καὶ λεπτὸν ὑπένδυμα τοῦτο χιτῶνος,
καὶ τὰ περὶ στέρνοις ἀγλαὰ μαστόδετα,
ἄμβροτον εὐώδινος ἐπεὶ φύγε νηδύος ὄγκον
Εὐφράντη νηῷ θῆκεν ὑπ' Ἀρτέμιδος.

Sic hoc carmen edidit in Analectis Brunckius, nisi quod vs. 5. ἄβροτος scripsit, postea autem ad vanissimas delapsus est coniecturas, errorisque socium habuit Iacobsium, deceptus codicis lectione in vs. 6. εὐφράντῃ, ubi iota longae vocali additum est. Brunckii lectionem nuper repetivit Meinekius p. 182 sq. ultimo disticho ἄμβροτον interpretatus ἀμάρτητος, ἁμαρτωλός, *frustratus*, ut Euphrante abortum fecerit, epitheton εὐώδινος ad partus facilitatem retulit et pro Ἀρτέμιδος scripsit Ἀρτέμιδι, quod plane supervacaneum. A. P. VI. 119. κεῖσαι δὴ χρυσέαν ὑπὸ παστάδα τὰν Ἀφροδίτας. 132. 3. θεῶν ὑπ' ἀνάκτορα κεῖνται. 342. 1. ἄθρησον Χαρίτων ὑπὸ παστάδι τῇδε τριήρους στυλίδα. In Philippi quoque Ep. VI. 114. 2.

Ἀμφιτρυωνιάδα κεῖμεθ' ἀνὰ πρόπυλον

genitivum cum Brunckio praeferam. In eo quoque

Meinekio assentiri non possum, Euphranten haec dedicasse post abortum, nam εὐώδιν semper dicitur de femina quae feliciter enixa est, v. Maxim. 529. Ael. N. A. XIII, 5. Nonn. Paraphr. XIX. 143. Dionys. IX. 24. XLVIII. 975. de urbe XIII. 187. cl. Paraph. I. 155. 170.; adversatur quoque huic interpretationi tenor plurimorum epigrammatum, eandem post partum dedicationem celebrantium. In omnibus, si ab uno carmine Persae cap. 273. discesseris, loquuntur poëtae de mulieribus quae feliciter pepererunt, et in eadem versatur causa hoc Marci epigramma. Adiectivum autem ἄμβροτον cum partu aut cum homine conciliari nequit, sed referendum est vel ad νηῷ, ut ἀμβρότῳ aut νηόν corrigatur, vel, scripto ἀμβρότου ad Ἀρτέμιδος.

Simonides cap. 212.

Εὔχεό τοι δώροισι, Κύτων, θεὸν ὧδε χαρῆναι
Λητοΐδην ἀγορῆς καλλιχόρου πρύτανιν,
ὥσπερ ὑπὸ ξείνων τε καὶ οἳ ναίουσι Κόρινθον,
αἶνον ἔχεις χαρίτων, δέσποτα, τοῖς στεφάνοις.

Carmen ab Simonide abiudicavit et recentissimi cuiusdam poëtae foetum esse statuit cum Reiskio Schneidew. p. 227., propter usum vocis δέσποτα ab antiquo certe poëta alienum, quod recte quidem animadversum est, sed ideo epigramma Ceo poëtae non abiudicandum est, quum et codicis obstet auctoritas et carminis nitor et simplex elegantia. Iacobsius ultimam pentametri penthemimerem ab aliena manu additam censet, in Addendis coniecturam expromit Simonidem fortasse scripsisse αἶνον ἔχεις

χαρίτων. αἶσι πάτραν στεφανοῖς. Sed quid sit αἶνον ἔχειν χαρίτων nemo facile dixerit, et genitivus ab αἶνον ἔ. seiungendus; cf. App. Ep. 200. 8. ὄφρ' ἂν ἐς αἰῶ Σώστρατος ἐν φθιμένοις μυρίον αἶνον ἔχῃ. Theocrit. A. P. VI. 338. 3. σοφίᾳ δ' ἐπὶ τᾷδε αἶνον ἔχων. Simonides scripsisse videtur

αἶνον ἔχεις, χαρίτων μεστοτάτοις στεφάνοις.

cf. Ael. V. H. XIII. 1. χωρίον χαρίτων ἀνάμεστον. Vs. 1. Schneidewinus probabilem Salmasii emendationem τοῖς δώροισι in textum recepit.

Alcaeus cap. 218.

Κειράμενος γονίμην τις ἄπο φλέβα Μητρὸς ἀγύρτης
ὕλης εὐδένδρου πρῶνας ἐβουνοβάτει,
τῷ δὲ λέων ἤντησε πελώριος, ὡς ἐπὶ θοίνην
χάσμα φέρων χαλεπὸν πεινάλέου φάρυγος·
δείσας δ' ὠμηστέω θηρὸς μόρον, ὡς αὐδάξαι
τύμπανον ἐξ ἱερᾶς ἐπλατάγησε νάπης,
χὡ μὲν ἐνέκλεισεν φονίαν γένυν, ἐκ δὲ τενόντων
ἔνθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιξε φόβην·
κεῖνος δ' ἐκπροφυγὼν ὀλοὸν μόρον, εἵσατο Ῥείῃ
θῆρα, τὸν ὀρχησμῶν αὐτομαθῆ Κυβέλης.

Historiam eandem celebrarunt Antipater, Dioscorides, Antistius et Simonides, non Ceus ille, sed recentior aliquis, si non in nomine erratum est. Hoc intelligitur ex vs. 1. 2.

Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἡνίκ' ἀλύξας
Γάλλος ἐρημαίην ἤλυθ' ὑπὸ σπιλάδα.

et Photii glossa, qui hunc versum respexit, Κύβηβον Κρατῖνος Θρᾴτταις τὸν θεοφόρητον· Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ Γάλλον νῦν καλούμενον, οὕτως

Σιμωνίδης. v. Lobeck. Aglaoph. I. p. 660. In Alcaei Ep. vs. 2. Planudes iam haesit, inepta interpolatione versui vim inferens; Schneideri correctio *Ἴδης* pro *ὕλης* Iacobsii assensum tulit; equidem propter Dioscoridis versum cap. 220. 1.

Σάρδεις Πεσσινόεντος ἀπὸ Φρυγὸς ἤθελ' ἱκέσθαι
ἔκφρων μαινομένην δοὺς ἀνέμοισι τρίχα
ἁγνὸς Ἄτυς, Κυβέλης θαλαμηπόλος,

hic Sardes memorasse Alcaeum statuo, loci certe mentionem requiri monstrat simillimus Dionysii versus VI. 3. 2.

Ἡρακλέες, Τρηχῖνα πολύλλιθον, ὅς τε καὶ Οἴτην
καὶ βαθὺν εὐδένδρου πρῶνα πατεῖς Φολόης.

Fortasse igitur Alcaeus scripsit *Ὕλης εὐδένδρου*, quod de regione Sardibus vicina et Tmolo monte interpretor, nec negari potest nullius regionis mentionem aptiorem esse posse, cf. Alexand. A. P. VII. 709. Eryc. VI. 234.

Γάλλος ὁ χαιτάεις, ὁ νεήτομος, ὡπὸ Τυμώλου
Λύδιος ὀρχηστὰς μάκρ' ὀλολυζόμενος.

Ad *Ὕλης* sive *Ὕδης* cf. intpp. ad Hom. Il. XX. 385. *Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕλης ἐν πίονι δήμῳ*, ubi Scholia notant alios scribere *Ὕδης*: *διὰ τοῦ δ τὸ Ὕδης· ἔστι γὰρ πόλις Λυδίας, ἡ νῦν καλουμένη Σάρδεις· γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ λ, ὡς τὸ « Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων* (VII. 221.)" *ἔστι δὲ πόλις τῆς Βοιωτίας*. et ad Il. 500. ubi prima producitur, ut et in Nonn. Dion. XIII. 66. *καὶ οἳ λάχον εὔβοτον Ὕλην*, notatur *ἐξέτεινε τὸ υ διὰ τὸ μέτρον — ἔστι δὲ καὶ Ὕλη ἑτέρα ἐν Λυδίᾳ*. Fuerunt igitur qui Homerum Sar-

des Ὕλην dixisse statuerent, idque in plura apographa migrasse non est quod dubitemus, unde Alcaeus eodem nomine usus est. Pergo ad tertium distichon, cuius versum minorem

τύμπανον ἐξ ἱερᾶς ἐπλατάγησε νάπης

omnes intellexisse videntur, quo magis mihi diffido, qui haec intelligi posse negem. Licet ἱερὰ νάπη fortasse dici possit mons, quem deae alicuius mystae frequentant, tamen illud epitheton unice aptum ipsius Deae sedibus videtur, et πλαταγεῖν ἐκ νάπης nihili est. Hinc suspiceris Alcaeum scripsisse

τύμπανον ἐξ ἱερᾶς ἐπλατάγησ' ἐνόπης.

« Instinctu divino, sacra voce incitatus tympana pulsavit." Similiter et de eodem Cybeles sacerdote Dioscorides cap. 220. 9.

ὅς τότ' ἄναυδος ἔμεινε δέους ὕπο καί τινος αὔρη
δαίμονος ἐς τόν ἑὸν τύμπανον ἧκε χέρας.

ubi Brunckius masculinum iure non ferendum ratus, τὸ ἑόν scripsit, Iacobsius τὸ κένον coniecit, sed propter Simonidis verba 217. 5. αὐτὰρ ὁ πεπταμένη μέγα τύμπανον ὃ σχέθε χειρί, et Antipatri cap. 219. 19. χειρὶ δ' ἀνασχόμενος μέγα τύμπανον, malim sane

ἐς τανααὸν τύμπανον ἧκε χέρας.

Neque non Antistius idem Deae nutui tribuit cap. 237. 5.

ἀλλὰ θεὴ Γάλλῳ μὲν ἐπὶ φρενὸς ἧκεν ἀράξαι
τύμπανον, ὠμηστὰν δ' ἔτραπε φυξαλέον.

ubi Brunckius cum Salmasio scripsit ἐπὶ φρένας; mihi corrigendum videtur ἐπὶ φρενὶ vel ἐπὶ φρεσὶ

θῆκεν, ut Hom. Il. I. 55. Od. XXI. 1. Ap. Rh. IV. 1199.

Corruptela vs. 5. interpretes non latuit; ὡς αὔδαξε scripsit Planudes, quod fortasse ita intelligi voluit « ut ipse postea dixit et affirmavit," Iacobsius reiectis iis quae olim proposuerat, nunc coniecit: ὡς ἄϊδ' ὀξὺ Τ. κτλ. quod, nisi fallor, ad hanc minus aptam comparationem redit « mortem, veluti mortem extimuit" Meinekius p. 159. pro ὡς αὔδαξαι, voluit ἐξαλαλάξας. Mihi in αὔδαξαι latere videtur αὔγαξαι ab αὐγάζω, quod cum μόρον iungendum, ut Q. Smyrn. XIII. 125. πότμον ὁμῶς ὁρόωντες ὀνείρασιν. Nonn. Paraphr. VIII. 160. ἔδρακε πότμον ὁ τηλίκος. Maneth. IV. 198. σκολοπηΐδα μοῖραν ὁρῶσιν. Soph. El. 196. v. Peerlkamp. Xen. Eph. p. 162. Corrigendum ergo suspicor

δείσας δ' ὠμηστέω θηρὸς μόρον ὡκ' αὐγάξαι

vel etiam

δείσας δ', ὠμηστέω θηρὸς μόρον ὡς αὔγαξε.

« metuens, quum videret sibi imminere mortem ab leone" et postremum magis placet, quia ad sententiam aptius et codicis ductus (nam αὔδαξαι est αὔδαξε), ferme reddit; ad αὔγαξε cf. A. P. VI. 263. 6. ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν. c. 258. 4. VII. 517. 4. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακόν. 471. 3. ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν. 272. 2. ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην. 559. 1. εἶδεν Ἀκεστορίη τρία πένθεα. Poëta Parthen. c. 21. p. 21. 19. Pass. ἔνθ' ἥ γ' αἰνότατον γάμον εἴσιδε Πηλείδαο. Geelii sententiâ hic loci requiritur idem quod Dioscorides

l. c. dicit, ὃς τότ' ἄναυδος. ἔμεινε δέους ὕπο, rem enim ab Antipatro l. c. qui Cybeles sacerdotem ululasse narrat, inepte exornatam esse; corrigendum igitur videri

δείσας δ' ὠμηστέω θηρὸς μόρον, οὔτ' αὐδάξας

« quum metu clamorem emittere non posset." Ad sequentis epigrammatis vs. 6.

Ζανὸς ἐλαστρηθεὶς γυιοπαγεῖ νιφάδι.

cf. An. Ox. T. IV. p. 215. 17. ἐλασριθεὶς, κινηθεὶς, βιασθεὶς « Ζανὸς ἐλασχριθεὶς γηλοπάγει φασι."

Leonidas, cap. 221.

Χειμερίην διὰ νύκτα, χαλαζήεντά τε συρμὸν,
καὶ νιφετὸν φεύγων καὶ κρυόεντα πάγον,
μουνολέων, καὶ δὴ κεκακωμένος ἀθρόα γυῖα,
ἦλθε φιλοκρήμνων αὖλιν ἐς αἰγινόμων.
οἱ δ' οὐκ ἀμφ' αἰγῶν μεμελημένοι, ἀλλὰ περὶ σφέων
εἵατο σωτῆρα Ζῆν' ἐπικεκλόμενοι.
χεῖμα δὲ θὴρ μείνας θὴρ νύκτιος, οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
οὔτε βοτῶν βλάψας, ᾤχετ' ἀπαυλόσυνος.
οἱ δὲ πάθης ἔργον τόδ' εὔγραφὲς ἀκρολοφίτᾳ
Ζανὶ παρ' εὐπρέμνῳ τῷδ' ἀνέθεντο δρυΐ.

Vs. 7. Canterus coniecit δὲ δειμήνας, Iacobsius δὲ θερμήνας, quod Peerlkampius quoque suspicatus est, Bibl. Cr. Nov. T. IV. p. 56. Sed χεῖμα μείνας a Leonidae manu esse videtur, cl. Q. Smyrn. VII. 137. ἀλλ' ἄρα χεῖμα μένουσιν ὑπὸ σκέπας. VIII. 379. ὡς δ' ὅτε μηλοβοτῆρες ἐνὶ σταθμοῖσι μένωσι Λαίλαπα κυανέην. Brunckius διανύκτιος scripsit, χεῖμα δ' ἄφαρ Meinek. p 136. Nihil desideraretur, si scriptum esset

χεῦμα δ' ἀθὴρ μείνας θὴρ ἐπικτίτος,

„Leo, qui ferae indolem plane deposuerat" formatum ut ἡμιθήρ. Similia ut Ἶρος ἄϊρος (Hom. Od. XVIII. 73.) plurima ubique inveniuntur. In vs. 9. codex εὖ δέ, cui σὺ δέ Iacobsio obsecutus substituit Meinekius, et in vs. 10. τῷδ', quod Planudes iam mutavit, parum verisimili coniectura; quum enim in codice semper fere ω pro ο exaratum sit, codex praebet τοίδ', quo totus locus sanus est. Scribendum

εὖ δὲ πάθῃς ἔργον τόδ' εὐγραφὲς ἀμφολοφίῃ
Ζανὶ παρ' εὐπρέμνῳ τοίδ' ἀνέθεντο δρυΐ.

Eadem articuli forma Leonid. V. 206. 2. *ταὶ Μουσέων εὔκολοι ἐργάτιδες*. VI. 205. 6. *καὶ γόμφων οὗτοι τοὶ αἴσυρες τορέες*. Rhian. XII. 121. 2. *ἤντησαν ταὶ λιπαραὶ Χάριτες*. Parthen. Erot. XI. 5. Antiphil. IX. 242. 7. εὖ praeterea necessarium est, quum requiratur mentio bonae fortunae et eidem εὐγραφές optime respondeat. Arboris epitheton simile in Nonn. Paraphr. XVIII. 2. *εὐπρέμνων ὅθι κέδρων οἴδματι λυσσήεντι κυλίνδεται ὄμβρος ἀλήτης*, idemque oblitteratum videtur in Call. Dian. 237 sq.

σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες, πολέμου ἐπιθυμήτειραι,
ἔν κοτε παρραλίῃ Ἐφέσου βρέτας ἱδρύσαντο
φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ,

ubi fortasse scribendum ὑπ' εὐπρέμνῳ, vel φηγῷ ὕπο, πρέμνον, ut ipsa Dianae imago rudis significetur: v. Call. fr. 105. et Ap. Rh. I. 1118.

Antipater cap. 223.

Λείψανον ἀμφίκλαστον ἁλιπλανέος σκολοπένδρας

τοῦτο κατ' εὐψαμάθων κείμενον ἠϊόνος,
δισσάκι τετρόργυιον, ὑπαὶ πεφορυγμένον ἀφρῷ·
πολλὰ θαλασσαίῃ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι,
Ἑρμώναξ ἐπέγραψεν.

Vs. 3. pro ὑπαί Brunckius cum Kustero ἅπαν, quod Iacobsius quoque recepit ad Delect. Epigr. p. 408. qui antea Add. A. P. p. XLIV. ὅλως πεφ. coniecerat. Si quid mutandum, hisce haud cunctanter praeferrem

ὕδους πεφορυγμένον ἀφρῷ,

ut Archias Plan. 179. 3.

καὶ τοίαν ἐτύπωσε, διάβροχον ὕδατος ἀφρῷ.

κακῷ πεφορυγμένα λύθρῳ Q. Smyrn. XI. 319. XII. 550. sed, quamvis praepositio satis otiosa, in codicis lectione acquiescendum videtur. Ap. Rh. II. 26. λέων ὑπ' ἄκοντι τετυμμένος. Call. Dian. 190. Μίνως πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι.

Nicaenetus cap. 225.

Ἡρῷσσαι, Λιβύων ὄρος ἄκριτον αἵτε νέμεσθε,
αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
τέκνα θεῶν, δέξασθε Φιλήτιδος ἱερὰ ταῦτα
δράγματα, καὶ χλωροὺς ἐκ καλάμης στεφάνους
ἅσσ' ἀπὸ λικμητοῦ δεκατεύεται· ἀλλὰ καὶ οὕτως
ἡρῷσσαι, Λιβύων χαίρετε δεσπότιδες.

Vs. 1. ἄκριτον Salmasium recte interpretatum censeo de magno Atlantis tractu; cf. Inc. Ep. A. Pl. IV. 123. 4. εἰ καὶ κωμήτας ἄκριτος ὕπνος ἔχοι. Nonn. Dion. VI. 287. αὖραι ἐπεμάστιον ἄκριτον ὕδωρ. Dionys. Per. 2. πολιάς τε καὶ ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα, ubi vid. Bernhardius. Vs. 3. Iacobsius Φιλητίδος,

quod quum mulieris sit nomen, Φιλητίδου vel Φιλίστιδος coniecit Meinek. p. 154. quod ultimum Φιλιστίδου dici debuisset, idemque viri nomen C. I. 759. et 165. 50. p. 294. (variatur inter Φιλητίδου et Φιλιστίδου ib. cap. 638.), ut Φιλιστεύς cap. 381. quare Φιλιστίς feminae nomen videtur ut Φιλίστιον A. P. V. 114. 4. In fine versus quinti nescio quorsum spectent verba ἀλλὰ καὶ οὕτως, quibus dona sua extenuat Philistides, nemo tamen plus decima messis parte deo reservabat. Iacobsius interpretatur « licet modicam messem dederitis" quod alienum est, nam de modica messe omnino non loquitur Poëta. Eadem formula in Posidippi Ep. A. P. VII. 267.

Ναυτίλοι, ἐγγὺς ἁλὸς τί με θάπτετε; πολλὸν ἄνευθε
χῶσαι ναυηγοῦ τλήμονα τύμβον ἔδει.
φρίσσω κύματος ἠχόν, ἐμὸν μόρον, ἀλλὰ καὶ οὕτως
χαίρετε, Νικήτην οἵτινες οἰκτείρετε.

sed aptissima, quum sensus sit: « Licet minus gratam mihi rem feceritis, vel sic tamen salvete." Statuendum potius Philistidem parvi fuisse agelli dominum, unde decimae necessario quoque parvae Nymphis dedicabantur, quam sententiam restituit Geelius corrigendo

δέξασθε Φιλιστίδου ἱερὰ πάντα.

Dedicavit autem Philistides tria, manipulos aristarum, et coronas stipularum adhuc virentium, deinde decimam partem frumenti, postquam spicas in area ventilavisset; ad tertium requiritur igitur copula, quare Nicaenetum scripsisse suspicor

χἄσσ' ἀπὸ λικμητοῦ δεκατεύεται, ἀλλὰ καὶ οὕτως

ἐρῶσαι, Λιβέθρων χαίρετε δεσποτίδες.

δεκατεύεται active dictum ad Philistiden referendum.

Leonidas cap. 226.

Τοῦτο Κλείτωνος ἐπαύλιον, ἧτ' ὀλιγῶλαξ
σπείρεσθαι, λιτός θ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεών,
τοῦτό τε ῥωπεύειν ὀλιγόξυλον· ἀλλ' ἐπὶ τούτοις
Κλείτων ὀγδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα.

Vs. 1. Brunckius τοῦτο τὸ τοῦ Κλείτωνος, Iacobsius ταῦτ' ὀλίγου. Mihi probabilius videtur Poëtam scripsisse τυννοῦτο vel

τυτθὸν τὸ Κλείτωνος ἐπαύλιον.

Syllabarum similitudine prima deperdita est. In App. Epp. 396. 3.

τοὺς νέον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους.
ἥρπασεν ἡ προπετὴς Μοῖρα δεξαμένη

Marmor praebet ΤΟΥΘΟΝ, unde Boeckh. C. I. 1499. p. 695. ex Sanderi coniectura scripsit πρῶτον δ' ἀνθήσαντας, sed haud paulo probabilior emendatio est

τυτθὸν δ' ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους.

Integer fere versus debetur Antip. Thess. A. P. VI, 198. 1.

ὥριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους.

cf. Plan. 381. 1. ἰούλους ἀνθῶν πρῶτον οὗτος. Meinekius p. 123. praeterea plures de hoc Leonidae epigrammate movit difficultates, ὀλιγῶλαξ et ὀλιγόξυλον pro substantivis haberi non posse, neque apparere unde infinitivi σπείρεσθαι et ῥωπεύειν pendeant; hinc vs. 1. corrigendum esse

τοῦτο Κλείτωνος μὲν ἐπαύλιον ἔστ' ὀλιγῶλαξ
σπείρεσθαι

et vs. 3. τοῦτό τε ῥωπεύειν ὀλίγον ξύλον. In utramque sententiam concedere non possum; nam ἐπαύλιον recte de hominum habitaculis (Call. fr. 131. 4. Antip. A. P. VII. 666. 3.), de boum stabulis (IX. 149. 5.) et de pratis dicitur (Agath. VI. 79. 5.) de agro non item. Substantiva ὀλιγῶλαξ, quod Suidas interpretatus est ἡ μικρὰ χώρα, et ὀλιγόξυλον Leonidas formavit, ut μουνολίθων supra cap. 221. 8. αἰνόλυκος VII. 549. 2. cl. A. Pl. 350. 5. καὶ πένεν αἰνοτυράννος. v. Lobeck. Phryn. p. 601. Infinitivi additi sunt, ut in Aelian. H. A. VI. 42. στιβάδα ἐγκαθεύδειν. App. Ep. 320. 4. οὕνεκ' ἦν ῥήτωρ μὲν εἰπεῖν, φιλόσοφος δ' ἃ χρὴ νοεῖν. In Constant. A. P. XV. 13. 4. κλισμὸς ἐγὼ φορέειν σοφίης ἐπάστορας ἄνδρας praestat Reiskii emendatio φορέων.

Crinagoras cap. 229.

Αἰετοῦ ἀγκυλόχειλος ἀκρόπτερον ὀξὺ, σιδήρῳ
γλυφθὲν, καὶ βαπτῇ πορφύρεον κυάνῳ,
ἤν τι λάθῃ μίμνον μεταδόρπιον ἐγγὺς ὀδόντων
κινῆσαι πρηεῖ κέντρῳ ἐπιστάμενον,
βαιὸν ἀπ' οὐκ ὀλίγης πέμπει φρενὸς, οἷα δεδαπὼς
δῶρον ὀπάσσ' ἐπὶ σοὶ, Λεύκιε, Κριναγόρης.

Vs. 1. Sine dubio vera est Salmasii coniectura ἀγκυλοχείλου idemque mihi dicendum videtur de Reiskii emendatione vs. 5. οἷα δὲ λιτός, nisi quod οἷα τε praeterea scribendum est. Nec recedit magnopere haec coniectura ab illo quod in codice servatum est; nam quum λιτός semper λειτός in

membranis Palatinis scriptum sit, *Λ* et *Δ*, et *IT* et *Π* fere dignosci non possunt, simillimamque confusionem in Simmiae versu notavi supra p. 82. Remanet mendum in vs. 6. ubi et ὀπάσσ᾽ post πέμπει illatum supervacaneum est, et constructio ὀπάζειν ἐπί τινι sana esse nequit, differt enim quod Theocritus dixit XXVIII. 15.

οὐ γάρ εἰς ἀκιρῶς οὐδ᾽ ἐς ἀεργῶς κεν ἐβολλόμαν
ὀπάσσαι σε δόμοις.

Iacobsius totum locum ex Salmasii partim emendatione ita constitui voluit:

βαιὸν ἀπ᾽ οὐκ ὀλίγης πέμπει φρενός, οἷα δὲ δαιτὸς
δῶρον, ὀπασσέ τι σοί, Λεύκιε, Κριναγόρης.

« munus ad epulas, qualia amici amicis mittere solent, ut aves, lepores, et alia huius generis, non magni pretii, sed benevolentiae significationem." Haec mihi parum arridere fateor, praesertim propter ὄπασσε, quod verbum ante omnia eliminandum est. Cf. Crinagoras in Epigrammate simili cap. 227. 5.

πέμπει Κριναγόρης, ὀλίγην δόσιν, ἀλλ᾽ ἀπὸ θυμοῦ
πλείονος, ἀρτιδαεῖ σύμπνοον εὐμαθίῃ.

Hoc igitur distichon fortasse ita restituendum:

βαιὸν ἀπ᾽ οὐκ ὀλίγης πέμπει φρενός, οἷά τε λιτὸς
δῶρον, ὁ πᾶς ἐπὶ σοί, Λεύκιε, Κριναγόρης.

Quum εἶναι ἐπί τινι significet *alicui subiectum esse, ei servire*, satis commode formulam Romanorum *totus tuus* Graecis Crinagoras reddidit, cuius tamen aliud exemplum frustra quaesivi. Non maiore mutatione eadem sententia restitui possit in hunc modum:

ὅ πᾶσ' ἐπὶ σοί, Λεύκιε, Κρινωγόρης.

« Crinagoras in omnibus tuus" v. ad cap. 250. 2. cl. Hes. Op. 694. *καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.* Iota elisum, ut in *ἐθέλουσ'* App. Ep. 327. 4.

Quintus cap. 230.

Ἀρίτα Φοίβῳ Βιθυνίδος ὃς τόδε χώρης
κράσπεδον αἰγιαλοῖς γειτονέουσιν ἔχει
Δᾶμις ὁ κυρτευτής, ψάμμῳ κέρας αἰὲν ἐρείδων,
φρουρητὸν κῆρυκ' αὐτοφυεῖ σκόλοπι
θῆκε γέρας, λιτὸν μέν, ἐπ' εὐσεβίῃ δ' ὁ γεραιὸς
εὐχόμενος νούσων ἐκτὸς ἰδεῖν Ἀΐδην.

Vs. 1. varia tentarunt critici *ἀκτίτᾳ*, *ἀκρίτῳ* et *ἀκταίῳ*, nemo rationem habuit eorum quae ex Artemidori *γεωγραφουμένων* libro undecimo protulit Steph. Byz. v. *Χαλκίτης*, et e Menippi Periplo Bithyniae v. *Χαλκηδών*. *Ἀπὸ ἱεροῦ Διὸς οὐρίου καὶ τοῦ στόματος τοῦ Πόντου ἀριστερὰν ἔχοντι τὴν ἤπειρον καὶ ἐπιπλέοντι εἰς Χαλκηδόνα τὴν πόλιν εἰσὶ στάδια ἑκατὸν εἴκοσι· ἀπὸ δὲ ταύτης ἕως τοῦ Ἀκρίτου ξ.* ex quorum testimoniis quum constet promontorium *Ἀκρίτου* in litore Ponti Euxini fuisse, eius mentionem in hoc Quinti epigrammate instaurandam esse nullum dubium. Bithynia hic igitur est pars Asiae Minoris, non insula, de qua Schol. Ap. Rh. II, 177. *ἔστι δὲ καὶ τρίτη Βιθυνία νῆσος περὶ τὸν Πόντον, ἐν ᾗ ἐστιν Ἀπόλλωνος ἱερόν.* Corrige

Ἀκρίτᾳ Φοίβῳ, Βιθυνίδος ὃς τόδε χώρης
κράσπεδον αἰγιαλοῖς γειτονέουσιν ἔχει.

« Damis dedicat hamos Apollini, qui Acritam, hanc terrae marginem, in ripis Bithynicae regioni vicinis

tenes" nam si hac modo cum Iacobsio verba iungas, sequentia mutatione non egent, etsi faciliore constructione iungerentur κράσπεδον χώρης Βιθυνίδος, ut Dionys. VII. 78. 6. πὰρ τόδε Πρωτῆος κράσπεδον αἰγιαλοῦ. Crinag. IX. 419. 2. Λιβύων κράσπεδον Ἑσπερίδων. Eur. Thes. fr. VIII. σχεδὸν παρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας. Soph. fr. 536. Καρχηδόνος δὲ κράσπεδ' ἣν ἀσπάζομαι.

Crinagoras cap. 232.

Βότρυες οἰνοπέπαντοι, ἐΰσχιστοί τε ῥοιῆς
θρύμματα, καὶ ξανθοὶ μύελοι ἐκ στροβίλων
καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι, ἥ τε μελισσῶν
ἀμβροσίη, πυκναί τ' ἰτρινέαι ποπάδες,
καὶ πότιμοι γελγῖθες, ἰδ' ὑελοκνημάδες ὄγχναι
δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια·
Πανὶ φιλοσκήπωνι, καὶ εὐστόρθυγγι Πριήπῳ
ἀντίθεται λιτὴν δαῖτα Φιλοξενίδης.

Epigramma ita sine mendis in codice legitur, praeter mirum illud vs. 5. pirorum epitheton ὑελοκνημάδες, quod locum his laudans Suidas una vice omisit, altera ἠδέ τε ὄγχναι scripsit. Brunckius ὑαλοχρώδεες, Toupius ὑελοσίδακες tentarunt, Iacobsius coniecturam suam mox repudiavit. Poëtae manus restitui posse videtur scribendo

ἰδ' ὑελοκικκάδες ὄγχναι

« pira quorum cicci vitri splendorem aequant, quae cicco vitreo praedita sunt." Callim. Suid. v. ἔνδιος

τόφρα δ' ἔην ὑάλοιο φαάντερος οὐρανὸς ἤνοψ.

A. P. V. 86. 7. 48. 1. ὑαλόεσσα παρειή.

Maccius cap. 233.

Γομφιδδοῦπα χαλινὰ, καὶ ἀμφίτρητον ὀπεικτὰν
κημὸν, καὶ γενύων σφίγκτορ' εὐῤῥαφέα,
τάνδε τ' ἐπιπλήκτειραν ἀποῤῥήτοιο διωγμοῦ
μάστιγα, σκαιοῦ θῆγμα τ' ἐπιψελίου,
κέντρα τ' ἐναιμήεντα διωξίπποιο μύωπος,
καὶ πριστὸν ψήκτρης κνῆσμα σιδηρόδετον,
δισλοῖς ἠϊόνων ὠρύγμασιν, Ἴσθμιε, τερφθεὶς,
δῶρα, Πόσειδον, ἔχεις ταῦτα παρὰ Στρατίου.

Dialecti Doricae in hoc epigrammate manifesta vestigia vs. 1. et 5. ubi codex αἰώνων, quod ex αἰόνων corruptum, quare vs. 4. scribendum ψήκτρας et σιδαρόδετον, nam κημός a dialecto minus severa non alienum videtur, ut et VII. 424. 3. licet εὐκαμία Dores dixerint. E. M. p. 355. 4. εὐκαμία, ἡσυχία, ἤτοι εὐφημία, Δωρικῶς, εἴρηται παρὰ τὸν κημὸν τὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ἵππων ἐμβαλλόμενον. cl. Aesch. fr. 117. Secundum distichon ita scribendum videtur:

τάνδε τ' ἐπιπλήκτειραν ἀποῤῥύτοιο διωγμοῦ
μάστιγ', ἀσκητοῦ δῆγμά τ' ἐπιψελίου.

Stratium tantum laevam partem ἐπιψελίου dedicasse parum verisimile, quod Iacobsio quoque visum, corrigenti σκληροῦ; mihi illud praeferendum videtur, ut Antip. c. 160. 6. στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα. Hom. Od. XXIII. 189. λέχος ἀσκητόν. Simonid. App. Ep. 75. 3. Priore versu ἀποῤῥύτοιο est ipsa codicis lectio, quam in ἀποῤῥήτοιο mutavit Iacobsius, cui non praestat Salmasii inventum ἀποῤῥήκτοιο, sed quod membranae praebent, sanissimum est, derivandum ab ῥυτά, frena. (Hes. Sc. 408.

l. c. dicit, *ὃς τότ' ἄναυδος. ἔμεινε δέους ὕπο*, rem enim ab Antipatro l. c. qui Cybeles sacerdotem ululasse narrat, inepte exornatam esse; corrigendum igitur videri

δείσας δ' ὠμηστέω θηρὸς μόρον, οὔτ' αὐδάξας

« quum metu clamorem emittere non posset." Ad sequentis epigrammatis vs. 6.

Ζανὸς ἐλαστρηθεὶς γυιοπαγεῖ νιφάδι.

cf. An. Ox. T. IV. p. 215. 17. *ἐλασριθεὶς, κινηθεὶς, βιασθεὶς « Ζανὸς ἐλασχριθεὶς γηλοπάγει φασι."*

Leonidas, cap. 221.

Χειμερίην διὰ νύκτα, χαλαζήεντά τε συρμὸν,
καὶ νιφετὸν φεύγων καὶ κρυόεντα πάγον,
μουνολέων, καὶ δὴ κεκακωμένος ἀθρόα γυῖα,
ἦλθε φιλοκρήμνων αὖλιν ἐς αἰγινόμων.
οἱ δ' οὐκ ἀμφ' αἰγῶν μεμελημένοι, ἀλλὰ περὶ σφέων
εἵατο σωτῆρα Ζῆν' ἐπικεκλόμενοι.
χεῖμα δὲ θὴρ μείνας θὴρ νύκτιος, οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
οὔτε βοτῶν βλάψας, ᾤχετ' ἀπαυλόσυνος.
οἱ δὲ πάθης ἔργον τόδ' εὔγραφὲς ἀκρολοφίτᾳ
Ζανὶ παρ' εὐπρέμνῳ τᾷδ' ἀνέθεντο δρυΐ.

Vs. 7. Canterus coniecit *δὲ δειμήνας*, Iacobsius *δὲ θερμήνας*, quod Peerlkampius quoque suspicatus est, Bibl. Cr. Nov. T. IV. p. 56. Sed *χεῖμα μείνας* a Leonidae manu esse videtur, cl. Q. Smyrn. VII. 137. *ἀλλ' ἄρα χεῖμα μένουσιν ὑπὸ σκέπας.* VIII. 379. *ὡς δ' ὅτε μηλοβοτῆρες ἐνὶ σταθμοῖσι μένωσι Λαίλαπα κυανέην.* Brunckius *διανύκτιος* scripsit, *χεῖμα δ' ἄφαρ* Meinek. p 136. Nihil desideraretur, si scriptum esset

χεῦμα δ' αἴθρης μείνας θὴρ ὀλκτίνος,

„Leo, qui ferae indolem plane deposuerat" formatum ut ἡμερθής. Similia ut Ἶρος Ἄϊρος (Hom. Od. XVIII. 73.) plurima ubique inveniuntur. In vs. 9. codex εὖ δέ, cui οἱ δέ Iacobsio obsecutus substituit Meinekius, et in vs. 10. τῶιδ', quod Planudes iam mutavit, parum verisimili coniectura; quum enim in codice semper fere ω pro υ exaratum sit, codex praebet τοίδ', quo totus locus sanus est. Scribendum

εὖ δὲ πάθῃς ἔργον τόδ' ἐϋγραφὲς ἀκρολοφίτῃ
Ζανὶ παρ' εὐπρέμνῳ τοίδ' ἀνέθεντο δρυΐ.

Eadem articuli forma Leonid. V. 206. 2: ταὶ Μουσέων εὔκολοι ἐργάτιδες. VI. 205. 6. καὶ γόμφων οὗτοι τοὶ αἴσυρες τορέες. Rhian. XII. 121. 2: ἠντήσαν ταὶ λιπαραὶ Χάριτες. Parthen. Erot. XI. 5. Antiphil. IX. 242. 7. εὖ praeterea necessarium est, quum requiratur mentio bonae fortunae et eidem εὐγραφές optime respondeat. Arboris epitheton simile in Nonn. Paraphr. XVIII. 2. εὐπρέμνων ὅθι κέδρων οἴδματι λυσσήεντι κυλίνδεται ὄμβρος ἀλήτης, idemque oblitteratum videtur in Call. Dian. 237 sq.

σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες, πολέμου ἐπιθυμήτειραι,
ἔν κοτε παρραλίῃ Ἐφέσου βρέτας ἱδρύσαντο
φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ,

ubi fortasse scribendum ὑπ' εὐπρέμνῳ, vel φηγῷ ὕπο, πρέμνον, ut ipsa Dianae imago rudis significetur: v. Call. fr. 105. et Ap. Rh. I. 1118.

Antipater cap. 223.

Ἀείφρανον ἀμφίκλαστον ἀλιπλανέος σκολοπένδρας

τοῦτο κατ' εὐπαμάθαν κείμενον ἠϊόνος,
δισσάκι τετρόργυιον, ὕπαὶ πεφορυγμένον ἀφρῷ
πολλὰ θαλασσαίῃ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι,
Ἑρμώναξ ἐπέχανεν.

Vs. 3. pro ὑπαί Brunckius cum Kustero ὕπαν, quod Iacobsius quoque recepit ad Delect. Epigr. p. 408. qui antea Add. A. P. p. XLIV. ὅλως πεφ. coniecerat. Si quid mutandum, hisce haud cunctanter praeferrem

ὕδους πεφορυγμένον ἀφρῷ,

ut Archias Plan. 179. 3.

καὶ τοίαν ἐτύπωσε, διάβροχον ὕδατος ἀφρῷ,

κακῷ πεφορυγμένα λύθρῳ Q. Smyrn. XI. 319. XII. 550. sed, quamvis praepositio satis otiosa, in codicis lectione acquiescendum videtur. Ap. Rh. II. 26. λέων ὑπ' ἄκοντι τετυμμένος. Call. Dian. 190. Μίνως πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι.

Nicaenetus cap. 225.

Ἡρῷσσαι, Λιβύων ὄρος ἄκριτον αἵτε νέμεσθε,
αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
τέκνα θεῶν, δέξασθε Φιλήτιδος ἱερὰ ταῦτα
δράγματα, καὶ χλωροὺς ἐκ καλάμης στεφάνους
ἅσσ' ἀπὸ λικμητοῦ δεκατεύεται· ἀλλὰ καὶ οὕτως
ἡρῷσσαι, Λιβύων χαίρετε δεσπότιδες.

Vs. 1. ἄκριτον Salmasium recte interpretatum censeo de magno Atlantis tractu; cf. Inc. Ep. A. Pl. IV. 123. 4. εἰ καὶ κωμήτας ἄκριτος ὕπνος ἔχοι. Nonn. Dion. VI. 287. αὖραι ἐπεμάστιον ἄκριτον ὕδωρ. Dionys. Per. 2. πολιάς τε καὶ ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα, ubi vid. Bernhardius. Vs. 3. Iacobsius Φιλητίδος,

quod quum mulieris sit nomen, Φιλητίδου vel Φιλίστιδος coniecit Meinek. p. 154. quod ultimum Φιλιστίδου dici debuisset, idemque viri nomen C. I. 759. et 165. 50. p. 294. (variatur inter Φιλητίδου et Φιλιστίδου ib. cap. 638.), ut Φιλιστεύς cap. 881. quare Φιλιστίς feminae nomen videtur ut Φιλίστιον A. P. V. 114. 4. In fine versus quinti nescio quorsum spectent verba ἀλλὰ καὶ οὕτως, quibus dona sua extenuat Philistides, nemo tamen plus decima messis parte deo reservabat. Iacobsius interpretatur « licet modicam messem dederitis" quod alienum est, nam de modica messe omnino non loquitur Poëta. Eadem formula in Posidippi Ep. A. P. VII. 267.

Ναυτίλοι, ἐγγὺς ἁλὸς τί με θάπτετε; πολλὸν ἄνευθε
χῶσαι ναυηγοῦ τλήμονα τύμβον ἔδει.
φρίσσω κύματος ἦχον, ἐμὸν μόρον, ἀλλὰ καὶ οὕτως
χαίρετε, Νικήτην οἵτινες οἰκτείρετε.

sed aptissima, quum sensus sit: « Licet minus gratam mihi rem feceritis, vel sic tamen salvete." Statuendum potius Philistidem parvi fuisse agelli dominum, unde decimae necessario quoque parvae Nymphis dedicabantur, quam sententiam restituit Geelius corrigendo

δέξασθε Φιλιστίδου ἱερὰ παῦρα.

Dedicavit autem Philistides tria, manipulos aristarum, et coronas stipularum adhuc virentium, deinde decimam partem frumenti, postquam spicas in area ventilavisset; ad tertium requiritur igitur copula, quare Nicaenetum scripsisse suspicor

χἄσσ' ἀπὸ λικμητοῦ δεκατεύεται, ἀλλὰ καὶ οὕτως

φρῶσσαι, Λιβύην χαίρετε δεσποτίδες.

δεκατεύεται active dictum ad Philistiden referendum.

Leonidas cap. 226.

Ταῦτα Κλείτωνος ἐπαύλιον, ἥτ' ὀλιγῶλαξ
σπείρεσθαι, λιτός θ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεών,
τοῦτό τε ῥωπεῖον ὀλιγόξυλον· ἀλλ' ἐπὶ τούτοις
Κλείτων ὀγδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα.

Vs. 1. Brunckius τοῦτο τὸ τοῦ Κλείτωνος, Iacobsius ταῦτ' ὀλίγου. Mihi probabilius videtur Poëtam scripsisse τυννοῦτο vel

τυτθὸν τὸ Κλείτωνος ἐπαύλιον,

Syllabarum similitudine prima deperdita est. In App. Epp. 396. 3.

τοὺς νέον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
ἥρπασεν ἡ προπετὴς Μοῖρα δεξαμένη

Marmor praebet ΤΟΥΘΟΝ, unde Boeckh. C. I. 1499. p. 695. ex Sanderi coniectura scripsit πρῶτον δ' ἀνθήσαντας, sed haud paulo probabilior emendatio est

τυτθὸν δ' ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους.

Integer fere versus debetur Antip. Thess. A. P. VI. 198. 1.

ὥριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους.

cf. Plan. 381. 1. ἰούλων ἀνθῶν πρῶτον οὗτος. Meinekius p. 123. praeterea plures de hoc Leonidae epigrammate movit difficultates, ὀλιγῶλαξ et ὀλιγόξυλον pro substantivis haberi non posse, neque apparere unde infinitivi σπείρεσθαι et ῥωπεύειν pendeant; hinc vs. 1. corrigendum esse

τοῦτο Κλείτωνος μὲν ἐπαύλιον ἔστ' ὀλιγῶλαξ σπείρεσθαι

et vs. 3. τοῦτό τε ῥωπίζειν ὀλίγον ξύλον. In utramque sententiam concedere non possum, nam ἐπαύλιον recte de hominum habitaculis (Call. fr. 131. 4. Antip. A. P. VII. 668. 3.), de boum stabulis (IX. 149. 5.) et de pratis dicitur (Agath. VI. 79. 5.) de agro non item. Substantiva ὀλιγῶλαξ, quod Suidas interpretatus est ἡ μικρὰ χώρα, et ὀλιγόξυλον Leonidas formavit, ut μουνόλιθον supra cap. 221. 3. αἰνόλυκος VII. 549. 2. cl. A. Pl. 350. 5. καὶ πένεν κὀνοτύραννος. v. Lobeck. Phryn. p. 601. Infinitivi additi sunt, ut in Aelian. H. A. VI. 42. στιβάδα ἐγκαθευδέειν. App. Ep. 320. 4. οὕνεκ' ἦν ῥήτωρ μὲν εἰπεῖν, φιλόσοφος δ' ἃ χρὴ νοεῖν. In Constant. A. P. XV. 13. 4. κλισμὸς ἐγὼ φορέειν σοφίης ἐπιίστορας ἄνδρας praestat Reiskii emendatio φορέων.

Crinagoras cap. 229.

Αἰετοῦ ἀγκυλόχειλος ἀκρόπτερον ὀξύ, σιδήρῳ
γλυφθέν, καὶ βαπτῇ πορφύρεον κυάνῳ,
ἤν τι λάθῃ μίμνον μεταδόρπιον ἐγγὺς ὀδόντων
κινῆσαι πρηεῖ κέντρῳ ἐπιστάμενον,
βαιὸν ἀπ' οὐκ ὀλίγης πέμπει φρενός, οἷα δεδαπὸς
δῶρον ὀπάσσ' ἐπὶ σοί, Λεῦκιε, Κριναγόρης.

Vs. 1. Sine dubio vera est Salmasii coniectura ἀγκυλοχείλου idemque mihi dicendum videtur de Reiskii emendatione vs. 5. οἷα δὲ λιτός, nisi quod οἷα τε praeterea scribendum est. Nec recedit magnopere haec coniectura ab illo quod in codice servatum est; nam quum λιτός semper λειτός in

membranis Palatinis scriptum sit, *Λ* et *Δ*, et *IT* et *Π* fere dignosci non possunt, simillimamque confusionem in Simmiae versu notavi supra p. 82. Remanet mendum in vs. 6. ubi et *ὀπάσσ'* post *πέμπει* illatum supervacaneum est, et constructio *ὀπάζειν ἐπί τινι* sana esse nequit, differt enim quod Theocritus dixit XXVIII. 15.

οὐ γάρ εἰς ἀκιρᾶς οὐδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβολλόμαν
ὀππάσαι σε δόμοις.

Iacobsius totum locum ex Salmasii partim emendatione ita constitui voluit:

βαιὸν ἀπ' οὐκ ὀλίγης πέμπει φρενός, οἷα δὲ δαιτὸς
δῶρον, ὄπασσέ τι σοί, Λεύκιε, Κριναγόρης.

« munus ad epulas, qualia amici amicis mittere solent, ut aves, lepores, et alia huius generis, non magni pretii, sed benevolentiae significationem." Haec mihi parum arridere fateor, praesertim propter *ὄπασσε*, quod verbum ante omnia eliminandum est. Cf. Crinagoras in Epigrammate simili cap. 227. 5.

πέμπει Κριναγόρης, ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
πλείονος, ἀρτιδαεῖ σύμπνοον εὐμαθίῃ.

Hoc igitur distichon fortasse ita restituendum:

βαιὸν ἀπ' οὐκ ὀλίγης πέμπει φρενός, οἷά τε λιτὸς
δῶρον, ὁ πᾶς ἐπὶ σοί, Λεύκιε, Κριναγόρης.

Quum *εἶναι ἐπί τινι* significet *alicui subiectum esse, ei servire*, satis commode formulam Romanorum *totus tuus* Graecis Crinagoras reddidit, cuius tamen aliud exemplum frustra quaesivi. Non maiore mutatione eadem sententia restitui possit in hunc modum:

ὅ πᾶσ' ἐπὶ σοί, Λεύκιε, Κριναγόρης.

« Crinagoras in omnibus tuus" v. ad cap. 250. 2. cf. Hes. Op. 694. καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος. Iota elisum, ut in ἐθέλοντ' App. Ep. 327. 4.

Quintus cap. 280.

Ἄριτα Φοίβῳ Βιθυνίδος ὃς τόδε χώρης
κράσπεδον αἰγιαλοῖς γειτονέουσιν ἔχει
Δᾶμις ὁ κυρτευτής, ψάμμῳ κέρας αἰὲν ἐρείδων,
φρουρητὸν κήρυκ' αὐτοφυεῖ σκόλοπι
θῆκε γέρας, λιτὸν μέν, ἐπ' εὐσεβίῃ δ' ὁ γεραιὸς
εὐχόμενος νούσων ἐκτὸς ἰδεῖν Ἀΐδην.

Vs. 1. varia tentarunt critici *ἀκτίτᾳ*, *ἀκρίτᾳ*: et *ἀκταίῳ*, nemo rationem habuit eorum quae ex Artemidori *γεωγραφουμένων* libro undecimo protulit Steph. Byz. v. *Χαλκίτης*, et e Menippi Periplo Bithyniae v. *Χαλκηδών*. *Ἀπὸ ἱεροῦ Διὸς οὐρίου καὶ τοῦ στόματος τοῦ Πόντου ἀριστερὰν ἔχοντι τὴν ἤπειρον καὶ ἐκπλέοντι εἰς Χαλκηδόνα τὴν πόλιν εἰσὶ στάδια ἑκατὸν εἴκοσι· ἀπὸ δὲ ταύτης ἕως τοῦ Ἀκρίτου ξ.* ex quorum testimoniis quum constet promontorium *Ἀκρίτου* in litore Ponti Euxini fuisse, eius mentionem in hoc Quinti epigrammate instaurandam esse nullum dubium. Bithynia hic igitur est pars Asiae Minoris, non insula, de qua Schol. Ap. Rh. II, 177. *ἔστι δὲ καὶ τρίτη Βιθυνία νῆσος περὶ τὸν Πόντον, ἐν ᾗ ἐστιν Ἀπόλλωνος ἱερόν.* Corrige

Ἀκρίτᾳ Φοίβῳ, Βιθυνίδος ὃς τόδε χώρης
κράσπεδον αἰγιαλοῖς γειτονέουσιν ἔχει.

« Damis dedicat hamos Apollini, qui Acritam, hanc terrae marginem, in ripis Bithynicae regioni vicinis

tenes" nam si hoc modo cum Iacobsio verba iungas, sequentia mutatione non egent, etsi faciliore constructione iungerentur *κράσπεδον χώρης Βιθυνίδος*, ut Dionys. VII. 78. 6. *πὰρ τόδε Πρωτῆος κράσπεδον αἰγιαλοῦ*. Crinag. IX. 419. 2. *Λιβυκῶν κράσπεδον Ἑσπερίδων*. Eur. Thes. fr. VIII. *σχεδὸν παρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας*. Soph. fr. 536. *Καρχηδόνος δὲ κράσπεδ' ἣν ἀσπάζομαι*.

Crinagoras cap. 232.

Βότρυες οἰνοπέπαντοι, ἐϋσχίστοιό τε ῥοιῆς
θρύμματα, καὶ ξανθαὶ μύκλοι ἐκ στροβίλων,
καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι, ἥ τε μελισσῶν
ἀμβροσίη, πυκναί τ' ἰτρινέαι ποπάδες,
καὶ πότιμοι γελγίθες, ἰδ' ὑελακωνάδες ὄγχναι
δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια·
Πανὶ φιλοσκήπωνι, καὶ εὐστόρθυγγι Πριήπῳ
ἀντίθεται λιτὴν δαῖτα Φιλοξενίδης.

Epigramma ita sine mendis in codice legitur, praeter mirum illud vs. 5. pirorum epitheton *ὑελακωνάδες*, quod locum his laudans Suidas una vice omisit, altera *ἠδέ τε ὄγχναι* scripsit. Brunckius *ὑαλοχρώδεες*, Toupius *ὑελοειδέες* tentarunt, Iacobsius coniecturam suam mox repudiavit. Poëtae manus restitui posse videtur scribendo

ἰδ' ὑελοκικκάδες ὄγχναι

« pira quorum cicci vitri splendorem aequant, quae cicco vitreo praedita sunt." Callim. Suid. v. *ἔνδιος*

τόφρα δ' ἔην ὑάλοιο φαάντερος οὐρανὸς ἤνωψ.

A. P. V. 36. 7. 48. 1. *ὑαλόεσσα παρειή*.

Maccius cap. 233.

Γομφιόδουπα χαλινὰ, καὶ ἀμφίτρητον ὑπεικτὰν
κημὸν, καὶ γενύων σφίγκτορ' εὐῤῥαφέα,
τάνδε τ' ἐπιπλήκτειραν ἀποῤῥήτοιο διωγμοῦ
μάστιγα, σκαιοῦ δῆγμα τ' ἐπιψελίον,
κέντρα τ' ἐναιμήεντα διωξίπποιο μύωπος,
καὶ πριστὸν ψήκτρης κνῆσμα σιδηρόδετον,
δισσοῖς ἠϊόνων ὠρύγμασιν, Ἴσθμιε, τερφθεὶς,
δῶρα, Πόσειδον, ἔχεις ταῦτα παρὰ Στρατίου.

Dialecti Doricae in hoc epigrammate manifesta vestigia vs. 1. et 5. ubi codex *αἰώνων*, quod ex *αἰόνων* corruptum, quare vs. 4. scribendum *ψήκτρας* et *σιδαρόδετον*, nam *κημός* a dialecto minus severa non alienum videtur, ut et VII. 424. 3. licet *εὐκαμία* Dores dixerint. E. M. p. 355. 4. *εὐκαμία, ἡσυχία, ἤτοι εὐφημία, Δωρικῶς, εἴρηται παρὰ τὸν κημὸν τὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ἵππων ἐμβαλλόμενον.* cl. Aesch. fr. 117. Secundum distichon ita scribendum videtur:

τάνδε τ' ἐπιπλήκτειραν ἀποῤῥύτοιο διωγμοῦ
μάστιγ', ἀσκητοῦ δῆγμά τ' ἐπιψελίου.

Stratium tantum laevam partem *ἐπιψελίου* dedicasse parum verisimile, quod Iacobsio quoque visum, corrigenti *σκληροῦ*; mihi illud praeferendum videtur, ut Antip. c. 160. 6. *στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα.* Hom. Od. XXIII. 189. *λέχος ἀσκητόν.* Simonid. App. Ep. 75. 3. Priore versu *ἀποῤῥύτοιο* est ipsa codicis lectio, quam in *ἀποῤῥήτοιο* mutavit Iacobsius, cui non praestat Salmasii inventum *ἀποῤῥήκτοιο*, sed quod membranae praebent, sanissimum est, derivandum ab *ῥυτά*, *frena.* (Hes. Sc. 408.

ῥυτὰ χαλαίνοντες) et significatione conveniens cum dictione ἀπὸ ῥυτῆρος, v. intpp. Soph. O. C. 900. Quod vs. 1. legitur ὑπεικτάν corruptum est, probabiliter Iacobsius coniecit ὑπακτήν, nisi quod ὑπακτάν scribam.

Erycius cap. 234.

Γάλλος ὁ χαιτάεις, ὁ νεήτομος, ὠπὸ Τυμώλου
Λύδιος ὀρχηστὰς μάκρ' ὀλολυζόμενος,
τᾷ παρὰ Σαγγαρίῳ τάδε ματέρι τύμπανα ταῦτα
θήκατο, καὶ μάστιν τὰν πολυαστράγαλον,
ταῦτα τ' ὀρειχάλκου λάλα κύμβαλα, καὶ μυρόεντα
βόστρυχον, ἐκ λύσσας ἄρτ' ἀναπαυσάμενος.

Vs. 3. quoniam tollendum aut τάδε aut ταῦτα, Bothius ταυτῇ voluit, quod certe ταυτᾷ scribendum fuisset; Iacobsius τύμπανα ταύρου. Meinek. p. 207. τᾷ παρὰ Σαγγαρίῳ παμμάτορι. Equidem scripsisse Poëtam existimo:

τύμπανά τ' αὖα
θήκατο, καὶ μάστιν τὰν πολυαστράγαλον.

nam requiritur tympanorum epitheton, quo hoc substantivum solum destitutum fuisse minus probabile est. In vs. 6. elisionem ultimae in ἄρτι ferri non posse recte monuit Meinekius, coniiciens ἄρτια παυσάμενος, quum codex ἄρτι ἀναπ. praebet. Possit et κἄρτ' ἀναπαυσάμενος.

Apollonides cap. 238.

Εὔφρων οὐ πεδίον πολυαύλακος εἴμ' ὁ γεραιός,
οὐδὲ πολυγλεύκου γειομόρος βότρυος,
ἀλλ' ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χαράσσω
χέρσον, καὶ βαιοῦ πίδακα ῥαγὸς ἔχω.

εἰμὶ δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδοίης
πλείονα, καὶ πολλῶν, δαῖμον, ἀπαρξόμεθα.

Vs. 5. vacillat metrum, cui subveniens Iacobsius scripsit *οὗ μὲν ἴδ' ἐξ ὀλίγων*, Meinek. p. 198. *ἦ μὴν ἐξ ὀ.* cui praeferrem quod coniecit Geelius,

ἥ μου δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις

aut, quod mihi in mentem venit,

καὶ βαιοῦ πίδακα ῥαγὸς ἔχων
εἰμ'· ἡ δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις·

quae eadem verbi periphrasis saepissime in Christodori Ecphrasi vs. 73. 94. 156. 274. 308., sed hoc modo locum sanari non puto. Requiritur nomen Dei cui parva dona Euphron dedicat, nullum enim exemplum adest omissionis huius, nisi in paucis epigrammatibus poëtarum antiquiorum, quae revera donariis in templo insculpta fuerunt, ubi igitur nomen Dei addi non necessarium, necessarium contra in iis quae ficta dona celebrant, quale hoc Apollonidae. In *εἰμί* latere videtur nomen Mercurii, dei inprimis rusticis propitii,

Ἑρμῇ δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις.

cf. Agis VI. 152.

Καὶ στάλικας καὶ πτηνὰ λαγωβόλα σοὶ τάδε Μείδων,
Φοῖβε, σὺν ἰξευταῖς ἐκρέμασεν καλάμοις
ἔργων ἐξ ὀλίγων ὀλίγην δόσιν.

Apollonides cap. 239.

Σμήνεος ἔκ με ταμὼν γλυκερὸν θέρος ἀμφινομέων
γηραιὸς Κλείτων σπεῖσε μελισσοπόνος,
ἀμβροσίων ἔαρος κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας,
δῶρον ἀποιμάντου τηλοπέτευς ἀγέλης.

θείης δ' ἰσοτόκον χορὸν ἄπλετον, εὖ δὲ μελιχρῷ
νέκταρος ἐμπλήσαις κηροπαγεῖς θαλάμας.

Vs. 1. librarius ipse, deleta litera ε, correxit ἀμφινομαίων, ex quo lenissima emendatione Poëtae manus emergit,

γλυκερὸν θέρος ἀμφὶ, Νομαίῳ
γηραιὸς Κλείτων σπεῖσε μελισσοπόνος.

Νόμαιος est *deus gregum auspex*, *Pan*, quem hoc epitheto satis clare Apollonides designavit, ut μάκαρ αἰγίκναμε tantum de eodem c. 167. Εἰνοδίῃ de Diana c. 199. 1., κούρῃ γλαυκῶπι 103. 7. de Pane c. 96. 6. νομίῳ καλὸν ἄγαλμα θεῷ. Ἐριβρεμέτης fortasse de Iove c. 344. 4. Ἀρκάς de Mercurio 315. 2. et de Neptuno Plan. 214. 5.

Φοίβου δ' εὔτοξον φαρέτρην, Ἀλίου δὲ τρίαιναν,
καὶ σθεναρῶν χειρῶν Ἡρακλέους ῥόπαλον.

γλυκερὸν θέρος ἀμφί significat « dulcis aestatis tempore;" ad ἔαρ vs. 3. cf. Crinag. cap. 242. 4. τὸ πρῶτον γεννῶν ἠϊθέοισιν ἔαρ, Haec correctio mihi praeferenda videtur Toupii invento ἀντὶ νομαίων, in quo Dei nomen deest, et Iacobsii αἰγινομεῦ Πάν.

Antiphilus cap. 250.

Λιτὸς ἐγὼ τὰ τύχης, ὦ δεσπότι· φημὶ δὲ πολλῶν
ὄλβον ὑπερκύπτειν τὸν σὸν ἀπὸ κραδίης·
ἀλλὰ δέχευ μυιαροῖο βαθυῤῥήνοιο τάπητος
ἔνδυτον, εὐανθεῖ πορφύρῃ εἰδόμενον.

Vs. 2. quum minus eleganter Antiphilus divitias generosae, quam alloquitur, mulieris se superare dicat, Iacobsius cum Reiskio scripsit, ὅσσον ἀπὸ κ. Toupius hoc non offensus πολλάν correxit, cui prae-

staret πολλῷ, v. v. l. ad VII. 472. 12. IX. 101. 2., fatendumque eodem fere modo Lunam alloqui Simaetham in Theocr. II. 79.

στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τύ, Σελάνα.

Sed nulla mutatione locus indiget, si τὸν σόν ad Poëtam referatur, *tuum*, *tibi deditum*, qui hoc pro ἐμέ posuit eadem constructione qua Hes. Op. 656. ἔνθα μέ φημι ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα. Inc. A. P. XIII. 16. 3. μόναν δ' ἐμέ φαμι γυναικῶν Ἑλλάδος ἐκ πάσας τόνδε λαβεῖν στέφανον. Ad τὰν σόν cf. Soph. Ant. 635. πάτερ, σός εἰμι. Dioscorid. A. P. VII. 178 4. σὸς ἐγώ, δέσποτα, κεὶν Ἀΐδῃ. Call. Del. 220. σὴ μὲν ἐγώ, σὰ δὲ πάντα. Theocr. XXII. 71. Procl. h. VI. 42. ὅτι τεός εὔχομαι εἶναι. Tibull. IV. 1. 98. « Sum quodcunque, tuum est." Vs. 3. βαθυῤῥήνοιο ex Suida repositum est pro membranarum lectione βαθυῤῥαίνοιο. Antiphilum hic dono dare tunicam patet e vs. 7. ὄφρα χιτὼν μὲν χρῶτα περισκέπῃ; eandem tamen τάπητος ἐνδυτόν vocari, licet densissimam, Iacobsius nemini, puto, persuadebit. Distinctione sublata, verba ita iunge: ἐνδυτὸν εἰδόμενον πορφύρῃ εὐανθεῖ τάπητος μνιαροῖο « vestis similis tapetibus purpureis villosis." τάπητες πορφύρεοι Hom. Il. IX. 200. et alibi. Tapetes μνιαροί et βαθύῤῥηνοι sunt *villosi* et *pelle densa instructi*, sed ῥήν de pelle dici nequit, in quam rem nemo utetur versu in A. P. IX. 524. 18. ubi Bacchum epitheto ῥηνοφορεύς Poëta ornat,

ῥηξίνοον, ῥαδινόν, ῥικνώδεα, ῥηνοφορῆα.

quum enim Bacchus pelle hinnuli indutus sit vel

tigridis, scribendum est ῥινοφορῆα, itemque Antiphilo reddendum puto βαθυῤῥίνοιο. Alterum adiectivum μνιαροῖο, quod sine ullo iure tentatum est, restituendum suspicor Antiphilo infra cap. 252 2.

Μῆλον ἐγὼ στρούθειον ἀπὸ προτέρης ἔτι ποίης
ὥριον ἐν νεαρῷ χρωτὶ φυλασσόμενον.

Sic editur ex coniectura recentioris cuiusdam hominis, qui in codice ε adscripsit voci νιαρῷ, in quo Iacobsius φιαρῷ latere suspicatus est. Corrigendum μνιαρῷ.

Crinagoras cap. 253.

Σπήλυγγες Νυμφῶν εὐπίδακες, αἳ τόσον ὕδωρ
εἴβουσαι σκολιοῦ τοῦδε κατὰ πρεόνος,
Πανός τ' ἠχήεσσα πιτυστέπτοιο καλιή,
τὴν ὑπὸ κασσαίης ποσσὶ λέλογχε πέτρης,
ἱερά τ' ἀγρευταῖσι γερανδρύου ἀρκεύθοιο
πρέμνα, λιθηλόγεες θ' Ἑρμέω ἱδρύσιες,
αὐταί θ' ἱλήκοιτε, καὶ εὐθήροιο δέχεσθε
Σωσάνδρου ταχινῆς σκῦλ' ἐλαφοσσοΐης.

Vs. 4. epitheton κασσαίης vario modo emendare studuerunt interpretes; Reiskius Κρισαίης, Brunckius Κασταλίης vel Κωρυκίης, Iacobsius βησσαίης a βῆσσα repetendum, coniecerunt. Nomen proprium loci latere mihi quoque verisimile videtur, fortasse

τὴν ὑπὸ Βασσαίης ποσσὶ λέλογχε πέτρης.

Bassae Arcadiae regio vicina monti Cotylio, ex quo fons profluit. v. Paus. VIII. 41. 5. 6.

Erycius cap. 255.

Τοῦτο Σάων τὸ δίπαχυ κόλον κέρας ὠμβρακιώτας

βουμολγὸς ταύρου κλάσσεν ἀτιμαγέλου,
, ὁππότε μιν κνημούς τε, κατὰ λασίους τε χαράδρας
ἐξ ὀρέων ποταμοῦ φράσσατ' ἐπ' αἰόνι,
ψυχόμενον χηλάς τε καὶ ἴξυας· αὐτὰρ ὅ βούτεω
ἀντίος ἐκ πλαγίων ἴεθ'· ὁ δὲ ῥοπάλῳ
γυρὸν ἀπεκράνιξε βοὸς κέρας· ἐκ δέ μιν αὐτᾶς
ἀγράδος εὐμύκῳ πᾶξε παρὰ κλισίᾳ.

Nemini, ne sagacissimo quidem Godofredo Hermanno, offensioni fuisse verba ἐξ ὀρέων, quae explicari nullo modo possunt: neque enim cum χαράδρας, neque cum ποταμοῦ iungere ea licet, quum Saon ita diceretur eum vidisse in saltibus et torrentibus, in litore fluvii. Corrigendum

ὁππότε μιν, κνημούς τε κατὰ λασίους τε χαράδρας
ἐξερέων, ποταμοῦ φράσσατ' ἐπ' αἰόνι.

« quum illum, convalles et dumeta torrentibus adiacentia perscrutatus, in litore fluvii conspexisset." cf. Hom. Od. IV. 337. ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ..... κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα βοσκομένη. Vs. 1. nescio quare editum est constanter σύμβρακιώτας, quum vera forma remanserit in Call. Ep. VII. 471. 1. Vs. 3. recte Iacobsius tuitus est productionem ultimae in κατά ante liquidam, cl. Anyt. Ep. A. P. IX. 745. 2. Inc. App. Ep. 323. 8. Leonid. X. 1. 7. Thyill. 5. 8. add. Addae. IX. 300. 4.

Παιονίδα λόγχην ἧκε διὰ κροτάφου.

Pro αὐτᾶς probabiliter Reiskius αὔας.

Geminus cap. 260.

Φρύνη τὸν πτερόεντα, τὸν εὐτέχνητον Ἔρωτα,
μισθὸν ὑπὲρ τέκνων, ἄνθετο Θεσπιάσιν,

Κύπριδος ἡ τέχνη· ζηλούμενον, οὐκ ἐπιμεμφὲς
δῶρον· ἐς ἀμφοτέρους δ' ἔπρεπε μισθὸς Ἔρως.
δοιῆς ἐκ τέχνης αἰνέω βροτὸν, ὅς γε καὶ ἄλλοις
δοὺς, θεὸν ἐν σπλάγχνοις εἶχε τελειότερον.

Vs. 2. corruptum esse neminem latuit, sed quae critici attulerunt ad verborum sanitatem praestandam, per se satis apta, propter sequentem versum probanda non videntur. Nam et Orellii coniectura ad Isocr. p. 404. *ὑπὲρ λέκτρων*, et Iacobsii *ὑπὲρ κτεάνων* satis lenes sunt sententiamque restituunt, qualem in hoc genere *ἀναθηματικῶν* frequentissime poëtae inculcant, sed haereo in vs. 3. ubi priora verba *Κύπριδος ἡ τέχνη* licet ab Iacobsio explicita « ad Venerem auctorem referendum hoc opus, quod Praxiteles, Dea adiuvante, elaboravit," intelligi nequeunt. Corrigendum videtur

Φρύνη τὸν πτερόεντα, τὸν εὐτέχνητον Ἔρωτα
μισθὸν ἅπερ, τέκνωμ' ἄνθετο Θεσπιέσιν
Κύπριδος· ἡ τέχνη ζηλούμενον, οὐκ ἐπιμεμφὲς
δῶρον.

Pro *Θεσπιάσιν*, quod metro adversari monuit Lobeck. Buttm. Gr. II. p. 352. restituendum erat, quod membranae Palatinae et optimus Suidae codex praebent: *Θεσπιέσιν*, pro *Θεσπιεῦσιν*, ut *δρομέσι, τοκέσι* v. Buttm. I. p. 193 sq. Sensus est « dedicavit ut Thespienses deum colere possent" cl. Leonid. Plan. 206. 1.

Θεσπιέες τὸν Ἔρωτα μόνον θεὸν ἐκ Κυθερείης
ἅζοντ'.

μισθὸν sc. Amoris, ut ipse Deus dicit apud Simonid. Plan. 204.

Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ.

Fortasse tamen cum Geelio scribendum potius μισθοῦ ὕπερ. Deinde ἡ τέχνη est *opus artificiose confectum*, *ars* (vid. Bakius Add. Cic. Legg. p. 667.) ut apud Rufin. V. 15. 2. Tryphiod. 183. τέχνης ἀγλαόμητις ἑῆς ἐπέβαινεν Ἐπειός. Soph. O. C. 418. Inc. A. P. VI. 342. 2. Verba sequentia ἐς ἀμφοτέρους ἔπρεπε μισθὸς Ἔρως (qua constructione utitur quoque Xen. Cyr. II. 1. 24.) Iacobsius de Amore et Phryne interpretatur, quando Amori nihil melius poterat donari quam ipse Amor. Licet Praxitelem nondum nominaverit Poëta, necessario tamen haec mihi explicanda videntur de artifice et de Phryne; illum decebat hoc donum, quia meretricem perdite amabat, hanc quod Amoris ope talem artificem allexisset. cf. Gemini aliud in eandem dedicationem Epigramma, Plan. 205.

Ἀντί μ' Ἔρωτος Ἔρωτα, βροτῷ θεὸν ὤπασε Φρύνῃ
Πραξιτέλης, μισθὸν καὶ θεὸν εὑρόμενος.

Vs. 5. codex δοίης et αἰνοβροτόν; δοιῆς scripsit Brunckius, alterum Planudae debetur, sed recte monuit Iacobsius perineptum esse poëtam Praxitelem etiam propter amandi artem laudare, pro δοιῆς igitur coniecit θείης. Αἰνοβροτόν revocari non posse videtur ad genus illud substantivorum, quod supra tetigi ad VI. 226. 1., αἰνόλυκος, αἰνοτύραννος; in Planudae autem correctione malim: δίης ἐκ τέχνης αἴνει βροτόν, vel

δοίης ἐκ τέχνης αἶνον βροτῷ,

ut Antip. VII. 409. 1. Ὄβριμον ἀκαμάτου στίχον αἴνεσον Ἀντιμάχοιο. Leonid. 198. 3. αἰνοίης, ὤνθρωπε, Φιλαινίδα.

Leonidas cap. 262.

Τὸν νομίην καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἄνδρας
σινόμενον, κλαγγὰν τ' οὐχὶ τρέσαντα κυνῶν,
Εὐάλκης ὁ Κρὴς ἐπινύκτια μῆλα νομεύων,
πέφνε, καὶ ἐκ ταύτης ἐκρέμασεν πίτυος.

Codicis lectionem τὸν νομίην Iacobsius mutari voluit in τόνδε νομήν, postea pronior factus est in Salmasii rationem τὸν μόνιον tentantis, quod sine ferae nomine addito dici nequit. Eandem ob causam Meinek. p. 113. Iacobsii coniecturam praetulit, paullulum immutatam τόν τε νομήν, ut lupus armentis et in pascuis et in stabulis insidiatus esse dicatur. Equidem scripserim

τὸν ποίμνην καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἄνδρας
σινόμενον.

ποίμνη est *ovium grex*, ut Eur. Cresphont. fr. II. κατάῤῥυτόν τε μυρίαισι νάμασι Καὶ βουσὶ καὶ ποίμναισιν εὐβοτωτάτην.

Diotimus cap. 267.

Φωσφόρος, ὦ σώτειρ', ἐπὶ Παλλάδος ἕσταθι κλήρων,
Ἄρτεμι, καὶ χαρίεν φῶς ἐὰν ἀνδρὶ δίδου,
αὐτῷ καὶ γενεῇ τὸ πόρ' εὐμαρές· οὐ γὰρ ἀφαυρῶς
ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.
ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τοῦτο καὶ ἐν Χαρίτεσσι θεούσαις
εἴη ἐπ' ἀνθεμίδων σάμβαλα κοῦφα βαλεῖν.

Vs. 1. quum nomen viri precantis olim adfuisse

probabile sit; Reiskius coniecit Πόλλιδος, cui multum posthabenda est Meinekii suspicio ἐπ' Ἀπολλίδος. Vs. 3. pro τὸ πόρ' εὐμαρές, idem p. 143. scripsit τόπερ εὐμαρές, vel τὸ γὰρ εὐμ. in quibus pronomen σοί vix abesse potest, quo addito Iacobsius τό σοι εὐμαρές scribendum esse coniecit. Diotimus fortasse scripsit

καὶ χαρίεν φῶς ἐὸν ἀνδρὶ δίδου
αὐτῷ, καὶ γενεῇ τὸ πόρ' Εὐμάρει·

quod nomen in Asclep. Ep. VII. 284. 3. ἦν δὲ τὸν Εὐμάρεω καθέλῃς τάφον, et Εὐμάριχος C. I. 1196. 1534, 5. Rogat igitur Poëta Deam ut propitia Pollidi sit eiusque filio Eumari. Ad sententiam cf. App. Ep. 297. C. I. 2388. 11.

Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι καὶ ἵληκοις Παρίοισιν
δισσὰς ἐν παλάμαις ἀραμένη δαΐδας,
καὶ τοῖς μὲν φιλέουσι Πάρον γλυκερὸν φέρε φέγγος,
τοῖς δ' ἐθέλουσ' ἀδικεῖν πυρσὸν ἄναπτε κακῶν.

γενεῇ de *filio* usurpavit quoque in Ep. A. P. IX. 391. 2. Diotimus, ubi de Hercule legitur, Διὸς ἁ γενεά. v. Spitzner. Exc. IX. Hom. Iliad. p. X. Ultimum huius epigrammatis distichon sensu cassum est, nec probabilia ea sunt, quae Iacobsius protulit, vitium enim loci tantum in θειούσαις latet, quod monuit Meinek. p. 143. quum hoc verbum ad sententiam superfluum sit et per se parum decore de Gratiis dicatur. Idem vir egregius, reiecta, quam proposuit coniectura θεουδές, concedet mihi Poëtam scripsisse

ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τοῦτο καὶ ἂν Χαρίτεσσι θελούσαις

εἴη, ἐπ' ἀνθεμίδων σάμβαλα κοῦφα βαλεῖν.

„In hoc luco vel Gratiae lubenter obambulare et degere vellent." Infinitivus pendet, cuius alia exempla in Macedon. Ep. VI. 176. 3.

τὸν κύνα δὲ ζώοντα πάλιν ποτὶ τοῦλιον ἔξω
ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον.

quo loco evincitur Meinekii error, in Leonid. Ep. IX. 563. 4.

κείνῳ συκοφορῶ τὰς ἀπύρους ἀκόλους

τούς scribentis, etsi ὁ ἄκολος et alibi et apud Schol. Ar. Eq. 404. Antip. VII. 637. 4.

νηῦς δὲ πρὸς αἰγιαλοὺς ἔδραμεν αὐτομάτη,
ἀγγελίην θείῳ καὶ λιγνὺν μηνύουσα,
καὶ φράσαι Ἀργάην οὐκ ἐπόθησε τρόπιν,

prouti vere correxisse videtur Iacobsius in Epigrammatum Delectu, cuius emendationis ignarus aliam valde gratuitam protulit Meinek. p. 214. Glaucus A. P. IX. 341. 3. εἰς αἴγειρον ἐκείναν σοί τι κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψε λέγειν. VII. 285. 3. τὰ δ' ὀστέα ποῦ ποτ' ἐκείνου πύθεται, αἰθυίαις γνωστὰ μόναις ἐνέπειν. Antiph. V. 111. 5. App. Ep. 9. 100. πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παριοῦσι μαθεῖν. Posidipp. 68. 1. Φυρόμαχον τὸν πάντα φαγεῖν βορόν. 386. 3.

Ἐνδυμίωνος παῖδ' Αἰτωλὸν τόνδ' ἀνέθηκαν
Αἰτωλοὶ, σφετέρας μνῆμ' ἀρετῆς ἐσορᾶν.

De voce σάμβαλον dixit Naek. Mus. Rh. II. p. 586.

Mnasalcas cap. 268.

Τοῦτο σοὶ, Ἄρτεμι δῖα, Κλεώνυμος εἷσατ' ἄγαλμα,
τοῦτο σὺ δ' εὐθήρου ταῦθ' ὑπέρισχε βίου,
εἴτε κατ' εἰνοσίφυλλον ὄρος ποσὶ, πότνια, βαίνεις

δεινὸν μαιμώσαις ἐγκονέουσα κυσίν.

Quod vs. 2. repetitum legitur τοῦτο ad sequentia retuli, quare neque cum Reiskio in πότνα, neque cum Iacobsio in πουλύ mutandum, cf. tamen V. 105. 1.

Ἄλλος ὁ Μηνοφίλᾳ λέγεται παρὰ μαχλάδι κόσμος,
ἄλλος, ἐπεὶ πάσης γεύεται ἀκρασίης.

ib. c. 255. 17. quare in Philodemi Ep. XI. 41. 6.

αὐτὴν ἀλλὰ τάχιστα κορωνίδα γράψατε, Μοῦσαι,
ταύτην, ἡμετέρης δεσπότιδες μανίης.

corrigendum videtur αὐτήν. In eodem versu pro βίου Iacobsius praeclare emendavit ῥίου, sed quod ex Suida reposuit idem τοῦδ' ὑπέρισχε, sine dubio glossema est. Corrigendum videtur

σὺ δ' εὐθήρου 'νταῦθ' ὑπέρισχε ῥίου,
ἔστε κατ' εἰνοσίφυλλον ὄρος ποσὶ, πότνια, βαίνεις.

Prima vocalis vocis ἐνταῦθα elisa Ar. Nub. 62. Vesp. 284. C. I. T. I. p. 26. τῷ 'νταῦτ' ἐγραμμένῳ. Cleonymus Deam rogat ut super hunc scopulum emineat tamdiu eius statua, quamdiu ipsa per montes venationi operam dans vagatur. Quod reposui ἔστε pro εἴτε unice aptum est, Suidas ἧδε praebet. In vs. 4. quo iure Meinek. p. 92. affirmaverit δεινόν cum μαιμώσαις bene coniungi non posse, et corrigendum esse ἐγκροτέουσα, patet ex A. P. XIV. 98. 4.

ἀλλὰ Δίκη σβέσσει κρατερὸν κόρον ὕβριος υἱὸν,
δεινὸν μαιμώοντ', δοκεῦντ' ἀνὰ πάντα πιθέσθαι.

Sappho cap. 269.

Παῖδες ἄφωνος ἐοῖσα τετ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται,
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν·
Αἰθοπίᾳ με κορᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστα,

Ἑρμοκλείταο τῶ Σαοναϊάδα,
σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ἆ σὺ χαρεῖσα
πρόφρων ἀμετέραν εὔκλεϊσον γενεάν.

Librarius in Cod. Pal. huic epigrammati adscripsit ὁλοσφαλτόν; inter recentiores plurimi optimique critici ei emendando navarunt operam, Bentleius, Toupius, Reiskius, Iacobsius, et nuper Meinekius p. 225 sq. qui post suam restitutionem nil iam incertum et obscurum esse gloriatur. Pessime fortasse ego aberro, sed diffiteri non possum, mihi in ea omnia perquam incerta videri, nam continuo quod primo disticho Meinekius unice verum esse dicit

Παῖδες, ἄφωνος ἐοῖσα τότ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται,
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν,

id ut ab elegantissima muliere profectum esse credam, adduci non possum. Nam neque αἴ τις ἔρηται aptum est, non addito eo, quod quis rogat, neque de statua, cuius basi insculpta est inscriptio, dici potest, vocem eius ante pedes repositam esse. Priori obiectioni firmandae adscribo Callim. IX. 566. 3.

ᾧ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται,
πῶς ἔβαλες; φησί, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα.

Videtur alterum τ e digammate Aeolico profectum esse, frequenti confusione, v. Ahrens. Dial. Aeol. p. 31. et fortasse scribendum est

Παῖδες, ἄφωνος ἐοῖσ' ἄτε Fεννέπω αἴ τις ἔρηται,
κατθεμένα πρὸ ποδῶν iungendum est cum Ἀρίστα, « Arista me Dianae dedicavit voce indefessa ante pedes, in basi, insculpta" licet et φωνὰν ἀνέθηκε

coniungi possint, ut κατθεμένα πρὸ ποδῶν significet « quae me dedicavit." Cf. Leonid. VI. 200.

Ἐκ τόκου, Εἰλήθυια, πικρὰν ὠδῖνα φυγοῦσα
'Αμβροσίη κλεινῶν θῆκατο σοὶ πρὸ ποδῶν,
δέσμα κόμας.

Sensus priorum versuum igitur hic: Arista, quae me Dianae dedicavit, mihi dedit vocem indefessam basi insculptam, si quis me interroget, quaenam dicam." Plurimarum coniecturarum, quibus secundus pentameter tentatus est, optima sine dubio quam Meinekius protulit

ἁ Ἑρμοκλεΐδα τῶ Σαϋλαϊάδα,

quorum prius vel ἁ Ἑρμοκλείτω verum videtur, sed de caeteris ipsi auctori sententia non iniuria fluctuavit, qui paulo ante p. 114. intolerabilem Ionismum Σαϋλαΐδεω intulerat. Potius patronymicum Hermocliti hic reponendum videtur Σαϋνηϊάδα a nomine Σαονεύς repetendum.

Phaedimus cap. 271.

Ἄρτεμι, σοὶ τὰ πέδιλα Κιχησίου εἵσατο υἱός,
καὶ πέπλων ὀλίγον πτύγμα Θεμιστοδίκη,
οὕνεκά οἱ πρηεῖα λεχοῖ δισσὰς ὑπερέσχες
χεῖρας, ἄτερ τόξου, πότνια, νισσομένη.
Ἄρτεμι, νηπίαχον δὲ καὶ εἰδέτι παῖδα Λέοντος
νεῦσον ἰδεῖν κοῦρον υἱέ ἀεξόμενον.

Syllaba brevis in pentametri caesura vs. 6. recentioribus relinquenda versum vitiatum esse arguit, nec minus sententiae tenore id evincitur. Priori vitio occurrens Passovius verba transponendo locum sanare studuit, quae medicina per se minus proba-

bilis, quaeque Iacobsius protulit, propter medelae violentiam parum arrident. Meinek. p. 151. genuinam se Poëtae manum restituisse affirmat, scribendo

Ἄρτεμι, νηπίαχον δὲ καὶ εἰσέτι παῖδα Λέοντι
νεῦσον ἰδεῖν κοῦρον γυῖ' ἐπαεξόμενον.

Scribendum videtur

Ἄρτεμι, νηπίαχον δὲ καὶ εἰσέτι παῖδα Λέοντος
νεῦσον ἰδεῖν κούρην υἱέ' ἀεξόμενον.

Leontis filia est Themistodice, quae cum marito Cichesia, Cichesiae filio, donaria Dianae obtulit. Ordo verborum est: νεῦσον ἰδεῖν κούρην Λέοντος υἱέα, νηπίαχον εἰσέτι παῖδα, ἀεξόμενον. In Moerus fragmento apud Athen. XI. p. 491. a.

Ζεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ Κρήτῃ τρέφετο μέγας, οὐδ' ἄρα τίς νιν
ἠείδει μακάρων· ὁ δ' ἀέξετο πᾶσι μέλεσσι

corrigendum fortasse ὅτ' ἀέξετο. In Phaedimi Ep. vs. 1. adverte hiatum in fine quinti pedis, quem intactum transmiserunt iidem, qui in Ep. Inc. XIII. 17. 1.

Ἰφίων ἔγραψεν ἑᾷ χερὶ, τόν ποκα ὕδωρ
ἔθρεψε Πειρήνης ἄπο.

νᾶμα coniecerunt (v. Schneidew. Simon. p. 211.) et τόν ποκ' ἄρ' ὕδωρ (v. Meinek. p. 235). Euphorion Clem. Al. Strom. IV. p. 483 d.

καί οἱ γείνατο κοῦρον ὃς οὐκ ἠλέκτορα εἶδεν.

Simonid. A. P. VII. 677. 3.

μάντιος, ὅς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδώς.

Nonn. Paraphr. XIX. 66.

ἕκτη δ' ἦν ἐνέπουσι προσάββατος ἔπλετο ἠώς

ubi Hermannus ἔτρεχεν correxit. add. Philipp. IX. 240. 5., si codicis lectio sincera, Thomas Plan. 379. 3. sed differt A. P. XIV. 89. 1.

καὶ τότε δή, Μίλητε, κακῶν ἐπεμήχανε ἔργων.

nam concursus vocalium ante ἔργον solemnis, v. Call. Dian. 49. Nic. Ther. 114. A. P. I. 10. 64. 1. 84. 1. 119. 2. VII. 650. 1. IX. 522. 1. 808. 5. XIII. 18. 1. App. Ep. 25. 7. 50. 2. 134. 1. 163. 3. 183. 1. alia dedit Iacobs. Anth. T. XIII. p. 764 sq. ad Anth. Pal. p. 383.

Antipater cap. 276.

Ἡ πολύθριξ οὔλας ἀνεδήσατο παρθένος Ἵππη
χαίτας, εὐώδη σμηχομένη κρόταφον·
ἤδη γάρ οἱ ἐπῆλθε γάμου τέλος· αἱ δ' ἐπὶ κοίρῃ
μίτραι παρθενίας αἰτέομεν χάριτας.
Ἄρτεμι, σῇ δ' ἰότητι γάμος θ' ἅμα καὶ γένος εἴη
τῇ Λυκομηδείδου παιδὶ φιλαστραγάλῃ.

Epigramma corruptum quomodo restituendum sit, vix ad liquidum confessumque perduci potest, quum non constet quaenam donaria Hippe Dianae obtulerit. Nam emendationibus virorum doctorum ἀνεθήκατο, ἠμήσατο et ἀπεθήκατο parum fidei habendam censeo, quum nulla causa adsit, quare caesariem deae dedicatam esse credamus, imo huic opinioni diserte adversatur secundum distichon: αἱ δ' ἐπὶ — χάριτας, quod Iacobsius, recte recepta Reiskii coniectura, αἰνέομεν, interpretatus est « puellae, cuius olim fuimus, amabilitatem et gratiam laudamus." Mihi haec verba significare videntur « mitrae dedicatae virginitatis gratiam amamus," i. e. quum ea,

quae nos hactenus gestavit, nubat, malumus deae esse virginis; παρθενίας non est genitivus substantivi, sed adiectivum, ut apud Posidipp. V. 194. 4. παρθενίων βριθομένην χαρίτων. Philodem. 124. 2. βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας. Sequitur ergo deae nihil dedicatum esse praeter μίτρας, quas h. l. intelligendas esse *capitis redimicula*, quibus comam cohibent mulieres, non *zonam*, monstrat primum distichon, cui cf. Ap. Rh. III. 50. ἀτὰρ μετέπειτα καὶ αὐτὴ Ἵζανεν, ἀψήκτους δὲ χεροῖν ἀνεδήσατο χαίτας. Hippe igitur nuptura caesariem quidem ἀνεδήσατο, sed mitras, quarum ope hoc fecerat virgo, deae dedicavit virgini. Haec si vere disputata sunt, concidunt coniecturae, quas modo memoravi, Salmasii, Iacobsii, Meinekii, nec minus Reiskii, cuius suspicio vs. 3. κουρῇ fere probata est; negandum tamen non est, minus accurate de mitra dici ἐπὶ κόρῃ, quod omnibus omnino vestibus proprium, quare scribendum fortasse αἱ δ' ἐπὶ κόρσῃ. Vs. 5. Λυκομηδείδου ex coniectura Meinekii p. 210. recepi, dubitanter tamen, quia Λυκομηδείῳ duobus nititur Suidae locis, et haec dicendi forma hisce poëtis frequentata est. Ineptissimum sequitur epitheton virginis nupturae *talorum amans*, cui tamen cum Iacobsio Φίλας τ' ἀταλῇ vel φιληλακάτῳ substituendum esse non puto, neque, quod Meinekius coniecit, λιπαστραγάλῃ vel λιπαστραγάλῳ multum placet. Homerus quum feminas semper fere aut καλλισφύρους aut τανυσφύρους vocet, simili epitheto fortasse Hippen ornavit Antipater

τῇ Λυκομηδείδου παιδὶ καλαστραγάλῃ.

Theodoridas cap. 282.

Σοὶ τὸν πιληθέντα δι' εὐξάντου τριχὸς ἀμνοῦ
Ἑρμᾶ, Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέτασον,
καὶ δίβολον περόναν, καὶ στλεγγίδα, καὶ τὸ τανυσθὲν
τόξον, καὶ τριβάκαν γλοιοπότιν χλαμύδα,
καὶ σχίζας, καὶ σφαῖραν ἀείβολον· ἀλλὰ σὺ δέξαι
δῶρα φιλευτάκτου δῶρον ἐφηβοσύνας.

Ultimo versu Iacobsius coniecit κουρόφιλ' εὐτάκτου. Meinek. p. 224. δωρόφιλ' εὐτάκτου, quo Mercurium κερδῷον designari annotat. Mihi multo aptius aetatis iuvenilis epitheton videtur ἀφιλεύτακτος, quare Poëta fortasse scripsit

ἀλλὰ σὺ δέξαι
φώρ, ἀφιλευτάκτου δῶρον ἐφηβοσύνας.

Ἑρμῆν τὸν κλέπτην. App. Ep. 178. 1.

Leonidas cap. 288.

Αἱ Λυκομήδας παῖδες, Ἀθηνὼ καὶ Μελίτεια
καὶ Φιντὼ, Γληνίς θ', αἱ φιλοεργόταται
ἔργων ἐκ δεκάτας ποτιθύμια, τόν τε πρόσεργον
ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κρινομέναν
κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπάτιδα, καὶ τὰ τροχαῖα
πανία, κερταστὰς τούσδε ποτιῤῥόχεας,
καὶ σπάθας ἐμβριθεῖς πολυάργυρα τὼς δὲ πενιχραὶ
ἐξ ὀλίγων ὀλίγαν μοῖραν ἀπαρχόμεθα,
τῶν χέρας αἰεί, Ἀθάνα, ἐπιπλήσαις μὲν ὀπίσσω
θείης δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

Matris mulierum nomen similibus exemplis defendit Iacobsius, sed Λυκομήδας scribendum; Λυκομήδευς praetulit cum Brunckio Meinekius. Vs. 3. neque Ia-

cobsii coniectura κρόκεργον neque Meinekii (p. 113.) τόν τ' ἐριουργόν opus est, cf. Leonid. VII. 726. 3. καί τι πρὸς ἠλακάτην καὶ τὸν συνέριθον ἄτρακτον ἤεισεν. Archias VI. 39. 3. ἀραχναίοιο μίτου πολυδίνεα λάτριν. Quae sequuntur miris implicita sunt difficultatibus manumque medicam adhuc exspectant; pro εὐβριθεῖς, quod codex offert vs. 7, Reiskius ἐμβριθεῖς, quod alteri posthabendum videtur, nec Meinekius, qui pro τὼς δέ correxit τάς δε, audiendus est. Post εὐβριθεῖς equidem maiorem incisionem ponendam censeo, quum verbum dedicationi addi non sit necesse, deinde haec partim scribenda esse ita

πολυάργυρε, τὼς δὲ πενιχραὶ
ἐξ ὀλίγων ὀλίγαν μοῖραν ἀπαρχόμεθα,
Ζῶν χέρας αἶσοι 'Αθάνα, ἐπιπλήσαιο μὲν ἴσως
θείης δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

Πολυάργυρε epitheton Minervae est, hic aptissimum quia divitias ab Diva mulieres petunt; τώς mutandum non est, quia respondet vs. 9. „ quemadmodum nos parva dona tibi dedicamus, ita tu nostras impleas manus." In corruptissimo vs. 9. codicis lectionem reduxi; quod inde a Brunckio legitur ὧν vel τῶν, ferri nequit, si ἀπαρχόμεθα recte ad sequentia retulimus, neque ingeniosa Meinekii coniectura: ὧν, χερνᾶτις 'Αθάνα, ἐνιπλήσαιο μὲν ἱστώς, Leonidae manum praestare videtur, nam χέρας — ἐπιπλήσαιο sanum est, cf. Ar. Av. 975. καὶ φιάλην δοῦναι καὶ σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι, de medio v. ad VII. 657. 9. Equidem correxerim

νῷν χέρας αἰδοῖ, 'Αθάνα, ἐπιπλήσαιο μὲν ἴσως.

« Ut nos tibi dedicamus parva dona, sic tu manus nostras divitiis virtuti nostrae convenientibus impleas." Caeterum nescio qua de causa in Archiae Ep. VII. 696. 5.

σεῦ δὲ βοὰν αὐλοῖο μελίβρομον οὐκέτι Νύμφαι,
    τὼς πάρος, ἐν Φρυγίοις οὔρεσι πευσόμεθα,

Brunckius et Iacobsius ὡς ediderunt. In Leonidae Ep. VI. 300. 7.

ἢν δέ με χὼς ἐκ νούσου ἀνειρύσω, ὧδε καὶ ἐχθρᾶς
    ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτην.

καί duplex remoturi Brunckius et Meinek. p. 116. correxerunt, ἢν δ' ἐμέ γ' ὡς et ἢν δέ μ' ἔθ' ὡς; praestat, opinor, ἢν δέ με, τώς.

Phanias cap. 294.

Σκήπωνα προποδαγὸν, ἱμάντα τε καὶ παρακείταν
    νάρθηκα, κρατῆφων πλάκτορα νηπιάχων,
κίρκον τ' εὐόλπαν φιλοκαμπέα, καὶ μονόπελμον
    συγχίδα, καὶ στεγάναν κρατὸς ἐρημοκόμου
Κάλλων Ἑρμείᾳ θέτ' ἀνάκτορι, σύμβολ' ἀγωγᾶς
    παιδείου, πολιῷ γυῖα δεθεὶς καμάτῳ.

Corrupto ferulae epitheto vs. 1. Brunckius cum Salmasio πυρακοίταν substituit, quod huic loco tamen minus convenit. Mihi in mentem venit

.... καὶ χαρακίταν
    νάρθηκα,

ferulam ferientem, quae χαράσσει, cl. Nonn. Paraphr. XIX. 4. ἀδέσμιον ὤπασε λαῷ καὶ ῥοπάλοις ἀχάρακτον. Adiectiva in ιτης fere semper in codice ειτης scripta sunt, ut ὀρφνείταν c. 289. 4. In eius-

dem Phaniae Epigr. c. 299. 5., ubi dona Mercurio dedicata enumerantur,

ἀκτά τε Κρηταιὶς, εὔτριβέος τε ῥόεισα
θωμὸς, καὶ Βάκχου πῶμ' ἐπιδορπίδιον,

fortasse olim scriptum fuit ῥοῖτα, nam θωμός ut σωρός etiam ad res liquidas transferri posse videtur. Quod in nostro epigrammate legitur κίρκον epitheton εὐόλπαν, nondum emendatum est, neque ipse melius quid afferre possum.

Phanias cap. 295.

Σμῖλαν Ἀκεστώνδας δονακογλύφον, ὅν τ' ἐπὶ μισθῷ
σπόγγον ἔχεν καλάμων ψαίστορ' ἀπὸ Κνιδίων,
καὶ σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον, ἔργμα τελείας
σαμοθέτω, καὶ τὰν εὐμέλανον βροχίδα,
κάρκινά τε σπειρόδυχα, λεάντειράν τε κίσηριν
καὶ τὰν ἀδύφαῆ πλινθίδα καλλαΐναν,
μάξας ἀνίκ' ἔκυρσε τελωνιάδος φιλολίχνου
Πιερίσιν πενίας ἄρμεν' ἀνεκρέμασεν.

Vs. 1. ultima in σμῖλαν correpta ex Dorum more, quare nihil mutandum. Theocr. A. P. XV. 21. 13. ψυχὰν ἀεὶ βροτοβάμων, ubi Iacobsius coniecit ψυχὰν, ὦ βροτάβ. Μιτύλανα ultima brevi Antip. VII. 81. 3. fortasse et Diog. L. VII. 181. 2. Choerobosc. A. B. III. p. 1200 sq. et ind. p. 1378. In vs. 2. Iacobsius scribendum coniecit ψαίστορ' ἁλὸς Κνιδίων, et vs. 3. ἔργμ' ἀγελαίας σαμοθέτω; posteriorem locum lenissima adhibita medela emendavit Lobeck. Paral. I. p. 313. ἔργμα τε λείας « ut significetur lapis oblongus, quo etiamnunc scribae uti solent ad deprimendam chartam, quam describunt,

partim ad designandum versum in quo modo substiterunt, ne vel sursum aberrent vel deorsum." Ad ἔργμα cf. idem ad Soph. Ai. p. 840. Vs. 4. codex εὐμελάνο βροχίδα, quare scribendum

καὶ τὰν εὐμελανοβροχίδα,

atramentum quoque Musis Acestondas dedicat. βροχίς est *gutta aquae*, quae βρέχει, ut βροχετός supra c. 21. 3. Reiskius, qui ἐμμελανοβροχίδα scripserat, plurima protulit, quae loci sententiae plane adversantur. In vs. 7. μάζαν φιλόλιχνον Iacobsius interpretatur *placentam esu iucundam*, quo significasse videtur *placentam helluonibus adamatam*; sed quum hoc unicum vocabulum severi Dorismi in toto Epigrammate conspicui legibus repugnet, malim φιλόλιχνος, quod significatione a λίχνος fere non differt, v. supra p. 83. Leonid. c. 302. 5. τῷ τε μεταλλεύεις τοῦτον μυχὸν, ὦ φιλόλιχνε. In eiusdem Phaniae Epigrammate c. 297. 1.

Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν κενοδόντιδα κτλ.

corrige ἀγρίφαν. v. Arcad. p. 115. 12. Theognost. Can. p. 118. 8. An. Ox. II. p. 302. 9.

Phanias cap. 304.

Ἀκτίτα καλαμευτὰ, ποτὶ ξερὸν ἔλθ᾽ ἀπὸ πέτρας,
καί με λάβ᾽ εὐάρχαν πρώϊον ἐμπολέα·
αἴτε σύγ᾽ ἐν κύρτῳ μελανουρίδας, αἴτε τιν᾽ ἀγρεῖς
μορμύρον, ἢ κίχλην, ἢ σπάρον, ἢ σμαρίδα
αὐτὸν αὐδάσεις με τὸν οὐ κρέας, ἀλλὰ θάλασσαν
τιμῶντα, ψαφαροῦ κλάσματος εἰς ἀπάταν.

Primo versu Passovius ἀκτῖτ᾽ ὦ καλαμευτά, probante Meinekio p. 184. quia non verisimile est diversam

mensuram in duobus deinceps vocabulis Phaniam secutum esse, malim tamen *ἀκτῖτ' ἁ καλαμευτά*. Offendunt praeterea voces *ποτὶ ξερόν*, quibus Phanias hortatur piscatores ad littus venire rupem in qua consederant relinquentes, haec autem quum ipsa in littore esset, scribendum videtur *ποτὶ ξένον*, *ad me venias*. In vs. 5. pro *αὐτόν* Iacobsius *ἄρτιον* coniecit. Scripsit, nisi fallor, Poëta:

αὐτόθεν αὐδάσεις με τόν κτλ.

Aristo cap. 306.

Χύτρον τοι, ταύτην τε κρεαγρίδα, καὶ βαθυκαμπῆ
κλεῖδα συῶν καὶ τὰν ἐτνοδόνον τορύναν,
καὶ πτερίναν ῥιπίδα, τὸν εὔχαλκόν τε λέβητα
σὺν πελέκει, καὶ τὰν λαιμοτόμον σφαγίδα.

Quod vs. 3. legitur *τὸν εὔχαλκόν τε λέβητα* vanum est Planudae commentum, quod tamen in textum recipere editores maluere, quam codicis lectionem, Suidae firmatam, *τὰν ἄχαλκον* lenissima ratione metro adaptare. Corrigendum

τανάχαλκόν τε λέβητα.

Τοι quod in initio carminis legitur, particulam esse, non pronomen, patet ex vs. 9.

σύμπονος Σπίνθηρ Ἑρμῇ τάδε σύμβολα τέχνας
θήκατο.

ubi si scribatur *Ἑρμῆ*, vocativus nimis longo a pronomine distat intervallo. Minime igitur cum Meinekio p. 120. in Leonid. Ep. c. 300.

Εὔφημόν τοι σφαῖραν, εὐκρόταλόν τε Φιλοκλῆς
Ἑρμείῃ ταύτην πυξινέην πλατάγην,

corrigendum *Ἑρμείῃ*; v. Leonid. c. 129. Pro *εὐφη-*

μοι reponendum videtur cum Lobeckio Aglaoph. I. p. 701. εὔνητον.

Callimachus cap. 310.

Εὐμαθίην ᾐτεῖτο, διδοὺς ἐμὲ Σῖμος ὁ Μίκκου
ταῖς Μούσαις· αἱ δέ, Γλαῦκος ὅκως, ἔδοσαν
ἀντ' ὀλίγου μέγα δῶρον· ἐγὼ δ' ἀνὰ τήνδε κεχηνὼς
κεῖμαι τοῦ Σαμίου διπλόον, ὁ τραγικὸς
παιδαρίων Διόνυσος ἐπήκοος· οἱ δὲ λέγουσιν
« ἱερὸς ὁ πλόκαμος" τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί.

Vs. 1. Pro διδοὺς codex δίδου, quod vitium dudum sublatum est, veramque lectionem firmat Apoll. Synt. IV. 12. p. 341. 10. εὐσεβής, εὐσέβεια. ἀφ' οὗ πάλιν τὸ « εὐσεβίη τέθνηκεν" εὐμάθεια, ἀλλὰ μὴν καὶ εὐμαθία « εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμέ·" οὕτως ἔχει καὶ τὸ « ἀδρανίη τόδε πολλόν," quae omnia exempla fortasse eidem debentur poëtae; ultimo autem, cuius sententia non integra est, commodum sensum inesse non credimus, nisi seiungantur syllabae vocis τόδε,

ἀδρανίη, τὸ δὲ πολλὸν . . . .

ut in versu quem Suidas citavit v. πολλόν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἐν Μύθοις

τὸ δὲ πολλὸν ἀγήνορα μέμφετο τίγριν.

Epigrammatis ἔννοιαν Bentleio rectius exposuit Iacobsius, nam ὁ τραγικός, quod Bentleius de Bacchi cornubus interpretabatur, eo referri non potest, quum notionem *hircinus* sero demum hoc adiectivum acceperit; personam tragicam Bacchi hic intelligendam esse abunde monstrat κεχηνώς. cf. Iuvenal. VI. 636. » Grande Sophocleo carmen bacchamur hiatu."

Pers. V. 3. « fabula seu moesto ponatur hianda tragoedo." similiterque personae comicae dedicatio memoratur c. 308 et 311. Quare et in verbis τήνδε διπλόον, quae forma feminina notanda, ad rem scenicam respicere videtur. Poëta; notum enim quid actoribus fuerit ἡ διπλῆ. In carminis versu ultimo

τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί,

Blomfield. Callim. p. 164. correxit ὄνειραρ, cl. Etym. M. p. 47. 33. ὄνειραρ, ὀνείρατος, ὡς ἦπαρ, ἥπατος, οὕτως Ἀπολλώνιος, i. e. Rhodius, v. II. 306, III. 691., quo testimonio satis comprobatur Grammaticum finxisse nominativum, non apud veteres scriptores invenisse; ὄνειραρ enim Graecis incognitum fuisse argumentari licet ex Herodiani verbis π. μον. λεξ. p. 30. 10. πεῖραρ. οὐδὲν εἰς αρ λῆγον οὐδέτερον πρὸ τοῦ αρ ἔχει ρ; — μονῆρες ἄρα τὸ πεῖραρ, qui ergo de vocabulo ὄνειραρ nihil umquam inaudivit. Eandem formam Blomfieldius reddebat Ep. A. P. VII. 42. 1. ubi Eustathii testimonium ad Odyss. XIX. p. 1877. 64. dabimus.

Callimachus cap. 311.

Τῆς Ἀγοράνακτός με λέγε, ξένε, κωμικὸν ὄντως
ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου
Πάμφιλον, οὐκ ἐν ἔρωτι δεδαγμένον· ἥμισυ δ' ὀπταῖ
ἰσχάδι καὶ λύχνοις Ἴσιδος εἰδόμενον.

Ad vs. 1. cf. Cic. Ep. Fam. II. 13. 2. « mea vero officia ei non defuisse tu es testis, cui iam κωμικὸς μάρτυς, ut opinor, accedit Phania." Quomodo Pamphilus, qui in comoedia amantis partes sustinet, unde et nomen habet, dici possit οὐκ ἐν ἔρωτι δε-

δαγμένος iure miratus est Iacobsius, coniiciens ἀλλ' ἐν ἔρωτι δ. Lenius et magis Callimacheum est οὖλ':

Πάμφιλον, οὖλ' ἐν ἔρωτι δεδαγμένον.

cf. h. Iov. 52. οὖλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο. Dian. 246. αἱ δὲ πόδεσσιν οὖλα κατεκροτάλιζον. Meleag. XII. 257. 7. οὖλα δ' ἐγὼ κάμφθεῖσα δρακοντείοις ἴσα νώτοις. Qui inde a Bentleio pro δεδαγμένον, δεδαυμένον reposuerunt critici, mihi videntur Callimachi manum delere; illud enim Ionicum est pro δεδηγμένον, Hellad. Phot. p. 889. οἱ Ἴωνες ἀπὸ τοῦ δάκνω τὸ δάξω ἐκφέρουσιν, δάγμα dixit Nicander, v. Schol. Ther. 119. et Lobeck. Paral. II. p. 402 sq. hoc autem verbum de amore frequentissimum, cf. Poët. ap. Ath. V. 61. p. 219. b. οὐκ ἔλαθές με πόθῳ δηχθεὶς φρένα τὴν σήν. v. Boisson. Eunap. p. 241. et infra ad XII. 15. Simile autem donarium celebrat Asclepiades supra c. 308.

Νικήσας τοὺς παῖδας, ἐπεὶ καλὰ γράμματ' ἔγραψεν
Κόνναρος ὀγδώκοντ' ἀστραγάλους ἔλαβεν·
κἀμὲ, χάριν Μούσαις, τὸν κωμικὸν ὧδε Χάρητα
πρεσβύτην θορύβῳ θήκατο παιδαρίων.

ubi codex vs. 4. θῆκέ με παιδαρίων, quod servari posse statuit Meinek. p. 108. si vs. 3. κἀμὲ κάχαριν reponas. Si mendum vs. 3. inhaereret, maiore iure ibi scribi possit κὔμμι χάριν, Μοῦσαι, sed offendit insolens usus dativi θορύβῳ, quare corrigam θῆκ' ἔμι παιδαρίων, vel θῆχ' ἅμα, cf. v. I. ad VII. 532. 3. Ex hoc autem loco pluribusque aliis, in quibus ὧδ' ἔθετο (VI. 301. 4.) εἵσατο τῇδε (347. 1.), ἐν-

θάδε ἄνθετο (66. 9. 166. 1.) intelligitur quo iure Bastius Greg. Cor. p. 594. in Call. Ep. VI. 351.

Τίν με λεοντάγχωνε, συοκτόνε, φήγινον ὄζον
θῆκε — Ἀρχῖνος,

Valckenaerii coniecturam λεόνταγχ' ὧδε, propter abundantiam adverbii ὧδε veram esse negaverit, quum id de more additum sit; dubius tamen haereas inter Valckenaerii coniecturam, et Lobeckii λεόνταγχ' ὦνα. v. ad Phryn. p. 565.

Bacchylides cap. 313.

Κούρα Πάλλαντος, πολυώνυμε πότνια Νίκα,
πρόφρων Κραναίων ἱμερόεντα χορὸν
αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
Κηΐῳ ἀμφιτίθει Βακχυλίδῃ στεφάνους.

Rectissime animadvertit Meinek. p. 187. quod post Brunckium Iacobsius edidit Κραναίων, metro adversari, sed quod idem ex codicis lectione Κραννaίων, restitui voluit Κραναϊδᾶν, minus placet, quum nulla adsit necessitas producendae primae syllabae, ut in exemplis a Meinekio adscriptis, ubi nomina virorum metro aptanda erant, in aliis autem severiores metri elegiaci leges talem licentiam respuere videntur. Atticos vocari Κραναοὺς notavit Scymnus Perieg. 560. (eodemque nomine appellatur populus Cretensis, v. Ephipp. Ath. VIII. p. 346. e.) cf. Diog. L. A. P. VII. 98.

Κραναοῦ Κέκροπός τε πολῖται.

Eust. Dion. Per. 423. Κραναὴ μέντοι ἡ Ἀττικὴ — καὶ Μοψοπία. In hoc versu igitur scribendum videtur Κραναῶν, syllaba inter hanc vocem et πρό-

φρων deperdita, veluti σύ vel δή, vel πρόφρων mutandum in πρόφρασσα:

πρόφρασσα Κραναῶν ἱμερόεντα χορόν.

Idem autem doctum Atheniensium nomen fortasse restituendum est versui Callimacheo apud Hesych. v. βουγενέων· τῶν μελισσῶν. Καλλίμαχος « ἅρμενα πὰρ Δαναοῦ γῆς ἐπὶ βουγενέων," καὶ ἡ μέλισσα βουγενής, ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γεννᾶται. Codex Venetus: ἅρμενοι γὰρ Δανάου γῆς ἐπὶ γενέας. Versum partim emendavit Bentlei. ad Call. fr. 230. cl. E. M. p. 144. 50. ἁρμοῖ, τὸ ἀρτίως, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ « ἁρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῆ ως ἀπὸ βουγεέως. Tractarunt nuper Schneidewinus Eust. Prooem. Pind. p. 30. et Bachius Hist. Cr. Poës. Eleg. p. 42., quorum ille, insuper habita Hesychii explicatione, cui firmandae versus citatus est, coniecit

ἁρμοῖ γὰρ Δαναοῦ γῆς ἐπὶ βουγενέος,

βουγενῆ autem Danaum appellari, quia ad Io virginem genus referebat. Quod autem Schneidewinus locum Hesychii vel ab conditore Lexici inscite conflatum vel temporum iniuriis immane quantum attritum esse statuit, id verisimile non est; nam si pro καὶ ἡ scribas ἡ δέ, glossae partes optime cohaerent, quare Lexicographi explicationi firmiter adhaerendum esse existimo. Bachius autem de iunctura huius fragmenti cum aliis versibus expromens coniecturam incertissimam legit: ἁρμοῖ γὰρ Δαναοῦ γῆς ἐπὶ βουγενέων, ita ut Δαναοῦ γῆ βουγενέων sit Aegyptus. De sententia Bentleio assentiendum: videtur significari

Hyblam fortasse vel Hymettum, Poëtae vero reddendum suspicor

ἁρμοῖ πὰρ Κραναῶν, γῆς ἀπὸ βουγενέων,

Leonidas Alexandrinus cap. 328.

Τὴν τριτάτην χαρίτων ἀπ' ἐμεῦ πάλι λάμβανε βίβλον,
Καῖσαρ, ἰσηρίθμου σύμβολον εὐεπίης,
Νεῖλος ὅπως καὶ τήνδε δι' Ἑλλάδος ἰθύνουσαν
τῇ χθονίῃ πέμψῃ δῶρον ἀοιδότατον.

Versum quartum infelici temeritate Brunckius tentavit, pro *τῇ χθονίῃ* reponens *τοῖς Κρονίοις* ex eiusdem Leonidae Epigr. VI. 322. 3.; recte perspexit Schneiderus terrae nomen latere, sed eiusdem coniectura *Αὐσονίῃ* nimis a literarum vestigiis recedit. Literis diremtis, corrigendum

τῇ χθονὶ ᾗ πέμψῃ δῶρον ἀοιδότατον.

« terrae, patriae tuae, Italiae," de *ὅς* pro *σός* cf. Diotim. VI. 267. 2. Persen VII. 539. 4. hiatusque post iota dativi, praesertim in fine pedis, frequentissimus. Ut *χθὼν σή*, sic *πόλις ἐμή*, *σή* de urbe natali, v. ad VII. 368. 1., quamquam hoc loco, et rectius fortasse, interpretari possis « terra tuo subiecta dominio."

Incertus cap. 342.

Ἄθρησον Χαρίτων ὑπὸ παστάδι τῇδε τριήρευς
στυλίδος τὰς πρώτας τοῦθ' ὑπόδειγμα τέχνας,
ταύτην γὰρ πρώταν ποτ' ἐμήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
τάνδε πόλει στάλαν ἀντιδιδοῦσα χάριν·
Τοὔνεκεν ὑψίστᾳ Τριτωνίδι νηὸν ἔτευξεν
Κύζικος ἅδ' ἱρᾷ πρῶτον ἐν Ἀσιάδι·

δειγμα καὶ πλίνθων χρυσήλατον ἤγαγεν ἄχθος
Δελφίδα γᾶν, Φοίβῳ τάνδ' ἐνέπουσα χάριν.

Hic quoque mire commixtae sunt dialecti, sed Doricae praevalenti totum Epigramma videtur accommodandum. Nonnulla menda, ut vs. 6. ubi codex ἄδιρα, et vs. 8. ubi ibidem Δελφίδ' ἄγαν, feliciter sustulit egregius Anthologiae interpres, qui in Addendis ad Anth. Pal. caeteras quoque difficultates, quibus hi versus laborant, removere conatus est. Ibi, recepta Buttmanni coniectura στηλίδα prius distichon ita emendat:

Ἀθρησον Χαρίτων ὑπὸ παστάδι τῇδε τριήρους
στηλίδα, τᾶς πλωτᾶς τοῦθ' ὑπόδειγμα τέχνας.

de nulla alia arte hic agi putans, quam de navium exstruendarum regendarumque ratione, quam Argo traditam esse a Minerva vulgo narrant. Hisce coniecturis et quod idem Iacobsius pro πρώταν substituit πρώαν non opus est; τέχνη hic non est *ars*, sed *opus arte confectum*, et ὑπόδειγμα πρώτας τέχνας est *monumentum primae navis*. De Minerva Schol. Arat. 342. πρώτη ναῦς ἐδείχθη παρ' αὐτῆς. cl. Ap. Rh. I. 724. et Antiphil. A. P. IX. 306. 7.

Ἀργὼ μὲν προτέροισιν ἀοίδιμος, ἀλλὰ Σαβίνῳ
καινοτέρην πῆξαι Παλλὰς ἔνευσε τρόπιν.

Neque haerendum est in eo, quod Cyziceni primam navem triremem esse dixerint, quum et in universum navis significari possit, aut ad aliam quandam navem, cuius evanuit memoria, respici, nam et alibi in navibus exstruendis magnae fuere Minervae partes, cf. Hygin. F. 277. p. 399. « Minerva navem bipro-

ram Danao aedificavit, in qua Aegyptum fratrem profugit. « In vs. 4. codex τάνδε πολιστάλαν, unde quod in textu legitur, Iacobsius edidit, sensu non idoneo, nam Minervae gratias urbi Cyzico referendas fuisse, quis credet? Nec magis eiusdem coniectura vs. 7. δεῖγμά τε reponentis probari meretur. Equidem totum carmen ita constituo:

Ἄθρησον Χαρίτων ὑπὸ παστάδι τᾶδε τριηροῦς
στυλίδα· τᾶς πρώτας τοῦθ' ὑπόδειγμα τέχνας,
ταύταν γὰρ πρώταν ποτ' ἐμήσατο Παλλὰς Ἀθάνα,
τᾷ δὲ πόλις καλὰν ἀντιδιδοῦσα χάριν
τοὔνεκεν, ὑψίστᾳ Τριτωνίδι ναὸν ἔτευξεν
Κύζικος ἅδ', ἱρᾷ πρῶτον ἐν Ἀσιάδι,
δεῖγμ' ἃ καὶ πλίνθων χρυσήλατον ἤγαγεν ἄχθος
Δελφίδα γᾶν, Φοίβῳ τάνδε νέμουσα χάριν.

Cyziceni in templo Gratiarum posuerant στυλίδα, partem primae navis, a Minerva inventae, cui deae gratias referens urbs pulcherrimum exstruxerat templum et Phoebo Delphos miserat lateres aureos. Ad singula progrediendum. Vs. 2. στυλίδα scripsi pro στυλίδος, *ferrum cui vela alligantur;* quod si vere Epigrammatis auctori restitutum est, consequitur, quod vs. 4. legitur τάνδε πόλει στάλαν, ferri non posse; non tamen ab omni parte verum habeo, quod pro codicis lectione τάνδε πολιστάλαν restitui, quum et τάνδε χάριν ad sequentia referri possit ut vs. 8. τάνδε νέμουσα χάριν. Tum vero in ταλαν aliud latet epitheton, v. c.

τάνδε πόλις θ' ἁγνὰν ἀντιδιδοῦσα χάριν
τοὔνεκεν.

« Pro ea re rependens urbs hasce gratias." Ultimum distichon, vere, ni fallor, emendavi, trochaeo in primo pede sublato, et dictione, quam idoneam et Graecam esse negabo, donec exempla eius certa proferantur; etiam aoristo praesens substituendum erat. Plane geminum est, quod legitur in Ep. Syll. Welck. 121. p. 170. C. I. c. 2661. a.

Νόσσος Μυρμιδόνος κούραν Διὸς ἄνθετο παῖδα
Ἄρτεμιν, εὐόλβῳ τῷδε παρὰ προπύλῳ,
Φοίβῳ Ἀγυιεῖ τάνδε νέμων χάριν, οὗ περὶ κρᾶτι
δάφνας εὐσάμους κλῶνας ἀναστέφεται.

Annotavit Welckerus « Nossus in propylaeo, igitur quasi in Apollinis Agyiei gratiam, cuius statua quum iam adesset, laurea nunc simul coronatur, Dianam dedicat *προστατηρίαν*." Haec si vera interpretatio, praesens *ἀναστέφεται* alienum est, quare corrigendum videtur

ὃς περὶ κρᾶτι
δάφνας εὐσάμους κλῶνας ἀναστέφεται,

« Phoebus, qui lauro coronatur, lauream gestat coronam." Sic alibi *στέφεσθαι ἰούλους*, v. Mehlhorn. Anacr. XLII. 10. Epigramma autem Cyzicenum sine dubio marmori fuit insculptum, unde illud transscriptum eiusdem opera, qui epigrammata Anthologiae libro tertio contenta servavit.

Incertus cap. 343.

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐν πολέμου,
δεσμῷ ἐν ἀχνυνθέντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν,
τῶν ἵππους, δεκάτην Παλλάδι, τάσδ' ἔθεσαν.

Epigramma tanquam ἄδηλον servatum in codice Palatino Simonidi tribuendum esse notavit Schneidew. ad Simon. p. 176. qui vs. 4. pro ἔθεσαν scripsit ἀνέθεν ex optimi codicis Herodoti lectione ἀνέθεσαν, quae ex interpretatione fortasse orta est. Vs. 3. ἀχνυνθέντι Iacobsius a verbo ἄχνυμι repetit quod recte fieri posse iure negavit Lobeck. Buttm. Gr. II. p. 64., idem tamen legitur in duobus Herodoti codicibus et ἀχνυθέντι in duobus aliis. Narrat Herodotus V. 77. Athenienses captivos Boeotos vinctos custodivisse, donec magno redimerentur pretio, τὰς δὲ πέδας αὐτῶν, ἐν τῇσι ἐδεδέατο, ἀνεκρέμασαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν, αἵπερ ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν περιεοῦσαι. Vincula ferrea quomodo dici possint ἀχλυόεντα, non assequor, et δεσμὸς ἀχλυόεις σιδήρεος tantum mortem significare posse videtur, quare ex plurium codicum lectione, mutato tantum Θ in Ο, Simonidem scripsisse coniicio

δεσμῷ ἐν ἀχνυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν.

Ut ab ἀχλύς, ἀχλυόεις, sic ab ἀχνύς, ἀχνυόεις. cf. E. M. p. 165. l. ἀχνύς· ἡ λύπη, γίνεται παρώνυμον ἀχὺς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀχνύς, οἷον

τῆς δ' ἀλοφυρομένης ἀμφ' ἀχνὺς εἴβεται αἰών,

cui versui confer Hom. Od. V. 152. κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰών.

Anonymus cap. 344.

Θεσπιαὶ εὐρύχοροι πέμψαν ποκὲ τούσδε σὺν ὅπλοις,
τιμωροὺς προγόνων βάρβαρον εἰς Ἀσίην,
οἳ μετ' Ἀλεξάνδρου Περσῶν ἄστη καθελόντες
στῆσαν ἐριβρεμέα δαιδάλεον τρίποδα.

Adscripsit Iacobsius Philiadae epigrammatis fragmentum in Thespienses a Persis interfectos

ἄνδρες τοί ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος
λήματι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

v. App. Ep. 94. unde in nostro epigrammate explicanda verba τιμωροὺς προγόνων. Epitheton autem ἐριβρεμέα tripodi datum vs. 4. satis videretur aptum esse, si sermo esset de lebete ἐμπυριβήτῃ, tripodi vero Diis dedicato non convenit. Auget corruptelae suspicionem syllaba brevis in pentametri caesura, quam transpositis hemistichiis tollit Iacobsius, et omissio nominis Dei cui tripus dedicatus est. Hisce difficultatibus occurrendum, lenissima adhibita medela

στῆσαν Ἐριβρεμέτῃ δαιδάλεον τρίποδα,

i. e. *Iovi*, v. supra p. 140.

Crinagoras cap. 345.

Εἴαρος ἤνθει μὲν τὸ πρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσῳ
χείματι πορφυρέας ἰσχάσαμεν κάλυκας,
σῇ ἐπιμειδήσαντα γενεθλίῃ ἄσμενα τῇδε
ἠοῖ, νυμφιδίων ἀσσοτάτῃ λεχέων.
καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
λώϊον, ἢ μίμνειν ἠρινὸν ἠέλιον.

Vs. 5. Codex καλλίστη στεφθῆναι, quod retinuit Reiskius, scripto καλλίστης. Iacobsius cum Brunckio καλλίστης ὀφθῆναι edidit, sed eadem significatione propius ad literarum ductus accedit, id quod mihi genuinum videtur

καλλίστης σκεφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικός.

Superlativus ἀσσοτάτῃ ad exemplum Homerici ἀσσοτέ-

ρῳ efformatum, cf. An. Ox. I. p. 362. 13. *καὶ ἄσσον, ἀσσότερον τὸ ἀκόλουθον, καὶ ὁ ποιητὴς « ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί.*" Quibuscum cf. ib. p. 64. 7. *τὸ γὰρ ἁπλοῦν ἀσσότερος· τὸ γοῦν ὀφειλόμενον τῷ σχήματι ἀπέδωκεν ὁ Κυρηναῖος εἰπὼν « ἀσσοτέρω καθίσασα παρὰ πυρί,*" ubi minime Callimachum cum Homero Grammaticus confudit, Homerico enim hemistichio in Hecale usus est poëta Cyrenaeus.

Crinagoras cap. 350.

Τυρσηνῆς κελάδημα διαπρύσιον σάλπιγγος,
πολλάκι Πισαίων στερηνὲς ὑπὲρ πεδίων
φθεγξαμένης, ὁ πρὶν μὲν ἔχει χρόνος ἐν δυσὶ νίκαις,
εἰ δὲ σὺ καὶ τρισσοὺς ἤγαγες εἰς στεφάνους,
ἀστὸς Μιλήτου Δημόσθενες, οὔ ποτε κώδων
χάλκεος ἤχησεν πλειοτέρῳ στόματι.

Ex vs. 3. et Phaniae Ep. XII. 31. 2. *Πάμφιλε, βαιὸς ἔχει τὸν σὸν ἔρωτα χρόνος*, patet iniuria ab Iacobsio tentatum esse Ep. IX. 192. 9.

ἵλατε σὺν Μούσαισι, μεθ' ὑμετέρας γὰρ ἀοιδὰς
εἶπεν ἔχειν αἰὼν ἕνδεκα Πιερίδας.

cl. Ep. Syll. Welck. 56.

Σεμνὴν Πηνελόπην ὁ πάλαι βίος, ἔσχε δὲ καὶ νῦν
σεμνὴν Φηλικίτην, οὐ τάχα μειοτέρην.

Vs. 4. Iacobsius coniecit *ἤλασας εἰς στεφάνους*, sed codex non *εἰς* sed *εἰ* praebet, quae syllaba videtur ex dittographia orta, et Crinagoras scripsisse

εἰ δὲ σὺ καὶ τρισσοὺς ἠγάγεο στεφάνους.

Activum legitur in C. I. 1212. 8. *ἠγάγομεν στεφάνους*, sed quum ibi per totum epigramma, quantum ex laciniis iudicari potest, de una persona sin-

gulari numero sermo sit, ἠγαγόμην scribendum est. Medio utuntur Eur. Alc. 1030. Theocr. I. 9. Callim. ap. Et. Gud. p. 226. 40. v. Ernesti ad fr. 250. p. 530.

Pancrates cap. 356.

Κλειοῦς αἱ δύο παῖδες Ἀριστοδίκη καὶ Ἀμεινὼ
Κρῆσσαι, πότνια, σῆς Ἄρτεμι νειοκόρου
τετραετεῖς ἀπὸ μητρός· ἴδοις, ὤνασσα, τὰ τῆςδε
εὔτεκνα, κἀντὶ μιῆς θὲς δύο νειοκόρους.

Vs. 4. *εὖ τέκνα* coniecit Lobeck. Phryn. p. 606., idque recepit Meinekius; parum recte, nam *τὰ τῆςδε* periphrasis est personae, *ἴδοις τήνδε εὔτεκνον*; *ἴδοις* est *benevola respicias*. cf. Posidipp. V. 194. 1.

Αὐτοὶ τὴν ἁπαλὴν Εἰρήνιον εἶδον Ἔρωτες
Κύπριδος ἐκ χρυσέων ἐρχόμενοι θαλάμων.

Agath. VI. 79. 3. *βόσκε δ', ἔφη, χαίρων τὰ σὰ ποίμνια, καὶ σέο χώρην δέρκεο*, Leonid. IX. 335. 2. *Ἑρμῆς ἀλλ' ἴδε τὸν κρήγυον ὑλοφόρον*,

LIBER SEPTIMUS.

Ἐπιγράμματα ἐπιτύμβια.

Anonymus cap. 2.

Εἰ καὶ βαιὸς ὁ τύμβος, ὁδοιπόρε, μή με παρέλθῃς
ἀλλὰ κατὰ στίχας ἶσα θεοῖσι σέβου,
τὸν γὰρ Πιερίδεσσι τετιμένον ἔξοχα Μούσαις
ποιητὴν ἐπέων θεῖον Ὅμηρον ἔχω.

Pro depravato *κατὰ στίχας* Huschk. Anal. Cr. p. 268. *καταστέψας* coniecit, quod Iacobsius ad Del. Ep. in ordinem recepit, repudiata coniectura antea proposita *κατασπείσας*. Pro hoc aoristo nemo non praesens reponeret, leniorque suppetit emendatio

ἀλλὰ καταστείξας ἶσα θεοῖσι σέβου.

Pro *στείχω* fere semper in codice scribitur *στίχω*, v. v. l. ad VII. 546. 3. IX. 316. 1. XII. 221. 3. Sensus « viator, ne me praetereas, sed huc a via descendens, adora me." Nonn. Paraphr. IV. 230. *καί οἱ τηλεπόροιο καταστείχοντι κελεύθου ἤντεον αὐχήεντες ὀπάονες.*

Anonymus cap. 10.

Καλλιόπης Ὀρφῆα καὶ Οἰάγροιο θανόντα
ἔκλαυσαν ξανθαὶ μυρία Βιστονίδες,
στικτοὺς δ' ᾐμάξαντο βραχίονας, ἀμφὶ μελαίνῃ
δευόμεναι σποδιῇ Θρηΐκιον πλόκαμον

Vs. 4. insolenter δευόμεναι de cinere dictum, quod effictum videtur secundum usum Homeri ῥαίνοντο κονίῃ Il. XI. 282.; vs. 3. autem scribendum ἀμφιμελαίνῃ, cl. Theodorid. VII. 788. 3.

κόνιν δέ σου ἀμφιμέλαιναν
δέξαντ' οἴζυροί, σχέτλιε, κηδεμόνες.

Simmias cap. 21.

Τόν σε χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλλου,
τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
τύμβος ἔχει καὶ γῆς ὀλίγον μέρος, ἀλλ' ὁ περισσὸς
αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν σελίσιν.

Verum patris Sophoclis nomen esse Σόφιλλον, constat etiam testimonio Theognost. Can. p. 62. 12. Quum τόν vs. 2. haud dubie sit articulus, non pronomen, scribendum videtur, ut sententia recte iuncta procedat,

πολλάκις ὃν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς

ut praepositio ad prius quoque substantivum repetatur. Ultimi distichi interpretationem dedit Iacobsius hanc « tu quidem tumulo et parvo pulveris exigui munere cohiberis, verum immortalia tua carmina aevum tuum supra mortalitatis terminos extendunt." Si δέρκεται active accipias, Graeca verba accurate reddita significant « aevum perenne videt in scriptis immortalibus" quod plane nihili est, sed δέρκεται h. l. inter exempla verbi passiva significatione usurpati numerat Lobeck. Buttm. Gr. II. p. 148. quo admisso sententiae species quaedam concilia-

tur, revera inanis. Fortasse scribendum

ἀλλ' ὁ περισσὸς
αἰὲν ἀθανάτοις δέρκεαι ἐν σελίσιν.

« Sed tu praeclarus, per aevum perenne vivis, immortalis es carminibus tuis.» Ad ὁ περισσός cf. VII. 494. 3. ἰχθυβολεὺς ὁ περισσὸς ἐν ἀνδράσιν 655. 1. ἡ δὲ περισσὴ ἄλλον ἐπιθλίβοι — στήλη XII. 35. ἀλλ' ὁ περισσὸς κάλλει νῦν Δάμων XIII. 6. 1. τοῦτ' ἐγὼ τὸ περισσὸν εἰκόνισμα.

Simmias cap. 32.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους,
καὶ πεταλὸν πάντῃ θάλλοι ῥόδον, ἥ τε φιλορρὼξ
ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἵνεκεν εὐεπίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

Vs. 5. εὐεπίης in codice superscriptum praestat lectioni, quae in textu legitur εὐμαθίης, cui cf. VI. 325. 4. In ultimo versu neminem, quod sciam, offendit genitivus post ἄμμιγα; nam eum hac una voce genitivi Μουσῶν et Χαρίτων iungi possunt, adverbium tamen illud semper dativum adsciscit. Corrige

Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

Similiter Crinagor. IX. 513.

Δράμασιν ἐν πολλοῖσι διέπρεπες, ὅσσα Μένανδρος
ἔγραφεν ἢ Μουσέων σὺν μιῇ ἢ Χαρίτων.

Alcaeus VII. 1. 2. ἐκ Μουσέων γρῖφον ὑφηνάμενοι.

Antipater Sidonius cap. 84.

Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων

χαλκευτὸν, κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις,
οὗ μέλος εἰσαΐων φθέγξαιό κεν, ὡς ἀπὸ Μουσῶν
ἐν Κάδμου θαλάμοις σμῆνος ἀπεπλάσατο.

Ultimum distichon Iacobsius verbis ita iunctis: *σμῆνος ἀπὸ Μουσῶν ἀπεπλάσατο αὐτὸ ἐν Κάδμου θαλάμοις*, interpretatur « diceres Musarum agmen Thebis carmina eius confecisse." Haec si explicatio vera, *ἀπεπλάσατο*, quod significat *ad exemplum alius effingere*, *imitari*, mutandum in *ἀνεπλάσατο*; ad *σμῆνος* cf. fragmentum Epigrammatis ap. Fronton. Ep. ad M. Caesar. I. 22.

Ποίμενι μῆλα νέμοντι παρ' ἴχνιον ὀξέος ἵππου
'Ησιόδῳ Μουσέων ἑσμὸς ὅτ' ἠντίασεν.

Idem Iacobsius *σμῆνος ἀπὸ Μουσῶν* ex nota periphrasi pro genitivo positum esse addit, quae saepius in Anthologia recurrit, cf. III. 10. 3. *ἃ τὸν ἀπ' Εὐρυδίκας ἔτλα χόλον*. IV. I. 11. *σάμψυχον ἀφ' ἡδυπνόοιο 'Ριανοῦ*. V. 35. 4. *λευκῇ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν εὐαφίῃ*. VII. 536. 2. *βότρυν ἀπ' οἰνάνθης ἥμερον*. 657. 9. *ἀπ' εὐάρνοιο — γάλακτι — οἰός*. IX. 220. 5 *χλοερὰ δ' ἀπὸ σεῖο φυλλάς*. XII. 81. 6. *πῦρ ἀπ' ἐμεῦ σβέσατε*. XIII. 17. *τὸν ποκα ὕδωρ ἔθρεψε Πειρήνης ἄπο*. VII. 201. 4.

Anonymus cap. 42.

Ἆ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
ἦ ῥ' ἐτεὸν κεράων, οὐδ' ἐλέφαντος ἔης·
τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἅτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴδμεν
ἀμφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους,
εὖτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς 'Ελικῶνα
ἤγαγες ἐν μέσσαις Πιερίδεσσι φέρων·

23

αἵ δέ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων ἡρώων
Αἴτια καὶ μακάρων εἶρον ἀμειβόμεναι.

Vs. 1. pro ὄνειαρ Blomfieldius, et dudum antea Scaliger correxerunt ὄνειραρ, quam vocem Graecam non esse demonstravi ad Callim. Ep. VI. 310. 6. cf. Eustath. Hom. Od. XIX. p. 1877. 64. ὠνόμασέ τις ὄνειαρ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνειρον, οἷον « ὄνειαρ κεράτων οὐδ' ἐλέφαντος ὄν" ἐξ οὗ δῆλον ὅτι οὐκ ἐπὶ βρωμάτων μόνον λέγεται τὸ ὄνειαρ, ἀλλὰ πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον οὕτω καλεῖται, ὁποῖόν τι καὶ ὁ ἀληθὴς ὄνειρος· οἱ γλωσσογράφοι μέντοι ἐπὶ βρώματος τὴν λέξιν ἰδίασαν. Varians lectio ὄν (i. e. ἐὸν) vix digna quae notetur. Vs. 3. recte scriptum est ἴδμεν, eandemque formam pro ἴσμεν redde Diodor. A. P. VI. 243. 4. Nonn. Paraphr. IV. 108. In pentametro duplex hiatus ab ipso epigrammatis auctore profectus; adest idem in Ep. A. P. IX. 505. 16. in fine pedis

ἐρατῆς ἵστορα εὐεπίης

XIV. 74. 2. ἥψατο οὐδὲν ἄγος. Plan. 379. 4. ἤματα ἱππασίης. App. Ep. 9. 90.

Ὀρφέα ἐν χώρῳ τῷδε θέσαν Κίκονες.

ib. 284. 2.

ζεύγλαν ζευξάμενοι, μητέρα ἣν ἀγέτην,

Iacobsius coniecit μητέρ' ἑήν, dubius quoque est Archiae locus X. 8. 2. sed P. Silent. V. 301. 2. palmaria coniectura emendavit Hermannus. Quod vs. 8. legitur εἶρον, corruptum est, substituendum videtur εἶπον, quod ob summam litterarum maiorum similitudinem probabile. Callimachum autem in Aetiis

finxisse se in somnio Musas vidisse in Helicone degentes, a quibus quatuor libros de priscis mythis acceperat, aliorum etiam testimoniis constabat, eodemque respexit auctor distichi quod nostrum carmen praecedit:

Ἀ μάκαρ ἀμβροσίῃσι συνέστιε φίλτατε Μούσαις,
χαῖρε καὶ εἰν Ἀΐδεω δώμασι Καλλίμαχε.

Supersunt et hodie quaedam Callimachi fragmenta, quae secundum traditionem illam de hoc poëmate, loco, quem olim obtinuerunt, assignanda sunt. Horum primarium est, quod plenissime citatur ab E. M. v. ὄβδην, partim ab Herodiano π. μον. λ. p. 28. et in A. B. II. p. 942, emendatum Aetiorumque prologo adscriptum ab Naekio Mus. Rhen. III. p. 580.

Μούσῃσι γὰρ ἦλθον ἐσόβδην.

Callimachus in conspectum venit Musarum, in quarum descriptione usus est pentametri parte (fr. 12.)

ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.

Orion. E. p. 116. 29. ὄστλιγγες, αἱ τρίχες. Καλλίμαχος ἐν Α Αἰτίων « αἰὲν ἄλειφα ῥέει." Omni igitur fundamento destituta sententia Valckenaerii, haec ad Elegorum libros referentis, sed eiusdem supplementum ὑγρόν prae Hemsterhusiano πῖον placet. cf. H. Hom. XXIV. 3. Call. Ap. 38. fr. 121. 2. Hesiodeae vero Theogoniae initium comparanti, qui Musas quoque choreas agere canit,

λοεσσαμέναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο
ἢ Ἵππου κρήνης ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,

probabile videtur easdem Musas, quales eas primo

adspectu Poëta vidit, designari versu servato ab E. M. p. 122. 31.

κιρνάμεναι κρήνης ὕδρευον Ἀργαφίης.

adiecta glossa: τινὲς δὲ διὰ τοῦ ε, ἀπὸ Γεργάφου τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ δὲ ἐντελὲς ἐν τῷ Ἑρμῇ « κρήνης Γαργαφίης." Utrumque versum Philetae tribuit Meinek. Euphor. p. 136. prioremque, ubi vulgabatur κρήνῃσιν, imitatum esse monuit Alciphr. III. 1. ἐκορχεῖσθαι ταῖς κυρείαις εἴποις ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας καὶ τῆς Ἀργαφίας κρήνης ἀπονενιμμένας. Qui eadem nuper annotavit Bergkius ap. Zimmerm. 1841. p. 86 sq. Meinekio rectius, posteriorem versum Eratostheni, neutrum Philetae adiudicat. Ut Callimachi pentametrum et ex hoc Actiorum initio ductum esse statuam, adducor tam ipsa re, quam eo quod alibi quoque Alciphron Callimachea expressit, v. Hemsterh. ad fr. 185. Ad hoc Actiorum exordium, descriptionem Heliconis et Musarum referendum quoque videtur Servii testimonium ad Virg. Ecl. X. 12. « Callimachus Aganippen fontem dicit esse Permessi fluminis" (fr. 380.), quod Bentleius ad fragmenta carminis περὶ ποταμῶν referens non intellexisse videtur, ut illud certe non intellexit Schol. Iuven. VII. 6. « Aganippe locus in Boeotia sacer Musis. Callimachus tamen dicit fontem esse Permessi fluminis." Callimachus non dixit flumen Permessum ex Aganippe oriri, sed Aganippen fontem filiam esse Permessi fluminis, eamque fortasse hoc loco Περμησσίδα dixerat, ut Martial. I. 76. 11. VIII. 70. 3. Ovid. Fast. V. 7. « Per-

messidos Hippocrenes." Ut apud Ovidium in Fastis quaestionibus Poëtae nunc haec, nunc illa Musarum respondet, sic apud Callimachum quoque vicibus alternis veteres mythos poëtico ornarunt sermone. Huc refero Call. fr. 221. ubi Musa, narrante Callimacho, fuse fabulam persecuta esse videtur:

μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

Aliter Boissonad. p. 206. „ἦλθεν, nempe Neptunus;" respicit versum Gramm. An. Ox. I. p. 370. 24. τὸ δὲ *Καλαύρεια* παρὰ μὲν Ἀπολλωνίῳ καὶ Καλλιμάχῳ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· παρὰ δὲ Διονυσίῳ διὰ συνεσταλμένου τοῦ ι.

An. Ox. I. p. 280. 27. παρὰ τὴν ἐπὶ γένεσιν ἔπισσα· σημαίνει δὲ τὴν νεωτάτην, τὴν ἐπὶ πᾶσι γεγενημένην. „Μνημοσύνης ἡ δωδεκάτου χαρίεντος ἔπισσα." Versum ita correctum

Μνημοσύνης ἡ δ' ὧδε γόνου χαρίεντος ἔπισσα

Aetiis Callimachi adscribo: « Musa natu minima ita mihi interroganti respondit."

Aliud praeterea fragmentum, ubi Musae respondentis mentio reducenda, latet in Schol. Vict. Hom. Il. XVIII. 399. p. 501. 46. Bekk.

οἱ δέ μέ κ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπαν ἔτικτεν.

Composuit haec Hermannus apud Lobeck. Aglaoph. I. p. 398. n. h. cum Apollonii verbis A. B. II. p. 505. 16. ἀσύμφωνοι οὖν οἱ πᾶς συντάξεις παραγράφοντες, ὧν ἐστι Καλλίμαχος „οὐδ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιάς", ex quo nondum edito Bast. Greg. p. 899. οὐδ' ἕνεκ' protulerat, οἱ δ' hariolatus; Nack. l. c.

II. p. 516. οἰδ᾽ ἕνεκ᾽ proposuit. Hermannus autem l. c. Callimachi versum ita emendavit

οὐδ᾽ ἕνεκ᾽ Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς, εἴπερ ἔτικτε
τὰς ἰδανὰς Χάριτας,

non dissentiente Struvio apud Lobeck. Add. T. II. p. 1353, nisi quod ἥπερ malit. Mihi vero in utraque coniectura, tam in hexametri constitutione, quam in coniunctione cum Call. fr. 467. a viro summo discedendum video, nam posteriora Callimachi verba sine poëtae nomine, sed una vocula auctiora servavit Herodian. π. μον. λ. p. 7. 22. ἰδανὸς « τὰς σὰς ἰδανὰς χάριτας" ubi post τὰς pentametri incidit caesura. Illud σὰς Hermanni coniecturam evertit, nec probabile est, pronomen illud delendum esse, quum ne certum quidem sit χάριτας hic de Deabus intelligendum esse. In fragmento autem priore non videtur dubio obnoxium Callimachum scripsisse εἶπεν ἔτικτεν, v. c. bene dictum esset in reprehensionem cuiusdam qui non dixerat Eurynomen Gratiarum esse matrem,

οὐδ᾽ ἕνεκ᾽ Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπεν ἔτικτεν.

Sed quum initio quoque versus libri scripti varient, equidem malim

ἡ δ᾽ ἕνεκ᾽ Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπεν ἔτικτεν

„illa, (Musa sc.) dixit Eurynomen Gratias peperisse." Ultima verba proutì in Schol. leguntur, sublato hiatu, sana esse affirmavi, nisus simillimis eiusdem traiectionis verbi exemplis, Call. fr. 445. (cf. Comm. nostrae p. 8. 1.)

τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα(που), οὐδ' ὅθεν οὐδεν ἀδικεῖ
θνητὸς ἀνήρ,

quam verborum distractionem sibi Callimachi arti politissimae adversam videri significavit Bernhardy. Dionys. Per. p. 993., quam vere, docet eiusdem Ep. 44. 2. A. P. XII. 134.

Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν, ὡς ἀνιηρὸν
πνεῦμα διὰ στηθέων εἶδες ἀνηγάγετο·
τὸ τρίτον ἠνίδ' ἔπινε· τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
τὠνδρὸς ἀπὸ στεμμάτων πάντ' ἐγένοντο χαμαί,
ὤπτηται μέγα δή τι· μὰ δαίμονας, οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

Vs. 2. εἶδες Boissonadius nuper parenthesi inclusit, ab aliis ἐκτός vel εὐθύς coniectum est. Vs. 3. Cod. Pal. ἠγκ' ἔπινε, pro quo infelix Dorvillii coniectura ἠνίδ' ἔπινε in textum recepta est, spreta verissima Scaligeri emendatione ἡνίκ' ἔπινε. Hac admissa, etiam vulgata interpunctio servari potest, ita ut δέ apodosi sit adiectum, ut h. Del. 103., sed praeferenda haud dubie alia

ὡς ἀνιηρὸν
πνεῦμα διὰ στηθέων εἶδες ἀνηγάγετο,
τὸ τρίτον ἡνίκ' ἔπινε· τὰ δέ κτλ.

« Vidistine quam aegre suspiria duxerit, cum tertia vice poculum ori admoveret." Vs. 6. citat Gramm. An. Ox. I. p. 440. 12. φωρὸς, φὼρ· κηρὸς, κήρ·

φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθε.

quod codicis lectioni non praestat.

Archimelus cap. 50.

Τὴν Εὐριπίδεω μήτ' ἔρχεο μήτ' ἐπιβάλλου,
δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον, ἀοιδοθέτα,
λείη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίῤῥοθος· ἢν δέ τις αὐτὴν
εἰσβαίνῃ, χαλεποῦ τρηχυτέρη σκόλοπος·
ἢν δὲ τὰ Μηδείης Αἰητίδος ἄκρα χαράξῃς
ἀμνήμων κείσῃ νέρθεν· ἔα στεφάνους.

Accusativus δύσβατον οἶμον ad ἔρχεο referendus, interiecto μήτ' ἐπιβάλλου, ut in Call. h. Dian. 76.

στήθεος ἐκ μεγάλου, λασίης ἐδράξαο χαίτης
ὤλοψας δὲ βίηφι κτλ.

et h. Del. 162.

οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι, οὐδὲ μεγαίρω
νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη.

In priore loco στήθεος ἐκ μεγάλου ad ὤλοψας, in altero νῆσον ad ἐπιμέμφομαι referendum, interiectis λασίης ἐδρ. χ. et οὐδὲ μεγαίρω. Idem genus loquendi restituendum fortasse Callimachi fragmento apud Et. Gud. p. 242. 30. ἠλιτόμηνος· ὁ ἀποχύσιος. σημαίνει δὲ τὸ ἑπταμηνιαῖον γεννηθὲν παιδίον. Καλλίμαχος „τὴν οὐκ ἔπλησε φέρουσα μήτηρ, οὓς ὅλους μῆνας." Rectius in Et. Magn. legitur τόν, cf. h. Dian. 24. οὐκ ἤλγησε φέρουσα μήτηρ. Bentleius ad Call. fr. 175. locum mendi manifestum esse dicit, neque enim versum neque sententiam sano incedere pede. De priore uiro magno adversabuntur fortasse ii qui Call. fr. 121, 3.

πολλάκι σεῖο, μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς

et Antagor. A. P. IX. 147, 3.

τοῖον γὰρ Ξενοκλῆς ὁ Λίνδιος ἀσφαλὲς ὕμμιν

suam constare metri integritatem censuerunt, ut Ia-

cobs. A. P. III. p. 1048. Welcker. Syll. Ep. p. XXVIII., de sensu non facile dissentiunt. Lennep. Coluth. p. 62. coniecit: μήτηρ ἑοῖιν, Wakef. Silv. Cr. T. II. p. 115. μήτρος ἑοῖς ἀδὺν μήτροις, cuius nominativi apud epicos exemplum non occurrere monuit Naek. Opusc. I. p. 245. nihil praeterea afferens; nec Rankius ad Hesiod. Scut. 91. p. 158. aliquid protulit praeter suspicionem fallacem haec verba ex hymno in Bacchum ducta esse. Blomfield. Callim. p. 252. proposuit: υἷα δ' ἑὸν ἐννεάμηνον, quod probans Bach. Hist. Crit. Poës. Graec. Eleg. (Fulda 1840.) p. 42 sq. hosce versus cum fr. 171. iunxit et supplementa adiecit haec:

εἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη,
(ἠλιτόμηνον ἐόντα) τὸν εὐ ἔπλησε φέρουσα
μήτηρ ἐς ὠδῖν', ἐννέα μῆνας (ἔτι).

admonens quoque Schol. Lycophr. 208. ἐτιμᾶτο δὲ καὶ ὁ Διόνυσος ἐν Δελφοῖς σὺν Ἀπόλλωνι οὑτωσί. οἱ Τιτᾶνες τὰ Διονύσου μέλη σπαράξαντες, Ἀπόλλωνι παρέθεντο ἐμβαλόντες εἰς λέβητα, ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι παρέθετο, ὥς φησι Καλλίμαχος. (fr. 374.) Horum pleraque summa levitate disputata sunt, nam fr. 171. ex E. M. p. 368. 49. Ζαγρεὺς ὁ Διόνυσος παρὰ τοῖς ποιηταῖς· δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διόνυσος· Καλλίμαχος « υἷα — γειναμένη." (cf. Nonn. Dion. VI. 264. Ζαγρέα γεινομένη κερόεν βρέφος). de Proserpinae filio, Baccho antiquiore, a Titanibus discerpto agit, v. quae exposuit Lobeck. Aglaoph. I. p. 552—566, alterum vero de Baccho iuniore, Semeles filio, qui

ἠλιτόμηνος fuit, quod de Proserpinae Iovisque filio nemo tradidit. Quum autem Semele partus doloribus non fuerit afflicta, ut de Baccho loquens Inc. Plan. 183. 3

καὶ μὴν οὐδ' ἐπ' ἐμοὶ μήτηρ ὠδῖνας ἀνέτλη,

ὡς ὦδιν' a Callimacho profectum non est. Assumto ἐννέα ex Blomfieldii coniecturis scribendum videtur

τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα

μήτηρ, οὐδ' ὦδιν', ἐννέα μῆνας v. v.

« quem utero ferens mater novem mensium spatium non implevit, neque peperit." Ubi hunc Bacchi mythum exposuerit ambiguum est propter titulum Callimachei carminis Σεμέλη, cuius memoriam servavit Suidas, potius haec tamen Aetiis adiudicaverim, elegiaco certe metro eum narravit Poëta, quare haud scio an non multum remanere possit dubii, utrum distichon sine poëtae nomine citatum ab E. M. p. 372. 4.

κεῖθι δέ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέσχ' Ἐρίφη

χωρὶς ἀπ' ἀνθρώπων, καὶ ἐπωνόμασ' Εἰραφιώτην,

vere Callimacho sit adscriptum ab Hemsterh. ad fr. 19. p. 423. Redeo ad Archimeli Epigramma, in quo ultimum distichon corruptissimum, neque quicquam ad eos versus emendandos attulerunt critici; Orellius nihil hic non genuinum esse censens interpretatur « etiamsi summam Medeae Euripideae perfectionem attigeris, tamen inglorius abibis ad inferos:" (imitatores enim iuxta archetypum non laudari, nec commemorari) quam interpretationem demum veram haberi posse monuit. Iacobsius, si

pro ἦν δέ scriptum esset εἰ καί. Diu multumque de hoc loco cogitaveram, nec tamen quicquam repperi, quod vel mihi ipsi placeret; quare ingeniosissimam explicationem et emendationem, quam Geelio elicui, ipsius verbis appono „Aenigma est, vel potius lusus; laudanda enim poësi Euripidea, Poëta inducit lectorem ut in verbis τὰ Μηδείης Αἰητίδος ἄκρα de perfectione et sublimitate Medeae Euripidis cogitet et a vera sententia aberret; τὰ ἄκρα autem Μηδείης Αἰητίδος sunt extremae syllabae, Μη et δος, id est, μὴ δός, scilicet στέφανον. Itaque, correcto ἐὼν στεφάνου, sententia haec est: *si μὴ δός scripseris et rogaveris, ut ne tibi corona detur, non habebis umquam coronam, cuius apud Inferos recorderis.* Frigidus sane iocus et in quo nihil faceti est praeter τὸ ἀπροσδόκητον, quamobrem condonabimus τῷ γριφεύοντι quod in tempore imperativi δός a consuetudine deflexit." His conveniens lemma, quod in codice huic carmini adscriptum est, Ἀρχιμήλου σκωπτικόν, ineptissime confictum esse Iacobsius statuit. In vs. 4. Cod. σκόπολος, unde illud quod in textu legitur, extudit Planudes; aptior videtur Barnesii coniectura σκοπέλου.

Dionysius cap. 78.

Πρηΰτερον γῆράς σε καὶ οὐ κατὰ νοῦσος ἀμαυρὴ
ἔσβεσεν· εὐνήθης δ' ὕπνον ὀφειλόμενον,
ἄκρα μεριμνήσας, Ἐρατόσθενες· οὐδὲ Κυρήνη
μαῖά σε πατρῴων ἐντὸς ἔδεκτο τάφων,
Ἀγλάου υἱέ, φίλος δὲ καὶ ἐν ξείνῃ κεκάλυψαι
πὰρ τόδε Πρωτῆος κράσπεδον αἰγιαλοῦ.

Corruptum videtur *φίλος* vs. 5., quum non habeat quo referatur, Dionysius enim, qui probabiliter sub Hadriano vixit, Eratosthenem tanquam amicum alloqui non potuit. Corrigendum suspicor *φίλον*, nam Poëta Eratosthenem non in patria sepultum, sed Alexandriae, consolatur quod, in regione peregrina quidem, at eadem tamen carissima, quod ibi maximam degerit vitae partem, terra sit conditus.

Meleager cap. 79.

α. "Ωνθρωφ', Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὰ μοῦνος ἀνευρών.
β. φαμί. *α.* τὰ δ' ἐς πάτραν κρέσσονα καὶ σοφίας.
λὰξ γὰρ καὶ τοκέων, ἀστῶν, ξένε, δύσφρονας ἄνδρας
ὑλάκτευν. *β.* λαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις.
α. οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; μὴ τρηχὺς, ἐπεὶ τάχα καί σύ τι πεύσῃ
τρηχύτερον· πάτρας χαῖρε σὺ δ' ἐξ Ἐφέσου.

Obscurum epigramma, in quo emendando plurimi operam posuere, nemo tali successu, ut ipsa Meleagri manus restituta esse videatur, et nullus sit iustis dubiis relictus locus. Neque ipse aliud afferam quam, examinatis, quae nuperrime de hoc carmine commentatus est Meinekius, exponere quare meo iudicio hoc vel illud a poëta profectum esse non possit. Quum vero formas Doricas vs. 2. et 6. tueatur codex, *σοφίας* scripsi pro *σοφίης*, et post Brunckium *ὤνθρωφ'*, concidit ergo Iacobsii sententia philosophum Ionicum Ionice loqui. Idem *φαμί* cum participio *ἀνευρών* iunxerat, rectius Meinek. p. 172. hospiti illud tribuit, ut et vs. 4. *λαμπρὰ θ. χ.* quo sponte intelligitur, quare Heraclitus subito ira exardescat et viatorem facessere iubeat. Nam si in

hoc epitaphio Meleager describere voluit philosophi ingenium, totum quale fuit, consentaneum erat eum posteris exhibere levissimas ob causas irasci facilem et superbum, ut hospitem ob ironicam mentionem magnae gratitudinis erga parentes a sepulcro recedere iubet. Caeteras vero Meinekii coniecturas, ingeniose licet excogitatas, aptas esse non puto, restitutio enim secundi distichi

α. πάξ. β. παρὰ καιρὸν ἰτέων ἀστῶν, ξένε, θρεψαμένους ἄνδρας

ἐλάκτευν.

ne ipsi quidem viro doctissimo admodum commendabilis visa, audacissima est, praeterea cives *θρεψαμένους* alicuius dici posse, quod Meinekio visum, non credo nisi exempla afferenti, neque praesidium huic dictioni peti potest ex eo quod patria dicitur hominum *μαῖα* Dionys. VII. 78. 4. eosque *θρέψαι*, ib. 83. 1. 368. 5. Ar. Lys. 640. App. Ep. 342. 3. Hesiod. fr. 161. Christod. Ecphr. 126. Videntur verba priora omnibus tentata commodam admittere explicationem, nihil enim mirum est adverbium *λάξ* significationes accepisse, a propria diversas quidem, sed affines quam maxime, *superbiae*, *fastus*, et *ferociae*, quarum priores certe egregie in Heracliti indolem quadrant. Huic adverbio si genitivus iungi recte possit, idonea sententia est: „superbe vel in parentes agens, improbos cives allatravi." cf. Leonid. 408. 3.

ἄρτι γὰρ Ἱππώνακτος ὁ καὶ τοκέων καταβαΰξας

ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.

Verum quidem ab ipso librario in membranis Palatinis τεκέων scriptum esse, sed proclivi errore saepiusque recurrente (v. v. l. ad I. 116. l. VI. 357. 6.) id admissum videtur, quare recte correctoris emendatio recepta est; pro ἀστῶν codex ἀσίωι, quod emendavit Reiskius. Simili significatione adverbio λάξ usus est M. Argent. A. P. IX. 270. 2.

Κωμάζω, χρύσειον ἐς ἑσπερίων χορὸν ἄστρων
λεύσσων, οὐδ᾽ ἄλλων λὰξ ἐβαρυναόρος.

ubi, quocunque tandem modo ultima emendentur, λὰξ ἐβάρυνα iungenda sunt. Ultimis autem versibus sententiam alienam tribuit Meinekius, post Brunckium πείσῃ corrigens, quasi viator minetur Heraclito verendum esse ne ossa eius ex patria eiiciantur, neque cum eodem verba ita iungam et inter duas personas distribuam:

α. οὐκ ἀπ᾽ ἐμεῦ; β. μὴ τρηχύς· ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι πείσῃ
τρηχύτερον πάτρας — χαῖρε σὺ δ᾽ — ἐξ Ἐφέσου.

Quicquid minarum huic versui inest, id omne Heraclito tribuendum est, hospes enim delinire animum irati conatur verbis μὴ τρηχύς, (cf. Eupolis fr. inc. XIV. μὴ τρηχὺς ἴσθι.) et nihil hisce effici videns, eum salvere iubet in fine

πάτρας χαῖρε σὺ δ᾽ ἐξ Ἐφέσου

sc. πεύσῃ, quod ex praecedentibus repetendum. Personarum igitur vices ita distribuendae videntur:

α. οὐκ ἀπ᾽ ἐμεῦ; β. μὴ τρηχύς. α. ἔπος τάχα καὶ σύ τι πεύσῃ
τρηχύτερον. β. πάτρας χαῖρε σὺ δ᾽ ἐξ Ἐφέσου.

In interiectis Heracliti verbis vs. 5. codex praebet *ἐπεὶ τάχα μαι σύ*, in quo olim latere suspicatus sum *ταχ' ἁμαι*, quae forma in Dorico carmine Callimachi, in Lav. Pall. 75., nunc vero malim *μοί*, de quo dativo v. ad XII. 148. 3.

ἀλγέω τὶν διὰ παντὸς ἔπος· τόδε πικρὸν ἀκούων.

Archias cap. 140.

α. *Καὶ γενέταν τοῦ νέρθε, καὶ οὔνομα, καὶ χθόνα φώνει,*
στάλα, καὶ ποίᾳ κηρὶ δαμεὶς ἔθανεν.
β. *πατὴρ μὲν Πρίαμος, γᾶ δ' Ἴλιον, οὔνομα δ' Ἕκτωρ,*
ὦνερ, ὑπὲρ πάτρας δ' ὤλετο μαρνάμενος.

Corruptum versum tertium metrum arguit; cum Iacobsio Meinek. p. 202. *πατήρ* glossema esse statuit insolentioris vocis, qua Archias usus sit, *φύτωρ*, pro quo Iacobsius *φῖτυς* aut *γεννητήρ* maluerat. Equidem nominativum propter constructionis facilitatem surrepsisse puto in genitivi locum

πατρὸς μὲν Πριάμου, γᾶ δ' Ἴλιον, οὔνομα δ' Ἕκτωρ.

cf. Meleager. A. P. V. 177. 3.

ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀείλαλος, ὠκύς, ἀθαμβής,
πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος.

Dionys. App. Ep. 384. 1.

φράζε τίνος γονέος, σέο τ' οὔνομα, καὶ φύσιν αὔδα
καὶ χρόνον εἰπέ, γύναι, καὶ πόλεως ὅθεν εἶ.

Antiphilus cap. 141.

Θεσσαλὲ Πρωτεσίλαε, σὲ μὲν πολὺς ᾄσεται αἰών,
Τροίᾳ ὀφειλομένου πτώματος ἀρξάμενον·
σᾶμα δέ τοι πτελέῃσι συνηρεφὲς ἀμφικομεῦσι
Νύμφαι, ἀπεχθομένης Ἰλίου ἀντιπέρας.
δένδρεα δυσμήνιτα, καὶ ἤν ποτε τεῖχος ἴδωσι

Τρώϊον, ἀναλέην φυλλοχοεῦντι κόμην.
ὅσσος ἐν ἡρώεσσι τότ' ἦν χόλος, οὗ μέρος ἀκμὴν
ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρέμοσιν.

Ad πολὺς αἰὼν vs. 1. cf. Macedon. IX. 645. 9.

πολὺς δέ με πολλάκις αἰὼν
ἄστεσιν ὀλβίστοις εὗρε μεγαιρομένην.

VII. 225. 1. IX. 704. 1. et C. I. 2884. 5.

οὔ κλέος οὐδ' αἰὼν ἐπιλήσεται· ἄνδρα γὰρ εἶδεν
τῶν πρὶν λειτουργῶν οὐδενὶ λειπόμενον.

cf. App. Ep. 104. 5. Epigrammatis pars posterior, prouti nunc legitur, sine dubio ab Antiphili manu profecta non est, nam duo disticha neque per se aptum praebent sensum, neque copulis necessariis cohaerent. Vs. 5. quare adiectum sit καί plane superfluum, non apparet, et vs. 7. exclamatio ὅσσος — χόλος sententiae ordinem pervertit. Viam emendaturis monstrat codicis lectio οὐ μέρος et Philippi Epigramma ad Antiphileum carmen effictum, infra n. 385.

Ἥρως Πρωτεσίλαε, σὺ γὰρ πρώτην ἐμύησας
Ἴλιον Ἑλλαδικοῦ θυμὸν ἰδεῖν δόρατος,
καὶ περὶ σοῖς τύμβοις ὅσα δένδρεα μακρὰ τέθηλε
πάντα τὸν εἰς Τροίην ἐκκεκύηκε χόλον·
Ἴλιον ἢν ἐσίδῃ γὰρ ἀπ' ἀκρεμόνων κορυφαίων
καρφοῦται, πετάλων κόσμον ἀναινόμενα.
θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἔζεσας, ἡνίκα τὴν σὴν
σώζει καὶ στελέχη μῆνιν ἐπ' ἀντιπάλους;

Nam ut hic dicitur στελέχη μῆνιν σώζει, sic in Antiphili epigrammate iungenda δένδρεα δυσμήνιτα — σώζει χόλον, praeterea οὐ μέρος restituendum, qui-

bus verbis dicti vim quidem infringit Poëta, sed talia in Antiphilo equidem non miror. Duo ultima disticha videntur scribenda ita:

δένδρεα δυσμήνιτα, καί, ἤν ποτε τεῖχος ἴδωσι
Τρώϊον, αὐαλέην φυλλοχοεῦντα κόμην,
ὅσσος ἐν ἡρώεσσι τότ' ἦν χόλος, οὐ μέρος, ἀκμὴν
ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρεμόσιν.

« Arbores iratae, et si quando Troiam adspiciant, folia arida humi spargentes, omnium heroum iram, non partem, sed totam, vel nunc urbi infestam servant." Dorismus *φυλλοχοεῦντι* vel dialecti causa tollendus est, ut et *σᾶμα* vs. 3.; pro *ἀκρέμοσιν* ex codice reduxi *ἀκρεμόσιν*. In Philippi Ep. vs. 4. corruptum est *ἐκκεκύηκε*, quod Iacobsius explicuit « iram quasi parturiunt:" quod ut in sequentibus praesenti tempore dicendum fuisset. Corrigendum videtur *ἐγκεκύηκε*, « tota Protesilai in Troiam ira arbores gravidae sunt."

Archias cap. 147.

Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχος ἀσπίδα τείνας
νηυσὶ βαρὺν Τρώων, Αἶαν, ἔμεινας ἄρην·
οὐδέ σε χερμαδίων ὦσεν κτύπος, οὐ νέφος ἰῶν,
οὐ πῦρ, οὐ δοράτων, οὐ ξιφέων πάταγος.
ἀλλ' αὔτως προβλής τε, καὶ ἔμπεδος, ὥς τις ἐρίπνα,
ἱδρυνθείς, ἔτλης λαίλαπα δυσμενέων, κτλ.

Vs. 2. Haud scio an non praeter necessitatem Lobeck. Soph. Ai. p. 238. coniecerit *ἄμυνας*, nam *ἔμεινας* probum est, (cf. Philipp. c. 237. 4. *Ξέρξου μυριόναυν οὐχ ὑπέμειναν ἄρην*. Hom. Il. XVII. 721. *μίμνομεν ὀξὺν ἄρηα*.) et *νηυσί* commode cum *βαρύν* iungi

potest. In vs. 6. codex ἱδρυθείς, ut et in Maecii Ep. IX. 249. 2. utroque loco iam a Planude ἱδρυνθείς substitutum est; altera forma in Homeri quoque exemplaria migravit, v. Spitzner. ad Iliad. VII. 56. qui hanc labem, quam vocat, eximens P. Silent. Ambon. vs. 160. κίονος ἱδρυθέντος ἐϋξέστῳ ἐπὶ βώμῳ, reliquit vs. 74. λοξοτενεῖ δ' ἑκάτερθεν ἐφιδρυθέντα κελεύθῳ, sed ἐνιδρυνθεῖσα ib. vs. 278. Syllaba media producitur in Inscriptione Attica apud Welcker. Syll. Ep. 142. 2. quod editores intactum transmiserunt; quod si recte factum esse fidem fecerit aliud exemplum, in Archiae et Maecii reliquiis nihil novandum.

Anonymus cap. 154.

Κοινὸν ἐγὼ Μεγαρεῦσι καὶ Ἰναχίδαισιν ἄθυρμα
ἵδρυμαι, Ψαμάθης ἔκδικον οὐλομένης,
εἰμὶ δὲ Κὴρ τυμβοῦχος, ὁ δὲ κτείνας με Κόροιβος
κεῖται δ' ὧδ' ὑπ' ἐμοῖς ποσσὶ διὰ τρίποδα·
Δελφὶς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, ὄφρα γενοίμαν
τᾶς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίης.

Ut Epigramma intelligi possit, integrum huc transferemus Pausaniae locum, qui, hosce versus respiciens, historiam accurate enarrat, I. 43. 7. ἔστι δὲ Μεγαρεῦσι καὶ Κοροίβου τάφος· τὰ δὲ ἐς αὐτὸν ἔπη, κοινὰ ὅμως ὄντα τοῖς Ἀργείων, ἐνταῦθα δηλώσω. Ἐπὶ Κροτώπου λέγουσιν ἐν Ἄργει βασιλεύοντος, Ψαμάθην τὴν Κροτώπου τεκεῖν παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος, ἐχομένην δὲ ἰσχυρῶς τοῦ πατρὸς δείματι τὸν παῖδα ἐκθεῖναι· καὶ τὸν μὲν διαφθείρουσιν ἐπιτυχόντες ἐκ τῆς ποίμνης κύνες τῆς Κροτώπου. Ἀπόλλων δὲ Ἀρ-

γείοις ἐς τὴν πόλιν πέμπει Ποινήν· ταύτην τοὺς παῖδας ἀπὸ τῶν μητέρων φασὶν ἁρπάζειν, ἐς ὃ Κόροιβος ἐς χάριν Ἀργείων φονεύει τὴν Ποινὴν, φονεύσας δὲ, (οὐ γὰρ ἀνίει σφᾶς δευτέρα ἐπιπεσοῦσα νόσος λοιμώδης) Κόροιβος ἑκὼν ἦλθεν ἐς Δελφοὺς ὑφέξων δίκας τῷ θεῷ τοῦ φόνου τῆς Ποινῆς· ἐς μὲν δὴ τὸ Ἄργος ἀναστρέφειν οὐκ εἴα Κόροιβον ἡ Πυθία, τρίποδα δὲ ἀράμενον φέρειν ἐκέλευεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἔνθα ἂν ἐκπέσῃ οἱ φέροντι ὁ τρίπους, ἐνταῦθα Ἀπόλλωνος οἰκοδομῆσαι ναὸν καὶ αὐτὸν οἰκῆσαι, καὶ ὁ τρίπους κατὰ τὸ ὄρος τὴν Γεράνειαν ἀπολισθὼν, ἔλαθεν αὐτοῦ ἐκπεσών· καὶ Τριποδίσκους κώμην ἐνταῦθα ᾤκισε. Κοροίβῳ δέ ἐστι τάφος ἐν τῇ Μεγαρέων ἀγορᾷ, γέγραπται δὲ ἐλεγεῖα τὰ ἐς Ψαμάθην καὶ τὰ ἐς αὐτὸν ἔχοντα Κόροιβον, καὶ δὴ καὶ ἐπίθημά ἐστι τῷ τάφῳ Κόροιβος φονεύων τὴν Ποινήν. Ex hisce Pausaniae verbis intelligitur, quid significent verba εἰμὶ δὲ Κὴρ τυμβοῦχος, ipsumque hoc Epigramma sepulcro Coroebi inscriptum ibique a Periegeta lectum fuisse adversus Huschkium (Anal. cr. p. 189 sq.) et Iacobsium (Paralipom. Anth. T. XIII. p. 644 sq.) statuo. Coroebus enim Argivus Delphis profectus in Megarorum foro sepultus iacet, quia in Megarensium terra vicum condidit, unde quoque illud ἄθυρμα Megarensibus Argivisque commune dicitur; hinc explicandus vs. 4. Iacobsio obscurus visus « Coroebus propter hoc Apollinis de tripode auferendo vaticinium Megaris terrae mandatus est." Ad vs. 5. cf. App. Ep. 272. 2. φάμᾳ Δελφίδι πειθόμενοι; ex prioribus au-

tem verbis Iacobsius repetebat dei vaticinantis, Apollinis, nomen ad κείνου vs. 6., quod satis commode fieri non potest. Equidem pro κείνου scripserim κείνη « puellae, quae ibi, (Argis sc.) vixit".

τᾶς κείνη νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίης.

Pro ἱστορίης Suidas v. Δελφοί citat ἱστορίη, quod plurimis probatum, mihi reiiciendum videtur propter similia plura, qualia VI. 325. 4. καὶ φιλίης σῆμα καὶ εὐμαθίης, 331. 4. σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης, et propter sensum, qui in codicis lectione concinnior. Dialectum Ionicam excipit Dorica vs. 5. quae per omnia restituenda foret, si fide digna esset nonnullorum sententia dialectum accommodari patriae generique eorum, in quorum facta vel fata carmina conscripta est, cui opinioni complura renituntur epigrammata; in hoc autem nihil mutare satius visum est, quamquam Ionicam praevalere dialectum appareat. Praeter epigramma hic nos detinet Scholion in codice adscriptum: εἰς Κόρυβον, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος ἐν Α' Αἰτίων, ubi recte emendatum Κόροιβον, v. Iacobs. Anth. Pal. T. III. p. 249., confusione frequentissime obvia et in hoc nomine et in aliis, v. ad VII. 720. 1. Huius glossae ope Chardon de la Rochette, Mélanges T. I. p. 94. emendavit Steph. Byz. v. Τριποδίσκος, κώμη τῆς Μεγαρίδος, Καλλίμαχος δὲ ἐν Α' Αἰτίων πόλιν αὐτὴν εἶναί φησι, ubi libri Aetiorum numerus in codicibus Lexicographi deperditus est. Callimachus autem hunc vicum terramque circumiacentem poëtarum more (Poll. IX. §. 27. τοῖς γὰρ ποιηταῖς καὶ

καὶ κώμαις λέγουσι πόλεις οὐ προσέκειτο) dixit; aliam itemque multo recentior Tzetzes An. Ox. III. p. 337. ἀπὸ πόλεως Τριποδίσκης, μιᾶς τῶν Μεγαρικῶν πόλεων, ut de demo Attico Icario Suidas: Θέσπις, Ἰκαρίου πόλεως Ἀττικῆς. cf. Cic. Att. VII. 3. §. 10. « ζήτημα solves, sintne δῆμοι oppida dicendi.» Steph. Byz. v. ἄστυ, usum Eratosthenis versu comprobans, notat: λέγεται ἄστυ, καὶ ὁ δῆμος. Eodem modo Callimachus quoque alibi hac voce usus est, cf. Steph. v. Ἁλιμοῦς, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ πόλιν ἡγεῖται, quod Naekius propter vocem ἡγεῖται operi prosaico deberi censet, v. Mus. Rh. V. p. 43 87 sq., sed nimis crassi teneretur erroris Callimachus, si hunc demum in urbium numerum retulisset; imo in Hecale Ἁλιμοῦντα dixit πόλιν; neque est a prosae scriptoribus hic usus alienus, quem ex Charace notavit idem Stephanus v. Ὑσία, ἔστι καὶ Ἀργεία κώμη Ὑσία, ὡς Θουκυδίδης. Χάραξ δὲ αὐτὴν πόλιν λέγει ἐν ἐννατῷ Ἑλληνικῶν. Tales autem animadversiones compilatori praepostero Hermolao debentur, qui integros locos in genuino Stephani opere reperiens, tales, qui ipsi videbantur, dissensus sedulo annotavit. Hic substitit Rochettus, et Huschkius l. c. tantum falsam opinationem addidit ex eodem Aetiorum libro ductum esse Call. fr. 307. apud Suidam v. Κόροιβος, ὄνομα κύριον, καὶ μωρός τις μετρῶν τὰ κύματα. Καλλίμαχος « τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον," nam Coroebi illius, cuius nomen in proverbium de insanis abiit, mentio ab hoc loco non minus aliena, quam Coroebi Elei, de quo v. Call.

fr. 488. Plura tamen in Callimacheis adesse fragmenta, quae in integro opere partem huius fabulae enarrationis constituerunt, demonstrare, atque ita dudum intermortua suo loco suaeque sententiae reddere conabimur. Apollinis Psamathesque filii a canibus discerpti nomen fuisse Linum tradunt Schol. Ven. Hom. Il. XVIII. 570. τὴν ἐπὶ Λίνῳ τῷ Ἀπόλλωνος παιδὶ ᾠδὴν ὄντι νηπίῳ καὶ ὑπὸ κυνῶν ποιμενικῶν διασπασθέντι. Phot. Lex. p. 225. ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες Λίνοι· Καλλιόπης, ὁ δὲ Χαλκιόπης καὶ Ἀπόλλωνος, τρίτος δὲ Ψαμάθης τῆς Κροτίου καὶ Ἀπόλλωνος, ubi corrigendum Κροτώπου, quod nomen pro Κρίτωπος Arcadio p. 67. 19. restituit Lobeck. Soph. Ai. p. 411. cf. E. M. p. 443. 29. Cram. An. Ox. II. p. 69. 24. et An. Par. II. p. 136. 14. Totam historiam retulerunt Conon. Narr. c. XIX. et Stat. Theb. I. 562—666. qui eam strictim attigit II. 220.

nudoque ferens caput ense Coroebus,

VI. 61.

hoc undique gemmae
Irradiant, medioque Linus intertextus acantho,
Letiferique canes.

Ovid. Ibid. vs. 484.

Quique Crotopiaden diripuere Linon.

vs. 575.

Utque patrem Psamathes, condat te Phoebus in ima
Tartara, quod natae fecerat ille suae,
Inque tuos ea pestis eat, quam dextra Coroebi
Vicit, opem miseris Argolicisque tulit.

Statii vero, in Thebaïdos libro primo, accuratam fabulae enarrationem in plurimis referre Callimacheam, paucis, at satis certis ducti indiciis, statuimus. Romanus poëta de Psamathe, quae filium patris metu pastoribus tradiderat alendum, ita canit vs. 580 sqq.

Avia rura
Eligit, ac natum septa inter ovilia furtim
Montivago pecoris custodi mandat alendum.
Non tibi digna, puer, generis cunabula tanti;
Gramineos dedit herba toros, et vimine querno
Texta domus, clausa arbutei sub cortice libri
Membra tepent, suadetque leves cava fistula somnos,
Et pecori commune solum, sed fata nec illum
Concessere larem, *viridi nam cespite terrae
Proiectum temere*, et patulo coelum ore trahentem
Dira canum rabies morsu depasta cruento
Disiicit.

Hiscum planissime congruit Callimachi distichon, quod de Lino, filio Psamathes, interpretor, fr. CXXVII.

ἄρνες τοι, φίλε κοῦρε, συνήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
ἔσκον ἀνήριθμοι, δαιίλια καὶ βοτάναι.

Hoc fragmentum Ruhnkenius ad Cydippen referens, parum fuit memor elogii tituli Stobaei: περὶ νηπίων, quod longe aliud suadet, nec latuit illud Buttmannum de Acontii et Cydippes fabula commentantem, Mythol. T. II. p. 125. qui etiam voce συνήλικες Stobaei fidem firmari addens, haec dici monuit de infante rure et inter pastores educato, quae omnia nostram de hisce versibus sententiam firmant; de caeteris autem quae ad haec commentatus est vir egregius,

amplius assentiri non possum. Dicendum superest de verbis: pro ὁμήλικες, quod olim vulgabatur, recte συνήλικες Callimacho restituit Wernick. Tryphiod. p. 42. firmatum nunc uno Stobaei (Flor. 78. §. 1.) codice apud Gaisfordium. Ibidem codices, prouti in textu dedi, θαλία, cui Bentleius non satis considerate δ' αὔλια substituit; aptior Schaeferi coniectura memorata et probata Hermanno Vig. p. 854. αὔλια ἠδὲ βοτάνας; hic tamen requiro aliquid, quod Statiano versui magis simile sit, veluti σαύλια, ut sententia non absoluta ita fere fuerit conformata: „Agni tibi, care puer, aetate pares sodales fuere, gramina cauleaque cunabula."
Similiter decurrit fr. 239.

ζορκός τοι, φίλε κοῦρε, Λιβυστίδος αὐτίκα δώσω.

Hoc autem distichon nonnullis intermissis subsecutum est, vel praecessit Callim. fr. 315. apud Apoll. Synt. I. 28. p. 59. 22. de Pron. p. 15. in An. Bekk. II. p. 923. 5.

τὸν δὲ Κρατωπιάδην,

de quo vere iudicavit Ruhnkenius. cf. supra p. 76. De peste Argivis ab Apolline immissa intelligendus est Callimachi pentameter apud Herodian. π. μον. λεξ. p. 42. 28.

εἴτε μὲν Ἀργείων χρῆν με καλεῖν ἀάτην,

ubi vulgatur μέν, et χρῆ, quod et in χρή mutari potest. Lehrsius in Nov. Mus. Rhen. I. 4. p. 599. fragmentum scriptum ita: εἴτε μὲν Ἑλλήνων χρὴ καλέειν ἀάτην, de Helena interpretatur. De causa quare duae priores syllabae in ἀάτῃ corripiantur, alibi

a se expositum esse: Heraclianus addit; eadem forma commemoratur in Schol. Pind. Py. III. 52. An. Ox. I. p. 4. 11. Infortunium vero Argivis ab hoc portento illatum sic describit Statius vs. 609 sq.

Haec tam dira lues nocturno squalida passu
illabi thalamis, animasque a stirpe recentes
abripere altricum gremiis, morsuque cruento
devesci et multum patrio pinguescere luctu.
. . . . Illa novos ibat populata penates
portarum in bivio, lateri duo corpora parvum
dependent, et iam unca manus vitalibus haeret
ferratique ungues tenero sub corde tepescunt.

Hisce adhibeantur Pausaniae verba l. l. ταύτην τοὺς παῖδας ἀπὸ τῶν μητέρων φασὶν ἁρπάζειν, et Call. fr. 424.

μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκουφίσθησαν δὲ τιθῆναι,

quod de Argivis matribus et nutricibus intelligendum est; gravissimo enim incommodo, quod pluralis hic incongruus est, apte medetur Gregorii testimonium Rhet. Gr. T. VII. p. 1183. 11. αὐτίκα παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ εὑρίσκεται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων νηπίων „ἐκουφίσθησαν δὲ τιθῆναι.“ Callimachus scripserat, quod partim iam restituit Bernhardius Iahrb. f. Wissensch. Krit. 1838. II. p. 359.

μητέρες ἐξεκένωθεν, ἐκουφίσθεν δὲ τιθῆναι.

Hoc enim accentu hae terminationes aoristorum in Callimachi reliquiis notandae sunt. Schol. Theocr. VII. 60. ἐφίλαθεν, ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται· ἔστι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει, quo notatur Callimachum ad originem

harum formarum respicientem in Hom. Il. III. 1. ἐκοσμήθεν scripsisse, quare h. Cer. 94. ἐλείφθεν restituendum. Gregorius autem l. c. notans Callimachum haec dixisse de infantibus morientibus plane cum Stobaeo convenit, qui περὶ νηπίων poëtae fr. 127, de quo paulo ante dixi, intelligendum esse testatur. His vero necti non potest necis iuvenum mentio, quod Lobeckius fecit, Paral. I. p. 193 sq. qui hoc fragmentum iungi voluit cum fr. 200.

μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκουφίσσαν τε τιθήνας

καὶ γόος αἰζηῶν ἔγρατε κηδεμόνας,

et, nonnullis versibus deperditis, secutum esse statuit aliud Callimachi fragmentum in An. Bekk. III. p. 1198. τῷ πρώτῳ κανόνι ἀντικεῖται τὸ εἴρην· τοῦτο γὰρ ὁ Καλλίμαχος διὰ τοῦ ε ἔκλινεν, εἰπὼν „ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολλῶν εἴρενα μέσσον!" καὶ ταῦτα μὴ ἔχοντος αὐτοῦ οὐδετέρου παρασχηματισμὸν, ἴσως διὰ τὸ μέτρον. In An. Ox. I. p. 413. 22. versus Callimachi ita scriptus est: „ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολιὸν νέον εἴρενα μέσσον." respicitque eodem Choerobosc. Can. p. 276. 30. et p. 69. εἴρην δὲ λέγεται ὁ δυνάμενος ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγειν, τουτέστιν εἴκοσιν ἐνιαυτῶν, ταῦτα γὰρ ὁ Καλλίμαχος διὰ τοῦ ε ἔκλινεν. Naekius in Mus. Rh. V. p. 25. coniecit: ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολλῶν νέον εἴρενα μέσσω, quod Aeolicum haberi voluit pro μείζονα, sed multo magis Callimachum deceret μᾶσσον quam Aeolicum μέσσον. Lobeck. l. c. coni.: ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων, πολλῶν πολιὸν εἴρεν' ἄμησαν vel ὄλεσσαν. Bernhardy l. c. nihil mutat, cl. Senec. Ep. 22. „adolescentem, senem, medium."

iungens νέον εἴρενα. Equidem suspicatus sum

ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολιὸν νόον εἴρενα, μέσσην
(ἡλικίην)

vel μεσσόν ut θάρσεος vel simile quid secutum fuerit: Oppositio infantium et iuvenis ingenio iam maturo et senili facit ut haec quoque de Coroebo dicta censeam. Cf. incerti poëtae versum citatum Schol. Pind. Ol. VII. 27.

ἀμφότερον, πολιός τε νόον, πολιός τε κάρηνον.

Epigr. A. P. VII. 603. ἥρπασεν ἤδη τὸν νέον, ἀλλὰ νόῳ τοῖς πολιοῖσιν ἴσον. VIII. 152. 1. τὸν νεαρὸν, Χριστῷ δὲ μέγαν πολιόν τε νόημα. Stat. Sylv. II. 6. 48. « teneroque animus maturior aevo." Sil. Ital. VIII. 460. « Ora puer pulcherque habitu, sed corde sagaci aequabat senium." In hac historiae Psamathes enarratione Callimachus quoque mentionem iniecisse videtur montis Argivi Arachnaei; Steph. Byz. 'Αραχναῖον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῃ (fr. 14.): idem memorat accentus causa Theognost. Can. p. 127. 24. Coroebi nomen in Graecis hic illic scribitur Κόρυβος, ut in lemmate Epigrammatis citati, in E. G. p. 340. 12. Cram. An. Par. II. p. 139. 12. 141. 25. et in Et. M. p. 226. 28. δασπλῆτις, ἡ Ἐρινὺς « καλὸν δασπλῆτα Κόρυβος." Ruhnken. Ep. Cr. II. p. 156. corrigens: καλὸν δασπλῆτα Κόρυβας, Rheae epitheton hoc tribuit; Κόροιβος recte restituerunt Huschk. Anal. Crit. p. 190. et Meinek. Euphor. p. 179. Huius autem viri nomen iunctum mentioni Furiae sive Ποινῆς ex Callimachi Aetiis hoc hemistichium decerptum esse monstrat, sed ambi-

guum quomodo verba ipsa restituenda sint. Etymologi glossa, fortasse ex Scholiis veteribus in Odysseam ducta, conscripta est ad explicanda Homeri verba Od. XV. 234. θεὰ δασπλῆτις Ἐριννύς, ad quae notabatur Callimachum similiter dixisse Ποινὴν δασπλῆτα, vel Κῆρα. Hinc intelligitur quantopere pristina glossae species sit decurtata; in καλόν. Callimachi nomen latere potest, malim tamen

(Κῆρα) κατὼν δασπλῆτα Κόροιβος.

Est et alius versus, quem collato Statii versu de Psamathe, l. c. 575.

passa Deum Nemeaei ad fluminis undas

huc pertinere coniicio,

ἦχι πολυκροκάλοιο παρ᾽ ἀνδήροισι Νεμείης,

qui citatur in Et. Gud. p. 348. 21. κρόκαλα « ἦχι — Νεμείης.» κρόκαλα λέγονται αἱ ψῆφοι τῶν ποταμῶν ἀπὸ τοῦ κροτεῖν καὶ ψαφεῖν. Νεμέα πόλις (ortum ex mala interpretatione notae compendiariae, scr. ποταμός) ἐν Ἄργει· παρ᾽ ἀνδήροισι, ταῖς τοῦ ποταμοῦ ἀναχωρήμασι. Eadem ex codice Hafniensi edidit Bloch, ad Etym. M. p. 934. in quo rectius ἀναχώμασι legitur, uterque codex κρόκαλα, quae forma pluralis metaplastus a κρόκαλος esse videtur, praebet; vulgaris usus postularet κροκάλη et κρόκαλαι. Adiectivum κρόκαλος memorat Theognost. Can. p. 21. 5. κρόκαλος αἰγιαλός, i. e. κροκαλώδης, litus scruposum, quo defendi potest codicis lectio in Tullii Laureae Ep. A. P. VII. 294. 4.

ἔβρασε δ᾽ εἰς κροκάλην πρώϊον ἠϊόνα,

ubi plura ingeniose a Graefio et Iacobsio tentata sunt.

Antipater cap. 164.

α. Φράζε, γύναι, γενεήν, ὄνομα, χθόνα. β. Καλλιτέλης μέν

ὁ σπείρας, Πρηξὼ δ' οὔνομα, γῆ δὲ Σάμος.

α. σῆμα δὲ τίς τόδ' ἔχωσε; β. Θεόκριτος, ὁ πρὶν ἄθικτα

ἡμετέρης λύσας ἅμματα παρθενίης.

α. πῶς δ' ἔθανες; β. λοχίοισιν ἐν ἄλγεσιν. α. εἰπὲ δὲ ποίην

ἦλθες ἐς ἡλικίην. β. δισσάκις ἑνδεκέτις.

α. ἦ καὶ ἄπαις; β. οὔ, ξεῖνε· λέλοιπα γὰρ ἐν νεότητι

Καλλιτέλη, τριετῆ παῖδ' ἔτι νηπίαχον.

α. ἔλθοι ἐς ὀλβίστην ἱερὴν τρίχα. β. καὶ σύ, ὁδῖτα,

οὔριον ἰθύνοι πάντα Τύχη βίοτον.

Vs. 5. codex λοχίοις, quod in plurimis apographis emendatum, et propter facilem confusionem probabile prae altera medela λογίοις ἐν ἄλγεσιν. Archias c. 165. 4. ἄλγεσιν ἐν λοχίοις. Vs. 9. aptius superlativo est adiectivum verbale ὀλβιστήν, i. e. μακαριστήν, v. Buttm. Gr. I. p. 264 sq., neque ἱερὴν τρίχα sanum puto, quod σεμνὴν τρίχα interpretatur Iacobsius, ut « sanctam parentis canitiem » dixit Stat. Sylv. III. 3. 18. Nihil offensionis relictum esset, si Antipater quoque ἱερὴν πολιὴν dixisset; sed quum sine dubio precetur viator, ut Calliteli eveniat felix et placida senectus, hoc Graecis clare inesse negamus. Nam ἱερὴ θρίξ neque recte significare potest pubertatem, quo tempore primam lanuginem deo dedicare mos erat, et comam deo sacratam, ut apud Rhian. VI. 173. 2. τοὺς ἱεροὺς χευαμένη πλοκάμους. Praeterea in codicis margine legi-

tur nota: *γρ. πολίην*, quod Brunckio genuinum, mihi glossa videtur esse verae lectionis

ἔλθοι ἐς ὀλβιστὴν φιερὴν τρίχα,

« coma candida, alba;" cf. idem poëta supra VI. 93. 4. *εἰς κεφαλὴν δ' ἤλυθε λευκοτέρην.*

Diotimus cap. 173.

Αὐτόμαται δειλαὶ ποτὶ ταὔλιον αἱ βόες ἦλθον
ἐξ ὄρεος, πολλῇ νειφόμεναι χιόνι,
αἰαῖ, Θηρίμαχος δὲ παρὰ δρυΐ τὸν μακρὸν εὕδει
ὕπνον, ἐκοιμήθη δ' ἐκ πυρὸς οὐρανίου.

Vs. 1. Brunckius propter Erycii verba c. 174. 5. *αἱ δ' ἐπὶ μάνδραν ὀψὲ βόες νιφετῷ στειχόμεναι κατέβαν*, scripsit *δείλης*, sed, quum codicis lectio ex *δειλᾷ* orta sit, dorica dialecto de more immixta, corrigendum potius *δείλῃ*. In Meleag. Ep. XII. 81. 8. *ψυχαπάται* ex *ψυχαπάταν* corruptum est, non ex *ψυχαπάτην*.

Parmenio cap. 183.

Παρθενικῆς τάφος εἰμ' Ἑλένης, πένθει δ' ἐπ' ἀδελφοῦ.

Ἀΐδης τὴν κροκάλης ἔφθασε παρθενικήν,
εἰς δὲ γόους Ὑμέναιος ἐπαύσατο, τὰς δὲ γαμουσέων
ἐλπίδας οὐ θάλαμος κοίμισεν, ἀλλὰ τάφος.

Scriptum est hoc Epigramma in Helenam, Parmenionis aequalem, nam ex uno latere cippi, cui insculptum erat, in Anthologiam translatum est; lateri alteri insculptum erat, quod sequitur ejusdem Parmenionis carmen, c. 184.

Παρθενικῆς τάφος εἰμ' Ἑλένης, πένθει δ' ἐπ' ἀδελφοῦ
προφθιμένου διπλᾶ μητρὸς ἔχω δάκρυα.

μνηστῆρσιν δ' ἔλιπον κοιν' ἄλγεα· τὴν γὰρ ἔτ' οὔπω
οὐδενὸς ἡ πάντων ἐλπὶς ἔκλαυσεν ἴσως.

In prioris carminis vs. 1. codex *ἀδελφῷ*, quod propter alterius initium Brunckius mutavit; contrarium probandum videtur, ut posteriori restituatur *ἀδελφῷ*, genitivi enim exempla hac significatione praepositioni *ἐπί* addita nondum repperi. Species gravis corruptela vs. 2. inhaeret, ubi Brunckius *δειλῆς* et *ῥαδαλῆς* coniecit, Iacobsius *τὴν προκάλης*, *pulcherrimae*, quod ingeniose quidem excogitatum, sed articuli omissionem, licet eam fortasse duobus vel tribus ex Anthologia petitis exemplis defendere possis, coniectura inferre gravarer, et matris nomen omissum esse non verisimile. Mihi certum est *κροκάλης* matris nomen esse, *Κροκάλης*, ut *Κρόκαλος* viri nomen in Schol. Pind. Ol. I. 114. 127.

Ἀΐδης τὴν Κροκάλης ἔφθασε παρθενίην.

Ultimum in *παρθενικήν* mutari non necesse, quum illud praeferre potuerit Poëta ne tam brevi intervallo idem vocabulum repetitum aures offenderet. « Pluto puram, innuptam Crocales filiam rapuit."

Ad c. 184. vs. 2. cf. Zonam VII. 404. 7.

ὥστ' ἔχε μὲν ψαμάθου μόριον βραχύ, πουλὺ δὲ δάκρυ,
ξεῖν', ἐπεὶ εἰς ὀλοὴν ἔδραμες ἐμπορίην.

Meleager cap. 1[illegible].

Ἀκρὶς, ἐμῶν ἀπάτημα πόθων, παραμύθιον ὕπνου,
ἀκρὶς, ἀρουραίη Μοῦσα, λιγυπτέρυγε,
αὐτοφυὲς μίμημα λύρας, κρέκε μοί τι ποθεινόν,
ἐγκρούουσα φίλοις ποσσὶ λάλους πτέρυγας,
ὥς με πόνων ῥύσαιο παναγρύπνοιο μερίμνης,

ἀχεῖ, μιτασσαμένη φθόγγον ἐρημολάλον·
δῶρα δέ σοι γήτειον ἀειθαλὲς ὀρθρινὰ δώσω,
καὶ δροσερὰς στόματι σχιζομένας ψακάδας.

Roris guttae quam parum apte et eleganter dicantur *στόματι σχιζόμεναι*, non latuit Meleagri editorem, Fridericum Graefium, cuius tamen coniectura *στόμασι σχαζομένοις*, *ori aperto*, Poëtae manum nobis reddere non videtur. Iacobsius *στόμασιν ψυζομένας* coniecit, et postea ad Delect. Epigr. *ψιζομένας*. Meleagrum scripsisse suspicor

καὶ δροσερὰς στόματι σταζομένας ψακάδας.

Hoc verbum dativo iungitur a Pind. Nem. X. 152. *τὺν δὲ σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεῷ στάξεν.* Nonn. Dion. XII. 322. *βότρυος οἰνωθέντος ἐπεστάζοντο πόμα λειμῶν.* Christod. Ecphr. 322. *τοῦτο γὰρ αὐτῷ πλειοτέρην ἔσταξε χάριν.*

Phaënnus cap. 197.

Δαμοκρίτῳ μὲν ἐγὼ λιγυρὰ ὄκα ῥοῖσαν ἐνείην
ἀκρὶς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ἄγρον ὕπνον,
Δαμόκριτος δ᾽ ἐπ᾽ ἐμοὶ τὸν ἐοικότα τύμβον ὁδίτας
ἔγγυθεν Ὠρωποῦ χεῦεν ἀποφθιμένᾳ.

Brunckius et Iacobsius, qui vs. 1. sine ulla interpunctionis nota ediderunt, iunxisse videntur dativum cum *ἐνείην*, sed *ἐνιέναι τινὶ Μοῦσαν* Graece dici posse de ave, quae in domini gratiam cantillat, vix credibile. Dativus referendus est ad *τὸν βαθὺν ἄγρον ὕπνον* et pro *ἐνείην* scribendum *ἀνείην*.

Leonidas Tarentinus cap. 198.

Εἰ μικρός τις ἰδεῖν καὶ ἐπ᾽ οὔδεος, ὦ παροδῖτα,
λᾶας ὁ τυμβίτης ἄμμιν ἐπικρέμαται,

αἰνοίης, ὤνθρωπε, Φιλαινίδα· τὴν γὰρ ἀοιδὸν
ἀκρίδα, τὴν οὖσαν τὸ πρὶν ἀκανθοβάτιν,
διπλοῦς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλαμῖτιν,
καὶ θέτ' ἐφ' ὑπνιδίῳ χηραμένην πατάγῳ·
καί μ' οὐδὲ φθιμένην ἀπανήνατο· τοῦτο δ' ἐφ' ἡμῖν
τὠλίγον ὤρθωσεν σᾶμα πολυστροφίης.

Versum sextum codex a prima manu ita scriptum offert: *καὶ θέτ' ἐφ' ὑμνιδίῳ χρησαμένην πατάγῳ*, cui *χηραμένην* a codicis correctore et interpolatore suprascriptum est; ab ea tamen coniectura in emendatione versus profecti sunt Iacobsius et Meinekius, quorum hic *χηραμένη* cum Huetio, ille *ὑπνιδίῳ* cum Planude Leonidae restituit. Iacobsius initio versus praeterea coniecit *καί σφ' ἔτρεφ'*, et antea ad Anth. T. VII. p. 122. *καὶ θρέψ'*, quod alteri sine dubio praeferendum rursus proposuit Meinek. p. 123. Scribendum potius videtur:

κεὖ θέτ' ἐφυπνιδίῳ χρησαμένην πατάγῳ.

« et me cantu meo somnum afferentem sedulo nutrixit; ». *εὖ τιθέναι* et *θέσθαι* de rebus dictum notavi ad III. 6. 5., de hominibus apud Sapph. fr. 87. *ὄττινας γὰρ εὖ θέω, κῆνοί με μάλιστα σίνονται.* Quod sequitur *ἐφυπνιδίῳ* maxime probabile videbitur, si comparentur epitaphia in locustas quoque conscripta ab Meleagro et Phaenno, ubi semper somnum adducere dicuntur; *χρησαμένην* quare mutetur nihil causae video, similiter enim Leonidas infra c. 503. 3. *ὃν πολὺ κῦμα ὤλεσεν, Ἀρκτούρου λαίλαπι χρησάμενον.*

Archias cap. 214.

Οὐκέτι παφλάζοντα διαΐσσων βυθὸν ἅλμης,
δελφὶς, πτοιήσεις εἰναλίων ἀγέλας,
οὐδὲ πολυτρήτοιο μέλος καλάμοιο χορεύων
ὑγρὸν ἀναῤῥίψεις ἅλμα παρὰ σκαφίσιν,
οὐδὲ σύ γ', ἀφρηστὰ, Νηρηΐδας, ὡς πρὶν, ἀείρων
νώτοις πορθμεύσεις Τηθύος εἰς πέρατα.
ἦ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλείης ὡς ἐκυκήθη
κῦμα, πολυψάμμους ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους.

Vs. 3. Reiskius dictionis insolentia offensus, coniecit: *οὐδὲ πρὸς εὐτρήτοιο*, obsequente Brunckio; Iacobsius, qui ad Anth. Pal. *δονεύων* substitutum verbo *χορεύων* maluerat, postea vulgatam alienissimo exemplo tueri conatus est. Reiskii vestigiis insistens corrigo

οὐδὲ ποτὶ τρητοῖο μέλος καλάμοιο χορεύων

ut Dioscorid. VII. 485. 6. *πολλάκι πρὸς μαλακοὺς τοῦσδ' ἐχόρευε νόμους*. Similiter vocantur tibiae *τρητοὶ δόνακες* ab Eratosthene A. P. VI. 78. 1. Alcaeo Plan. 8. 2. *κρούμα διὰ τρητῶν φθεγγόμενος δονάκων*. Maneth. V. 160. *ἢ τρητοῖς καλάμοις ὑπὸ πνεύμασιν ᾆσμα μελῳδεῖ*. Coniecturas, quibus ultimus epigrammatis versus vexatus est, commemorare nihil attinet, quum codicis lectio sanissima sit, *ψάμαθος* enim significat *litus*, ut in Gaetulici Ep. XI. 409. 6. *εἰσόκε καὶ νεκύων ἦλθεν ἐπὶ ψάμαθον*, quod Homericum *ἀκτὰς νεκύων* in Odyss. X. 509. reddit: videantur quae ibi notavit Iacobsius N. Cr. p. 727. Simile litoris epitheton occurrit in Epigr. Antip. A. P. VI. 223. 2. *κατ' εὐψαμάθου κείμενον ἠϊόνος*.

Anyte cap. 215.

Οὐκέτι δὴ πλωτοῖσιν ἀγαλλόμενος πελάγεσσιν
αὐχέν' ἀναῤῥίψω βυσσόθεν ὀρνύμενος,
οὐδὲ περὶ σκαλμοῖσι νεὼς περικάλλεα χείλη
ποιφύσσω, τἀμῷ τερπόμενος προτομῷ,
ἀλλά με πορφυρέα πόντου νοτὶς ὦσ' ἐπὶ χέρσον,
κεῖμαι δὲ ῥαδινὰν τάνδε παρ' ἠϊόνα.

Elegantem Brunckii coniecturam vs. 1. πλωτῆσιν ἀγαλλόμενος πτερύγεσσιν codicis lectioni praefert Meinekius p. 97. cui minime assentior. cf. Strato XII. 179. 3. ψυχὴ δ' ἡ δυσάπιστος ἀγαλλομένη πεπόνηται ἠέρι; πλωτὰ πελάγη, *quae navibus frequentari possunt*, ut Dionys. Per. 1189. πλωτὸς νήεσσιν Ὑδάσπης, ad navium enim latera huc illuc vagari delphines solent. Vs. 3. Meinekius recepit Reiskii emendationem οὐδὲ παρ' εὐσκάλμοιο, sed propius ad literarum vestigia corrigendum videtur

οὐδ' ἐπ' ἐρισκάλμοιο νεὼς περικάλλεα χείλη

vel ἐπ' εὐσκάλμοιο, si quis restitutionem vocabuli alibi non obvii minus probabilem putet. Litoris epitheton ῥαδινόν vs. 6. nubem coniecturarum peperit, quarum partem recensuit Iacobsius, κραναάν coniecit Meinek. Euphor. p. 156. ῥαθίαν Schneidewin. in Coni. Crit. p. 146 sq., quibus codicis lectio non cedet, nam litus ubi τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα (Theocr. XXI. 18.), dici potest τρυφερόν aut ῥαδινόν, fere ut μαλακὰς ἠϊόνας dixit Lucianus, quem Marklandus citavit ad Prop. I. 17. 28.

Mansuetis socio parcite litoribus.

et Ovid. Pont. I. 2. 62.

mollia naufragiis litora posse dari.

vel ῥαδινὴ ἠϊὼν est litus ψαμμοῦ μαλθακῆς, ut ait Longus I. 1. καὶ ἡ θάλασσα προσέκλυζεν ἠϊόνι ἐκτεταμένῃ ψάμμου μαλθακῆς. Ita vox illa explicari potest, si cum Iacobsio illam per τρυφερός reddas, sed aptius vulgata significatione accepta componi posse videtur cum Call. fr. 128. 2. δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε, et Ov. Her. X. 93. « porrecta — litora."

Thyillus cap. 223.

Ἡ κροτάλοις ὀρχηστρὶς Ἀρίστιον, ἡ περὶ πευκὰς
καὶ Κυβέλῃ πλοκάμους ῥίψαι ἐπισταμένη,
ἡ λωτῷ κερόεντι φορουμένη, ἡ τρὶς ἐφεξῆς
εἰδυῖ᾽ ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικας,
ἐνθάδ᾽ ὑπὸ πτελέαις ἀναπαύεται, οὐκέτ᾽ ἔρωτι,
οὐκέτι παννυχίδων τερπομένη καμάτοις.
κῶμοι καὶ μανίαι μέγα χαίρετε· κεῖθ᾽ ἁ μυρίπνους
ἡ τὸ πρὶν στεφάνων ἄνθεσι κρυπτομένη.

Vs. 1. codex secundum Paulssenium πευκάς quod verum esse monstrat Rhiani Ep. VI. 178. 1.

ἡ περὶ πευκὰς
πολλάκι τοὺς ἱεροὺς ῥιψαμένη πλοκάμους.

Κυβέλῃ falso tentatum, quum commode explicari possit « et capillitium in Cybeles honorem huc illuc iactans." Labes versus septimi fini inhaerens metro conspicua est; κεῖθεται ἅδη scripsit Planudes, cui coniecturae fidem habendam esse rectissime negavit Iacobsius, κεῦθομαι ἄπνους vel κεῖτ᾽ ἀμύριστος Poëtam scripsisse suspicatus. Equidem correxerim

κεῖθ᾽ ἡ μυρίπνους,
ἡ τὸ πρὶν στεφάνων ἄνθεσι κρυπτομένη.

« ad inferos abiit mulier illa olim corollis caput cincta, nunc unguentis condita." Adverbia ἐκεῖσε et ἐκεῖ de Orco adhiberi notissimum, cf. Agath. IV. 4. 5.

ἡ δ' ἀρετὴ σοφίης τε χάρις καὶ πεῖθι συνέρπει·
κἀνθάδε μιμνάζει μνῆστιν ἐφελκομένη.

De mortuo Crantore Theaetet. App. Ep. 36. 4.

ἣ ῥ' ὅγε καὶ κεῖθι ζώει ἐν εὐθυμίῃ.

Anonymus cap. 225.

Ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, οὐδὲ σιδήρου
φείδεται, ἀλλὰ μιῇ πάντ' ὀλέκει δρεπάνῃ·
ὡς καὶ Λαέρταο τόδ' ἠρίον, ὃ σχεδὸν ἀκτᾶς
βαιὸν ἄπο, ψυχρῶν λείβεται ἐξ ὑετῶν.

Ad vs. 1. cf. Epigr. A. P. IX. 704. 1. in C. I. 2851.

τήκει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, ἀλλ' ἀρετάων
Ἀσκληπιοδότου τὸ κλέος ἀθάνατον.

Simonid. fr. 66. ὅτι χρόνος ὀξὺς ὀδόντας σύμπαντα ψήχει καὶ τὰ βιαιότατα. Secundo disticho parallelismum statuunt interpretes verborum σχεδὸν et βαιὸν ἄπο, quod licet per se non ineptum sit, certum tamen mihi est verba ita iungenda esse:

ὃ σχεδὸν ἀκτῆς
βαιὸν, ἀπὸ ψυχρῶν λείβεται ἐξ ὑετῶν.

praepositione adiectivo quoque apposita, ut in App. Ep. 129. 2.

ὀξυκόμοιο κρεμαστὸς ἀπ' εὐλιπέος κατὰ πεύκης,

quam lectionem, firmatam quoque Tzetzae codicibus Exeg. II. p. 24. 24. minus recte tentavit Hamaker. Bibl. Cr. Nov. IV. p. 382, neque Iacobsio assentior iungenda esse κατακρέμαστος ἀπὸ πεύκης.

Orph. h. X. 29. XXVI. 11. *σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις.* XXXII. 16. *ἐπ' εὐόλβοισιν ἐν ὥραις.* Versus Heliodor. p. 102. 25. Bourd. *ἀπ' εὐστάχυος παρὰ Νείλου.* Idem restituendum in Inscriptione Corcyrena apud Boeckh. n. 1907. v. II. p. 36. quam Welckerus quoque tractavit in Syllog. Epigr. p. 36 sqq.

Ὀδῖτα, βαιὸν σάματι σταθεὶς πάρα
μύθοις κὲν ἀτρέκειαν· ἴσθι δ' ὡς πατρὸς
Ἀθηνίωνος σὺν ταφῇσι κλῄζεται,
καὶ Μνασίαν αὔδασον οὔνομα φθιτοῦ,
καὶ γνῶθι μύθους, οἷς σοφῶς ἐπέρπετο·
ᾇ μὲν τὰ κόσμου σεμνὰ, καὶ δι' ἀστέρων
δι[ῆλθ]ε τὰν αὐγωπὸν αἰθεροδρόμων,
. . . . καὶ γεωμόρων τέχναν
γραμμαῖσιν ἰχνεύτειραν ΕΥΑΔΕΙΝΔΕΟΙ,
κάδει δ' Ὁμήρου δέλτον, ᾇς ἐνὶ πτυχαῖς
οὑπιπλανάτας ἔστι Λαρτίου γόνος,
καὶ μῆνις ΑΚΑΡΝΙΑ, τῶν ἔπ' ἀτρεκὲς
δᾶθ' ἐξ ἁπάντων ἐσθλὸν ἄρατο κλέος.
νέον δ' ἐν ἀκμᾷ κοῦρον, ᾧ πόρεν τέχναν,
ὄνυμ' Εὐκ. . . . . τετρώκοντα δὴ
ὑφ' ἁλίῳ πλειῶνας εἰσιδὼν φάος
ποθεινὸς ἀστοῖς τάνδ' ὑπήλυθε χθόνα.

Vs. 12. pro *ἐπ' ἀτρεκές* Hermannus coniecit *εἴσ' ἀτρεκές*, Boeckhius illud cum Iacobsio pro *ἀτρεκέως* accipere non gravatur; equidem *ἐπί* ad pronomen relativum, *ἐξ* ad *ἁπάντων* appositum puto ea ratione quam supra exemplis firmavi. Vs. 10. dedi *κάδει*, i. e. *ἐκήδει* a *κηδέω*, *curavit*, *explicuit*, et vs. 13.

ex lapide formam doricam alibi non obviam δᾶθα pro δῆθα, quam lapidicidae deberi omnino non verisimile. Relictum praeterea est aenigma vs. 12. ad quod omnes qui hoc carmen tractarunt viri docti caecutiunt, nam in literis supra adscriptis non possunt latere μῆνις Αἰακίδαο, μῆνις ἡ στρατηλατῶν, μῆνις ἄκρα κοιράνων, quae a Graefio, Hermanno, et Iacobsio coniecta sunt. Scribendum

καὶ μῆνις ἁ Κάρνεια,

diphthongus fere semper in marmoribus vocali aequiparatur, quare Κάρνεια certum est, nec mutandum propter correptionem ultimae syllabae in Καρνειὰς ὤν, sic Ἑκτόρεια χείρ in fine senarii Eur. Rhes. 762. cui alia adnotavit Dindorf. praef. Scenic. p. XXII. De interpretatione ambigo, nam Ilias hisce verbis significari potest, in cuius libro primo ira Apollinis memoratur, causa Graecorum cladis et rixae Achillem inter et Agamemnona, vel Odysseae argumentum accuratius etiam definiri, quum ira Solis de mactatis bobus causa fuerit mortis sociorum Ulyssis; recentiores autem Solem et Apollinem confundere solent. Difficilior est restitutio vs. 9. tam propter lacunam, quae praecedit, quam propter dissensum apographorum; quod in textu dedi, Mystoxides ex marmore descripsit, Schinas contra ΕΥΑ-ΔΕΙΝΤΟΙ, Dodwellus ΕΥΑΔΕΙΔΟΙ; ex quibus eleganti coniectura εὐδιεῖ νοῦ eruit Hermannus, sed praestat lenissima emendandi ratio ab Geelio inventa

ᾇ μὲν τὰ κόσμου σεμνά; καὶ δι' ἀστέρων
διεῖδε τὰν αὐγωπὸν αἰθεροδρόμων

[ὁδὸν σελάνας]; καὶ γεωμόρων τέχναν
γραμμαῖσιν ἰχνεύτειραν εὖ ᾄδειν δέοι.

i. e. *διεῖδεν, ἅ μὲν τὰ κόσμου σεμνὰ καὶ τὰν αὐγωπὸν σελάνας ὁδὸν δι' ἀστέρων αἰθεροδρόμων καὶ τέχναν γεωμόρων εὖ ᾄδειν δέοι. perspexit quomodo recte omnia haecce poëtico sermone enarranda essent.*

Apollonides cap. 233.

Αἴλιος Αὐσονίης στρατίης πρόμος, ὁ χρυσέοισι
στέμμασι σωρεύσας αὐχένας ὁπλοφόρους,
νοῦσον ὅτ' εἰς ὑπάτην ὤλισθανε, τέρμα τ' ἄφυκτον,
εἶδεν ἀριστείην ἐμφανὲς εἰς ἰδίην.
πῆξε δ' ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἑὸν ξίφος, εἶπέ τε θνήσκων·
αὐτὸς ἑκὼν ἐδάμην, μὴ νόσος εὖχος ἔχῃ.

Vs. 3. Wakefield. Sylv. Crit. I. p. 163. coniecit: *νύσσαν ὅτ' εἰς ὑπάτην*, quod recte quidem reiecit Iacobsius, sed dictionis insolentiam exemplis munitam vellem, *ὑπάτη* enim *νόσος* de quanam morbo intelligendum sit non perspicitur, nam significatio *insanabilis* et *letalis* adiectivo tribui non potest. Fortasse scribendum

νοῦσον ὅτ' εἰς πυμάτην ὤλισθανε,

ut Antipat. VII. 246. 3. *οἵ ποτ' ἄνακτι Δαρείῳ πυμάτην οἶμον ἐφεσπόμεθα.* 268. 1. *ναυηγόν με δέδορκας ὃν οἰκτείρασα θάλασσα γυμνῶσαι πυμάτου φάρεος ᾐδέσατο.* 290. 3. *πυμάτῳ βεβαρημέναν ὕπνῳ.*

Lollius Bassus cap. 248.

Φωκίδι πὰρ πέτρῃ δέρκευ τάφον· εἰμὶ δ' ἐκείνων
τῶν πότε Μηδοφόνων μνῆμα τριηκοσίων,
οἳ Σπάρτης ἀπὸ γῆς τηλοῦ πέσον, ἀμβλύναντες
Ἄρεα καὶ Μήδων καὶ Λακεδαιμονίων·

ἣν δ' ἐσορῇς ἐπ' ἐμεῖο βοόστρυχον εἰκόνα θηρὸς,
ἔννεπε· τοῦ ταγοῦ μνῆμα Λεωνίδεω.

In vs. 4. recepi *Λακεδαιμόνιον*, quod commendavi Comm. Call. p. 74., codex *Μῆδον* et *Λακεδαιμονίαν*, quod Brunckius mutavit in *Μήδων* et *Λακεδαιμονίων*. Ultimi distichi sententia, ut mittam nunc epitheton leonis obliteratum sed facillima coniectura restituendum, nimis profecto ieiuna est: „ si videas imaginem leonis sepulcro impositam, dic " sqq. quasi si imposita esset, non statim quisque non plane coecus eam necessario adspiceret. Reponendum:

ἣν δ' ἐσορῇς ἐπ' ἐμεῦ ἰοβόστρυχον εἰκόνα θηρὸς,
ἔννεπε τοῦ ταγοῦ μνῆμα Λεωνίδεω,

„ quam vides imaginem leonis, eam dic tumuli Leonidae signum." Quod vs. 5. restitui, tam aptum est et tam prope ab literis abest, ut id a Poëtae manu profectum esse nullus dubitem, corruptelam peperit vocalis *ο* caeteris superimposita et alicno loco inserta, quum scribendum esset *ἐμέο ἰοβόστρυχον*, quo rectius esse videtur *ἐμεῦ*; epitheton etiam voci *θηρός* iungi posset, sed et illud, quod in textu legitur, probi usus est. Ad rem cf. Herod. VII. 225. *ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ, ὅκου νῦν ὁ λίθινος λέων ἕστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ*. et ad *ἔννεπε*, *dic*, *puta*, *scias*, cf. Callim. VI. 311.

τῆς Ἀγοράνακτός με λέγε, ξένε, κωμικὸν ὄντως ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου.

App. Ep. 113. 1.

Ἄλσος μὲν Μούσαις ἱερὸν λέγε τοῦτ' ἀνακεῖσθαι,

quae exempla adscribo ne quis Iacobsio assentiatur Reiskii coniecturam in Antip. Ep. VII. 367. 1.

Αὔσονος Ἡγερίου με λέγειν νέκυν

non satis commodam esse. Leones alibi vocantur *ξανθόκομοι*, et *ἠΰκομοι* ab Oppiano Cyn. IV. 81. Bacchus *ἰόπλοκος* dicitur in A. P. IX. 524. 10. et Sappho ab Alcaeo fr. 45.

Callimachus cap. 271.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν·
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς· ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

Propter ὤφελε citantur vs. 1. verba priora a Schol. Ven. Il. I. 415. *Καλλίμαχος δὲ ἐπίρρημα εὐκτικὸν „ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες."* quae eadem leguntur in E. M. p. 583. 47. Zonar. T. II. p. 1490, sine nomine laudantur a Schol. Eur. Med. 2. ad Ar. Nub. 41., eademque obversabantur Agathiae A. P. VII. 583. 1.

ἄβαλε μηδ' ἐγένοντο γάμοι, μὴ νυμφία λέκτρα,

cl. Call. fr. 455.

ἄβαλε μηδ' ἀβάλησαν,

sed *μηδέ* in carminis initio, licet id huic loco fideliter transsumserit Agathias, ferri non posse videtur, quum nihil differat a simplici *μή*. Notavit primus Ruhnkenius Ep. Cr. I. p. 121. ultimum distichon expressum esse ex Simonidis versibus (infra c. 496. 5.)

νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
ναυτιλίην κενεοὶ τῆδε βοῶσι τάφοι,

quod securi repetierunt utriusque poëtae editores,

nec nego talem imitationem in Callimachum cadere, sed illud permirum mihi semper visum est, imitatorem hic exemplar suum, praestantissimi poëtae verba superasse, superasse Alexandrini aevi antistitem disertum et dulcissimum Ceum vatem. In Simonideo enim epigrammate sententia omnium maxime vulgaris ieiune et sine ullo ornatu enuntiata est, in Callimacheis versibus elegans et vivida subiicitur oculis rerum imago, qua unda labunda Sopolidis corpus secum ferens huc illuc iactat; apta quoque adest oppositio, quam sibi sumsit Agathias in Ep. VII. 589. 7.

καὶ τὸν μὲν κατέχει χθόνιος τάφος· αὐτὰρ ἐκείνου
οὔνομα καὶ γραφίδων χρώματα δερκόμεθα.

Praeterea pluralis *τάφοι* sine dubio recentioris usus, cuius, si recte observavi, primum exemplum est apud Nicandrum in versibus a Parthenio servatis c. 34. 2.

ἠρία τ' εἰν Ἀΐδαο κατοιχομένου Κορίθοιό,

v. Apollonid. A. P. VII. 180. 3. Philipp. 385. 3. Carphyl. 260. 1. Incert. App. Ep. 307. 2. Syll. Welck. 102. 1. p. 137., nec minus *βοῶσι*, ut App. Ep. 200. 5.

πέτρος ὅδε ξείνοισι βοάσεται, ὡς ἀΐδαλος
ἀσφαλὲς ἀνθρώποις οὐθὲν ἔτευξε τύχα.

et 221.

κῆρυξ καὶ τάφος εἰμὶ βροτοῦ πάρος ἀρχεχόροιο,
Εὐτύχου αἰζῶν Κῆρα μινυνθαδίην,

et cippus dicitur *θαλερὴν κλαίειν Ἀθηναΐδα* a Diodoro A. P. VI. 346. 4.; nam *βοᾶν* hic idem signi-

ficat quod γοᾶν, v. Iacobs. N. Cr. p. 844. Iam apponam totum Simonidis, quod dicitur, epigramma n. 496.

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελες Ἴστρον
τῆλε, καὶ ἐκ Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν,
μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
ἄγκεα νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος.
νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
ναυτιλίην κενεοὶ τῆδε βοῶσι τάφοι.

Conspicuum est ὁ μέν non habere quo referatur, nec defuncti nomen comparet in hoc carmine, quare Franckius Callin. p. 71 sqq. haec elegiae lugubris fragmentum esse demonstrare conatus est, idque persuasit Schneidewino ad Simonid. fr. p. 89. Plura Simonidis Epigrammata cabidus Elegis lugubribus adscripsisse videtur doctissimus fragmentorum editor, nam Simonidem etiam uni et alteri ex amicis epicedia scripsisse elegiaca nullo testimonio constat; praeterea si ultimum distichon ab eodem profectum statuas, hoc loco comparet certissimum iudicium epigrammatis adverbium τῆδε. Lacunae igitur signa ponenda forent, ut nomen defuncti disticho deperdito contentum fuerit, sed fateor me de prioribus etiam versibus, num recte Simonidi tribuantur, multum dubitare. Invocatio enim rupium et montium ignotarum, quae devoventur, quam maxime a Simonide aliena, unice propria videtur Alexandrini aevi poëtis horumque principi Callimacho, et, ut brevi praecidam, huius epigramma mea sententiâ ita instaurandum est:

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελες Ἴστρον
τῆλε, καὶ ἐν Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν,
μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
ἄγκεα νειφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος,
ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν·
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς· ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

Ne cui autem veterum testimonia temere contemnere et sine ulla reverentia in poëtarum reliquias grassari videar, monendum est saepius in codice idem carmen duobus locis diversorum poëtarum nomini inscribi, v. c. supra cap. 170. Posidippo tributum, inferius Callimacho tribuitur, et quod Simonideo carmini affictum est distichon, nihil esse nisi pannum assutum ut illi species quaedam integritatis conciliaretur, vel variantem lectionem distichi alterius ex diversa recensione ortam. In epigrammate Antipatri IX. 150. 1:

Πλοῦτος Ἀριστείδῃ δάμαλις μία καὶ τριχόμαλλος
ἦν ὄϊς, ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης,

codex alio loco idem Philippo Thessalonicensi tribuens c. 255. haec praebet:

ἠρίθμει πολὺν ὄλβον Ἀριστείδης ὁ πενιχρός,
τὴν ὄϊν ὡς ποίμνην, τὴν βόα δ' ὡς ἀγέλην,

in reliquis distichis nihil varians, nisi quod posteriore loco v. 5. recte pro κεδήσας legitur λυγίσας. In Meleagri Ep. V. 215, quod recurrit XII. 19, pueri nomen in puellae mutatum et vs. 5. illic λείψω φωνὴν προϊέντα, hic λείψω φωνεῦντ' ἐπὶ τύμβῳ scri-

plum est. Stratonis Ep. XII. 242.

πρώην τὴν σαύραν ῥοδοδάκτυλον, Ἄλκιμ', ἔδειξα
νῦν αὐτὴν ἤδη καὶ ῥοδόπηχυν ἔχεις,

in libro XI. 21. ita legitur

πρώην τὴν σαύραν Ἀγάθων ῥοδοδάκτυλον εἶχεν καὶ

Quae in nonnullis diversa leguntur. Epigrammata Dioscoridis V. 53. et 193. tantum correctorum praepostera sollertia temere interpolata sunt, quum pristina forma non distincta fuerint. Aliorum carminum pars hic, pars illic legitur, quas coniungendas esse dudum critici perspexere v. c. in Meleag. Ep. V. 182. et 187.

Callimachi carminis vs. 2. recepi Heringae coniecturam *ἐν Σκυθίῃσι* codex *ἐκ*, quod defendi nequit, nec magis sensui convenit Reiskii correctio *ἐς*, quae Schneidewini assensum ferre potuit.

Callimachus cap. 277.

Τίς ξένος, ὦ ναυηγέ; Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
εὗρεν ἐπ' αἰγιαλοῖσι, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ,
δακρύσας ἐπίκηρον ἑὸν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
ἥσυχος, αἰθυίῃ δ' ἶσα θαλασσοπορεῖ.

Prius distichon pluribus coniecturis tentavit Jacobsius, quas incertissimas esse virum egregium non latuit; Volgerus in editione Callimachi illud ita constituit:

τὸν ξένον, ὦ ναυηγέ, Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
εὗρέ σ' ἐπ' αἰγιαλοῖς.

Boisson. Callim. p. 192. deleto interrogationis signo omnia in unum coniunxit, non offensus voce *τίς* in sententiae limine collocata, nec eo quod ver-

bis τίς ξένος statim nomen Leontichi adiicitur. Corrigendum

τίν ξένος, ὦ ναυηγέ, Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
εὗρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς.

De pronomine τίν a Ionica dialecto non aliena, v. ad Callim. Ep. XII. 148. 3.

Antipater Thessalonicensis cap. 286.

Δύσμορε Νίκανορ, πολιῷ μεμαραμμένε πόντῳ,
κεῖσαι δὴ ξείνῃ γυμνὸς ἐπ' ἠϊόνι,
ἢ σύ γε πρὸς πέτρῃσι· τὰ δ' ὄλβια κεῖνα μέλαθρα
φροῦδα· πάσης ἐλπὶς ὤλετο Τυρίου.
οὐδέ τί σε κτεάνων ἐρρύσατο· φεῦ, ἐλεεινέ,
ὤλεο μοχθήσας ἰχθύσι καὶ πελάγει.

Vs. 1 editur μεμορημένε illud quod in textu dedi ex codice a Paulssenio enotatum, sine dubio a Poetae manu profectum est. Sarciendo versui quarto Planudes scripsit: φροῦδά τε καὶ π., quod Brunckius recepit; Iacobsio magis placet Salmasii correctio: φροῦδ' ἄρα, καὶ π. Initio versus ὦ deesse mihi videtur, deinde scribendum esse:

φροῦδ'· ὦ πάσης ἐλπὶς ὤλεσε Τύρου.

Isidorus Aegeates cap. 293.

Οὐ χεῖμα Νικόφημον, οὐκ ἄστρων δύσις,
ἁλὸς δ' ἄπειρος κύματ' ἐξεκλύσεν,
ἀλλ' ἐν γαλήνῃ, φεῦ τάλας, ἀνηνέμῳ
πλόου πεδηθεὶς ἐφθάρη δίψευς ὕπο.
καὶ τοῦτ' ἀήτεων ἔργον· ὦ πόσον κακὸν
ναύταισιν ἢ πνέοντες, ἢ μεμυκότες.

Mirum est, neminem haesisse in sententia vs. 4. quae mihi certe subabsurda videtur; nam ventos

devovere quod nauta per aliquod tempus *siti laboraverit*, (hoc enim significat φρύττεσθαι δίψει, ut Q. Smyrn. X. 277. ἀργαλέῃ μέγα δίψῃ Αἰθόμενος κραδίην. Ap. Rh. I. 1245. λιμῷ δ' αἰθόμενος. cf. Abresch. Auct. p. 117.) ineptum. Adversatur quoque huic interpretationi totius carminis tenor, quare corrigo

ἐψύγη δίψευς ὕπο.

Hesych. ἀπεψύγη, ἀπεπνευματίσθη, Αἰσχύλος Κερκύονι σατυρικῷ. Tryphiod. 558. ῥιγεδανῶς σὺν παισὶν ἀπεψύχοντο καὶ αὐταί.

Simonides cap. 296.

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπαν Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμε
καὶ πόλεμον λαῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδαμά πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ἅμα·
οἵδε γὰρ ἐν Κύπρῳ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἕλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν Ἀσὶς ὑπ' αὐτῶν
πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

Vs. 1. ἐξ οὗ τ' ex Aristide T. II. p. 209. 17. p. 512. 13. Dind. cuius Scholia quoque T. III. p. 525. 27. hoc Epigramma Simonidi tribuunt, recepi pro codicis lectione ἐξ οὗ γ', qui contra vs 2. Poëtae manum servavit, ut Simonid. VI. 2. 3. ἐν δαΐ φωτῶν, cl. Hom. Il. XX. 359. οὐδέ κ' Ἄρης — τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα. Brunckius post Dorvillium mixtis lectionibus codicis et Aristidis Diodorique: πολίας θνητῶν et πολέας θνητῶν, scripsit: καὶ πόλεμον θνητῶν, cui integrum illud, quod historici

servarunt, praeferrem, ut Hom. Il. IX. 328. δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων. XVIII. 342. πέρθαντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων. XX. 217. Od. IX. 128. XV. 384. XVII. 382. Call. Dian. 20. πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν. Ap. Rh. III. 164 γαῖα φερέσβιος ἄστεά τ' ἀνδρῶν φαίνετο. Gravem contraxit labem ultimum distichon, (in cuius priori versu Cod. Pal. desinit in ἔστενεν, caetera codices Aristidis et Diodori servarunt) inprimis enim inepta est sententia v. 8. ubi *victoria Asiam utraque manu feriisse* dicitur. Corrigendum videtur

μέγα δ' ἔστενεν 'Ασὶς ὑπ' αὐτῶν
πληγαῖς ἀμφοτέραις, χερσικράτει πολέμῳ.

« ingemuit Asia de duabus cladibus ab Atheniensibus inflictis in bello, ubi manuum viribus res agitur." Genitivus πολέμου etiam retineri potest si χερσικράτευς reponatur; similia epitheta in App. Ep. 242. 1. (Simonid. fr. 191. 1.) μνᾶμά τ' ἀλεξάνδρου πολέμου et in A. P. IX. 553. 4.

ἄστε' ἐπιθρώσκων δουρομανὴς πόλεμος.

Adiectivum χερσικράτης alibi non occurrit, sed vir huius nominis memoratur a Choerobosco Can. p. 751. 7.

Lemma huic epigrammati adscriptum: *Σιμωνίδου τοῦ Κείου εἰς τοὺς μετὰ Κίμωνος στρατευσαμένους ἐν Κύπρῳ 'Αθηναίους*, legitur etiam ad c. 258. et 443., quare tria haec carmina ab Simonide abiudicavit Scheidewinus p. 157. et de prioribus non intercedo, sed de postremo, quod in codice ita scriptum est:

Τῶνδε ποτὲ στέρνοισι τανυγλώχινας οἰστοὺς
λοῦσεν φοινίσσᾳ θοῦρος Ἄρης ψακάδι,
ἀντὶ δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα θανόντων
ἄψυχ' ἐμψύχων ἅδε κέκευθε κόνις,

non assentior; in toto enim carmine nullum est indicium, quo fidem lemmatis stabilire possis, maxima contra intercedit dictionis similitudo cum aliis Cei poëtae carminibus, quae ex imitatione orta esse non potest. Ut hic *τανυγλώχινας οἰστοὺς*, sic teste Choerobosco A. B. III. p. 1424. alibi dixit *τριγλώχιν οἰστός*; ad vs. 2. cf. Simonid. VI. 2. *τόξα — Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα*, ad *ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν* vs 3. eiusdem Ep. VII. 301. 3.

πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων
Μηδείων ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ

ad vs. 4. App. Ep. 74. 2.

Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις.

Ante Schneidewinum Schneiderus hoc carmen pro inepti sophistae foetu habendum censuit, Iacobsius tres priores versus Simonidis ingenio non indignos, quartum vero ab versificatore aliquo assutum putavit; Meinekius nuper p. 227. nihil hic bona poëta indignum censet, modo quae corrupta sunt recte emendentur: corrigendum enim esse *ἄψυχ' εὐψύχων*, poëtamque inanimia fortium virorum monumenta dicere ossa mortuorum. Sed antithesin in *ἄψυχ' ἐμψύχων* equidem minime tentandam esse puto, neque *μνημεῖα θανόντων ossa mortuorum* dici posse persuasit Meinekius, exemplum certe quod in hanc rem citavit, ad eum sensum detorqueri non est ne-

cesse. Requiri videtur eadem sententia, quam ita extulit Simonides VII. c. 251. 3.

οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεί σφ' ἀρετὴ καθύπερθεν
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.

et Aeschylus c. 255.

ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος, οἵ ποτε γυίοις
τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

quare scribendum esse coniicio

οὔτι δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μναμεῖα θανόντων
ἄψυχ' ἐμψυχῶντ', ἅδε κέκευθε κόνις.

« Hi bello caesi sunt, memoria tamen fortium virorum, quae mortuis vitam reddit, superstes est neque tumulo condi potuit." ἐμψυχῶντ' dorice pro ἐμψυχοῦντα.

Anonymus c. 298.

Αἰαῖ, τοῦτο κάκιστον, ὅταν κλαίωσι θανόντα
νυμφίον, ἢ νύμφην, ἡνίκα δ' ἀμφοτέρους —
Εὔπολιν ὡς ἀγαθήν τε Λυκαίνιον, ὧν ὑμέναιον
ἔσβεσεν ἐν πρώτῃ νυκτὶ πεσὼν θάλαμος —
οὐκ ἄλλῳ τόδε κῆδος ἰσόῤῥοπον, ᾧ σὺ μὲν υἱὸν
Νῖκι, σὺ δ' ἔκλαυσας, Εὔδικε, θυγατέρα.

Versu quinto codex: ὡς ὁ μὲν υἱόν, quod longe praeferendum Planudis coniecturae, cui rectissime obmovit Meinek. p 232. vix recte dici πένθει τινὰ κλαίειν. Versu ultimo corruptelae suspicionem in epigrammate ab omni tali labe puro, brevis syllaba in pentametri caesura affert, quare Meinekius Θεύδικε aut Κλεύδικε coniecit, quae lenis emendatio; aliud tamen ex codicis lectionibus: ὡς ὁ μὲν υἱὸν Νικία, σὺ δ' ἐκλ. Ε. θ. eruendum esse mihi persua-

sum est; et quum Scaligeri emendatio Νῖκι, si membranarum lectioni vs. 5. adhaeremus, apta non sit, corrigendum videtur

οὐκ ἄλλῳ· τόδε κῆδος ἰσόῤῥοπον, ὡς ὁ μὲν υἱὸν
Νικίας, ἔκλαυσας δ' Εὔδικε, θυγατέρα.

Νικίας bisyllabum est, cf. supra p. 59 sq.

Nicomachus cap. 299.

Ἅδ' ἔσθ' ἅδε Πλάταια· τί τοι λέγω; ἅν ποτε σεισμὸς
ἐλθὼν ἐξαπίνας κάββαλε πανσυδίῃ·
λείφθη δ' αὖ μοῦνον τυτθὸν γένος, οἱ δὲ θανόντες
σᾶμ' ἐρατὰν πάτραν κεῖμεθ' ἐφεσσάμενοι.

De vs. 1. Iacobsius: « *τί τοι λ.* sic explico: quid tibi vis dicam? qua consolatione et allocutione utar?" cui explicationi assentiri non possum, nam interrogatio talis corrigendis tantum prioribus verbis Poëtae inservire potest, ut apud Diog. L. A. P. VII. c. 129.

δή γάρ σε λαβὼν ὁ τύραννος ἐν ὅλμῳ
κόψε· τί ταῦτα λέγω; σῶμα γὰρ οὐχὶ δὲ σέ.

Hoc autem loco primis verbis, in quibus etiam duplex *ἅδε* mire languet, nihil inest quod corrigitur vel corrigi possit, quare haec ita scriberem

ἅδ' ἔσθ' — ἅδε Πλάταια τί τοι λέγω; — ἅν ποτε
σεισμός κτλ.

« *Haec* est illa — quare tandem dico *haec* Plataea? — quae terrae motu quondam diruta est." Simillimus locus Sophoclis Antig. 566 sq. ubi Ismenae de Antigone dicenti: *τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;* respondet Creon: *ἀλλ' ἥδε μέντοι μὴ λέγ', οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι*, nec differt quod de Niobe canit Antipat. Plan. c. 131. 1.

Ταντάλις ὧδε ποτ' ἦδε, δὶς ἑπτὰ τὰ τέκνα τεκοῦσα.

Addaeus c. 305.

Ὁ γριπεὺς Διότιμος, ὁ κύμασιν ὁλκάδα πιστὴν
κἠν χθονὶ τὴν αὐτὴν οἶκον ἔχων πενίης,
νήγρετον ὑπνώσας, τὸν ἀμείλιχον ἵκετο[πρὸς Ἀΐδην]
αὐτερέτης, ἰδίῃ νηῒ κομιζόμενος,
ἣν γὰρ ἔχε ζωῆς παραμύθιον, ἔσχεν ὁ πρέσβυς
καὶ φθίμενος πύματον πυρκαϊῆς ὄφελος.

Quae vs. 3. uncis inclusa leguntur verba, Planudae debentur; in codicis margine adscripta est glossa: *γρ. ἀΐδαν*, quod inserendum inter *τὸν* et *ὑπνώσας*:

νήγρετον ὑπνώσας Ἀΐδην τὸν ἀμείλιχον ἵκτο.

Anonymus cap. 339.

Οὐδὲν ἁμαρτήσας γενόμην παρὰ τῶν με τεκόντων,
γεννηθεὶς δ' ὁ τάλας ἔρχομαι εἰς Ἀΐδην.
ὢ μίξις γονέων θανατηφόρος, ὤμοι ἀνάγκης
ἥ με προσπελάσει τῷ στυγερῷ θανάτῳ.
οὐδὲν ἐὼν γενόμην, πάλιν ἔσσομαι, ὡς πάρος, οὐδέν.
οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος.
λοιπόν μοι τὸ κύπελλον ἀποστίλβωσον, ἑταῖρε,
καὶ λύπης ὀδύνην τὸν Βρόμιον πάρεχε.

Ad vs. 5 sq. confer. Ep. inc. X. 118. 3.

οὐδὲν ἐὼν γενόμην, πάλιν ἔσσομαι ὡς πάρος ἦα,
οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος,
ἀλλ' ἄγε μοι Βάκχοιο φιλήδονον ἔντυε νᾶμα,
τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον.

Vs. 8. Planudes scripsit *καὶ λύπης λήθην*, Brunckius *λήθην ὀδύνης*; cautior Iacobsius coniecit: *καὶ λύπης πανάκην* sive *ἀλκήν* et in Addend. *κάμμι λυτῆρ' ὀδύνης*, in textu relicta codicis lectione, quae

in *κὰς* (vel *κεὶς*) *λύπης ὀδύνην* mutanda videtur, *et da mihi vinum contra tristitiae dolorem*; de hac significatione praepositionis *εἰς* v. Valck. Eur. Phoen. 79.

Anonymus cap. 340.

Νικόπολιν Μαράθωνις ἐθήκατο τῇδ' ἐνὶ πέτρῃ
ὀμβρήσας δακρύοις λάρνακα μαρμαρέην,
ἀλλ' οὐδὲν πλέον ἔσχε· τί γὰρ πλέον ἀνέρι κῆδευς
μούνῳ ὑπὲρ γαίης, οἰχομένης ἀλόχου;

Quum vs. 1. contra perspicuam carminis sententiam mulier Nicopolin sepeliisse dicatur, Scaliger correxit *Μαραθὼν ἐσεθήκατο*, quod Iacobsius recepit ad Del. Ep. p. 293. sed *Νικόπολις* nomen feminae esse locupletissimis licet auctoribus non credo, omnia enim, si recte observavi, nomina in *πολις* desinentia viris propria sunt, *Εὔπολις*, *Σωσίπολις*, *Σώπολις*. Corrigendum igitur

Νικόπολις Μαράθωνιν ἐθήκατο τῇδ' ἐνὶ πέτρῃ.

Versu sequenti male Planudes *ὀμβρήσας* tentavit, cf. Nonn. Dion. II. 82. *ὑψιλόφου δὲ γίγαντος ἐχιδναίησιν ἐθείραις πίδακας ὀμβρήσαντος*. XXXVI. 119. *ὕδασιν ὀμβρήσας χυτὸν αἰθέρα*. v. Lobeck. Soph. Ai. 40. p. 96 sq.

Dioscorides cap. 351.

Οὐ μὰ τόδε φθιμένων σέβας ὅρκιον, αἵδε Λυκάμβεω
αἳ λάχομεν στυγερὴν κληδόνα θυγατέρες,
οὔτε τι παρθενίην ᾐσχύναμεν οὔτε τοκῆας,
οὔτε Πάρον νήσων αἰπυτάτην ἱερῶν.
ἀλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγηλὸν ὄνειδος
φήμην τε στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος.

Vs. 1. non iurant Lycambiades per Plutonis dextram et Proserpinae torum, quae Iacobsii fuit sententia, ex initio sequentis epigrammatis in easdem puellas ducta, sed, quod pronomine demonstrativo satis probatur, per sepulcrum suum, cf. Diodor. c. 700.

ἴστω νυκτὸς ἐμῆς, ἥ μ' ἔκρυφεν, οἰκία ταῦτα
λάϊνα, Κωκυτοῦ τ' ἀμφιγόητον ὕδωρ.

Vs. 6. *ἔφλυσεν* penultima brevi Poëtae non videtur esse relinquendum, nam exemplum huius correptionis ex Archilochi fragmentis citatum a Lobeck. Buttm. Gr. II. p. 318, et ipsum coniectura nititur; hic codex *ἤφλυσεν*, quod in *ἤφυσεν* commutandum arbitror. In Meleagri versibus c. 352. 3.

πολλὰ δ' ὁ πικρὸς
αἰσχρὰ καθ' ἡμετέρης ἔβλυσε παρθενίης
'Αρχίλοχος, ἐπέων δὲ καλὴν φάτιν οὐκ ἐπὶ καλὰ
ἔργα, γυναικεῖον δ' ἔτραπεν ἐς πόλεμον.

corrigo: *ἔβλυσεν 'Αρχίλοχος Παρθενίης*, quo facto tollitur productio brevis syllabae in caesura, in hoc quidem carmine, si Meleagri est, non ferenda.

Philippus cap. 362.

'Ενθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν σορὸς ἥδε κέκευθεν·
'Αετίου χρηστοῦ, ῥήτορος εὐπρεπέος.
ἦλθεν δ' εἰς Ἀΐδαο δέμας, ψυχὴ δ' ἐς Ὄλυμπον
τέρπετ' ἅμα Ζηνὶ καὶ ἄλλοισιν μακάρεσσιν·
ἀθάνατον δὲ οὔτε λόγος ποιεῖν οὔτε θεὸς δύναται.

Epigramma interpolatum esse in codice iam vidit Planudes, et Iacobsius quidem versum quartum, qui succisis incedit poplitibus, eiecit, et v. 5. con-

iecit: *ἀθάνατον δὲ ποιεῖν οὐδὲ θεὸς δύναται.* Graefius in Mem. Acad. Petrop. 1822. T. VIII. p. 386. haec annotavit. « Si pentameter constipandus est, non videtur *λόγος* abesse posse et dixit fortasse Poëta argute: *ἀθάνατον δὲ λόγος ποιεῖν οὔτε θεός.* Non vitae sed famae immortalitatem non deo sed eloquentiae suae debebat hic homo." Hisce molíminibus non opus est, nam postrema verba sponte in suos numeros coeunt ita

ἀθάνατον δὲ

οὔτε λόγος ποιεῖν οὔτε θεὸς δύναται,

quae cum priore disticho, deperdita maiore parte hexametri, Philippo non indigna sunt; his autem intermixtum est peculiare epigramma, quod ita correxerim:

ἤλυθεν εἰς Ἀΐδαο δέμας, ψυχὴ δ᾽ ἐς Ὄλυμπον,

τέρπεται ᾗ ἅμα Ζηνὶ καὶ ἄλλοισιν μακάρεσσιν.

Correptio ante ζ in hoc quidem versificatore nihil habet offensionis, obvia et in Ep. VII. 152. 5. IX. 525. 7. 725. 1. 742. 4. in Syll. Welck. 51. 4. v. Iacobs. ad A. P. V. 177. 10.

Anonymus cap. 363.

Τετμενάνης ὅδε τύμβος ἐϋγλύπτοιο μετάλλου

ἥρωος μεγάλου, νέκυος κατὰ σῶμα καλύπτει

Ζηνοδότου· ψυχὴ δὲ κατ᾽ οὐρανόν, ἧχί περ Ὀρφεύς,

ἧχι Πλάτων, ἱερὸν θεοδέγμονα χῶρον ἐφεῦρεν.

ἱππεὺς μὲν γὰρ ἔην βασιλήϊος ἄλκιμος οὗτος,

κύδιμος, ἀρτιεπής, θεοείκελος· ἐν δ᾽ ἄρα μύθοις

Σωκράτεος μίμημα παρ᾽ Αὐσονίοισιν ἐτύχθη·

παισὶ δὲ καλλείψας πατρώϊον αἴσιον ὄλβον,

ἠμογέρων πάθρῃσι λιπὼν ἀπερείσιον ἄλγος
εὐγενέεσσι φίλοισι καὶ ἄστει καὶ πολιήταις.

Ad vs. 1. adscripta bella sane glossa: τὸ τετμημένος τέτμαν τετμημένος, οὐχὶ δὲ τὴν μητέρα τοῦ κειμένου δηλοῖ ἡ τοῦ ἐπιγράμματος ἔννοια; cuius auctorem de Γεννημένῳ cogitasse suspicatus est Graefius l. c. p. 686, Poëtam scripsisse coniiciens

Τετμημένος ὅδε τύμβος ἐϋγλύπτοισι μετάλλοις

in qua coniectura prae Iacobsii tentaminibus commendabili acquiescere non licet. Si vocabulum illud monstrosum dividas et καλύπτων vs. 2. corrigatur, oritur sententia idonea,

Τέτμηται ἄκρως ὅδε τύμβος ἐϋγλύπτοιο μετάλλου
ἥρωος μεγάλου, νέκυος κατὰ σῶμα καλύπτων.

« Perfectum est hoc sepulcrum magnificum," sed non valde apta in epitaphii initio, quare malueram:

Τέμμ' ἐναγὴς ὅδε τύμβος ἐϋγλύπτοιο μετάλλου
ἥρωος μεγάλου, νέκυος κατὰ σῶμα καλύπτων.

«Sanctum hoc sepulcrum ex bene caelato marmore exstructum servat magnum heroëm, tegens mortuum Zenodotum." Genitivum ἥρωος cum τέμμα consociabam, ut apud Hesiod. Op. 810. ὃς δέ κε τέμνοι ἀταρτηροῖο γενέθλης. Haec ludentem repressit Geelius, scribendum esse τετραμερὴς ὅδε τύμβος me monens. Vs. 10. mentio civium post ἄστει non immerito Brunckium offendit, sed coniectura eius φίλοις ξείνοισί τε nimis audax; Iacobsius aut πολιτευταῖς i. e. decurionibus reponendum, aut πολιήταις in eundem sensum accipiendum esse suspicatur; equidem coniecturam

καὶ ἄστεσι καὶ πολιήταις,

quod nititur Ep. inc. Plan. c. 46.

Νικήταν δορίτολμον ἄναξ, στρατὸς, ἄστεα, δῆμος
στῆσαν ὑπὲρ μεγάλων Μηδοφόνων καμάτων.

i. e. *et aliae urbes et patria*, ut Zenodotus mortuus esse dicatur desideratus ab amicis et aliis urbibus et civibus.

Zonas cap. 365.

Αΐδη ὃς ταύτης καλαμώδεος ὕδατι λίμνης
κωπεύεις νεκύων βᾶριν ἑλῶν ὀδύνης,
τῷ Κινύρου τὴν χεῖρα βατηρίδος ἐκβαίνοντι
κλίμακος ἐκτείνας, δέξο κελαινὲ Χάρων,
πλάζει γὰρ τὸν παῖδα τὰ σάνδαλα, γυμνὰ δὲ θεῖναι
ἴχνια δειμαίνει ψάμμον ἐπ' ἠονίην.

Vs. 2. corruptela pluribus coniecturis ansam dedit, quas collectas vide in Iacobsii notis criticis, qui ipse nihil fere a membranis recedens coniecit: *ἐλῶν ὀδύνης*, verbis sic iunctis: *ἐλῶν* (i. e. *ἐλαύνων*) *βᾶριν ὀδύνης νεκύων*, *cymbam luctu defunctorum refertam et onustam agens*. In his displicet *κωπεύεις* nude positum, a quo *νεκύων βᾶριν* non seiungendum est, et durissima dictio *βᾶρις ὀδύνης νεκύων*, quare multum praeferrem *ἐλεῶν ὀδύνης*, quod non magis a literis recedit. Recepta Salmasii emendatione *ἐμβαίνοντι* haec ita scribo:

Αΐδη ὃς ταύτης καλαμώδεος ὕδατι λίμνης
κωπεύεις νεκύων βᾶριν, ἐλεῶν ὀδύνης,
τῷ Κινύρου τὴν χεῖρα βατηρίδος ἐμβαίνοντι
κλίμακος ἐκτείνας, δέξο κελαινὲ Χάρων.

« Charon, ductus misericordia erga Adonidem, eum

benevole suscipias;" ἐλεῶν ὀδύνης sc. αὐτόν, nisi τὸν Κινύρου praeterea scribendum est; ἐλεεῖν τινά τινος Aristaen. II. 11. Xen. Eph. IV. 6. V. 4. Eunap. V. Proaer. p. 87 (153.) Quum media vocalis metri integritati officere videretur, extrusa est.

Erycius cap. 368.

Ἀτθὶς ἐγώ, κείνη γὰρ ἐμὴ πόλις, ἐκ δέ μ' Ἀθηνῶν
λοιγὸς Ἄρης Ἰταλῶν πρίν ποτ' ἐληΐσατο,
καὶ θέτο Ῥωμαίων πολιήτιδα· νῦν δὲ θανούσης
ὀστέα νησαίη Κύζικος ἠμφίασεν.

Vs. 1. κείνη cum πόλις aut alio substantivo consociari nequit, nam ex Ἀτθίς nomen regionis repetere non licet, quia de Athenis sermo est; corrigendum igitur κείνῃ, i. e. *in Attica*. Constructione simili Soph. El. 269. καὶ παρεστίους σπένδοντα λοιβὰς ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν. Eur. Andr. 652. Crinag. A. P. IX. 430. 1. Geelius neque vulgatam neque κείνῃ aptum censens κλεινή corrigit « *sum enim ex celebri urbe* " quia κλειναὶ Ἀθῆναι frequenter occurrit. Ad ἐμὴ πόλις cf. Eur. Phoen. 154. ὃς ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων. App. Ep. 299. 3. Σαλαμὶς δὲ τεὴ πόλις. A. P. I. 101. 3. εὖτε δὲ πυρσὸς ἔδαπτεν ἐμὴν πόλιν. Oppian. Cyn. II. 127. χέρσον ὁμοῦ καὶ νῆσον ἐμὴν πόλιν ὕδασι χεύων. Call. Ep. XVI. 3. Μήθυμνα τεὴ πόλις. H. Ap. 65. βαθύγειον ἐμὴν πόλιν, quod male Valckenaerius tentavit.

Marcus Argentarius cap. 374.

Δύσμορος ἐκρύφθην πόντῳ νέκυς, ὃν παρὰ κῦμα
ἔκλαυσεν μήτηρ μυρία Λυσιδίκη,
ψεύστην αὐγάζουσα κενὸν τάφον, ἀλλά με δαίμων

ἄκνοον αἰθυίαις θῆκεν ὁμοῤῥόθιον,
Πυνταγόρην· ἔσχον δὲ κατ' Αἰγαίην ἅλα πάχνην
πρωμινοσύχους στέλλων ἐκ Βορέω νεφέλας.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ναύτην ἔλιπον δρόμον, ἀλλ' ἀπὸ νηὸς
ἄλλην πὰρ φθιμένοις εἰσανέβην ἄκατον.

Vs. 8. necessario εἰσανέβην corrigendum est; πότμον ἔσχον, mortuus sum, ut Pind. Py. XI. 56. μέλανα δ' ἂν ἐσχατιὰν καλλίονα θανάτου σχήσει, et in Ep. A. P. III. 15, 1.

Οὐκέτι Προίτου παιδὸς ὅδ' ἔσχεθε Βελλεροφόντης
τοῦδ' ἐκ τοῦ παιδὸς, πειρόμενος θάνατον,
Γλαύκου.

in quo loco nullo iure Iacobsii coniecturas veras esse dixi supra p. 14. nam sensus vulgatae inest idoneus « Bellerophontes a Megapenthe non interfectus est, quod ei opem tulit Glaucus filius." Iacobsio obsecutus quum illa scriberem, θάνατον σχέθειν male interpretatus eram « caedem cohibere; " caetera autem quae ibi conieci, etiamnunc tueor.

Philippus Thessalonicensis cap. 282.

Ἠπείρῳ μ' ἀποδοῦσα νέκυν, τρηχεῖα θάλασσα,
σύρεις καὶ τέφρης λοιπὸν ἔτι σκύβαλον,
κἠν Ἀΐδῃ ναυηγὸς ἐγὼ μόνος; οὐδ' ἐπὶ χέρσου
εἰρήνην ἕξω φρικαλέης σπιλάδος.
ἢ τύμβευε κενοῦσα καθ' ὕδατος, ἢ παραδοῦσα
γαίῃ, τὸν κείνης μηκέτι κλέπτε νέκυν.

Corruptum est vs. 5. κενοῦσα, quod nullo modo sententiae accommodari potest, quare corrigendum

ἢ τύμβευε κανοῦσα καθ' ὕδατος.

« Tu, a quo inlesicatus sum, obrue me aqua." Brunckius κρατῆρι scripsit.

Marcus Argentarius c. 384.

Ἡ Βρόμιον στέρξασα πολὺ πλέον ἢ τροφὸς Ἰνὼ,
ἡ λάλος ἀμπελίνῳ γρηῢς Ἀριστομάχη,
ἠνίκα τὴν ἱερὴν ὑπέδυ χθόνα, πᾶν τ' ἐμαράνθη
τεῦχμα πυρὸς κυλίκων πλεῖστον ἐπαυρομένη,
εἶπε τάδ', ὦ Μινυαῖ, πάλαι, φέρε, κάλπιν ἐλαφρήν,
οἴσω κυάνεον τοῦ Ἀχέροντος ὕδωρ·
καλὴν παρθένιον γὰρ ἀπώλεσα· τοῦτο δ' ἔλεξε,
ψεῦδος, ἵν' αἰγύξῃ κὴν φθιμένοισι πίθον.

Ita Iacobsius edidit ex coniectura vs. 5. ubi in membranis legitur εἶπε τάδε Μίνωϊ πάλαι φέρε κ. ἐ., nec caret probabilitate haec emendatio; melior tamen mihi videtur correctio, ut lenior certe est,

εἶπε τάδε Μίνωϊ, πάλιν φέρε κάλπιν ἐλαφρήν.

quod eundem praestat sensum: ad πάλιν cf. Alcman Schol. Ven. II. I. 222. Sapph. fr. 8. Call. Iov. 61. 66. Syllaba brevis ante liquidam producitur, quod quare tollendum sit idoneam causam non video, cf. c. 31. 3. 425. 7. Iacobs. ad c. 250. 2. Vs. 7. Meineckeri coniecturam παρθένιον pro codicis lectione παρθενίην receperunt Brunckius et Iacobsius sponsum interpretati, quae significatio non videtur exemplis firmari posse. Ad vs. 3. confer Gregor. VIII. 164. 3. ἐνθάδε τὴν ἱερὴν ὑπέδυς χθόνα.

Lollius Bassus cap. 326.

Ἠδ' ἐγὼ ἡ τοσάκις Νιόβη λίθος, ὁσσάκι μήτηρ
δύσμορος, ἡ μαστῶν . . . . . ἔπηξα γάλα,
. . . .

Αἰδέω πολὺς ὄλβος ἐμῆς ὠδῖνος ἀριθμοὺς
ἢ τεκον· ὦ μεγάλης λείψανα πυρκαΐης.

Vs. 2. Brunckius dedit *θερμὸν ἔτηξα γάλα* partim ex Salmasii partim ex Reiskii coniectura; illud certum est *ἔπηξα* ferri omnino non posse, quum *γάλα πῆξαι* significet *lac condensare*, v. Hom. Il. V. 902. Nonn. Dion. XXIX. 57., Poëtae tamen manum iis non restitutam esse dubio caret. Versu tertio *ἀριθμός* in duobus apographis repertum suscepit Brunckius et sic codex, Paulssenio testante, a prima manu, cui *ἀριθμοὺς* superscripsit corrector; vs. 4. pro *ἢ τέκον* Iacobsius coniecit: *ὦ τέκν'*, *ὦ μ. κτλ.* Equidem locum satis sanum esse arbitror, modo *ἀριθμόν* scribatur.

Αἰδέω πολὺς ὄλβος ἐμῆς ὠδῖνος, ἀριθμὸν
ἢ τέκον, ὦ μεγάλης λείψανα πυρκαΐης.

„Magna illa copia uteri mei, quae tantum numerum peperi, nunc Plutonis est." Pronomen *ἣ* referendum ad *ἐμῆς*, ut apud Eur. Phoen. 378. *σὴ πίστις, ἥ μ' εἰσήγαγες.* Cic. Fam. I. 9. 18. „illud quidem certe nostrum est consilium iure laudandum, qui noluerim" VII. 18. 2. „iam ista tua culpa est, qui verecundiam tecum extuleris;" *ἀριθμός* hic neque *copiam* neque *paucitatem* significat, sed *res nihili*, eodem sensu quo Latinorum *numerus*. Sensus ergo „numerum tantum peperi, neque *τέκνων ὠνήμην*." *ὄλβος* iungendum cum *Αἰδέω* et ad genitivum *ὠδῖνος* repetendum, cl. A. P. VIII. 162. 2. *μεγάλης νηδύος ὄλβον ὅλον.*

Diocles Carystius cap. 193.

Μή με κόνι κρύψητε — τί γάρ; πάλι, μηδ' ἐπὶ ταύτας
ᾐόνας· οὐκ ὀνότην γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.
μαίνετ' ἔτ' εἴς με θάλασσα καὶ ἐν χέρσοισί με δειλὸν
εὑρίσκει ῥαχίαις, οἶδέ με κὴν Ἀΐδῃ.
χέρσον ἐπεκβαίνειν εἴ μευ χάριν ὕδατι θυμὸς
ἀρκεῦμαι σταθερῇ μίμνεμεν ὡς ἄταφος.

Vs. 1. necessaria videtur Brunckii coniectura ταύτης ᾐόνος, nam quod Iacobsius obmovit ἐπί etiam recte accusativo iungi posse, ad hunc locum nihil facit, quum ordo verborum sit: μηδ' ἐπιτίθετε ἐμοὶ οὐκ ὀνότην γαῖαν ταύτης ᾐόνος: τιθέναι τινὶ γαῖαν vero pro *terra aliquem tegere*, non recte dicitur. Vs. 3. scripsi μαίνετ' ἔτ' εἴς με, codex μαίνετε δ' εἴς με, quod Brunckius in μαίνεται mutavit, repetitum nuper ab Meinekio p. 194. Iacobsius μαίνετ' ἴδ' εἰς edidit. Versum quartum Huschkius ita corrigere voluit: εὑρίσκειν ῥαχίαις οἶδε καὶ εἰν Ἀΐδῃ, Meinekius praeterea vs. 3.

καὶ ἐν χέρσοισί τε δειλὸν
εὑρίσκειν ῥαχίαις οἶδέ με κὴν Ἀΐδῃ.

Vulgatam nobis tueri liceat cl. Theaetet. Ep. VII. 444. 7.

ἀτὰρ τὸν ἕκαστον ἐκείνων
οἶδε καὶ ἐν τέφρῃ ῥηϊδίως Ἀΐδης.

Vs. 5. correxerunt Schneiderus ad Oppian. Hal. IV. 134. et Iacobsius, cuius emendationem vs. 6. ἀρκεῦμαι pro πάρκειμαι cum Meinekio veram habeo, dubitans tamen de significatione quam voci σταθερή Iacobsius tribuit; ad ὡς ἄταφος cf. Philipp. IV. 2. 4. τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴκελον στεφάνοις. Incert.

VII. 352. 2. *παρθένοι ὡς ἔτυμον καὶ ὑπὸ χθονί.* App. Ep. 166. 3. *ᾧ φθόνος ὡς ἄδικός τις ἀπέσβεσεν ἀρχόμενον φῶς*, ubi editur *ὥς*.

Dioscorides cap. 407.

Ἥδιστον φιλέουσι νέοις προσανάκλιμ' ἐρώτων
Σαπφὼ, σὺν Μούσαις ἦ ῥά σε Πιερίη,
ἢ Ἑλικὼν εὔκισσος, ἴσα πνείουσαν ἐκείναις
κοσμεῖ, τὴν Ἐρέσῳ Μοῦσαν ἐν Αἰολίδι·
ἢ καὶ Ὑμὴν Ὑμέναιος ἔχων εὐφεγγέα πεύκην
σύν σοὶ νυμφιδίων ἵσταθ' ὑπὲρ θαλάμων.
ἢ Κινύρεω νέον ἔρνος ὀδυρομένῃ Ἀφροδίτῃ
σύνθρηνος, μακάρων ἱερὸν ἄλσος ὁρῇς.
πάντῃ, πότνια, χαῖρε· θεοῖς ἴσας γὰρ ἀοιδὰς
ἀθανάτας ἔχομεν νῦν ἔτι θυγατέρας.

Vs. 2. recte repudiavit Meinekius p. 163. coniecturam Schaeferi *ἦ ῥα*, quod tantum in exordio enuntiati secundarii poni solet; *ἦ ῥα* autem in limine sententiae collocari non necesse, v. Heindorf. Plat. T. IV. p. 390. ad Soph. p. 248. e. *ὡς ἀληθῶς κίνησιν καὶ ζωὴν καὶ ψυχὴν καὶ φρόνησιν ἦ ῥᾳδίως πεισθησόμεθα τῷ παντελῶς ὄντι μὴ παρεῖναι.* Bion. Id. V. 14.

λαθόμεθ' ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνητοὶ γενόμεσθα.

In Antipatri Ep. A. P. IX. 10. 5. interpunctio in hunc modum mutanda est:

πλοχμοῖς δ' εἱλιχθεὶς πέσεν εἰς ἅλα· δύσμορος ἦ ῥα
ἄμφω καὶ θήρης ἤμβροτε καὶ βιότου.

et in eiusdem Epigr. ib. c. 417.

Θηρευτὴν Λάμπωνα, Μίδου κύνα, δίψα κατέκτα
καίπερ ὑπὲρ ψυχῆς πολλὰ πονησάμενον.
ποσσὶ γὰρ ὤρυσσεν νοτερὸν πέδον, ἀλλὰ τὸ νωθὲς

πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ,
πίπτε δ' ἀπαυδήσας· αἱ δ' ἔβλυσαν παρὰ Νύμφαι,
Λάμπωνι κταμένων μῆνιν ἔθεσθ' ἐλάφων.

Vs. 5. corrigendum videtur

αἳ δ' ἐβλύσατ', ἦ ἄρα, Νύμφαι.

quorum partem Brunckio debemus, qui scripsit: εἶτ' ἔβλυσεν· ἦ ἄρα; Iacobsius: ἦ δ' ἔβλυσεν praetulit. In Dioscoridis epigrammatis vs. 8 et 9. non una tantum adest offensionis causa, defectus pronominis σάς, sed et productio vitiosa primae syllabae adiectivi ἴσας in thesi locum vitiatum esse monstrat. Productionem illam nemo defendet unico exemplo Chaeremonis c. 721. 1.

τοῖς Ἄργει Σπάρτῃ τ' ἶσαι χέρες.

nam ita ex Schaeferi infelici coniectura edidit Iacobsius, qui iustum pretium statuere noluit suae emendationi ad Anth. II. p. 174. prolatae

τοῖς Ἄργει Σπαρτῆθεν ἴσαι χέρες

quod quam vere repertum sit docet vel illud quod Meinekius eandem proposuit p. 206. In Dioscoridis igitur versu recte Reiskius scripsisse videtur

θεοῖς ἴσα σὰς γὰρ ἀοιδὰς
ἀθανάτας ἔχομεν νῦν ἔτι θυγατέρας.

quamquam concursus literae sibilantis aures non mediocriter offendat. Qui eandem coniecturam probavit Meinekius p. 164. hanc interpretationem adiecit: σὰς γὰρ θυγατέρας, ἀοιδὰς, νῦν ἔτι ἔχομεν θεοῖς ἴσα ἀθανάτας, sed illud profecto mirandum non erat Sapphus carmina Dioscoridis aetate superstitia fuisse, quare corrigo

θεοῖς ἴσα σὰς γὰρ ἀοιδὰς
ἀθανάτας ἄγομεν νῦν ἔτι θυγατέρας.

« vel nunc carmina tua immortalia honore eodem quo deos prosequimur." cf. Epigr. in Welck. Syll. n. 218. p. 273.

τοὺς μὲν ἑταίρους ἦγεν ἴσον μακάρεσσι θεοῖσι.

Leonidas cap. 408.

Ἀτρέμα τὸν τύμβον παραμείβετε, μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ
πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον,
ἄρτι γὰρ Ἱππώνακτος ὁ καὶ τοκέων καταβαΰξας
ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.
ἀλλὰ προμηθήσασθε· τὰ γὰρ πεπυρωμένα κείνου
ῥήματα πημαίνειν οἶδε καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

Vs. 3. Ex Brunckii coniectura legitur καταβαΰξας, codex τοκέων ελαβαΰξας, quod in ὁ καὶ τοκέ' αἰνὰ βαΰξας mutat Meinekius p. 185, propter suspectam bisyllabam verbi βαΰζω formam, quae in Leonida certe non ferenda est. Heraclides Clazomenius ὁ βαῦς καλούμενος i. e. *latrans*, memoratur ab Hesychio v. Κλαζομένιος, sed βαῦς scribendum potius secundum Arcad. p. 7. 35. βαΰζω editum est etiam in Ioh. Al. p. 32, 23., sed Leonidas fortasse scripsit

ὁ καὶ τοκέων ῥα βαΰξας

de quo genitivo cf. Diotim. V. 106. 1. γραῖα, φίλη θρέπτειρα, τί μου προσιόντος ὑλακτεῖς;

Antipater Thessalonicensis cap. 413.

Οὐχὶ βαθυστόλμων Ἱππαρχία ἔργα γυναικῶν
τῶν δὲ Κυνῶν ἑλόμαν ῥωμαλέον βίοτον·
οὐδέ μοι ἀμπεχόναι περονήτιδες, οὐ βαθύπελμος

εὐμαρὶς, οὐ λιπόων εὖαδε κεκρύφαλος,
οὐλὰς δὲ σκήπωνι συνέμπορος, ἅ τε συνῳδὸς
δίπλαξ, καὶ κοίτας βλῆμα χαμαιλεχέος.
ἄμμι δὲ Μαιναλίας κάῤῥων ἄμι Ἀταλάντας
τόσσον, ὅσον σοφία κρέσσον ὀριδρομίας.

Vs. 5. emendavi codicis lectionem οὖδας, v. supra p. 81.; ex Toupii coniectura vulgo legitur θυλάς. Vs. 7. coniecturam Planudae κάῤῥων βίος Brunckius recepit, Iacobsius coniecit: κάῤῥον λῆμ' ἦν Ἀταλάντας. Equidem litera μ inserta scriberem

ἄμμι δὲ Μαιναλίας κάῤῥω μναμεῖ' Ἀταλάντας
τόσσον, ὅσον σοφία κρέσσον ὀριδρομίας.

Hipparchia famam, quam de se inter homines reliquit, longe Atalantes famae praestare dicit. Diphthongus ει et simplex vocalis non distinguuntur, contractam formam κάῤῥω tuetur Ep. XII. 57. 5.

ἦ τάχα τοὔνομ' ἔχει ταυτὸν μόνον, ἔργα δὲ κρέσσω,

quod falso tentatum est.

Meleager cap. 417.

Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος, πάτρα δέ με τεκνοῖ
Ἀτθὶς ἐν Ἀσσυρίοις ναιόμενα Γαδάροις,
Εὐκράτεω δ' ἔβλαστον ὁ σὺν Μούσαις Μελέαγρος
πρῶτα Μενιππείοις συντροχάσας χάρισιν.
εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένε, πατρίδα κόσμον
ναίομεν· ἓν θνατοὺς πάντας ἔτικτε Χάος.
πουλυετὴς δ' ἐχάραξα τάδ' ἐν δέλτοισι πρὸ τύμβου·
γήρως γὰρ γείτων ἐγγύθεν Ἀΐδεω.
ἀλλά με τὸν λάλιον καὶ πρεσβύτην προτιειπὼν
χαίρειν, εἰς γῆρας καὐτὸς ἵκοιο λάλον.

Vs. 2. pro Γαδάροις scribendum videtur Γάδαρα,

sensus enim « Gadara, urbs Attica in Syria sita patria mea." Vs. 4. codex *μεν ἱππείοις*, quod in *Μενιππείαις* ab Holstenio mutatum est, sed masculinam terminationem iniuria tentatam censeo, quare *Μενιππείοις* reduxi: sic *Μελητείοις χάρισιν* c. 418. 6. *Ἀχιλλείοις Φαρσαλίσι πώλοις*. VII. 2. 7. *Διοδωρείου σοφίης* VI. 348. 2. Distichon quartum quamvis languidum non recte tentavisse videtur Planudes, scripto: *γῆρας γὰρ γεῖτον κἀγγύθεν Ἀΐδεω*, explicat enim Boëta verba *πρὸ τύμβου* « haec scripsi longaevus iamiamque moriturus, senectuti enim vicino quotidie mors exspectanda," *πολιοῦ γήραος ἀγχίθυρος* simili sensu Leonidas infra c. 726. 4.

Vs. 9. ex coniectura scripsi *προτιειπών* pro codicis lectione *προσειπών*, cf. Xen. Hell. IV. I. 31. *ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπαν*. Eupolis fr. inc. 21. *πρῶτος γὰρ ἡμᾶς, ὦ Κλέων, χαίρειν προσεῖπας πολλὰ λυπῶν τὴν πόλιν*. Peerlkampius in Bibl. Cr. Nov. IV. p. 49 sq. coniecit *πάρος εἰπών*, in quo adverbium otiosum esse videtur.

Meleager cap. 418.

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα
ἠνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένα με Τύρος.
εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβαν, ἁ καὶ Διὰ θρεψαμένα Κῶς
κἀμὲ θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτρόφει.
Μοῦσαι δ' εἰν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
παῖδα Μελητείοις ἠγλάϊσαν χάρισιν.

Vs. 2. codex *δεξαμένη*, quod iam Brunckius mutavit, vs. 3. *ἔβην*, etiam *ἡ* quod vs. 3. ex Reiskii coniectura a Iacobsio insertum est, Doricae diale-

eto accómmodavi. Vs. 6. Holstenius pro *Μιλητείοις* coniecit *Μενιππείοις* ex superioris epigrammatis vs. 4. idque probarunt Brunckius et Iacobsius, quibus adversatur Lennep. T. V. p. 237. Meleagrum hic Homericas gratias significasse statuens. Hoc alios quoque interpretes non latuerat, sed non intelligitur quo iure Meleager iactare possit se maiestatem epici carminis aemulatum esse. Nihilominus *Μιλητείοις* sanissimum est, quod epitheton explices ex Arist. Ran. 1301.

οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων
σκολίων Μελήτου, Καρικῶν αὐλημάτων.

et Epicratis versibus apud Athen. XIII. p. 605. e.

τἀρωτίκ' ἐκμεμάθηκα ταῦτα παντελῶς
Σαπφοῦς, Μελήτου, Κλεομένους, Λαμυνθίου.

Antipater Sidonius cap. 423.

Τὰν μὲν ἀεὶ πολύμυθον, ἀεὶ λάλον, ὦ ξένε, κίσσα
φάσει, τὰν δὲ μέθας σύντροφον ἅδε κύλιξ·
τὰν Κρῆσσαν δὲ τὰ τόξα, τὰ δ' εἴρια τὰν φιλοεργὸν,
ἄνθεμα δ' αὖ μίτρας τὰν πολιοκρόταφον.
τοιάνδε σταλουργὸς ὅδ' ἔκρυφε Βιττίδα τύμβος
τιμεΛαχραντον νυμφιδίαν ἄλοχον. κτλ.

Ultimum distichon Meinekius p. 210 sq. in hunc modum refingere voluit

τοιάνδε σταλουργοῦ ὅδ' ἔκρυβε Βιττίδα τύμβος
Τιμόλα ἄχραντον νυμφιδίαν ἄλοχον.

Latuit virum doctissimum certa emendatio Graefii Memor. Acad. Petrop. T. VIII. p. 644.

τοιάνδε σταλοῦχος ὅδ' ἔκρυφε Βιττίδα τύμβος
ΤιμέΑ ἄχραντον νυμφιδίαν ἄλοχον.

Etiam Iacobsius σταλοῦχος coniecerat, sed postea repudiavisse videtur. Meinekium praeterea sine necessitate ἔκρυβε coniecisse patet ex disputatione Lobeckii ad Phryn. p. 318. ad Soph. Ai. p. 449. cf. Diodor. VII. 700. 1.

Antipater Sidonius cap. 424.

Μαστεύω τίς εὐαγὴς ἐπὶ σταλίτιδι πέτρᾳ
Λυσιδίκα, γλυπτὸν τόνδ' ἐχάραξε νόον·
ἀνία γὰρ καὶ κημὸς, ὅ τ' εὐόρνιθι Τανάγρᾳ
οἰωνὸς βλαστὼν, θοῦρος ἐγερσιμάχας,
οὐχ ἅδεν οὐδ' ἐπέοικεν ὑπωροφίαισι γυναιξὶν,
ἀλλὰ τά τ' ἠλακάτας ἔργα, τά θ' ἱστοπόδων. κτλ.

Vs. 1. legitur σταλήτιδι et vs. 4. βλαστῶν, utrumque vitium correxit Lobeckius, hoc ad Soph. Ai. 760. illud ad Buttm. Gr. T. II. p. 430. Pro corruptis verbis τίς εὐαγὴς, quae et metro et sententiae officiunt, Brunckius scripsit: τί τεᾷ τις ἐπὶ σ. π. Iacobsius: τί σευ ἀκμή, eâdemque sententiâ Graefius l. c. p. 637. μαστεύω τί γλυφὶς σεῦ ἐπί κτλ. Meinekio p. 211. sententia requirere videtur: μαστεύω τί σεῦ εὖνις, *maritus tuus*, εὖνις de viro etiam dici Etymologi testimonio demonstrans, praeterea si quis mariti nomen additum requirat, paratam esse coniecturam Λυσί, Δίκων γλυπτόν. Omnes hae coniecturae, sat scio, non prolatae essent, si earum auctores cognitam habuissent palmariam Boschii emendationem T. V. p. 212.

μαστεύω τί σευ Ἆγις ἐπὶ σταλίτιδι πέτρᾳ.

qua omnis difficultas lenissime tollitur.

Meleager cap. 428.

Epigramma conscriptum in Antipatrum Sidonium, cuius sepulcro insculptus erat gallus gallinaceus sceptrum palmamque (νίκας κλάδον vs. 3.) tenens, et ἀστράγαλος προπεσών, de quo vs. 17.

θνάσκειν δὲ πεσόντα
οἰνοβρεχῆ προπετὴς ἐννέπει ἀστράγαλος.

De prioribus coniecturas periclitatur Meleager vs. 9 sq.

ἀλλὰ συ κεύθεις
ἀθλοφόρον, νίκαν ποσσὶν ἀειράμενον.
οὐ ψαύω καὶ τᾷδε· τί γὰρ ταχὺς εἴκελος ἀνὴρ
ἀστραγάλῳ; νῦν δὴ τὦτρεκὲς ἐφρασάμαν.
φοίνιξ μὲν νίκαν ἐνέπει, πάτραν τε μεγαυχῆ
ματέρα Φοινίκων, τὰν πολύπαιδα Τύρον.

Ad vs. 10. cf. Hom. Il. IX. 124. ἵππους ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. In vs. 13. codicis lectionem repraesentavi, quam ineptam esse recte Reiskius monuit, corrigens: φοίνιξ οὐ νίκαν ἐνέπει, πάτραν δὲ μεγαυχῆ, quod receperunt Brunckius et Iacobsius, sed post superiora verba νῦν δὴ τὦτρεκὲς ἐφρασάμαν equidem continuo mentionem Phoeniciae hic requiro, quare malim

φοίνιξ Φοινίκαν ἐνέπει, πάτραν τε μεγαυχῆ
ματέρα Φοινίκων, τὰν πολύπαιδα Τύρον.

Ultimum distichon si Antipatro interlocutori tribuatur, codicis lectio vs. 20. servari potest

β. καὶ δὴ σύμβολα ταῦτα, τὸ δ' οὔνομα πέτρος ἀείδει
Ἀντίπατρον, προγόνων φύντα μ' ἐρισθενέων.

Anonymus cap. 431.

Οἵδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις

'Ιναχίδαις Θυρέαν ἀμφὶ μαχεσσάμενοι,
αὐχένας οὐ στρέψαντες, ὅπα ποδὸς ἴχνια πρᾶτον
ἁρμόσαμεν, ταύτα καὶ λίπομεν βιοτάν.
ἄρσενι δ' Ὀθρυάδαο φόνῳ κεκαλυμμένον ὅπλον
καρύσσει· Θυρέα, 'Ζεῦ, Λακεδαιμονίων·
αἱ δέ τις 'Αργείων ἔφυγεν μόρον, ἧς ἀπ' 'Αδράστου·
Σπάρτᾳ δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

Vs. 1. vehementer miratur Meinekius p. 233. neminem haesisse in *συναρίθμοις*, quod h. l. plane absonum sit et sensu cassum; scribendum esse haud dubie *τοῖς ἰσαρίθμοις*. Non assentior, nam *συνηρίθμοις* idem significat, cf. Apollonid. VII. 389. 2.

ἀλλ' ὁ Ποσειδίππου πάντας ἔθαψε δόμος
τέσσαρας, οὓς 'Αΐδαο συνήριθμον ἥρπασεν ἦμαρ,

quod recte interpretatus est Iacobsius « quatuor dies quatuor filiis mortem attulerunt." Sed adiectivum hoc Simonides, cui nonnulli hoc carmen tribuerunt (lemma: *ἄδηλον, οἱ δὲ Σιμωνίδου*) sine dubio ignoravit. Vs. 3. codex: *ὅπα ποδὸς ἴχνος ἃ πρᾶταν.*, unde *ποδὸς ἴχνια πρᾶτον* Planudes scripsit, ab editoribus receptum, sed pluralis *ἴχνια* propter *ποδός* ferri non posse videtur; corrigo igitur

ὅπα πρᾶτον ποδὸς ἴχνος.

Vs. 5. pro *κεκαλυμμένον* Schneidewin. Simon. p. 223. *πεπαλυμμένον* coniecit, Meinekius *πεπαλαγμένον*, quae coniecturae difficultatem non tollunt; requiritur enim verbum quo significetur *Θυρέα Λακεδαιμονίων* vel simile quid sanguine clypeo *inscriptum* esse, in quam sententiam fuit qui *γεγλυμμένον* reponeret, quo lenius esset *κεκολαμμένον*, sed

utrumque de sanguine dici non potest. Si autem Poëta tantum significat clypeum Othryadis sanguine *illitum* esse, non video qua de causa *κεκαλυμμένον* mutandum sit.

Leonidas Tarentinus cap. 440.

Ἠρίον, οἷον νυκτὶ καταφθιμένοιο καλύπτεις,
ὀστέον, οἵην, γαῖ', ἀμφέχανες κεφαλὴν
πολλὸν μὲν ξανθαῖσιν ἀρεσκομένου Χαρίτεσσιν,
πολλοῦ δ' ἐν μνήμῃ πᾶσιν Ἀριστοκράτευς·
ᾔδει Ἀριστοκράτης καὶ μείλιχα δημολογῆσαι,
κἰθῦναι κεινὴν εὐκυλίκην λαλιήν.
ᾔδει καὶ ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι προσηνέα
ἔρδειν· γαῖ' ἐρατή, τοῖον ἔχεις φθίμενον.

Vs. 6. Codex *ἰθὺν ἐκείνην* quod in *ἰθῦναι κοινήν* mutavit Planudes, inserto disticho quod in membranis Palatinis non legitur

στρεβλὴν οὐκ ὀφρὺν ἐσθλὸς ἐφελκόμενος·
ᾔδει καὶ Βάκχοιο παρὰ κρητῆρος ἄδηριν
ἰθῦναι κοινὴν εὐκυλίκην λαλίην.

quod a Planude fictum esse rectissime statuit Salmasius, quare hos versus eieci et copula addita *κἰθῦναι* scripsi, item *κεινήν* pro *κείνην*, i. e. *κενεήν*, quod epitheton loquelae inter pocula aptissimum. In eundem Aristocratem conscriptum videtur eiusdem Leonidae Epigramma infra cap. 648.

Ἐσθλὸς Ἀριστοκράτης, ὅτ' ἀπέπλεεν εἰς Ἀχέροντα,
εἶπ' ὀλιγοχρονίης ἁψάμενος κεφαλῆς·
« παίδων τις μνήσαιτο, καὶ ἑδνώσαιτο γυναῖκα,
εἰ καί μιν δάκνοι δυσβίοτος πενίη·
ζωὴν στυλώσαιτο· κακὸς δ' ἄστυλος ἰδέσθαι

οἶκος· ὁ δ' αὖ λῷστος τἀνέρος ἐσχαρεὼν
εὐκίων φαίνοιτο, καὶ ἐν πολυκαέϊ ὄγκῳ
ἐνστῇ, αὐγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον."
ᾔδει Ἀριστοκράτης τὸ κρήγυον· ἀλλὰ γυναικῶν,
ὤνθρωπ', ἤχθαιρεν τὴν ἀλιτοφροσύνην.

In huius Ep. vs. 3. παίδων est genitivus quem vulgo omisso ἕνεκα explicant, ut in Leonid. Ep. VII. 198. 7.

τοῦτο δ' ἐφ' ἡμῖν
τὠλίγον ὤρθωσεν σῆμα πολυστροφίης,

i. e. propter varias cantus modulationes. Nostri loci sensus « liberorum tantum causa uxor ducenda est." Corruptos esse versus sequentes monstrat vel hiatus in thesi vs. 8. sed corrigendi ratio a Meinekio proposita p. 125 sq. minime probanda videtur, nam si sententia, ut viro doctissimo visum, ita procedere debeat: « ducenda uxor et genus liberorum progenie fulciendum; sordet domus nullis columnis fulcita; contra vel splendidissimus focus, etiamsi lignis abundet, obscurus manet, si titionem occultat, i. e. nisi ignis in eo luceat, quod familiae et domesticae vitae indicium," nullus locus est adverbio αὖ, quum posteriora uberius explicent sententiam priorem, sordere domum liberis orbatam. Accedit quod audacissima tantum ratione hanc sententiam verbis inferre potuerit Meinekius totum locum ita corrigens:

ὁ δ' αὖ λῷστός γ' ἀνέρος ἐσχαρεὼν
σύσκιος ὢν φαίνοιτο, καὶ εἰ πολυκαέϊ ὄγκῳ
ἐνστῇ, λυγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον.

Mihi Aristocrates alio modo ratiocinari videtur » Uxor ducenda est liberorum causa, et genus liberorum progenie fulciendum; domus liberis orbata sordet; contra vel pauperrimi hominis focus lignis abundare et columnis bene fulcitus esse videretur, si soboles foco adstet." Corrigo autem

ὁ δ' οὐ λῷστος τἀνέρος ἐσχαρεὼν
εὐκίων φαίνοιτο καὶ ἐν πολυκαέϊ ὄγκῳ
ἐνστῆν', αὐγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον.

οὐ λῷστος figura notissima dictum pro *ὁ κάκιστος*, cf. c. 654. 3. quamvis et *ὁ δ' αὖ λοῖσθος* in eundem sensum corrigi possit; nihil praeterea mutavi, uno tantum apice addito in *ἐνστῆι*, cf. *σωθῆν'* Nicarch. XI. 331. 2. Hiatus in thesi remanet adhuc in Antipatri Ep. A. P. IX. 268. 4.

Κρῆσσα κύων ἐλάφοιο κατ' ἴχνιον ἔδραμε Γοργὼ
ἔγκυος, ἀμφοτέρην Ἄρτεμιν εὐξαμένη·
τίκτε δ' ἀποκτείνουσα· θοὴ δ' ἐπένευσεν Ἐλευθὼ
ἄμφω, εὐαγρίης δῶρα καὶ εὐτοκίης.

ubi corrigendum: *ἄμφω, κεὐαγρίης*, cl. eiusdem Ep. IX. 10. 6.

ἄμφω καὶ θήρης ἤμβροτε καὶ βιότου.

Aristo cap. 457.

Ἀμπελὶς ἡ φιλάκρητος ἐπὶ σκήπωνος ὁδηγοῦ
ἤδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,
λαθριδίη Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἀπὸ ληνοῦ
πῶμα γλυκὺ κλοπέειν πλησαμένη κύλικα·
πρὶν δ' ἀρύσαι μογερὰν ἔκαμεν χέρα, γραῦς δὲ παλαιὴ,
ὡς ναῦς ὑποβρύχιος ζωρὸν ἔδυ πέλαγος.
Εὐτέρπη δ' ἐπὶ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο πῶμα

λάϊνον, οἰνηρῶν γείτονα θειλοπέδων.

Sic edidit hoc carmen in Anth. Pal. Iacobsius, recepta vs. 4. sua coniectura, postea admonitus a Lobeckio Phryn. p. 591. scripsit πῶμα κλωπεύειν in Delect. Epigr. p. 444. Codex πῶμα κύκλωιπιῖν, et vs. 3. νεοθλιβὲς ἠδ' ἀπό, unde Poëtam scripsisse coniicio

λαθριδίη Βάκχοιο νεοθλιβὲς εἶλ' ἀπὸ ληνοῦ
πῶμα, Κυκλωπείην πλησαμένη κύλικα.

Κυκλώπεια κύλιξ dicitur propter magnitudinem poculum, respexitque Aristo ad Polyphemum, cf. Alcaeus IX. 519. 1.

πίομαι, ὦ Ληναῖε, πολὺ πλέον ἢ πίε Κύκλωψ
νηδὺν ἀνδρομέων πλησάμενος κρεάων.

Metrum ruit vs. 6, quem ita corrigendum suspicor

ὡς ναῦς ὑββρύχιος, ζωρὸν ἔδυ πέλαγος,

formatum ὑββρύχιος, ut Homericum ὑββάλλειν in Iliad. XIX. 80. ubi Schol. ὑββάλλειν ψιλωτέον· ἔστι γὰρ Αἰολικόν, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ κ' τῆς καθόλου. Iacobsius coniecturam Passovii et Meinekii (Cur. Crit. p. 18.) γραῦς γε παλαιὴ Ναῦς ἅθ' ὑποβρύχιος probavit. Caeterum hoc Epigramma tractasse quoque Graefium in Epistola Critica ad G. Hermannum (Petropoli 1841.) p. 11. didici ex Klotzii relatione de hoc libello in Iahn. Ann. 1842. T. XXXVI. P. II. p. 222 sq., ipsa autem Epistola quum in nostras oras non pervenerit, Graefii coniecturae mihi plane ignotae sunt, quae si forte cum nostris conveniant, emendationis laudem in antecessum viro ingeniosissimo retribuo, sed, me-

lioribus prolatis, coniectanea mea deleta velim. Disputavit Graefius ib. p. 12 sq. de App. Ep. c. 207.

Ἦν ὅτε μοῦνον Ὕγεινον ἀδελφεὸν οἵ με τεκόντες
πένθεον, ἡνίκ' ἐγὼ πενταέτις μόνον ἦν.

Sic edidit Iacobsius, lapis praebet *πενταετηζομένη*, unde corrigendum

ἡνίκ' ἐγὼ πενταετιζομένη,

quod verbum Lexicis addendum, cf. Call. Dian. 179. *εἰναετιζόμεναι, κεραλκέες, αἳ μέγ' ἄρισται.*

Antipater cap. 467.

Τοῦτό τοι, Ἀρτεμίδωρε, τεῷ ἐπὶ σάματι μάτηρ
ἴαχε, δωδεκέτην σὸν γοόωσα μόρον·
ὤλετ' ἐμᾶς ὠδῖνος ὁ πᾶς πόνος εἰς πόνον, πῦρ,
ὤλεθ' ὁ παμμέλεος γειναμένου κάματος·
ὤλετο ἁ ποθινὰ τέρψις σέθεν· ἐς γὰρ ἄκαμπτον,
ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβης ἐνέρων.

Vs. 2. Codex *δωδεκέτη*, suprascripto *ν*, et sic in Call. Ep. c. 453.

δωδεκέτην τὸν παῖδα πάτηρ ἀπέθηκε Φίλιππος
ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

membranae exhibent *δωδεκέτη*, litera *ν* suprascripta, quare utroque loco non *δωδεκέτην* sed *δωδεκένη* scribendum videtur, ut *τετράενες* Theocr. VII. 147. Call. fr. 154. Vs. 3. vulgo in editiones recepta est interpolatio Planudae: *εἰς πόνον, εἰς πῦρ*, unde Scaliger et Canterus *εἰς σποδὸν, εἰς πῦρ* praeterea scribendum esse coniecerunt, sed codicis lectioni adhaerens in *πόνος* latere suspicor adiectivum ad *πῦρ* referendum, ut *εἰς ὀλοὸν πῦρ*, vel potius

ὤλεθ' ἐμᾶς ὠδῖνος ὁ πᾶς πόνος εἰς στονόεν πῦρ.
Pro ὤλετ' Camper. ad Eur. El. 653. p. 296. coniecit ᾤχετ', quo non opus. Vs. 5. Iacobsius ὤλετό θ' ἁ ποθινὰ τέρψις, quam coniunctionem hiatus caussa insertam delevi.

Aristodicus cap. 473.

Δαμὼ καὶ Μάθυμνα τὸν ἐν τριετηρίσιν ἦρα
Εὔφρονα λυσσατὰν ὡς ἐπύθοντο νέκυν,
ζωὰν ἀρνήσαντο, ταννπλέκτων δ' ἀπὸ μιτρᾶν
χερσὶ δεραιούχους ἐκρεμάσαντο βρόχους.

Vs. 1. Reiskius coniecit ἥρω, quod Iacobsio placuit, sed ὁ ἐν τριετηρίσιν ἥρως dici posse de homine qui Trieterica Bacchi summo ardore celebrat, exemplis demonstratum vellem. Aristodicus scripsit fortasse

τὸν ἐν τριετηρίσι θῆρα
Εὔφρονα λυσσατάν.

i. e. *Εὔφρονα τὸν ἐν τριετηρίσι θῆρα λυσσατάν* „Euphronem furibundum in Bacchi orgiis." ad θήρ cf. A. P. VIII. 178. 3. νῦν δέ με θὴρ ἐτίναξεν ἐφέστιος εἵνεκα χρυσοῦ. Automed. XI. 46.

Ἄνθρωποι δείλης, ὅτε πίνομεν· ἢν δὲ γένηται
ὄρθρος, ἐπ' ἀλλήλους θῆρες ἐγειρόμεθα.

Leonidas cap. 478.

Τίς ποτ' ἄρ' ἢ τίνος ἆρα παρὰ τρίβον ὀστέα ταῦτα
τλήμον' ἐν ἡμιφαεῖ λάρνακι γυμνὰ μένει;
μνῆμα δὲ καὶ τάφος αἰὲν ἁμαξεύοντος ὁδίτεω
ἄξονι καὶ τροχιῇ λιτὰ παραξέεται·
ἤδη σου καὶ πλευρὰ παρατρίψουσιν ἅμαξαι,
σχέτλιε, σοὶ δ' οὐδεὶς οὐδ' ἐπὶ δάκρυ βαλεῖ.

Vs. 1. vulgatam ferri non posse monuit Meinekius, qui Planudae coniecturam *τίς ποτ' ἄρ' εἰ; τίνος ἄρα, κτλ.* recepit. Malim

τίς ποτ' ἄρ', οὗ τινος ἄρα παρὰ τρίβον ὀστέα ταῦτα
τλήμον' ἐν ἡμιφανεῖ λάρνακι γυμνὰ μένει;

nam *ἡμιφαεῖ*, quod de luna bene dictum esset, hic aptum non est, quare *ἡμιφανεῖ* corrigendum, cf. ad c. 701. 4. Non minus me offendit adiectivum *λιτά*, quod plane incongruum videtur, si cum *παραξέεται* iungendum est, quum sepulcro iam penitus deleto, urna conspici possit, et otiosum, si iungatur cum verbis *μνῆμα καὶ τάφος*. Corrigendum fortasse

λιρὰ παραξέεται.

Adiectivum hoc apud Call. fr. 229.

λιρὸς ἐγὼ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθηκα φοβον;

et Alexandr. Aet. ap. Parthen. XIV. 30.

ἡ δ' ἐπί οἱ λιρὰ νοεῦσα γυνὴ
ἀμφοτέραις χείρεσσι μυλακρίδα λᾶαν ἐνήσει.

Anonymus cap. 482.

Οὔπω τοι πλόκαμοι τετμημένοι, οὐδὲ σελάνας
τοὶ τριετεῖς μηνῶν ἀνιοχεῦντο δρόμοι,
Κλεύδικε, Νικασὶς ὅτε σὰν περὶ λάρνακα μάτηρ
τλῆμον, ἐπ' αἰακτῷ πόλλ' ἐβόα στεφάνῳ
καὶ γενέτας Περίκλειτος, ἐπ' ἀγνώστῳ δ' Ἀχέροντι
ἡβάσεις ἥβαν, Κλεύδικ', ἀνοστοτάταν.

Vs. 4. *στεφάνῳ* ferri non posse viderunt omnes, sed de auctoris manu inter criticos non convenit; *ἐβόα θανάτῳ* scripsit cum Salmasio Brunckius, *ἐβόασε τάφῳ* edidit Iacobsius; equidem malim

τλᾶμον, ἐπ' αἰακτῷ πόλλ' ἐβόα σκεπάνῳ.

Vs. 3. ultima syllaba in *Νικασίς* caesurae vi producitur, quod tolli potest scripto: *Νικασίς σ' ὅτε σὰν περὶ κτλ.*

Dioscorides cap. 485.

Βάλλεθ' ὑπὲρ τύμβου πολιὰ κρίνα καὶ τὰ συνήθη
τύμπαν' ἐπὶ στήλῃ ῥήσσετ' Ἀλεξαμένους,
καὶ περιδινήσασθε μακρῆς ἀνελίγματα χαίτης
Στρυμονίην ἄφετοι Θυιάδες ἀμφὶ πόλιν,
ἣ γλυκερὰ πνεύσαντος ἐφ' ὑμετέροισιν ἀδάπταις,
πολλάκι πρὸς μαλακοὺς τοῦδ' ἐχόρευε νόμους.

Vs. 2. Brunckius ex optimo codice Anthologiae Planudeae scripsit *Ἀλεξιμένευς*, et hoc verum est aut *Ἀλεξαμενοῦ* ab *Ἀλεξαμενός*, quod nomen in C. I. c. 1694. Athen. XI. p. 505. e. Corrupto vocabulo *ἀδάπταις* Meinekius p. 165. cum Lobeckio Paral. II. p. 549. substituit: *ἐφ' ὑμετέροις ἀλαλητοῖς*. Glossa marginalis in codice: *γρ. ἀήταις*, cuius ope hic corrigo

ἐφ' ὑμετέραισιν ἀύταῖς

nam illud quidem certum est et ex varia lectione in margine adscripta abunde intelligitur, priores syllabas monstri *ἀδάπταις* unam esse vitiose bis scriptam. Similes dittographiae occurrunt in codice V. 139. 2. II. 174. IX. 141. 3. XIII. 27. 4. XIV. 92. 1. et alibi, v. Iacobs. N. Cr. p. 31. In Dosiadae carmine XV. 25. 7.

ἐς γὰρ βωμὸν ὁρῆς με, μήτε ταγχούρου
πλίνθοις, μήτ' Ἀλύβης παγέντα βώλοις

miramur criticos coniecturam periclitatos esse post verissimam Isaaci Vossii emendationem

μήτε Γάγγου.

quam dubio eximunt Nonni versus Dionys. XXVII. 37 sq.

ἄλλος ἀνήρ, Ἀλύβηθεν ὁμαρτήσας Διονύσῳ
ἐνθάδε θητεύσειε, καὶ ἀργυρέου ποταμοῖο
χεύματα καλλείψας πιέτω χρυσαυγέα Γάγγην.

et ibid. XLII. 494 sq.

ὄλβον ἄγων Διόνυσος, ὅσον παρὰ γείτονι Γάγγῃ
χρυσοφαεῖς ὠδῖνες ἐμαιώσαντο μετάλλου.

Dionys. Perieg. 1144—48. ubi v. Bernhardy p. 818. Pluralis αὖταί, quem in Dioscoridis epigrammate restitui, occurrit in Nonn. Dion. XXVI. 367. Pseudo-Anacr. XVI. 2.

Sappho cap. 489.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Vs. 3. si καί simpliciter adiungit, secundo loco positum offensione non caret, et κρατὸς ἔθεντο κόμαν significare non potest, quod hic requiritur, puellas capillos deposuisse. Corrige

ἇς κάτ' ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

cl. Hom. Il. XXIII. 135.

θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον
κειρόμενοι,

nisi forte praeferendum κατ', i. e. κατέθεντο.

Anyte cap. 490.

Παρθένον Ἀντιβίαν κατοδύρομαι, ἇς ἐπὶ πολλοὶ

33

νυμφίοι ἱέμενοι πατρὸς ἵκοντο δόμον,
...κάλλευς καὶ πινυτᾶτος ἀνὰ κλέος, ἀλλ' ἐπὶ πάντων
ἐλπίδας οὐλομένη Μοῖρ' ἐκύλισε πρόσω.

Quum *ἐπί* non habeat quo referatur, Meinekius p. 99. corrigit *ἀλλὰ προπάντων*, vel *ἀλλ' ἀπὸ πάντων*. Scribendum potius

ἀλλ' ἐπιπάντων,

quod compositum satis tuetur Inscr. c. 2555. 17. *καὶ πολεμήσω ἀπὸ χώρας παντὶ σθένει, οὗ καὶ οἱ ἐπίπαντες Ἱεραπύτνιοι*, ubi v. Boeckh. T. II. p. 405. Idem restituendum videtur in Anonymi Ep. A. P. XII. 87.

Τλῆμον Ἔρως, οὐ θῆλυν ἐμοὶ πόθον, ἀλλά τιν' αἰεὶ
δινεύεις στεροπὴν καύματος ἀρσενικοῦ.
ἄλλοτε γὰρ Δήμωνι πυρούμενος, ἄλλοτε λεύσσων
Ἰσμηνὸν, δολιχοὺς αἰὲν ἔχω καμάτους.
οὐ μούνοις δ' ἐπὶ τοῖσι δεδόρκαμεν· ἀλλ' ἐπὶ πάντων
ἄρκυσι πουλυμανῆ κανθὸν ἐφελκόμεθα.

Nam hic quoque vs. 5. *ἐπί* revocari non potest ad verbum vel substantivum aliquod, quamobrem *ἐπιπάντων* corrigendum.

Mnasalcas cap. 491.

Αἰαῖ παρθενίας ὀλεόφρονος, ἅς ἄπο φαιδρὰν
ἔκλασας ἁλικίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ·
καδδέ σ' ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν αἵδ' ἐπὶ τύμβῳ
λᾶες Σειρήνων ἔσταμες εἰδάλιμοι.

Tractavit primus hoc carmen Eichstaedtius in Quaest. Philol. p. 72. (nam librorum tantum ope illud sanari posse Brunckio videbatur) de cuius emenda-

tionibus retulit Iacobsius T. VI. p. 409. Is primum distichon ita correxit:

Αἰαῖ Παρθενίας ὀλοόφρονας, αἵ σέο φαιδρὰν
ἔκλασαν ἁλικίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ·

Iacobsius autem ita constituebat:

Αἰαῖ Περσεφόνας ὀλοόφρονος, ἅ σ' ἀπὸ φαιδρᾶς
ἥρπασ' ὁμηλικίας, ἱμερόεσσα Κλεοῖ,

cuius coniecturae partem priorem probavit Meinekius p. 93., postea vero ad Anth. Pal. coniecit

Αἰαῖ παρθενικᾶς ὀλοόφρονος, ὡς ἀπὸ φαιδρὰν
κέκλασαι ἁλικίαν.

in quibus *παρθενικᾶς* unice verum videtur, nam *παρθενία* significatione substantivi usurpatum fuisse, probari non potest. Praeterea pro *ὡς* scribenbendum esse contendo *αἶσ'* et primum certe distichon integritati restitutum est:

Αἰαῖ, παρθενικᾶς ὀλοόφρονος, αἶσ', ἀπὸ φαιδρὰν
ἔκλασας ἁλικίαν·

cf. Incert. Ep. c. 343. 6.

ἠίθεον χαρίεντα, τὸν ἥρπασε μόρσιμος αἶσα,

et quae citabo ad Anytes Ep. c. 724. 1. Ad *ἔκλασας* adscripsit Iacobsius Q. Smyrn. XI, 88. *ἐπεί ῥά νιν ἔκλασε δαίμων*, cui adde eiusdem versum ex libro X. 107. *ἀλλά μιν αἶσα διέκλασε*, quibus comparatis Anacreontem in Ep. VII. 263.

ὑγρὰ δὲ τὴν σὴν
κύματ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

non *ἔκλυσεν* sed *ἔκλασεν* scripsisse statuo. Eodem modo Tymnes infra c. 729. 3. de filio una cum matre mortuo dixisse videtur *τὰ δὲ πολλὰ κατάγῃ*,

cf. quae ibi diximus. In vs. 3. iungendum *καταμυξάμεναί σε*, quod eadem ratione dictum esse qua *κόπτεσθαί τινα* vere monuit Meinekius, *aliquem plangere*, ex quo intelligitur quoque quare mentio faciei non addita sit. Pro *περὶ δάκρυσιν* Scaliger coniecit *περιδάκρυες*, Meinekius *περιδάκρυοι*, quod post priora adiectum non satis placet, quare epithetis oneratae voci *λᾶες* hoc detrahere malim et corrigere

περιδακρύτῳ αἶδ' ἐπὶ τύμβῳ,

ut huic quoque substantivo adiectivum additum sit: cf. *πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ* Meleager supra c. 476. 3. Leonid. 652. 7. Anonym. c. 48. 3.

μοῦνα δ' ἔνεστι τάφῳ πολυδακρύτῳ ὀστέα κωφά,

prouti recte correxit Meinekius p. 232.

Antipater Thessalonicensis cap. 493. 4. sq.

ἔκτανε γάρ μάτηρ με διασφακτῆρι σιδάρῳ
οὐδ' ἰδίου φειδὼ δύσμορος ἔσχε βίου,
ἄψε δ' ἐναυχενίῳ δειρὰν βρόχῳ· ἧς γὰρ ἀμείνων
δουλοσύνας ἁμῖν πότμος ἐλευθέριος.

Vs. 9. codex *ἐναυχένιον*, quod emendavit Iacobsius, sed compositum illud aptum non est, quare scribendum

ἄψε δ' ἐν αὐχενίῳ δειρὰν βρόχῳ.

cf. Nonn. Dion. XV. 140. XXII. 224. Ibidem pro *ἀμείνων* codex *ἀμείνω*, quod horum adiectivorum formas ab Zenodoto Homero impertitas in mentem revocat, v. Schol. Il. I. 249. Buttm. Gr. I. p. 209.

Alcaeus Messenius cap. 495.

Στυγνὸς ἐπ' Ἀρκτούρῳ ναύταις πλόος· ἐκ δὲ Βορείης

λαίλαπος Ἀσπάσιος πικρὸν ἔτευξα μόρον, κτλ.
Plura tentarunt propter dictionis insolentiam editores, unus Meinekius non dubitat sanam esse codicis lectionem, idque omnino recte; simillimum enim est quod legitur infra c. 678. 4.

ἦρξα δ' ἐν ἱππήεσσι, Γερήνιος οἷά τε Νέστωρ,
ἐξ ἀδίκων τε πόνων κειμήλιον οὐδὲν ἔτευξα.

Damagetus cap. 497.

Καί ποτε Θυμώδης, τὰ παρ' ἐλπίδα κήδεα κλαίων
παιδὶ Λύκῳ κενεὸν τοῦτον ἔχευε τάφον·
οὐδὲ γὰρ ὀθνείην ἔλαχεν κόνιν, ἀλλά τις ἀκτὴ
νιάς, ἢ νήσων ποντιάδων τις ἔχει·
ἔνθ' ὅ γέ που, πάντων κτερέων ἄτερ, ὀστέα φαίνει
γυμνὸς ἐπ' ἀξείνου κείμενος αἰγιαλοῦ.

Vs. 4. in codice superscriptum est η voci νιάς, unde corrigendum

ἀλλά τις ἀκτή,
ἢ Ἰάς, ἢ νήσων ποντιάδων τις ἔχει.

Meinekius p. 194. coniecit ἀκτὴ θινιάς, *litus arenosum*, vel ἀκτὴ γηϊάς, *continentis litus*, neutrum horum adiectivorum aliis locis legi, at rectissime formata esse monens.

Leonidas cap. 504.

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου, ἐπακτίδιος καλαμευτής,
ἄκρος καὶ κίχλης καὶ σκάρου ἰχθυβολεύς
καὶ λάβρου πέρκης δελεάρπαγος, ὅσσα τε κοίλας
σήραγγας, πέτρας τ' ἐμβυθίους νέμεται,
ἄγρης ἐκ πρώτης ποτ' ἰουλίδα πετρήεσσαν
δακνάζων, ὀλοὴν ἐξ ἁλὸς ἀράμενος
ἔφθιτο.

Vs. 1. codex a prima manu *Πάρμος*, quod recte mutatum est (cf. XII. 95. 6. C. I. 3117. 3064), et pro *ἐπακτίδιος* praebet *ἐπακτεῖος*, quod Lobeckius emendavit ad Phryn. p. 556. Vs. 5. *ἄγρης ἐν πρώτης* quid significet intelligi nequit, Iacobsius *ἄγρης ἐξ αὐτῆς* coniecit, Meinekius p. 134. *ἄγρης ἐκ πρῴης* *matutina captura*, quod non magis placet. Corrigendum videtur

ἄκρης ἐκ πρώτης

« in ora rupis considens." cf. Phaniam VI. 304. 1.

Ἀκτίτα καλαμευτά, ποτὶ ξερὸν ἐλθ' ἀπὸ πέτρας.

et Apollonidae Epigramma infra c. 693.

Γλῆνιν παρηονῖτις ἀμφέχω χερμὰς
πικρῇ κατασπασθέντα κύματος δίνῃ,
ὅτ' ἰχθυάζετ' ἐξ ἄκρης ἀποῤῥῶγος·
χῶσαν δέ μ' ὅσσος λαὸς ἦν συνεργήτης,
Πόσειδον, οὓς σὺ σῶζε, καὶ γαληναίην
αἰεὶ διδοίης ὁρμιηβόλοις θῖνα.

In huius carminis vs. 4. miram formam *συνεργήτης* non mutandam censet Lobeck. Paral. II. p. 437. de Iacobsii coniectura *συνεργαστὴς* haec notans: « illud aptius ad sententiam quam *συνεργαστής*, quia significantur eiusdem artis opifices, hi autem *ἐργάται* dicuntur, non *ἐργασταί*." Vix tamen crediderim *συνεργήτης* sanum esse, quum enim omnia adiectiva in *ιτης* constanter in codice in *ήτης* vel *είτης* desinant, ut *κελευθήτης* VI. 120. 3. quod Meinekius sustulit, *σταλήτης* VII. 424. 1. ubi v. *Κελαινήτης* 696. 4.: hoc loco restituendum videtur *συνεργίτης*, quod analogiae optime respondet, nam a

secundae declinationis substantivis adiectiva formantur in *ιτης*. In Antipatri Ep. A. P. IX. 23. 4. scribendum

καὶ τὸν ἀροτρίτην στέρξατέ μοι βίοτον,

ubi codicis lectionem *ἀροτριτήν* Planudes corrupit scripto *ἀροτρητήν*, quod Brunckius et Iacobsius receperunt.

Simonides cap. 513.

Φῆ ποτε Τίμαρχος, πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος,
ἡνίκ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην,
ὦ Τιμηνορίδη, παιδὸς φίλου οὔ ποτε λήσῃ
οὔτ' ἀρετὴν ποθέων, οὔτε σαοφροσύνην.

Vs. 1. codex praebet *φῆ ποτε Πρόμαχος*, cui *Τίμαρχος* Planudes substituit, quod Brunckius amplexus est, eiusque fundamentum videtur esse Simonidis Epigramma c. 515.

αἰαῖ, νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγαίρεις
ἀνθρώπων ἐρατῇ πὰρ νεότητι μένειν;
ἣ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσας
ἠΐθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον.

Haec frustula esse Elegiae eiusdem in Timarchi obitum conscriptae, Planudae coniectura arrepta, statuit Franckius, *τότε* pro *ποτέ* corrigens, quod servavit de caeteris eandem sententiam fovens Schneidewinus. Constat quidem in codice Palatino epigrammatibus insertos esse versus ex maioribus carminibus ductos, ut Nicandri versus ex Ther. 741. legitur post IX. c. 503., Dionysii ex Perieg. vs. 526. post c. 407. 4., post c. 136. versus Theocritei carminis XX. 1—4. et licet non improbabile sit, quae

separatim leguntur Nestoris fragmenta IX. 129. 537. et 364. ex eius Metamorphosibus ducta esse, notandum tamen haec omnia legi in libro ἐπιδεικτικῶν, in quem diversissimae indolis carmina corrasa sunt. Simonidis autem epicediis elegiacis fidem habendam non esse monui ad c. 271. p. 220. nihilque in hoc carmine invenitur, quod epigrammatis naturae repugnat; similiter enim comparata sunt c. 646—649. IX. 23. 96. eidem favet quoque adverbium ποτέ, cf. c. 497. 528. Planudae coniecturae fidem negarunt etiam Iacobsius, qui Τιμόμαχος proposuit, et Lennepius T. V. p. 53. παῖς Πρόμαχος supplens, Passovio probatum; equidem, donec demonstratum sit Planudae lectionem non soli coniecturae deberi, scribendum esse contendam:

Φῆ ποτε Πρωτόμαχος, πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος.
De postremis verbis Godofredus Hermannus apud Zimmerm. 1835. p. 529. haec scripsit. « Permira illa est loquendi ratio πατρὸς περὶ χεῖρας ἐ. qua amplexus filium pater significatur. Id, nisi vehementer fallor, Simonides scripserat πατρὸς χερὶ χεῖρας ἔχοντος." Falli videtur Hermannus, nam illud potius permirum est et contra rerum naturam dictum, patrem una manu tenere ambas manus filii, cf. Hom. Il. XXI. 286. χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες. Damaget. A. P. VII. 735. 5. ὡς ὀφελόν γε Χειρὶ φίλην τὴν σὴν χεῖρα λαβοῦσα θανεῖν. Vulgatam tuetur Eur. Alc. vs. 201. ubi Admetus Alcestin moribundam κλαίει γ' ἄκοιτιν ἐν χεροῖν ἔχων. cf. Call. Ep. VII. 728. 5. κήπἰμυσ' ἐκείνων εὐγήρως ἐνὶ χερσίν. Hom.

Il. XXII. 426. ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν. Ap. Rh. II. 834. χείρεσσι δ' ἑῶν ἔνι κάτθαν' ἑταίρων. Q. Smyrn. I. 246. κάτθανε καρπαλίμως σφετέρων ἐν χερσὶν ἑταίρων.

Callimachus cap. 524.

α. Ἦ ῥ' ὑπὸ σοὶ Χαρίδας ἀναπαύεται; β. εἰ τὸν Ἀρίμμα τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.

α. ὦ Χαρίδα, τί τὰ νέρθε; γ. πολὺς σκότος. α. αἱ δ' ἄνοδοι, τί;

γ. ψεῦδος. α. ὁ δὲ Πλούτων; γ. μῦθος· α. ἀπωλόμεθα.

γ. οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός· εἰ δὲ τὸν ἡδὺν βούλει, πελλαίου βοῦς μέγας εἰν Ἀΐδῃ.

Versum sextum corruptum plurimis coniecturis vexarunt critici, quas videre est in notis Iacobsii, nulli autem probabilitatis speciem praetendi posse patet, nec dubitari posse videtur, quin unice vera sit Scaligeri coniectura Πελλαῖος. Antequam vero illam argumentis firmemus, paucis exponamus quis fuerit Charidas iste Cyrenaeus, in quem Callimachus hoc carmen composuit. Pythagorae asseclis illum annumerandum esse satis docent verba, quae Poëta ei tribuit, de Plutone et Orco, cl. Ovid. Met. XV. 153. ubi Pythagoras hisce verbis loqui fingitur:

O genus attonitum gelidae formidine mortis,
Quid Styga, quid tenebras, quid nomina vana timetis,
Materiem vatum falsique piacula mundi?

et Callimachi Ep. XI. (A. P. VII. 520).

Ἢν δίζῃ Τίμαρχον ἐν Ἀΐδος, ὄφρα πύθηαι
ἤ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεαι,

34

cui confer Callim. fr. 70. 8.

'Ηνίδε κου κόρακες τεγέων ἔπι, « κοῖα συνῆπται»
κρώζουσιν καὶ « κῶς αὖθι γενησόμεθα.»

unde Timarchum illum Pythagoreum fuisse suspicor. De hoc autem Charidante Pythagoreo homine guloso egisse coniicio Alexin in duobus locis ab Athenaeo servatis, IV. p. 161. b. et 165. d. Priore loco Deipnosophista de Pythagoreorum frugalitate disserens Comici citat versus ex fabula *Ταραντίνοις*,

Α. Οἱ Πυθαγορίζοντες γάρ, ὡς ἀκούομεν,
οὔτ' ὄψον ἐσθίουσιν, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲ ἓν
ἔμψυχον, οἶνόν τ' οὐχὶ πίνουσιν μόνον.
Β. 'Επιχαρίδης μέντοι κύνας κατεσθίει
τῶν Πυθαγορείων εἷς. Β. ἀποκτείνας μὲν οὖν·
οὐκ ἔτι γάρ ἐστ' ἔμψυχον,

secundo vero loco versus ex Phaedro eiusdem Alexidis,

Σχολῇ γε, νὴ τὸν ἥλιον, σχολῇ λέγεις,
'Επιχαρίδης ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις
σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρῴαν οὐσίαν·
οὕτω συνεστρόγγυλεν ἰταμῶς καὶ ταχύ,

quos laudans Eustathius p. 1554. 2. *πέπαικταί τινι παλαιῷ εἰς ἄσωτον βραχυνήλικα τὸ « Χαρίδης ὁ. μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις κτλ.* in suo codice invenisse videtur *ἐπεὶ Χαρίδης*, quo assumto orationem melius coagmentari monuit iam Meinekius Com. Gr. T. IV. p. 497, in eo tamen falsus quod hunc Charidem ab illo quem in priore Alexidis loco derisum vidimus, Epicharide, quem inopia postea adegisse videtur ut inter Pythagoreos nomen suum profite-

retur, diversum esse statuit. Utrumque locum idem mendum obsedit et in priore quoque ἐπεὶ Χαρίδας vel simile quid ut in altero loco restituendum; hanc enim esse veram nominis formam, cuius genitivus est Χαρίδαντος, patet ex testimonio Herodiani Schol. Ven. Il. IV. 66. Choerobosci Can. p. 34. 30. In eundem Charidanta hoc epigramma Cyrenaeus poëta conscripsit, ad cuius vs. 3—5. cf. Epigr. in Welcker. Syll. 59. (App. Ep. 236.)

Μή μου παρέλθῃς τοὐπίγραμμ', ὁδοιπόρε,
ἀλλὰ σταθεὶς ἄκουε καὶ μαθὼν ἄπει.
οὐκ ἔστ' ἐν Ἅιδου πλοῖον, οὐ πορθμεὺς Χάρων,
οὐκ Αἰακὸς κλειδοῦχος, οὐχὶ Κέρβερος,
ἡμεῖς δὲ πάντες οἱ κάτω τεθνηκότες
ὀστέα, τέφρα γενόναμεν, ἄλλο δ' οὐδὲ ἕν.

et ad vs. 5. 6. Epigramma, ib. c. 19. 3. p. 22.

ζῆθι τὸν ἐπίλοιπον ἐν βίῳ χρόνον καλῶς,
εἰδὼς ὅτι κάτω Πλουτέως τὰ δώματα
πλούτου γέμουσι, μηδενὸς χρήζονθ' ὅλως.

Helluo igitur, omnibus cum vita amissis relictum sibi in Orco esse fatetur genus nobile taurorum Pellaeorum, quorum carne vesci possit. De his tauris adscribenda verba Oppiani in Cyneg. II. 107.

Οἱ Σύριοι ταῦροι . . . .
αἰπεινὴν θ' οἳ Πέλλαν ἐΰκτιτον ἀμφινέμονται
αἴθωνες, κρατεροὶ, μεγαλήτορες, εὐρυμέτωποι,
ἄγραυλοι, σθεναροὶ, κερεαλκέες, ἀγριόθυμοι,
μυκηταὶ, βλοσυροὶ, ζηλημόνες, εὐρυγένειοι.
ἀλλ' οὐ πιαλέοι δέμας ἀμφιλαφὲς βαρύθουσιν
οὐδὲ πάλιν λιπόσαρκες ἐὸν δέμας ἀδρανέουσιν·

ὧδε θεῶν κλυτὰ δῶρα κερασσάμενοι φορέουσιν·
ἀμφότερον κραιπνοί τε θέειν, σθεναροί τε μάχεσθαι
κεῖνοι, τοὺς φατὶς ἔσκε Διὸς γόνον Ἡρακλῆα
καρτερὸν ἀθλεύοντ' ἀγέμεν πάρος ἐξ Ἐρυθείης.

cl. vs. 114. Hoc igitur taurorum genus, quorum carnes Charidanti in deliciis fuisse videntur, Graecis visum fuisse omnibus numeris absolutum satis constat, et optimos quosque boves ex Geryonis gregibus genus repetere veterum testimonia docent, v. Schol. Ar. Av. 465. ad Theocr. IV. 20. Aelian. N. A. XII. 11. p. 271. 3. ubi v. Iacobs. p. 414. Scribendum est in Callimachi versu cum Scaligero

εἰ δὲ τὸν ἡδὺν
βούλῃ, Πελλαῖος βοῦς μέγας εἰν Ἀΐδῃ.

Callimachus singulari totum genus complexus est, v. Bernhardy Synt. p. 62.

Hisce profligatis, non abs re videtur de illis quaerere quae in Aetiorum libro tertio de Pythagorae doctrina Poëta scripsit, cuius disputationis fundamentum erit Callimachi versus saepius a Grammaticis laudatus

τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ.

v. Bentlei. ad Call. fr. 27. Gaisford. Hephaest. p. 17. An. Bekk. III. p. 1176. An. Ox. T. IV. p. 414. 20. Choerobosc. Can. p. 552. 35. Theodos. p. 42. ed. Goettl. De correptione syllabae ante μν cf. Nicand. Alex. 92. ubi media syllaba brevis est in ῥαδάμνους, et sic in γυμνώσει A. P. VIII. 241. 1. et prior in τέμνεις App. Ep. 311. 1. Mnesarchi filius est haud dubie Pythagoras, cuius praecepta hic

rursus inculcat Poëta, quod necessarium videbatur, quia ipse Philosophus ἐπακουοὺς οὐκ ἔσχεν: huc enim referendum videtur Call. fr. 236.

ἀλλ' ἐπακουοὺς
... οὐκ ἔσχεν,

quod revera de Pythagora dictum esse certissime demonstrari videtur alio Callimachi fragmento, quod mox tractandum erit, nec minus conveniunt Ovidii verba, quem uberioris disputationis de Pythagorae praeceptis prima lineamenta ex Callimachi opere duxisse puto, Metam. XV. 73.

primus quoque talibus ora
docta quidem solvit, *sed non et credita*, verbis.

Aliter de hoc fragmento iudicarunt Boissonadius et Buttmannus, quorum ille ad Callim. p. 207. annotavit „ἐπακουοὺς, nempe τοὺς θεοὺς", hic in Mythol. T. II. p. 127. illud retulit ad arbores, quas in Aetiis Acontius Cydippes amore correptus alloquitur. Cum priore vero versu arctum sententiae vinculum intercedit disticho elegiaco a Gellio servato IV. 11. 2., quod Elegis vindicavit Valckenaerius p. 291. sed potius epigrammatis indolem prae se ferre visum est Naekio Mus. Rh. II. p. 585.

καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν, ἀνιῶντος ἐδεστοῦ,
κἠγὼ, Πυθαγόρης ὡς ἐκέλευε, λέγω.

Sic iam alibi emendavi corrupta verba χεῖρας ἔχειν, ὁ ἀνίωντον ἔδεσθαι, quae ita correxerunt post Bentleium ad Call. fr. 128. viri docti, ut nemo vitiosum ἔδεσθαι, quod tantum futurum esse potest, attentaret. Ad ἐδεστοῦ cf. Eur. Cret. fr. II. 19. τὴν τ' ἐμψύχων

βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι. fr. inc. XII. 3. τρυφῇ γέ τοι ἄλλων ἐδεστῶν μηχανὰς θηρεύομεν. Mnesitheus ἐν τῷ περὶ ἐδεστῶν citatur ab Athen. II. p. 54. d. Eustath. Hom. Od. p. 1394. 27. ἐπὶ τῶν διὰ πενίαν ἐν ὀσπρίοις ἢ ὅλως εὐτελέσιν ἐδεστοῖς πολυφαγούντων. Haec igitur ita videntur disponenda:

τὰ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι
τὰ στείβειν, ἑτέρων δ' ἴχνια μὴ καθ' ὁμά,
τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ.
. . . .
καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν, ἀνιῶντος ἐδεστοῦ,
κήγὼ, Πυθαγόρης ὡς ἐκέλευε, λέγω.

Priora dedit Bentleius ad Call. fr. 293. ex Eustath. Hom. Iliad. XXIII. p. 1436. παρακλιδὸν ἐλάσαντος καὶ, ὡς ἂν ὁ Καλλίμαχος εἴποι « δραμόντος ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὁμά." quibus uberiora Ruhnkenius protulit ex Olympiod. Plat. Phaed. p. 66. b. Πυθαγόρειον ἦν παράγγελμα φεύγειν τὰς λεωφόρους ὥσπερ τὸ « τὰ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι τὰ στείβειν καὶ ἑτέρων δ' ἴχνια μὴ καθομά." Valcken. Call. Eleg. p. 298. 57. Eustathio maxime obsecutus haec verba ex diversis locis petita censens ita supplevit et correxit

ἀλλὰ δραμόντος
τὴν ὁδὸν, ᾗ ἑτέρων ἴχνια μὴ καθομά.

poëtam enim innui viam decurrentem nullius ante pede tritam; in caeteris pro τά bis scribendum esse τᾷ. Horum nihil probari posse videtur, nam quare in ultima Dorismus inferatur non intelligitur, et Eustathium δραμόντος tantum ut suae sententiae aptum scripsisse satis perspicitur ex Eiusdem Prooe-

mio Pind. §. 23. ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ ἐξαίρετον τὸ ἐπὶ πᾶσι ξενόφωνον τάχα που καὶ αὐτῷ θελήσαντι πατεῖν „ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὁμά," εἴποι ἂν Καλλίμαχος, ubi Schneidewinus p. 14. 1. πατεῖν et ipsum poëtae et καθομά cum Olympiodoro scribendum censuit, quorum neutrum verum, notius enim et pedestris sermonis vocabulum poëtico substitutum est, et adverbium καθομά a Bentleio quoque commendatum aptum praebere sensum non puto. Contra κατά hic est aptissimum, cf. A. P. VI. 217. 3. τοῦ δὲ κατ' ἴχνος — ἵκτο λέων. IX. 268. 1. Κρῆσσα κύων ἐλάφοιο κατ' ἴχνιον ἔδραμε Γοργώ, ubi v. Iacobs. p. 514. Valckenaerius vero, qui duo diversorum poëtarum frustula ab Olympiodoro laudata esse statuebat, coniunctionem καί Grammatici verbis annumeravit, sed propter continuum verborum nexum omnia in unum coniungenda videbantur; δέ fortasse delendum vel in τέ mutandum est. Hisce adiungendus omnino insignis Diodori Siculi locus in Excerptis Vaticanis p. 32. 24. "Ὅτι Καλλίμαχος εἶπε περὶ Πυθαγόρου διότι τῶν ἐν γεωμετρίᾳ προβλημάτων τὰ μὲν εὗρε, τὰ δὲ ἐκ τῆς Αἰγύπτου πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἤνεγκεν, ἐν οἷς ὅτ' ἐξεῦρε Φρὺξ Εὔφορβος ὅστις ἀνθρώποις τρίγωνα καὶ σκαληνὰ καὶ κύκλον ἑπταμήκη ἐδίδαξε νηστεύειν τῶν ἐμπνεόντων, οἳ τάδ' οὐχ ὑπήκουσαν πάντες. In adscriptis Callimachi verbis nihil comparet eorum quae Diodorus retulit de geometria a Pythagora ex Aegypto Graeciae illata, imo diserte Poëta dicit Euphorbum hanc disciplinam invenisse et homines edocuisse, quare duos diversos

locos hic commixtos puto, et priorem quidem ex Aetiorum libro tertio ductum, alterum vero ex Choliambis qui solus servatus est. Niebuhrius apud Dindorfium in Add. haec contulit cum Diogen. L. I. 25. *Θαλῆς προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον ἅ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις Εὔφορβον εὑρεῖν τὸν Φρύγα, οἷον σκαληνὰ τρίγωνα καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας* (quae Bentleius recte inter Choliamborum fragmenta dedit) et Poëtae verba digessit ita: *Ἐξεῦρε Φρὺξ Εὔφορβος ὅστις ἀνθρώποις Τρίγωνα καὶ σκαληνὰ . . . . . . Καὶ κύκλον ἑπταμήκη . . . . . Δίδαξε . . . . . . νηστεύειν Τῶν ἐμπνεόντων, οἱ δ' ἄρ' οὐχ ὑπήκουσαν Πάντες*, priora verba mutata in: *ἐν οἷς λέγει ὅτι* Diodoro tribuens. Dindorfius vero ibidem haec immutavit hoc modo: *Ἐν οἷς ὁ Φρὺξ Εὔφορβος, ὅστις ἀνθρώποις Τρίγωνά τε σκαληνὰ καὶ κύκλων ἑπτὰ Ἐξεῦρε μήκη καὶ δίδαξε νηστεύειν Τῶν ἐμπνεόντων· οἱ δ' ἄρ' οὐχ ὑπήκουσαν Πάντες.* Metri vestigia in ultimis verbis neminem fallere possunt, sed *πάντες*, quod de postremo versu superstes est, quum praeter veritatem adiectum sit, nam plurimos asseclas nactus est Pythagoras, admonet me Callimachei choliambi servati a Schol. Pind. Pyth. III. 34.

οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἄτερος δαίμων,

quem versibus a Diodoro servatis presse nexum fuisse coniicio, nam negatio, si integrum versum omitteret Diodorus, necessario quoque abiicienda erat. Scribendum igitur

οἳ τάδ' οὐχ ὑπήκουσαν
οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἄτερος δαίμων,

Accusativus πόδε sanissimus esse videtur, similiter enim dicitur ὑπουργεῖν et ὑπηρετεῖν τι; hisce vero Call. fr. 236. ἀλλ' ἐπακούοντας οὐκ ἔσχεν plane convenit. De caeteris verbis post duumviros doctissimos coniecturam proferemus, non illam prolatis certiorem, sed leniorem tamen; vellem autem scire quid Niebuhrius intelligi voluit verbis κύκλον ἑπταμήκη, quae rectissime Dindorfius emendavisse videtur, explicatione non addita. Est ea petenda ex Hermesian. Eleg. vs. 87 sq.

Πυθαγόρην ἑλίκων κομψὰ γεωμετρίης
εὑρόμενον, καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἰθὴρ
βαιῇ ἐνὶ σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον.

nam aether est ἑπτάκυκλος, cf. Procl. H. V. 17. εἴτε καὶ ἑπτὰ κύκλων ὑπὲρ ἄντυγας αἰθέρι ναίεις. Nonn. Dion. I. 145. V. 65. XXV. 396. XL. 250. A. P. I. 19. 9. IX. 806. 6., sed quum non verisimile sit Callimachum solum κύκλων dixisse de septem coeli zonis, pro καί corrigendum καἰθέρος, quo versus secundus evadit integer; ibidem pro τρίγωνα καὶ σκαληνά scripserim τὰ σκαληνά. Vs. 3. initio syllaba deest, quare τῶν addendum et pro ἐδίδαξε scribendum videtur κἀδίδαξε. Praeterea ex Diogenis loco, qui haec ad Thaletem transtulit, προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον ἅ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς 'Ιάμβοις κτλ. colligo haec iungenda esse cum fr. 94. quod ductum est ex narratione de tripode Apollinis iussu viro sapientissimo deferendo. Unus versus excidit, quare supplementa sententiae nexum demonstratu-

nus abesse nolui. Ita igitur locum digerendum suspicor:

ἔπλευσεν εἰς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡ νίκη
Θάλητος, ὅς γ' ἦν τἄλλα δέξιος γνώμη
καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες
(ἄνδρες κάπηλοι, κἀπὶ πλεῖστον ἦλθ') ἐν τοῖς,
ἅθ' εὗρε Φρὺξ Εὔφορβος, ὅστις ἀνθρώπους
τρίγωνα τὰ σκαληνά, καἰθέρος κύκλων
τῶν ἑπτὰ μήκη, κἀδίδαξε νηστεύειν
τῶν ἐμπνεόντων, οἳ τάδ' οὐχ ὑπήκουσαν
οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἅτερος δαίμων.

Vs. 1. ἔπλευσεν, sc. ὁ τρίπους.

Damagetus cap. 541.

Ἔστης ἐν προμάχοις, Χαιρωνίδη, ὧδ' ἀγορεύσας,
ἢ μόρον, ἢ νίκην, Ζεῦ, πολέμοιο δίδου,
ἡνίκα τοὶ περὶ Τάφρον Ἀχαιΐδα τῇ τότε νυκτὶ
δυσμενέες θρασέος δῆριν ἔθεντο πόνον.
ναὶ μὴν ἀλλ' ἀρετῆς σε διακριδὸν Ἆλις ἀείδει
θερμὸν ἀνὰ ξείνην αἷμα χέαντα κόνιν.

Vs. 1. nemini offensioni fuisse verbum ἔστης valde miror; Chaeronides enim non tantum inter antesignanos constitit, sed et fortiter pugnans occubuit; mortis viri igitur requiritur mentio. Corrigendum videtur

ἔσβης ἐν προμάχοισ, Χαιρωνίδη,

quod verbum usurpatur de hominibus mortuis iam senibus a Simonide A. P. VII. 20. 78. 2. Diog. L. IV. 65. 5. V. 114. sed etiam de homine in proe-

lio occumbente bene dici videtur, cf. Simmia A. P. VI. 116. 4. de tauro

τὸν ὕβρεϊ κυδιόωντα
ἔσβεσεν Ὀρβηλοῦ τρηχὺν ὑπὸ πρόποδα.

Vs. 3. cum Iacobsio Τάφρον pro τάφρου scripsi. Vs. 5. codex: ναὶ μὴν ἀλλ' ἀρετή σε διακριδὸν ἄλλις ἀείδη, quae cum Scaligero emendavit Brunckius, ἀρετᾶς praeterea requirens, sed nescio an propter unum et alterum Dorismi vestigium Ionica dialectus non sit eliminanda. Meinekius p. 193. propter coniunctionem particularum ναὶ μὴν ἀλλά, et explicatum minus expeditum genitivi ἀρετῆς coniecit: ναὶ μὴν ἀμφ' ἀρετῇ σε διακριδὸν Ἆλις ἀείδει, quam correctionem non probo, nam ἀλλά necessarium videtur ut in Epigr. Anytes VII. 724., ubi eadem adest oppositio. Sed particularum iuncturam in initio versus et ego vitiosam puto, in quarum locum substituerem οὐ μὴν ἀλλ' ἀρετῆς; sive

ναὶ γῆν ἀλλ' ἀρετῆς σε διακριδὸν Ἆλις ἀείδει;

v. ad Call. Ep. XII. 150. 2. Genitivus autem ἀρετῆς non difficiliorem explicatum habere videtur, quam in ἐλεεῖν τινα ὀδύνης (v. supra p. 235.), ἐπαινεῖν τινα ἀρετῆς (Meinek. ad Rhian. Ep. X. 4.) et similibus plurimis.

Anonymus cap. 626.

Ἐσχατιαὶ Λιβύων Νασαμωνίδες, οὐκέτι θηρῶν
ἔθνεσιν ἠπείρου νῶτα βαρυνόμεναι
ἠχοῖ ἐρημαίαισί τ' ἐπιπτύρεσθε λεόντων
ὠρυγαῖς ψαμάθους ἄχρις ὑπὲρ Νομάδων,
φῦλον ἐπεὶ νήριθμον ἐν ἰχνοπέδαισιν ἀγρευθὲν

ἐς μίαν αἰχμηταῖς Καῖσαρ ἔθηκεν ὁ παῖς.
αἱ δὲ πρὶν ἀγραύλων ἐγκοιτάδες ἀκρώρειαι
θηρῶν νῦν ἀνδρῶν εἰσι βοηλασίαι.

Ad vs. 1. cf. Agath. IV. 3. 89.

Ἐσχατιὴν δὲ Λίβυσσαν ἐπιστείβων Νασαμώνων.

In vs. 3. secutus sum Meinekii certas emendationes p. 237.; codex *ἤχοι ἐρημαίαισιν ἐπιπτύσεσθε κτλ.* unde *ἐπιπτοιεῖσθε* scribendum censueram, sed *ἐπιπτύρεσθε* praefero. Vs. 2. recte Iacobsius *βαρυνόμενα* emendasse videtur. Corruptela remanet in vs. 6. de quo dissentio ab Meinekio, qui cum Reiskio scribit

ἐς μίαν αἰχμητὰς Καῖσαρ ἔθηκεν ὀπάν,

eam ob causam quod *ἐς μίαν* sine substantivo adiecto, vel quod ex praecedentibus repeti posset, dici nequeat. Hoc mihi omnino praeter veritatem animadversum videtur, v. Iacobsius ad h. l. T. XII. p. 99. qui recte *iunctim*, *simul* his significari monuit; dativus igitur recte adiungitur, ut Hom. Il. III. 238. *τὼ μοι μία γείνατο μήτηρ*, v. Bernhardy Synt. p. 96. Corrigendum videtur

φῦλον ἐπεὶ νήριθμον ἐν ἰχνοπέδαισιν ἀγρευθὲν
ἐς μίαν αἰχμηταῖς Καῖσαρ ἔθηκ' ἐν ὀπαῖς.

« Exercitus ope Caesar immensum numerum belluarum captum caveis inclusit.” In hac nostra coniectura literae tantum male conglutinatae aut seiunctae disiunguntur aut coniunguntur.

Crinagoras c. 628.

Ἠρνήσαντο καὶ ἄλλαι ἐὸν πάρος οὔνομα νῆσοι
ἀκλεές, ἐς δ' ἀνδρῶν ἦλθον ὁμωνυμίην,

κληθείητε καὶ ὔμμες Ἐρωτίδες· οὐ νέμεσίς τοι
ἕξει ταύτην κλῆσιν ἀμειψαμέναις.
παιδὶ γάρ, ὃν τύμβῳ δίης ὑπεθήκατε βῶλον,
οὔνομα καὶ μορφὴν αὐτὸς ἔδωκεν Ἔρως.
ὦ χθὼν σηματόεσσα, καὶ ἡ παρὰ θινὶ θάλασσα
παιδὶ σὺ μὲν κούφη κεῖσο, σὺ δ' ἡσυχίη.

Metrum vacillans vs. 4. restituere conati Brunckius et Iacobsius corrigunt ἥξει τοιαύτην et ἔσσεῖται ταύτην; eodem iure possis tentare ἑξείης, sed videtur in ἕξει latere nomen insularum quas nomen suum ἀκλεές mutare vult Poëta. Corrigam igitur

οὐ νέμεσίς τοι
Ὀξείαις ταύτην κλῆσιν ἀμειψαμέναις,

quod nomen sane ἀκλεές insularum inprimis naufragiis frequentibus infamium, cf. Antip. VII. 639.

Πᾶσα θάλασσα θάλασσα· τί Κυκλάδας ἢ στενὸν Ἕλλης
κῦμα καὶ Ὀξείας ἠλεὰ μεμφόμεθα,

ubi v. Iacobsius T. VIII. p. 102. Hinc fortasse explicandum χθὼν σηματόεσσα, *terra sepulcris plena*, cui Iacobsius ἠμαθόεσσα substituit; possit et κυματόεσσα, sed neutrum verum videtur.

Antipater c. 629.

Ἠ χθαμαλὴν ὑπέδυς ὁ τόσος κόνιν; εἴς σέ τις ἀθρῶν
Σώκρατες, Ἑλλήνων μέμψεται ἀκρισίην.
νηλέες, οἳ τὸν ἄριστον ἀπώλεσαν, οὐδὲ ἓν αἰδοῖ
δόντες· τοιοῦτοι πολλάκι Κεκροπίδαι.

Vs. 1. codex ἢ εἴς σε τίς, quare corrigendum

ἦ 'ς σέ τις ἀθρῶν
Σώκρατες, Ἑλλήνων μέμψεται ἀκρισίην.

In eiusdem Antipatri Ep. c. 498. 8.

ἴδ' ὡς λιμένα γλυκὺν ἄλλοις

δοὺς, ξένε, τὸν Λήθης αὐτὸς ἔδυ λιμένα,

codex ἔδυς, unde scribendum: ἔδυ'ς λιμένα, ut Diodor. c. 716. 2. εἰς Λήθης πικρὸν ἔδυς πέλαγος.

Vs. 3. post Planudem editur νηλέες, quam formam defendere possis Callimachi versu apud Choeroboscс. Can. p. 447. 13.

οἷοί τε βιοπλανὲς ἀγρὸν ἀπ' ἀγροῦ

φοιτεῦσιν,

sed scribendum aut νηλεῖς aut νηλέεις, quod bisyllabum. De codicis lectione v. Paullsen. p. 42. Vs. 4. codex οἱ τοσσοῦτοι, quod in τοιοῦτοι mutavit Planudes, quod aptum quidem est, v. ad XII. 27. 4., sed in codicis lectione aliud quid latere vere monuit Iacobsius in Add., coniiciens.

δόντες· ἀπόπτυστοι πολλάκι Κεκροπίδαι.

Eodem sensu dictum

ὀνοστότατοι πολλάκι Κεκροπίδαι,

mihi in mentem venerat, sed hisce praeferam lenissimam emendandi rationem

ὀνόσσου τοι πολλάκι Κεκροπίδας.

« Atheniensium stultitiam unusquisque reprehendet — et tu certe saepius eos obiurgasti."

Antiphilus Byzantinus cap. 634.

Νεκροδόκον κλιντῆρα Φίλων ὁ πρέσβυς ἀείρων

ἔνδον ὄφρα λάβοι μισθὸν ἐφημέριον,

σφάλματος ἐξ ὀλίγοιο πεσὼν θάνεν, ἦν γὰρ ἕτοιμος

εἰς Ἀΐδην, ἐκάλει δ' ἡ πολιὴ πρόφασιν.

ὃν δ' ἄλλοις ἐφόρει νεκυοστόλον, αὐτὸς ἐφ' αὑτῷ

ἀσκάντην ὁ γέρων ἀχθοφορῶν ἔλαθεν.

Vs. 2. metri vitium sustulit tantum Brunckius, cum Planude scribens ἔνδοθεν; melius Iacobsius ὠμαδὸν, sed ne hoc quidem sufficere videtur. Poëtam scripsisse puto

Νεκροδόκον κλιντῆρα Φίλων ὁ πρέσβυς ἀείρων
ἐγκλιδὸν, ὄφρα λάβοι μισθὸν ἐφημέριον.

de qua voce egregie nobis repraesentante senem onere gravatum dixit Iacobsius N. Cr. p. 110. Secundum distichon corrupit Planudes scribendo πρόφασιν, quod omnium editorum consensu probatum est; quod in codice legitur πρόφασις sanissimum esse apparebit, modo versus ita interpunctione adiuvetur:

σφάλματος ἐξ ὀλίγοιο πεσὼν θάνεν· ἦν γὰρ ἕτοιμος
(εἰς Ἀΐδην ἐκάλει δ' ἡ πολιὴ) πρόφασις.

cf. Leonid. VII. 731. 2. καλέει μ' εἰς Ἀΐδην θάνατος. Sensus « senectus quum Philonem ad inferos vocaret, parata erat mortis πρόφασις." cf. Trypho IX. 488. 4. φεῦ, προφάσεων οὐκ ἀπορεῖ θάνατος. De particula δέ parentheticis verbis adiecta cf. VI. 40. 1. 224. 4. 302. 7. alia apud Iacobsium N. Cr. p. 132.; adiectivum ἕτοιμος minus mobile est ut apud Atticos v. supra p. 103. ibique prolatis adde διπλόον VI. 810. 4. νόμιμοι VII. 733. 1. δίδυμοι ib. vs. 2. De vocabulo πρόφασις, *mortis causa*, cf. praeter Tryphonis l. c. Aelian. V. H. XIV. 4. εἴπερ οὖν ἔδει τινος τῷ θανάτῳ προφάσεως. Menander Stob. fl. 53. 5. σωτηρίας ἔστ' ἔργον εὑρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρου δ' εὔπορον. Nonn. Paraphr. XVIII. 144. τίς πρόφασις θανάτοιο; A. P. VII. 725. 3. ὅ μοι πεπρωμένος ὑπ-

νος ἦλθεν, ὁ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν. IX. 56. 5. 483.

Euphorio cap. 651.

Οὐχ ὁ τρηχὺς σελιθαῖος ἐπ' ὀστέα κεῖνα καλύπτει
οὐδ' ἡ κυάνεον γράμμα λαβοῦσα πέτρη·
ἀλλὰ τὰ μὲν δολιχῆς τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο
Ἰκάριον ῥήσσει κῦμα περὶ κροκάλαις·
ἀντὶ δ' ἐγὼ ξενίης πολυμήδεος ἡ κενεὴ χθὼν
ὠγκώθην Δρυόπων διψάσιν ἐν βοτάναις.

Vs. 1. corruptis verbis prioribus Meinekius in Analect. Alex. p. 163. substituit coniecturam suam: *οὐχ ὁ τρηχὺς ἔλαιος*, in Add. p. 403. memorans Osanni coniecturam *οὐ τὸ τρηχὺ σέλινον*, quas minus aptas esse monstrat verbum *καλύπτει*; quum enim ossa dicantur tecta esse, non sepulcrum, requiritur terrae vel ipsius sepulcri mentio; illam restituit Graefius Ep. Cr. in Bucol. p. 111. corrigendo; *οὐ Τρηχίς σε λίθειος*, quod repudiatum quidem a Meinekio ad Delect. Epigr. p. 148., sed melius quid nondum est inventum. Vs. 2. corrigendum videtur *λαχοῦσα πέτρη*, cf. VII. 395. 6. *κωφὸν δὲ στήλη γράμμα λέλογχε τόδε.* 429. 2. *μοῦνον γράμμα λέλογχε πέτρος.* cl. App. Ep. 398. 8. *λιτὴ τοὐμὸν ἔχει σῶμα λαχοῦσα πέτρη.* Vs. 3. emendandum cum Meinekio *Δολίχης*, quod insulae Icari nomen. Vs. 5. *πολυκηδέος* cum Salmasio scripserunt Brunckius et Meinekius, qui loci interpretationem dedit l. l. p. 164. sed videtur codicis lectio servari posse, si *Πολυμήδεος* nomen proprium esse statuas cum *κενεή* iungendum « sepulcrum Polymede orbatum." *ἀντὶ ξε-*

νίης significat *propter hospitii vinculum*, ut in Nicodemi Ep. VI. 315. υἱὸν Ἀρκάδος ἀντ' ἀλκᾶς ἔγραφεν Ὠφελίων et Euphor. ib. 279, 3. Vulgari interpretatione probata, nomen viri aegre desidero.

Leonidas Tarentinus cap. 652.

Ἠχήεσσα θάλασσα, τί τὸν Τιμάρεος οὕτως
πλώοντ' οὐ πολλῇ νηΐ Τελευταγόρην
ἄγρια χειμήνασα καταπρηνώσαο πόντῳ
σὺν φόρτῳ, λάβρον κῦμ' ἐπιχευαμένη;
χὼ μέν που καύηξι καὶ ἰχθυβόροις λαρίδεσσιν
τεθρήνητ' ἄπνους εὑρεῖ ἐν αἰγιαλῷ,
Τιμάρης δὲ κενὸν τέκνου κεκλαυμένον ἀθρῶν
τύμβον, δακρύει παῖδα Τελευταγόρην.

Vs. 1. ἠχήεσσα ex coniectura Planudae scribitur; codex καχέεσσα, cui corrector suam emendationem ἀναχι i. e. καναχέεσσα adlevit, quod propter primam productam ferri non potest. Videtur tamen in codicis lectione non ἠχήεσσα, sed aliud adiectivum dactyli mensuram habens latere, veluti ἰαχέεσσα, ut τελέεις apud Tyrtaeum et ἠχέεις apud Archilochum. Vs. 5. καί in codice non adest et ibidem καύηξιν legitur, quare probabilius corrigas:

καύηξιν ἰδ' ἰχθυβόροις λαρίδεσσιν.

Vs. 6. scribendum videtur εὑρεῖ ἐπ' αἰγιαλῷ.

Leonidas Tarentinus cap. 655.

Ἀρκεῖ μοι γαίης μικρὴ κόνις· ἡ δὲ περισσὴ
ἄλλον ἐπιθλίβοι πλούσια κεκλιμένον
στήλη, τὸ σκληρὸν νεκρῶν βάρος· οἵ με θανόντα
γνώσοντ', Ἀλκάνδρῳ τοῦθ' ὅτι Καλλιτέλευς.

Ultima verba tertii versus corrupta esse sponte in-

telligitur, sed ea expedire nemo tentavit praeter Iacobsium, qui ostensurus quid sententia postulare videretur, coniecit: *οἵ με φιλοῦντες* et *οἱ δ' ἑταροί με*. Leonidas scripsisse videtur

οἵ μάθον ὄντα
γνώσοντ', Ἀλκάνδρῳ τοῦθ' ὅτι Καλλιτέλευς.

« Quibus vivus notus fui, non ignorabunt hoc parvum sepulcrum decere Alcandrum Callitelis filium." Neutrum *τοῦτο* ad *μικρὴ κόνις* referendum, v. Iacobsius N. Cr. p. 115. de dativo hac significatione cf. ad V. 2. 2. p. 28.

Leonidas cap. 657.

Ποιμένες, οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε
αἶγας κεὐείρους ἐμβατέοντες ὄϊς,
Κλειταγόρῃ, πρὸς Γῆς, ὀλίγην χάριν, ἀλλὰ προσηνῆ
τίνοιτε, χθονίης εἵνεκα Φερσεφόνης.
βληχήσαιντ' ὄϊές μοι. ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμὴν
πέτρης συρίζοι πρηέα βοσκομέναις,
εἴαρι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
χωρίτης στεφέτω τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ,
καί τις ἀπ' εὐάρνοιο καταχραίνοιτο γάλακτι
οἰὸς, ἀμολγαῖον μαστὸν ἀνασχόμενος,
κρηπῖδ' ὑγραίνων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων,
εἰσὶν ἀμοιβαῖαι κὰν φθιμένοις χάριτες.

Vs. 2. non recte Iacobsius *ἐμβατέοντες* quasi active dictum esset explicuit: *qui oves ad pascua ducentes in hos colles erigitis*, quod monuit etiam Meinek. p. 135., hic quoque absonam esse mentionem pastorum oves ineuntium addens. Hactenus recte disputavit Meinekius, sed locum corruptum et scri-

bendum esse εὐβοτέοντες ὄϊς minime eidem assentior; ordo enim verborum hic est: οἱ ταύτην ῥάχιν ἐμβατέοντες αἶγας καὶ ὄϊς οἰοπολεῖτε, quamvis mirum sit hoc modo Poëtam constructionem turbare maluisse, quam scribere

οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν ἐμβατέοντες
αἶγας κεὐείρους οἰοπολεῖτ' ὄϊας.

Abundantia in verbis οἰοπολεῖν ὄϊας frequentissima est, nec minus ea quae cernitur vs. 8. στεφέτω τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ. Ad vs. 9. cf. Alcaeus VII. 55. 3. de Hesiodo:

καὶ τάφον ὑψώσαντο, γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
ἔῤῥαναν, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι.

καταχραίνοιτο ibidem active dictum, ut παρῳκίσατο Callim. IX. 336. 4. Inc. Plan. 256. 6. κείρεσθαι Apollonid. VII. 389. 4. Meleag. XII. 127. 2. v. ad III. 1. 4. cl. III. 5. 5. V. 38. 4. VI. 234. 2. In versu minore coniecturae certus repono

οἷος ἀμολγαῖον μαστὸν ἀνασχομένης:

cf. Callim. Et. M. p. 372. 4. κεῖθι δέ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέσχ' Ἐρίφη. Euphor. fr. 51. 4. λαρὸν δ' ἐπὶ χείλεσι πρώτη μαστὸν ἐπισχομένη, ubi v. Meinek. p. 93. Q. Smyrn. VI. 139. ἰσχανόωντα γάλακτος θρέψε θοή ποτε κεμμὰς μαζὸν ὑποσχομένη. A. P. IX. 224. 5. ᾧ γὰρ ἐπέσχον μαζὸν ἐμόν. Pollux III. 10. ἡ τεκοῦσα, ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα, ὡς Σοφοκλῆς.

Leonidas cap. 661.

Εὐσθένεος τὸ μνῆμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστὴς
δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·

χὔμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ὤν,
πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει· τεθνεὼς ὁ σοφιστὴς
καίπερ ἄκικυς ἐὼν εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Vs. 4. χὔμνοθέτης corruptum videtur Meinekio p. 136. qui ultima versus sequentis verba cum prioribus iunxit, Iacobsium notans qui ea ad sequentia retraxerat. Verba ὑμνοθέτης et σοφιστής idem significant, v. Soph. fr. 946. Vs. 5. Iacobsius ex Aurati coniectura scripsit πάντων ὧν ἐπέοικε τύχεν; Meinekio codicis lectio ferri posse videtur, quam equidem ita correxerim:

πάντων, ὧν ἐπέοικ', εὖ ἔχει.

cf. Ap. Rh. IV. 1536. τρὶς δ' ἀμφὶ σὺν ἔντεσι δινηθέντες, εὖ κτερέων ἴσχοντα. cl. App. Ep. 317. 5. τὰ δ' ἄλλα τοι, ὅσσα ἔοικε, καὶ πάρος Ευδαίμων δῶκε καὶ οἰχομένῳ. A. P. VII. 333. 2.

Antipater cap. 692.

Γλύκων, τὸ Περγαμηνὸν 'Ασίδι κλέος,
ὁ παμμάχων κεραυνός, ὁ πλατὺς πόδας,
ὁ καινὸς Ἄτλας, αἵ τ' ἀνίκατοι χέρες
ἔῤῥοντι· τὸν δὲ πρόσθεν οὔτ' ἐν 'Ιταλοῖς
οὔθ' 'Ελλάδι το πρῶτον, οὔτ' ἐν 'Ασίδι
ὁ πάντα νικῶν. Ἀΐδης ἀνέτραπεν.

Corruptelae vs. 5. plures medelas proposuit Iacobsius, quas vir praeclarus ipse improbabit prae certa emendatione Baiteri

οὔθ' 'Ελλάδι τροπωτὸν, οὔτ' ἐν 'Ασίδι.

Adiectivum formatum a τροπόω, *in fugam conïicere, vincere*, hic aptissimum. Proposita est haec coniectura in notis Orellii ad Horatii Epist. I. 1. 30.

Diodorus c. 700.

Ἴστω νυκτὸς ἐμῆς, ἥ μ' ἔκρυφεν, οἰκία ταῦτα
λάϊνα, Κωκυτοῦ τ' ἀμφιγόητον ὕδωρ,
οὔτι μ' ἀνὴρ, ὃ λέγουσι, κατέκτανεν ἐς γάμον ἄλλης
παπταίνων· τί μάτην οὔνομα Ῥουφίνιος;
ἀλλά με Κῆρες ἄγουσι μεμορμέναι· οὐ μία δήπου
Παῦλα Ταραντίνη κάτθανεν ὠκύμορος.

Sic vs. 4. edidit Iacobsius, recepta Reiskii coniectura *Ῥουφίνιος* pro codicis lectione *Ῥουφῖνος* et interpretatione addita: *cur frustra Rufinius laborat infamia?* qui sensus quomodo Graecis inesse possit, plane non intelligo. Nomen viri non *Ῥουφίνιος* fuisse puto sed *Ῥουφιανός*, quod metri legibus respondet, v. supra p. 60 sq., integer vero versus ita potius sanandus videtur

τί μάτην τοὔνομα Ῥουφιάνῳ;

„Cur frustra haec infamia Rufiano tribuitur?" Apte citavit Iacobsius Antipatri Ep. VII. 639. *τί Κυκλάδας . . . . . μεμφόμεθα; ἄλλως τοὔνομ' ἔχουσιν.* In Eiusdem Diodori Epigr. c. 701. legitur vs. 4.

πατὴρ δ' ἐπί οἱ Διομήδης
λάϊνον ὑψιφαῆ τόνδ' ἀνέτεινε τάφον.

Codex *ὑψιφα..ῆ*, corrigendum igitur *ὑψιφανῆ*.

Apollonides cap. 702.

Ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη
δούνακος, ἐξαμίης ἐκ τριχὸς ἑλκομένη,
εἶδαρ ὅτ' ἀγκίστρου, φόνιον πλάνον, ἀμφιχανοῦσα
ὀξείην ἐρυθρὴ φυκὶς ἔφριξε πάγην.
ἀγνυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν ἅλματι λάβρῳ
ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσαμένη φαρύγων.

Versu secundo I. G. Schneiderus correxit ἑξαμίτης, de quo dubitari non posse scribit Meinek. p. 200. neque in eo haererem quod hoc adiectivum nusquam alibi legitur, sed de terminatione feminina dubito, quia ἑπτάμιτος minus mobile est et longe aliud quid significat. Pentameter ita corrigendus videtur:

Ἑξαμίη σ' ἐκ τριχὸς ἑλκομένη.

Nomen Ἑξαμίης satis obvium, de quo dixit Dindorf. ap. Zimmerm. 1839. p. 1132. personamque defunctam ut saepius in epigrammatibus Poëta alloquitur. Hoc autem si vere restituimus, consequitur Μενέστρατον in versu maiore corruptum esse, pro quo reponendum videtur πενέστατον, a Geelio repertum, et aptissimum quia piscatorum paupertas vel ex Theocrito nota saepius memoratur, v. Hemsterh. Lucian. T. I. p. 444. Vs. 4. ὀξείην πάγην de ἀγκίστρῳ intelligendum esse monstrat Archiae versus VI. 192. 4.

ἄγκιστρον, κρυφίην εἰναλίοισι πάγην.

sed huic verbum ἔφριξε non convenit, quare Meinekii coniectura ἔβρυξε valde mihi placet.

Dioscorides cap. 707.

Κἠγὼ Σωσιθέου κομέω νέκυν, ὅσσον ἐν ἄστει
ἄλλος ἀπ' αὐθαίμων ἡμετέρων Σοφοκλῆν
Σκίρτος ὁ πυῤῥογένειος· ἐκισσοφόρησε γὰρ ὠνὴρ
ἄξια Φλιασίων ναὶ μὰ χόρους Σατύρων,
κἠμὲ τὸν ἐν καινοῖς τεθραμμένον ἤθεσιν ἤδη
ἤγαγεν εἰς μνήμην, πατρίδ' ἀναρχαΐσας,
καὶ πάλιν εἰσώρμησα τὸν ἄρσενα Δωρίδι Μούσῃ

ῥυθμὸν, πρὸς τ' αὐδὴν ἑλκόμενος μεγάλην
εὗαδέ μοι θύρσων τύπος οὐ χερὶ καινοτομηθεὶς
τῇ φιλοκινδύνῳ φροντίδι Σωσιθέου.

Sosithei tumulo impositus fingitur Satyrus, ut Sophoclis tumulo secundum vs. 2. et aliud eiusdem poëtae epigramma, quod in codice legitur supra c. 37.

Τύμβος ὅδ' ἔστ' ὤνθρωπε Σοφοκλέος, ὃν παρὰ Μουσέων
ἱρὴν παρθεσίην ἱερὸς ὢν ἔλαχον·
ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβολον πατέοντα,
πρίνινον, ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο,
καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν ἁλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος
εὔθετον ὀρχηστὴν τῇδ' ἀνέπαυσα πόδα.

ex cuius vs. 6. neque Bacchi personam, ut putabat Salmasius ad Hist. Aug. T. II. p. 834. assentiente Iacobsio Script. Misc. T. II. p. 160. neque Satyrum, sed choreutam loqui collegit Naekius Opusc. I. p. 8 sq. cui obsecutus est Meinek. p. 164. Si vel repugnaret aliquid in hoc versu interpretationi nostrae, quam et Iacobsius tenuit ad Anth. T. VII. p. 898., hoc tollendum foret, sed res integra est; nam Satyros saltationibus et choreis delectatos esse, unde nomen Σκίρτος (v. Lobeck. Aglaoph. II. p. 1311.), notissimum, quas Sophoclis sui studiosus aliquis reliquit ut tumulum ornaret, et Satyro unice convenit epitheton ἱερός et ὁ ἐκ Φλιοῦντος, ut Σάτυροι Φλιάσιοι in altero carmine. Omnis igitur res scenica ut Baccho, ita et eius comitibus cordi erat, quare ipsi Satyri a So-

phocle ad aureum ornatum traducti esse dicuntur. In c. 707. vs. 7. pro εἰσώρμησα corrigendum εἰσώρμησε, nam omnia haec ad Sositheum referenda sunt, non ad Satyrum. « Sositheus Doricum sermonem (αὐδὴν μεγάλην) et τὴν Δωριστὶ ἁρμονίαν comoediae reddidit." cf. Meleag. VII. 82.

Δωρίδος ἐκ Μούσης κεκορυθμένον ἀνέρα Βάκχῳ
καὶ Σατύροις Σικελὸν τῇδ' Ἐπίχαρμον ἔχω.

Vs. 9. codex ἑπτά δέ μοι ἔρσων quae emendarunt Salmasius et Iacobsius, qui in sequentibus quoque rectam viam monstravit ἐν χερὶ coniiciens probatum Hermanno Opusc. I. p. 54 sq. Scribendum censeo

εὔαδέ μοι θύρσων τύπος, ὧν χερὶ καινοτομηθείς,

Satyrum enim thyrsos manu gestasse probabile.

Alexander Aetolus cap. 709.

Σάρδιες ἀρχαῖαι, πατέρων νομός, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
ἐτρεφόμαν, κέρνας ἧς τις ἂν ἢ μακέλας
χρυσοφόρος, ῥήσσων καλὰ τύμπανα· νῦν δέ μοι Ἀλκμὰν
οὔνομα, καὶ Σπάρτας εἰμὶ πολυτρίποδος,
καὶ Μούσας ἐδάην Ἑλικωνίδας, αἵ με τυράννων
θῆκαν Δασκύλεω μείζονα καὶ Γύγεω.

Vs. 2. legitur ἦν τις ἂν; codex ητις, in quo latere ἧς τις, i. e. εἷς τις monui supra p. 36., corrigendum igitur,

κέρνας ἧς τις ἂν ἢ μακέλας
χρυσοφόρος ῥήσσων καλὰ τύμπανα·

Meinekius Anal. Alex. p. 235. etiam ἧς scripsit, sed ῥήσσων reliquit; epitheton καλά mihi olim additum videbatur ad notandam Lydorum luxuriam, ut tym-

pana significarentur auro exornata; nunc malim cum Meinekio scribere λάλα τύμπανα. Vs. 6. controversus est propter primam in Γύγης correptam et propter Dascylum tyrannis annumeratum, quum tantum fuerit Gygis tyranni pater. Transpositis igitur nominibus Iacobsius ad Del. Epigr. p. 94. tentavit θῆκαν καὶ Γύγεω μείζονα Δασκύλεω, quod probans Meinekius corrigit τύραννον pro τυράννων. Si prima in Γύγεω correpta ab Alexandro Hesiodi exemplaribus decepto profecta est, mallem

ἅ μὲ τυράννω
θῆκαν Δασκυλίδεω μείζονα καὶ Γύγεω.

Erinna cap. 710.

Στᾶλαι καὶ Σειρῆνες ἐμαὶ, καὶ πένθιμε κρωσσέ,
ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδιάν,
τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χαίρειν.
αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἴθ' ἑτέρας πόλιος. κτλ.

Vs. 4. codex αἴθετεροι πόλιος, quod in ἑτέρας πόλιος mutavit cum Reiskio Iacobsius; Brunckius scripsit ἑτεροπτόλιες, quod tamquam suum dedit Bergkius in Lyric. Graec. p. 683., qui liber nunc ad nos defertur. Hic quoque videtur longa vocalis tantum descriptoris errore in locum brevis migrasse, qui error quum in codice unus omnium sit perpetuus et solemnis, hoc loco in eo legitur

αἴθ' ἕτεροι πόλιος,

quod ulteriore mutatione non indiget, nam ἕτερος, quod recte genitivo iungitur (v. Matth. §. 366. d. p. 845. Bernh. Synt. p. 139. addantur loca ex recentiorum scriptis, Athen. XIII. p. 596. b. Schol.

Soph. O. c. 42. ad Pind. Py. III. 177. ad Hom. Il. II. 659. III. 144. Eust. Dionys. 38.) significat *diversus ab*; sensus igitur « sive cives sint sive ab urbe alieni" i. e. diversi a civibus, hospites.

Anonymus cap. 714.

Ῥήγιον Ἰταλίης τεναγώδεος ἄκρον ἀείδω
αἰεὶ Θρινακίου γευομένην ὕδατος,
οὕνεκα τὸν φιλέοντα λύρην, φιλέοντά τε παῖδας
Ἴβυκον εὐφύλλῳ θῆκεν ὑπὸ πτελέῃ
ἡδέα πολλὰ παθόντα· πολὺν δ' ὑπὸ σήματι κισσὸν
χεύατο, καὶ λευκοῦ φυταλιὴν καλάμου.

Vs. 5. corrigendum *ἐπὶ σήματι*, cf. Simmias c. 22. 1. Simonid. c. 24. 2. Philodem. 222. 7. App. Ep. 306. 6.

Nossis cap. 718.

Ὦ ξεῖν', εἰ τύ γε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλάναν
τᾶν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος,
εἰπεῖν, ὡς Μούσαισι φίλα τ' ἦν ἅ τε Λοκρὶς γᾶ
τίκτει· ἴσαις δ' ὅτι μοι τοὔνομα Νοσσίς ἴθι.

Corruptissime vs. 3. in codice legitur *φίλα τῆναι τε Λόκρισσα τίκτειν*, quorum ultima vere emendavit Brunckius, post quem Porsonus apud Gaisford. Hephaest. p. 10. correxit

ὡς Μούσαισι φιλάθην, ἅ τε Λοκρὶς γᾶ
τίκτεν,

Rectius Meinekius p. 96 sq. scripsit *φίλα τ' ἦν*, quod recepi; vs. 4. idem pro *τίκτειν* coniecit *τίκτε μ'*, cui *τίκτει* praeferendum videtur, cf. Iacobsius N. Cr. p. 320. Hac autem secundi distichi corruptela feliciter a criticis procurata, restat prius quod in-

telligi nequit, neque in vulgata acquieverunt Brunckius et Porsonus, quorum hic *ἐναψάμενος*, ille maiore mutatione

τὰν Σαπφὼ Χαρίτων ἄνθος ἐνοψόμενος,

coniecit. Neutrum probari posse liquet, nam rarum verbum *ἐναυσόμενος* haec notissima expulisse cui tandem persuadebitur? Scripsisse videtur Nossis

καλλίχορον Μιτυλάναν
γᾶν Σαπφοῦς, χαρίτων ἄνθος ἐναυσαμένας.

cf. Leonid. VII. 13. 2. *Ἤριvναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομέναν.* 17. 5. de Sappho

ἦν δέ με Μουσάων ἑτάσης χάριν, ὧν ἀφ' ἑκάστης
δαίμονος ἄνθος ἐμῇ θῆκα παρ' ἐννεάδι.

Pompeius 219. 2. *ἡ μούνη Χαρίτων λείρια δρεψαμένη.* Parmenio IX. 43. 2. *Μουσέων ἄνθεα βοσκόμενος.* Ad *ἐναυσαμένας*, *quae sibi sumsit*, *decerpsit*, cf. Incert. apud Suid. v. *ἐναύειν. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα, εἶτα μέντοι Φοίνικι περιτίθησιν*, quae in collectione fragmentorum huius tragoediae non leguntur.

Chaeremon cap. 720.

Κλεῦας ὁ Τιμοκλῆος, ὑπὲρ Θυρέαν δόρυ τείνας
κάτθανες ἀμφίλογον γᾶν ἀμφιτεμνόμενος.

Vs. 1. Codex corruptissime *κλευασου τοιμοικλειος*, quod Ruhnkenius Ep. Cr. I. p. 119. mutavit in *Κλεύας Τιμοκλῆος*, cui articulum addidit Iacobsius scribens *Κλεύας ὁ Τιμοκλῆος*, quod ipse in Add. reiecit et ferri non posse demonstravit Meinekius p. 205. qui *Θυρεᾶν* et *ἀποτεμνόμενος* corrigens actum egit; illud iam Ruhnkenius l. c. restituerat, alterum Boeckhius

ad C. I. T. I. p. 554. Nomen autem viri certa emendatione revocare mihi videor

Κλεύας Οὐτυμοκλεῖος, ὑπὲρ Θυρεᾶν δόρυ τείνας
κάτθανες, ἀμφίλογον γᾶν ἀποτεμνόμενος.

Ἐτυμοκλείδης nomen viri satis frequens, v. Boeckh. ad C. I. n. 1360. p. 662. Literarum *οι* et *υ* confusionem in codice v. in v. l. ad II. 379. V. 149. 3. VI. 101. 5. 116 5. 291. 7. 302. 2. VII. 657. 4. 699. 1. XI. 96. 4. 106. 5. 350. 3. 403. 4.; de genitivi forma *εῖος* v. ad c. 748. 7.

Anyte c. 724.

Ἥβα μέν σε πρόαρχε ἴσαν παίδων ἅτε ματρὸς
Φειδία ἐν δνοφερῷ πένθει ἔθου φθίμενος·
ἀλλὰ καλόν τοι ὕπερθεν ἔπος τόδε πέτρος ἀείδει,
ὡς ἔθανες πρὸ φίλας μαρνάμενος πατρίδος.

Vs. 1. Iacobsius correxit: *ἦ ῥα μένος σε Πρόαρχ' ὄλεσ' ἐν δαΐ, δῶμά τε ματρὸς Φαίδρας κτλ.* quae Meinekius recepit, simul scribens *δῶμά τε πατρὸς Φειδία*, quod verum est, sed dudum propositum a Graefio Mem. Acad. Petrop. 1822. T. VIII. p. 644. qui in caeteris praestare censuit: *ἥβαν μέν συ Πρόαρχ' ὄλεσας, παῖ δῶμα κτλ.* vel *ἥβα — ὄλεσεν*, vel *Θῆβαι — ὄλεσαν*, quae omnia prae Iacobsii tentamine improbanda sunt. Mihi in mentem venerat

Ἥβᾳ μέν σε Πρόαρχ' αἶσ' ἅρπασε, δῶμά τε πατρὸς
Φειδία ἐν δνοφερῷ πένθει ἔθου φθίμενος.

et mentionem certe fati hic necessariam puto, idque ipsum nomen syllabae *ἴς* inest. cf. Anonym. c. 343. 6.

ἠΐθεον χαρίεντα, τὸν ἥρπασε μόρσιμος αἶσα

cl. notis ad c. 491. 1. App. Ep. 98. 3.

Μοῖρά τις αἰκέλιος τὸν Ἀρίστων' ἥρπασ' ἀπ' αὔρης, 125. 1. 148. 2. *Μοῖρά με πρὸς θαλάμους ἥρπασε Φερσεφόνας*. 401. 5.

ἀνήρπασεν ἄγριος αἶσα
τερπνὸν παρθενικὴν ἄνθος Ἀθηναΐδα.

Callimachus cap. 725.

α. Αἴνιε (καὶ σὺ γὰρ ὧδε, Μενέκρατες, οὐκέτι πουλὺς
ἦσθα) τί σε, ξείνων λῷστε, κατειργάσατο;
ἦ ῥά τὸ καὶ Κένταυρον; β. ὅ μοι πεπρωμένος ὕπνος
ἦλθεν, ὁ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν.

Epigramma hoc infelicissimis criticorum tentaminibus infame. Vs. 1. *Αἴνιε* interpretatus est Ruhnkenius « urbe Aeno oriunde," et sane mors talis egregie convenit in Thracem, quae gens fortissimis compotatoribus abundabat, cf. Call. fr. 109. 1. In fine versus revocavi codicis lectionem, quae minus expedita, iniuria videtur inde a Zedelio in *οὐκ ἐπὶ πουλύ* mutata esse, cf. Call. Dian. 137. *μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδή, τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή*. Non igitur *καὶ σὺ γὰρ ὧδε* eleganter interiecta sunt, quod Iacobsio videtur, sed cum caeteris iungenda « Menecrates, nam et tu in hac terra per parvum tempus vixisti, quid te occidit?" quod adverbio proprie enunciandum fuisset, Poëta adiectivo expressit, ad verbum accommodato. Vs. 2. egregie Zedelius *λῷστε* pro codicis lectione *ὥστε*, quae confusio revocat in mentem Theognidis versus 557 sq.

Φράζεο δή· κίνδυνος ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς

ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα,
ὥστε σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι
μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.»

quae disticha ab Hermanno et Bergkio in unum coniuncta sunt, sed antea demonstrandum fuisset, quo tandem vinculo sententiae consocientur, quod nos agnoscere non possumus. Itaque Geelii emendationem verissimam

λῷστά σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,

quam ne memoratu quidem dignam Bergkius censuit, Poëtae restituendam puto.

Leonidas cap. 726.

Ἑσπέριον κηῶον ἀπώσατο πολλάκις ὕπνον
ἡ γρηῢς πενίην Πλατθὶς ἀμυνομένη·
καί τι πρὸς ἠλακάτην καὶ τὸν συνέριθον ἄτρακτον
ἤεισεν πολιοῦ γήραος ἄγχι θυρῶν,
καί τι παριστίδιος δινευμένη ἄχρις ἐπ' ἠοῦς
κεῖνον Ἀθηναίης σὺν Χάρισιν δόλιχον,
ἢ ῥικνὴ ῥικνοῦ περὶ γούνατος, ἄρκιον ἱστῷ
χειρὶ στρογγύλλουσ' ἱμερόεσσα κρόκην.
ὀγδωκονταέτις δ' Ἀχερούσιον αὔγασεν ὕδωρ
ἡ καλὰ καὶ καλῶς Πλατθὶς ὑφηναμένη.

Vs. 4. Codex ἀγχιθυρον, quod in ἄγχι θυρῶν cum Reiskio mutarunt Brunckius et Iacobsius, comparato Homerico ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Magis convenit Gregorii versus A. P. VIII. 119.

ὤφελες, ὦ Λιβία, ζώειν τεκέεσσι φίλοισιν,
ὤφελες ἄχρι πύλης γήραος ἐμπελάσαι (*).

(*) Corrigendum ἄγχι πύλης, ut Antiphil. VII. 630. 1.

sed mihi ἀγχίθυρος i. e. γείτων praeferendum videtur propter sequentia

κἄτι παριστίδιος δινευμένη ἄχρις ἐπ' ἠοῦν
κεῖνον Ἀθηναίης σὺν Χάρισιν δόλιχον.

Sic enim haec scribenda videntur, nam in vulgata τί non habet quo referatur, et si cum Iacobsio ἤεισεν repetas, tautologia oritur vix ferenda. Ex nostra loci constitutione oritur sensus longe melior: „cantavitque pensa trahens, senectuti vicina et adhuc usque ad auroram textis Minervae operans." Pro ἐπ' ἠοῦν codex ἀπ' ἠοῦς quod in ἐπ' ἠοῦς mutatum est, sed ἐπί hac significatione genitivo non iungitur, quare ἠοῦν scribendum, quae forma in Leonidae Ep. c. 472. 12; κἄτι in καί τι abiit quoque in Ep. XIII. 6. 7; ἀγχίθυρος idem quod γείτων (γήρως γείτων Meleag. VII. 417. 8.) cf. App. Ep. 50. 1. γείτονες ἀγχίθυροι Ῥώμης. 151. 3. ἀγχίθυρος δ' ἕστηκα Δίκης. Synes. de Regn. p. 6. c. ἐλευθεριότητι ἀσωτία ἀγχίθυρος. Vs. 8. codex ἡμερόεσσα, quod in ἡ μορόεσσα mutatum vult Meinekius, v. supra p. 83 sq. recteque idem ἤ pro ἡ scripsit vs. 7. Pleonasmus in verbis ἡ καλὰ καὶ καλῶς comparandus cum Arist. Eccl. 1176. ταχὺ καὶ

πάτρης πελάσας σχεδόν. Agath. XI. 372. 2. μή ποτε θαρσήσῃς ἄγχι τινὸς πελάσαι, qui ἵνα σοῖς ἐν μεγάροις πελάσῃ scripsit ib. 379. 2. ut Antip. IX. 323. 6. et εἰ δ' ἐπὶ παρθενικῆς πελάσοις λέχος V. 302. 3. ut Nonn. Dion. XVI. 28.

ταχέως λαβὲ τρυβλίον, sed videndum an non scribendum sit ἤκαλα καὶ καλῶς.

Tymnes cap. 729.

Εὐήθης Τριτωνὶς ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς ἐλοχεύθη
κληδόσιν· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ὤλετο δαιμονίη
ἀρτιτόκος, τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγεν ἓν βρέφος Ἀΐδην
σὺν κείνῃ· δεκάτην δ' οὐχ ὑπερῆρεν ἕω.

Vs. 3. Codex τὰ δὲ πολλὰ καταγη ἐν βρέφος ἅδαν σὺν κλεινῇ δεκάτην οὐχ ὑπὲρ ἤιρεν ἕω, quae ita ut in textu dedi partim emendavit, partim mire corrupit Planudes, in locis impeditioribus fere semper infelicissimas coniecturas textui inferens, quibus omnis fides ne nostra quidem aetate denegata est. Hic vero substantivum deest quocum Planudae inventum κατήγαγεν iungi possit, neque dubito verissimum esse quod in codice legitur

τὰ δὲ πολλὰ κατάγῃ

vel κατεάγῃ trisyllabum, si media syllaba producta ex coniectura non sit inferenda. Fons dictionis Hom. Od. II. 58. τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Choeril. App. Ep. 97. 5. τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται. Totus versus ita videtur scribendus

τὰ δὲ πολλὰ κατάγῃ ἐνὶ βρέφος Ἀΐδῃ
σὺν κείνῃ, δεκάτην δ' οὐχ ὑπερῆρεν ἕω.

vel etiam

τὰ δὲ πολλὰ κατάγῃ ἐὸν βρέφος ἄρδην
σὺν κείνῃ.

ut βρέφος σὺν κείνῃ explicent priora τὰ δὲ πολλά; κλεινῇ non potest in Κλείνῃ mutari (v. ad V. 189. 3.) quia mulieris nomen iam vs. 1. exstat. Ver-

bum autem κατάγνυμι aptissimum morti qua homines franguntur, v. supra ad c. 491. 2. cl. App. Ep. 102. 12. quod hic simul emendatius proponam

"Ηδ' ἐγὼ ἡ τριτάλαινα καὶ ἀμφοτέρων βασιλήων
Τιβερίου θυγάτηρ, Μαυρικίου δὲ δάμαρ·
ἡ πολύπαις βασίλεια καὶ ἡ δείξασα λοχείῃ
ὡς ἀγαθὸν τελέθει καὶ πολυκοιρανίη,
κεῖμαι σὺν τεκέεσσι καὶ ἡμετέρῳ παρακοίτῃ
δημοῦ καὶ στρατιῆς λύσσῃ ἀθεσμοτάτῃ·
τῆς Ἑκάβης ἔτλην πολὺ χείρονα τῆς τ' Ἰοκάστης,
αἰαῖ, τῆς Νιόβης ἔμπνοος εἰμὶ λίθος·
καὶ, ναὶ τὸν γενέτην, τί δὲ καὶ τὰ νεόγν' ἐκείνων
ἀμπλακίης μερόπων μηδὲν ἐπιστάμενα;
ἡμετέροις πετάλοισι κατάσκιος οὐκέτι Ῥώμη,
ῥίζα γὰρ ἐκλάσθη Θρηϊκίοις ἀνέμοις.

Post Brunckium Iacobsius hoc carmen Anthologiae inseruit ex uno Zonara XIV. p. 79., laudatur quoque in Cramer. Anecd. Paris. II. p. 333. ubi vs. 2. pro δέ legitur τέ et vs. 7. τῆς Ἰοκάστης. Vs. 1. vulgo legitur ἅδ' ἐγώ et vs. 3. ἡ, quae emendavi, Iacobsius καλῇ coniecit; λοχείην legitur in codice Vindobonensi, ex quo excerptas varias lectiones dedit Schubarthus in Zimmerm. Diurn. I. p. 1143. Vs. 6. vulgo legitur

δημοῦ ἀτασθαλίῃ καὶ μανίῃ στρατιῆς,

quod mutavi secundum codicis Vindob. lectionem λύσσῃ ἀθεσμοτάτῃ δήμου καὶ στρατιῆς, quod multo concinnius. Ex eodem vs. 8. dedi λίθος pro vulgato νέκυς quod ineptum: cf. Macedon. A. P. V. 229. 3. ἔμπνοος Εὐίππης οὐκ ἔλεαιρε λίθος; sed

vs. 7. receptam lectionem commutare cum ἔτλην τῆς Ἑκάβης, quod in codice legitur, non tanti videbatur. Vs. 9. codex Vindob. τί δὲ καὶ τὰ νεογνὰ ἔθυσαν, vulgo apud Zonaram et in Anecd. Paris. l. c. τί μάτην τὰ νεογνὰ ἔκτειναν, quorum ultimum servavi, quia θύειν pro κτείνειν dictum alibi legi non memineram. Hiatum sustuli ex Iacobsii correctione ad Anth. T. XIII. p. 141. ubi quoque νεόγν' ἀπέκτειναν proposuit, quod nollem viro egregio excidisset; idem initio versus pro ναί, ναί corrigit εἰ καί, quod non necessarium, nam mulier causas infortunii, caedem mariti narratura, subito orationem abrumpit verbis τί δὲ καί κτλ. Exitus spondaicus occurrit in Agathiae Ep. Plan. c. 331. 1, P. Silent. ib. 57. 1. A. P. V, 226. 7. ubi injuria nonnulla a criticis tentata sunt; add. V. 230. 7. In vs. 10. codex ἀμπλακίης μερόπων, quod multum praestat vulgatae ἀνθρώπων κακίης.

Diotimus cap. 733.

Αἱ νόμιμαι δύο γρῆες ὁμήλικες ἦμεν, Ἀναξὼ
καὶ Κληνώ, δίδυμαι παῖδες Ἐπικράτεος·
Κληνὼ μὲν Χαρίτων ἱερή, Δημητρὶ δ' Ἀναξὼ
ἐν ζωῇ πρὸ πόλεως, ἐννέα δ' ἠελίων
ὀγδωκονταέτεις ἐπιλείπομεν ἐς τόδ' ἱκέσθαι
τῆς μοίρης· ἐτέων δ' οὐ φθόνος ἰσοσίῃ.
καὶ πόσιας καὶ τέκνα φιλήσαμεν· αἱ δὲ παλαιαὶ
πρῶθ' ἡμεῖς Ἀΐδην πρηὺν ἀφικόμεθα.

Vs. 3. Meinekius p. 144 sq. scripsit ἱέρη, quod pro ἱέρεια dictum est, recepta vs. 4. Iacobsii coniectura προπολεῦσ', quae fortasse vera est; nihil ta-

men mutavi propter glossam in Anecd. Bekk. I. p. 9. ἱερὰν· ἀντὶ τοῦ ἱέρειαν, Πλάτων, ubi idem substantivum substitui non potest; quum hoc adiectivum genitivo et dativo recte iungatur, πρὸ πόλεως vs. 4. servari poterat, v. Boeckh. Corp. Inscr. v. II. p. 605. quem Meinekius citavit. Vs. 5. Brunckius ἐλλείπομεν, Meinekius ἀπελείπομεν coniecerunt, et Meinekius quidem recte locum explicuit „ utrisque novem dies ad octogenarium numerum deerant, obierunt igitur eodem utraeque die," sed activum λείπω genitivo non videtur iungi posse; corrigendum igitur ἐπιλειπόμεθ' ἐς τόδ' ἱκέσθαι vel ἀπελειπόμεθ'. Vs. 6. Meinekius pro ἰσοσίῃ corrigit ἔσθ' ὁσίης, Iacobsius εἰς ὁσίην, quod verum est, nisi quod sententia generali ὅσιον vel ὁσίους scribendum

ἐτέων δ' οὐ φθόνος εἰς ὁσίους.

cf. Antiphil. VI. 257. 3. τίς ὁ φθόνος εἴς ἐμὲ Βάκχου, et ad sententiam Leontius VII. 575. 5.

γρηῢς μὲν μόρον εὗρεν, ὄφελλε δὲ μυρία κύκλα
ζώειν· τῶν ἀγαθῶν οὐ δεχόμεσθα κόρον.

V. 8. ἀφικόμεθα legitur ex Salmasii coniectura, cod. ἀνιάμεθα, in quo vide ne ἐνισσάμεθα vel ἐνισπόμεθα lateat.

Anonymus cap. 734.

α. Ἦξεν ὀλατιτυτειδεστι· β. τί γάρ; α. νέκυς, ὦ ποτὶ παίδων
τῶν ἀγαθῶν ἦδ' ἦν ἀρχιγέρων ὁ γέρων.
ἀλλὰ φίλος γ'. β. ὦ πρέσβυ, γένοιτό τεν ὄλβια τέκνα
ἐλθεῖν καὶ λευκῆς ἐς δρόμον ἡλικίης.

Vs. 1. Reiskius corrigebat: ὦ ξέν' ὁδῖτα, τί δ'

ἔστι; τί γαρ; κτλ. Iacobsius maluit: μὴ ξέν᾽ ὁδῖται, σπεῦδε· τί γάρ; recte monens τί bis scriptum prioribus perperam adhaesisse. Epigramma sine dubio ex marmore descriptum in Anthologiam receptum est, quare confusionum in codicibus occurrentium nulla hic versus corruptus videtur, sed potius descriptoris negligentia; corrigo autem

ὦ ξέν᾽ (vel ἇ ξέν᾽) ὅρα τί τυ τεῖδε (i. e. τῇδε) nam Doricae dialecti aliud vestigium est pronomen τεῦ vs. 3. Pro corrupto ἠδ᾽ ἦν Iacobsius ἅλις ἦν in Addendis proposuit; malim ἅδην scribere et personarum vices ita distribuere:

α. ὦ ξέν᾽ ὅρα τί τυ τεῖδε. β. τί γάρ; α. νέκυς, ᾧ ποτὶ παίδων
τῶν ἀγαθῶν ἅδδην, Ἀρχιγέρων ὁ γέρων.
β. ἀλλά, φίλος γ᾽ ὦ πρέσβυ, γένοιτό τευ ὄλβια τέκνα
ἐλθεῖν καὶ λευκᾶς ἐς δρόμον ἁλικίας.

Crinagoras cap. 741.

Ὀθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.
Ἄῤῥιος αἰχμητὴς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Νείλου,
κλινθεὶς, ἐκ πολλῶν ἡμιθανὴς βελέων
αἰετὸν ἁρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἴδ᾽ ὑπ᾽ ἐχθροῖς
αὖτις ἀρηϊφάτων ἄνθορεν ἐκ νεκύων.
κτείνας δ᾽ ὅς σφ᾽ ἐκόμιζεν, ἑοῖς ἀνεσώσατο ταγοῖς
μοῦνος ἀήσσητον δεξάμενος θάνατον.

Vs. 2. Iacobsius pro κάλει scripsit κρατεῖ et cum Scaligero et Brunckio Ἄῤῥιος pro Ἄρειος; prius iure repudiavit Meinek. p. 186 sq. quod dicendum fuisset: καὶ Κυνέγειρον — καί κτλ., potius λάλει iactat,

hic a Poëta scriptum esse contendens, quod fortasse verum; mihi tamen vulgata quodammodo defendi posse videtur versu in App. Ep. 840.

Τὴν σὴν εὔνοιαν καὶ πίστιν, Φαῖδρε, καλοῦντες
ἐν βιότης μέτροις οὔ ποτε παυσόμεθα.

i. e. *celebrantes*, nam hanc lapidis scripturam cum Iacobsio in *ἀπαλοῦντες* mutare non ausim. Praeterea vix bene dictum videtur *ἔργα πάντων πολέμων* et vs. 3. *Ἄρεος* non mutandum esse probatur Nonni versu Dion. XXXVII. 784. *Ἄρεος αἰχμητῆρες*. Quare equidem huius herois nomen Polemonem, quod et simul omen est, fuisse censeo, unde locus ita scribendus

Ὀθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
ναύμαχον ἢ πάντων ἔργα κάλει Πολέμων
Ἄρεος αἰχμητὴς Ἰταλός κτλ.

Recte autem monuit Meinekius Crinagoram sententiam suam, militem Romanum omnium gloriam longe longeque superasse, ita extulisse ut continuo illud ipsum Polemonis factum exponeret.

Antipater cap. 743.

Εἴκοσιν Ἑρμοκράτεια καὶ ἐννέα τέκνα τεκοῦσα
οὔθ' ἑνὸς οὔτε μιᾶς αὐγασάμαν θάνατον.
οὐ γὰρ ἀπωΐστευσεν ἐμοὺς υἷας Ἀπόλλων,
οὐ βαρυπενθήτους Ἄρτεμις εἷλε κόρας·
ἔμπαλι δ' ἁ μὲν ἔλυσεν ἐμῶν ὠδῖνα μολοῦσα,
Φοῖβος δ' εἰς ἥβαν ἄρσενας ἀγάγετο,
ἀβλαβέας νούσοισιν· ἴδ' ὡς νίκημι δικαίως
παισὶν καὶ γλώσσᾳ σώφρονι Τανταλίδα.

Vs. 5. Brunckius ad *ἐμῶν* supplet *θυγατέρων*,

quod recte repudians Iacobsius coniecit *κορῶν*, postea ad Delect. Epigr. p. 296. *λεχῶν*, *puerperarum*, sed ne vel sic quidem diserta antithesis infertur, quae exorietur scripto

ἔμπαλι δ' ἂν μὲν ἔλυσε νέων ὠδῖνα μολοῦσα.

Antipater Sidonius cap. 748.

Τίς τόδε μουνόγληνος ἅπαν δωμήσατο Κύκλωψ
λάϊνον, Ἀσσυρίης χῶμα Σεμιράμιος,
ἢ ποῖοι χθονὸς υἷες ἀνυψώσαντο Γίγαντες
κείμενον ἑπταπόρων ἀγχόθι Πληϊάδων,
ἀκλινές, ἀστυφέλικτον, Ἀθωέος ἶσον ἐρίπνᾳ
φυρηθὲν γαίης εὐρυπέδοιο βάρος;
δᾶμος ἀεὶ μακαριστός, ὃς ἄστεσιν Ἡρακλείης
οὐρανίων νεφέων τεῦξεν ἐπ' εὐρυάλων.

Vs. 5. insolens est forma *Ἀθωέος* quasi ab *Ἀθωεύς*, quomodo appellatum esse montem Atho nullius, quantum scio, testimonio constat. Corrigendum videtur

Ἄθω ἕδος ἶσον ἐρίπνᾳ

vel aliud quid, ut *Ἀθωΐδι ἶσον ἐρίπνᾳ*; pro *φυρηθέν* Iacobsius coniecit *πυργωθέν*. Vs. 7. codex *Ἡρακλείης*, supra scripta vocali ο, unde Antipatro restituendum esse *ἄστεσιν Ἡρακλεῖος* nullus dubito. Similiter *Ἐτυμοκλεῖος* legitur supra c. 720. 1. *Δασεῖος* Epigr. in Welck. Syll. 48. 1. v. alia apud Ahrens. Dial. Aeol. p. 202. Pro *οὐρανίων νεφέων*, quod legitur quoque A. P. IX. 95. 4. XIV. 5. 2.

ἄχρι καὶ οὐρανίων ἱπτάμενος νεφέων.

IX. 187. 6. *οὐρανίων ἁπτόμεναν νεφέων*, Iacobsius coniecit *ἀτραπιτὸν νεφέων*, quod parum verisimile,

etsi sententia quae inde oritur perbona sit. Pro οὐρανίων malim οὐράνιον, quod dictum est ut οὐράνιον ἀναβοᾶν, et ultimum distichon ita scribere:

δᾶμος ἀεὶ μακαριστὸς, ὅ σ' ἄστεσιν Ἡράκλειος
οὐράνιον νεφέων τεῦξεν ἐπ' εὐρυάλων.

quamquam ad ultima verba ἄχρις additum velis; cf. tamen Leonid. IX. 106. 3. ἦν πέλαγος διέσσσεν ἐπ' ἠϊόνος. Praeterea in quamnam tandem molem exstructam conscripserit hoc epigramma Antipater nec prioribus interpretibus neque mihi scire contigit.

LIBER NONUS.

Antipater cap. 3.

Εἰνοδίην κάρυην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης.
πάντας δ' ἀκρεμόνας τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
κέκλασμαι, πυκιναῖς χέρμασι βαλλομένη.
δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον· ἦ γὰρ ἔγωγε
δυσδαίμων ἐς ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

Vs. 3. laudat Schol. Theocr. VII. 138. sine ulla varietate et sine poëtae nomine, quem Antipatrum Thessalonicensem esse non plane certum, quum lemma in codice adscriptum sit, *Ἀντιπάτρου, οἱ δὲ Πλάτωνος*, sc. *νεωτέρου*, v. IX. 13. 748., quare nollem Bergkius hoc carmen inter philosophi epigrammata edidisset, in Lyric. Gr. p. 446. Pro *εὐθαλέας* reponendum videtur *εὐθηλέας*, dorica certe forma quae et alibi Ionicis immixta, v. IX. 247. 1. et Iacobsius N. Cr. p. 528. aliena, neque vulgaris forma, correpta media syllaba hic apta est, quum ita brevis ultima in caesura produceretur. Hanc productionem semper vitasse poëtas elegiacos melioris notae vix est quod dubitemus, licet nonnulla exempla in contrarium afferri possint, ut Zonae versus IX. 312. 4.

ἢ πεύκαν ἢ τάνδε πολυστέλεχον παλίουρον
ἢ πρῖνον, ἢ τὰν αὐαλέαν κόμαρον,

ubi Iacobsius καὶ τάν coniecit, Meinekius p. 218. ἢ πρῖνόν γ' ἢ, quibus anteferrem

ἢ πρινῶν' ἢ τὰν αὐαλέαν κόμαρον.

Leonidae VII. 719. 1.

Τέλληνος ὅδε τύμβος, ἔχω δ' ὑπὸ βώλεω πρέσβυν;

quem sine dubio scripsisse Τέλληνος μὲν ὁ τύμβος contendit Meinek. p. 130. qui p. 218. recte in Straton. Ep. XII. 222.

εἰς τὸ γόνυ κάμψας μέσσον ἐπαιδοτρίβει

correxit γνάμψας, similiterque certa medela Chaeremonis Ep. VII. 469. 1. opem tulit Iacobsius. In Meleagri Ep. VII. 352. 5. productionem hanc transpositione sustuli supra p. 231. quae vera videtur, si carmen illud revera Meleagri est, quod minime certum, neque versus talis

τέρπεθ' ἅμα Ζηνὶ καὶ ἀλλοισιν μακάρεσσιν,

qualis legitur c. 362. 4. a vitio immunis est; medicinam proposui p. 232. In Dioscorid. Ep. VII. 708. 3.

οὐ γὰρ ἔχεις σφῆκά γε παλίμπλυτον

vera lectio ἔχεις κηφῆνα παλίμπλυτον ex Athenaeo restituta est. In Anonymi Ep. ib. 482. 3.

Κλεύδικε, Νικασὶς ὅτε σὰν περὶ λάρνακα μάτηρ
τλᾶμον, ἐπ' αἰακτῷ πόλλ' ἐβόα σκεπάνῳ.

supra p. 256. scribendum conieci Νικασίς σ' ὅτε, quia pronomen etiam ad sententiae integritatem deesse videbatur et facillime propter praecedentem sibilam excidere potuit; sed nihil fortasse mutan-

dum, quum carmen ab ignoto poëta profectum sit, de quo quid sibi in pangendis versibus licere putaverit, non constat. In recentiorum autem epigrammatibus, praesertim iis, quae ex lapidibus descripta Anthologiae inserta vel addita sunt, tot inveniuntur huius productionis exempla, ut summae temeritatis sit in illis aliquid mutare, cf. A. P. III. 6. 1.

Γηγενέα Πυθῶνα, μεμιγμένον ἑρπετὸν ὁλκοῖς,

ubi Graefius Γηγενέταν coniecit. IX. 190. 8.

Ἤριννα Σαπφοῦς τόσσον ἐν ἑξαμέτροις,

ubi Ἤρινν' αὖ coniecit S. Malzow. de Erinnae vita et scriptis (Petropoli 1836) p. 10. Ψαπφοῦς Schneidewin. in Zimmerm. Diurn. IV. p. 216. IX. 157. 7.

καὶ ταῦτ' οὔτ' Ἄϊδος, οὔτ' Ἄρεος, ἔργα δ' Ἔρωτος.

ubi v. Iacobsius, cap. 384. 16.

ἀτρεκέα τελέθει χεύματα Νηϊάδων.

App. Ep. 109. 1.

αἰῶνος σπειρήματ' ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμεῖο.

128. 1. 131. 2. 161. 4. 170. 1. 209. 4.

καὶ γλυκεροῦ στόματος ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσα.

Epigr. Welck. Syll. 217. 1.

Πυθαγόραν θ' ὃν ἔτικτε Διὶ φίλον Ἀπόλλωνι,

quod Homeri exemplo admissum, ut apud Pallad. IX. 395. 1.

ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος εἶπεν Ὀδυσσεύς.

Epigr. Mus. Rhen. 1841. p. 201. II.

σῆμα τόδε Κύλων παῖδ' ᾧ ἐπέθηκε θανόντι.

Hic tamen canon etiam a melioribus poëtis migratur, si liquida brevem syllabam sequatur, saepissime ante ῥ et ν: de aliis v. ad VI. 255. 3. VII.

384. 5. Maiore licentia utebantur in carminibus heroicis, cf. IX. 498. 1. 524. 9. secundum Brunckii constitutionem, 525. 21. Nestor A. P. IX. 129. 8. ubi v. Iacobsius, XIV. 90. 5. App. Ep. 169. In Lucilli Ep. XI. 295.

Εἴ τιν' ἔχεις Διόνυσον ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι

τὸν κισσὸν ἀφελὼν, θριδάκων φύλλοις στεφάνωσον.

Hermannus coniecit *κισσόν γ' ἀφελών*; si quid mutandum, malim *τὸν κισσῶν ἀφελών*, de qua constructione v. interpp. ad Anton. Lib. p. 294. Koch. Boisson. Eunap. p. 417. 601. Magis anceps est quaestio de brevi syllaba in caesura pentametri ab antiquis poëtis producta, quum Bergkium videam eam vel ex coniectura intulisse in Simonidis Ep. A. P. VII. 510. Lyric. Gr. p. 782. cuius audaciae rationes etsi lectorem celaverit, quia nihil facere inconsiderate solet, gravissimas esse confidimus. At vero in hac sede longam syllabam requiri, uno ore testantur Graeci Grammatici, qui in hac re fidissimi mihi duces esse videntur; sic Schol. Hephaest. p. 93. 8. notat, si pentametri penthemimeris secunda brevi syllaba finiatur, eadem geminata, pentametri speciem minus integram esse, pedemque tertium versus semper spondeum esse debere tradit p. 186. qui hoc praeceptum ex antiquiorum Metricorum scriptis derivavit. Aristid. p. 195. 15. de pentametro *οὐ πέφυκεν ἀρετὴ τὸ τὴν μὲν τῆς προτέρας συζυγίας συλλαβὴν περιττὴν ἐξ ἀνάγκης μακρὰν ἔχειν.* Draco p. 162. 3. *σύγκειται δὲ ἐκ δύο δακτυλικῶν πενθημιμερῶν, ἤγουν δύο ποδῶν, δακτύλων ἢ*

σπονδείων ἀδιαφόρως καὶ συλλαβῆς μακρᾶς μέρος λόγου ἀπαρτιζούσης, καὶ ἔτι ὡσαύτως δύο δακτύλων μόνων ποδῶν καὶ συλλαβῆς ὁποίας ἂν τύχοι εἴτε μακρᾶς εἴτε βραχείας. Elias p. 80. Hosne igitur, qui diligenter annotarunt canonem alium de media pentametri syllaba nonnumquam a poëtis migratum esse, hanc regulam tamquam stabilem et semper religiose observatam propósituros esse putabimus, si revera in optimorum poëtarum, Simonidis, Sapphus, Theognidis carminibus contraria invenissent exempla? Id sane nequaquam verisimile, neque dubium videtur quin omnia huius licentiae exempla in meliorum poëtarum carminibus aut librariorum negligentiae tribuenda sint aut hac labe aetatem, cui versus assignandi sunt, satis clare monstrent. Theognidi igitur versus abiudicandi, qui leguntur in initio,

λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,

et 1254.

ἐκ σέθεν ὤλετο μὲν Ἰλίου ἀκρόπολις,

nam vs. 648. Iacobsius emendavit. Sapphus Epigr. VI. 269. 3.

Ἑρμοκλείταο τῶ Σαωναϊάδα

correxit Meinekius, neque minore iure hoc vitium exemisse mihi videor ex Phaedim. Ep. VI. 271. 5. Anonym. ib. 344. 4. VII. 298. 6. In Agamestoris versibus citatis a Tzetza Exeg. Il. p. 106. 3.

παιδνῷ δ' οὔνομα θῆκε Πυρίσσοον· ἀλλ' Ἀχιλῆα
Πηλεὺς κίκλησκε χείλεος εἵνεκά μιν
κείμενον εἰνὶ κόνει, ἀποδιῇ ἐνὶ πῦρ ἀπάμερσε
χείλεος αἰθόμενον ἀπροφάτως ἑτέρου.

corrigendum videtur

Πηλεὺς κίκλησκεν, χείλεος οὕνεκά μιν
κείμενον εἰνὶ κόνει σποδιῇ τ' ἔνι πῦρ ἀπάμερσε,
χείλεος αἰθομένου ἀπροφάτως ἑτέρου,

In Epigrammate antiquo App. Anth. 243.

Ἰονίῳ Φοῖβος ᾤκισ' ἀκερσεκόμας

plura Friedemannus tentavit, Boeckhius Corp. Inscr. I. p. 41. ᾤκισεν hoc loco digamma praecedere vult, ita ut in marmore scriptum fuerit FOIKIC. In disticho Aristotelis Pepli quod dicitur, App. IX. 54.

ἡδ' ἱερὰ Προποντὶς ἀμφὶς ἔχει πεδίῳ,

quod tamen non multum moror propter metri leges saepius violatas, probanda videtur Passovii coniectura

ἡδ' ἱερᾷ πεδίῳ ἀμφὶ Προποντὶς ἔχει,

In Antipatri Ep. VI, 219, 12.

βρυχᾶτο σφεδανὸν ὄβριμον ἐκ γενύων

recte emendatum σφεδανῶν, ut VII. 218. 8.

καὶ λιπαραὶ θυόεν ἆσθμα πνέουσι κόμαι,

θυόειν, et VII. 745, 4,

μάρτυρες ἄλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον,

ἀλγίστων θανάτων., et Alcaei Ep. 412. 7.

Ἀσωπὸς γοερὸν ἦχον ἀπὸ στομάτων

correctum γοερῶν, Parmen. 184. 2,

προφθιμένου διπλόα μητρὸς ἔχω δάκρυα

recte Iacobsius διπλᾶ, Haec omnia ut et IX. 1. 2. etiam propter alias causas medica manu indigebant, sed in recentiorum poëtarum carminibus tanta succrescit exemplorum copia ut aeque certum sit tunc omnibus hanc licentiam concessam fuisse visam et

licitam, nec desunt sponsores inter metricos Latinos: Mar. Victor. III. 4. 20. p. 150. Gaisf. « Observabis autem ne novissima syllaba prioris coli, quae post duos pedes semipes residet, brevis sit, ne pro spondeo tertius iambus obrepat — quamvis quidam, quod ex geminatione videatur versus iste subsistere, non sint deterriti quin brevi syllaba prius colon concluderent, adfirmantes nihil interesse cuiusmodi in fine sit syllaba, idque ipsum iuris ac legis commata retinere voluerunt." Diomed. III. 25. p. 477 sq. praemissa regula ab antiquioribus accepta « tertiam regionem sine dubio perpetuo spondeus debet habere" de suo addit « et si memorati pedis brevem priorem syllabam pro longa positam inveneris, quod raro fit, ne te moveat, potest enim haec esse communis, qua pars orationis finitur." Productio igitur brevis syllabae in fine prioris coli antiquioribus inaudita est, sed hiatum in eadem sede iidem non refugerunt, neque ulla adest offensionis causa, si pentametrum in suos dividas pedes secundum aliam, quam Grammatici veteres tradidere, rationem:

οὔτε τι/ γὰρ νή/ φω οὔ/ τε λίην/ μεθύω.

qui est Theognidis versus 306. adde 434. 992. Mimnerm. fr. II. 2. Antimach. Ath. XI. p. 469. f. Simonid. A. P. VII. 251. 2. Call. fr. 197. 152. quem hiatum in arsi spondei legitimum nullibi tollendum esse puto.

Palladas cap. 5.

Ὄχνη, χειρὸς ἐμῆς γλυκερὸς πόνος, ἥ μὲν ἐφ' ὑγρῷ
φλοιῷ φύλλον ἔδησα θέρει· πτόρθος δ' ἐπὶ δένδρῳ

ῥιζωθεὶς, δένδροιο κόμην καὶ καρπὸν ἄμειψεν.
νέρθε μὲν ἀχρὰς ἔτ' ἐστιν, ὕπερθε δ' ἄρ' εὔπνοος
ὄχνη.

Vs. 3. recepi certam Geelii emendationem κόμην pro vulgata τόμη, quae sensu idoneo destituta est. Corruptum quoque est φύλλον vs. 2., quum requiratur rami significatio, quam Brunckius restituit corrigendo πτόρθον; malim

φλοιῷ φυλλάδ' ἔδησα θέρει.

In eandem arborem conscriptum est sequens distichon

ἀχρὰς ἔην· σέο χερσὶ μυρίπνοον ὄχνην ἔθηκας
δένδρῳ πτόρθον ἐνείς· σὴν χάριν εἰς σὲ φέρω.

ubi plura tentavit Iacobsius metrici vitii tollendi causa, sed vocabulum ὄχνη eliminandum non erat; quare versus potius verborum transpositione sanandus:

ἀχρὰς ἔην· θῆκάς σεο χερσὶ μυρίπνοον ὄχνην.

In versu minore codex πτόρθον ἐρεῖς, quod emendavit Iacobsius, nisi forte praeferendum ἐφείς propter c. 5. πτόρθος δ' ἐπὶ δένδρῳ ῥιζωθείς.

Plato Iunior cap. 13.

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγὴς
ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος κτλ.

Corrigendum videtur ἦρε, ut vs. 5. κατωμάδιον βάρος αἴρων. Leonid. c. 12. 1. τυφλὸς ἀλητεύων χωλὸν πόδας ἠέρταζεν.

Meleager cap. 16.

Τρισσαὶ μὲν Χάριτες, τρεῖς δὲ γλυκυπάρθενοι Ὧραι
τρεῖς δ' ἐμὲ θηλυμανεῖς οἰστροβολοῦσι Πόθοι·

ἦ γάρ τοι τρία τόξα κατήρισεν ὡς ἄρα μέλλων
οὐχὶ μίαν τρώσειν, τρεῖς δ' ἐν ἐμοὶ κραδίας.

In vs. 3. unus Graefius nominativum satis commode omitti censuit, Brunckius ἦ γὰρ Ἔρως coniecit, Iacobsius ἦ γὰρ ὁ παῖς; deinde pro codicis lectione κατήρισεν Scaliger reponendum censuit κατήρτισεν, Brunckius scripsit κατείρυσεν, quo recepto versum sic corrigo:

ἦ γάρ τοι τρία τόξα κατείρυσ' Ἔρως, ἅμα μέλλων
οὐχὶ μίαν τρώσειν, τρεῖς δ' ἐν ἐμοὶ κραδίας.

Postremo versu praeter necessitatem Meinek. p. 174. coniecit τρεῖς δ' ἐν ἑνὶ κραδίας; cf. Meleag. V. 160. 2. ἁ δ' ἐν ἐμοὶ νῦν στενάχει κραδία. 171. 4. ἀπνευστὶ ψυχὰν τὰν ἐν ἐμοὶ προπίοι. Pro ἄρα possunt et alia non minus probabiliter Meleagro restitui, ut ἄρα et ἅτε.

Anonymus cap. 21.

Σοί, πατρὶ Θεσσαλίῃ πωλοτρόφε, μέμψιν ἀνάπτω
Πήγασος ὡς ἀδίκου τέρματος ἠντίασα,
ὃς Πυθοῖ, κὴν Ἰσθμῷ ἐκώμασα, κἠπὶ Νέμειον
Ζῆνα καὶ Ἀρκαδικοὺς ἦλθον ἀκρεμόνας·
νῦν δὲ βάρος πέτρης Νισυρίτιδος ἔγκυκλον ἕλκω,
λεπτύνων Δηοῦς καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

Vs. 5. codex Νισυρήτιδος, quod Brunckius correxit, sed ea mutatione metrum everti videtur, quum priores syllabae producantur, cf. Hom. Il. II, 676.

οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσον τε.

quare scribendum potius Νισυρίδος, a Νίσυριος, quod Steph. Byz. s. v. memorat.

Antipater Thessalonicensis cap. 58.

Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος
καὶ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ Ζᾶνα καταυγασάμαν
κάπων τ' αἰώρημα, καὶ Ἀελίοιο κολοσσὸν
καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον,
μνᾶμά τε Μαυσωλοῖο πελώριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσεῖδον
Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θέοντα δόμον,
κεῖνα μὲν ἠμαύρωτο· τί κεῖνα δέ; νόσφιν Ὀλύμπου
Ἅλιος οὐδέν πω τοῖον ἐπαυγάσατο.

Vs. 7. ita edidit Iacobsius ex coniectura Bentleii, qua utut eleganti Antipatri tamen manus non videtur esse restituta. In codice legitur *κεῖνα μὲν ἠμαύρωτο· δὲ κῆν ιδε*, quod in *κῆνιδε* mutavit Brunckius. Scripsisse videtur Poëta quod unius literulae mutatione restitui potest

κεῖνα μὲν ἠμαύρωσ' ὅδε, κῆνιδε, νόσφιν Ὀλύμπου
Ἅλιος οὐδέν πω τοῖον ἐπαυγάσατο.

Vocabulum *ἥνιδε* non semper referri ad res proxime oculis subiectas patet ex Theocr. II. 38.

Ἥνιδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται.

Antip. Ep. A. P. IX. 186. 3.

ἥνιδ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελὶς οἷα δὲ μῦθοι
ἠχεῦσιν, φοβερῶν πληθόμενοι χαρίτων.

Antipater cap. 76.

Δισσᾶν ἐκ βροχίδων ἁ μὲν μία πίονα κίχλαν,
ἁ μία δ' ἱππείᾳ κόσσυφον εἷλε πάγᾳ.
ἀλλὰ τὸ μὲν κίχλας θαλερὸν δέμας ἐς φάος Ἠοῦς
οὐκέτ' ἀπὸ πλεκτᾶς ἧκε δεραιοπέδας·
ἁ δ' αὖτις μεθέηκε τὸν ἱερόν· ἦν ἄρ' ἀοιδῶν
φειδὼ κἠν κωφαῖς, ξεῖνε, λινοστασίαις.

Vs. 3. emendatus est ex Planudae coniectura; codex ἀλλὰ μέν; scripsit igitur Poëta

ἀλλ' ἅ μὲν κίχλας θαλερὸν δέμας.

cf. ad VI. 342. 7. Hoc carmen Antipatro Sidonio Brunckius tribuit, itemque VI. 118. Plan. 220. quum omnia Thessalonicensi adscribenda sint, ut etiam Ep. IX. 603.

Alpheus Mitylenaeus cap. 101.

Ἡρώων ὀλίγαι μὲν ἐν ὄμμασιν, αἱ δ' ἔτι λοιπαὶ
πατρίδες οὐ πολλῷ αἰπύτεραι πεδίων,
οἵην καὶ σέ, τάλαινα, παρερχόμενός γε Μυκήνην
ἔγνων, αἰπολίου παντὸς ἐρημοτέρην,
αἰπολικὸν μήνυμα· γέρων δέ τις, ἡ πολύχρυσος
εἶπεν, Κυκλώπων τῇδ' ἐπέκειτο πόλις.

Vs. 1. codex ὀλίγαι μὲν ὀνόματι, in quo latere videtur

ἡρώων ὀλίγαι μένον ὄμματι

cf. c. 482. 3. τοῦτ' ἀδάμαντι μένει. App. Ep. 247. 5. εἶχε δὲ καὶ ψυχὴν ἀφελῆ στέρνοισι μένουσαν. c. 35. 3: 287. 8. Nonn. Paraphr. VIII. 79. κυβερνητῆρι δὲ μύθῳ ἡμετέρῳ μίμνητε. XIV. 48. υἱοῦ πατρὶ μένοντος. Vs. 2. codex πολλῶν quod in πολλῷ mutavi, v. VII. 472. 12.; Iacobsius πολλῷ γ' αἰπ. edidit. Postremis cf. Crinag. IX. 284. 3.

αὐτίκα καὶ γᾶς ἢ χθαμαλωτέρη εἴθε Κόρινθε
κεῖσθαι καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη,

ubi reponendum fortasse αὐτίκα καὶ γαίης, nam γῆς ἢ, abundante particula post comparativum (v. intpp. ad Theocr. XX. 27.) minus probandum. Vs. 4. αἰπολίου sine dubio corruptum, nam significatio pas-

cuorum nusquam ei tribuitur alibi, et idem dicitur verbis αἰπολικὸν μήνυμα; Iacobsius igitur coniecit ἐγνώκειν, σκοπέλου. Melius videtur

ἔγνων, οἰοπόλου πάντος ἐρημοτέρην
αἰπολικὸν μήνυμα.

cf. c. 102. 3. αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνεῖμαι. 4. 2. θηροβότου πρέμνον ἐρημοσύνης. Ad οἰοπόλου intellige πεδίου ex vs. 2. ut Homerus χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ Il. N. 473.

Anonymus cap. 158.

Αἱ τρισσαί ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλῃσιν ἔπαιζον
κλήρῳ, τίς προτέρη βήσεται εἰς Ἀΐδην·
καὶ τρὶς μὲν χρειῶν ἔβαλον κύβον, ἦλθε δὲ πασῶν
ἐς μίαν· ἡ δ' ἐγέλα κλῆρον ὀφειλόμενον.
ἐκ τέγεος δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα
δύσμορος· ἐς δ' Ἀΐδην ἤλυθεν, ὡς ἔλαχεν.
ἀψευδὴς ὁ κλῆρος, ὅτῳ κακόν· ἐς δὲ τὸ λῷον
οὔτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὔστοχοι, οὔτε χέρες.

Vs. 3. codex a prima manu χρειῶν, cui addita emendatio correctoris χειρῶν, ex vs. 8. ducta, quam recepere Planudes, Brunckius et Iacobsius, hic tamen potius habens Κηρῶν ἔβαλον κύβον. Corrigendum videtur

καὶ τρὶς μὲν Θριῶν ἔβαλον κύβον

quae tres nymphae τὰς μαντικὰς ψήφους Apollini donarunt, v. Lobeck. Aglaoph. II. p. 815 sq. Vs. 5. codex γὰρ ἄελπτον εἰ πώλισθε πέσημα, sed ι in ει et alterum crus literae π in πώλισθε non esse librarii testatur Paullsenius; quare scribendum fortasse

ἐκ τέγεος δ' ἄρ' ἄελπτον ἔπειτ' ὤλισθε πέσημα.

Anonymus cap. 159.

Κρανίον ἐν τριόδοισι κατοιχομένου τις ἰσαθρῶν
εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίου·
δεξιτερὴν δ' ἔῤῥιψεν ἐπὶ χθόνα, καὶ λίθον ἧκε,
κωφὸν μὲν δοκέοντ', ἀλλὰ πνέοντα δίκης.
ὄστεον ὡς γὰρ ἔπληξεν, ἀφήλατο, καὶ τὸν ἀφέντα
πήρωσεν, γλυκεροῦ βλέμματος ὀρφανίσας.
καὶ πάλιν εἰς ἀΐδην ἐκολάζετο· τὴν ἰδίην δὲ
ἔκλαυσεν χειρῶν εὔστοχον ἀφροσύνην.

Ad vs. 2. cf. Antipat. VII. 216.

Κύματα καὶ τρηχύς με κλύδων ἐπὶ χέρσον ἔσυρεν
δελφῖνα, ξείνοις κοινὸν ὅραμα τύχης,

ubi male Iacobsius coniecit *ξείνης καινόν κτλ.* Vs. 3. non opus est Scaligeri coniectura *δεξιτερῇ*, cf. Antiphan. IX. 84. 3. *χεῖρα δ' ἐπέῤῥιψεν.* In vs, 7. corrigendum videtur

καὶ πάλιν εἰς ἄρδην ἐκολάζετο,

quo utuntur Heliodorus, Strabo al. quorum locos Lobeckius collegit ad Phryn. p. 48.; *πάλιν* est *invicem*, ut *αὖτις* VII. 423. 8.

Anonymus cap. 210.

Τέρπεό μοι κρατερῶν καμάτων ἐγκύμονα βίβλον,
ἣν πάρος Ἀδριανὸς μὲν ἄναξ ἔχεν ἐν πολέμοισι
κρύψε δ' ἀεργίῃ χρόνον ἄσπετον ἐγγύθι λήθης. κτλ.

Vs. 1. corrige *δέρκεό μοι*, quo saepe utuntur poëtae, v. II. 56. 241. IV. 3. 126.

Crinagoras cap. 239.

Βίβλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε
πεντὰς ἀμιμήτων ἔργα φέρει Χαρίτων
Ἀνακρέοντος, ἃς ὁ Τήϊος ἡδὺς πρέσβυς

ἔγραψεν ἢ παρ' οἶνον, ἢ σὺν Ἱμέροις.
δῶρον δ' εἰς ἱερὴν Ἀντωνίῃ ἥκομεν ἠῶ,
κάλλευς καὶ πραπίδων ἔξοχ' ἐνεγκαμένῃ·

Vs. 3. metrum corruptum hoc modo restituendum est

Ἀνακρέοντος, ὡς ὁ πρέσβυς ἡδὺς Τήϊος

idque partim iam vidit Heringa Obs. Crit. p. 193. corrigens *ὡς Ἀνακρέων ὁ πρέσβυς ἡδὺς Τήϊος*. Primus iambi pes est anapaestus *Ἀνακρέον*, in quo ultimae syllabae coalescunt; codex vitiose *Ἀνακρείοντος*.

Antipater cap. 241.

Βουκόλος ἔπλεο, Φοῖβε, Ποσειδάων δὲ καβάλλης,
κύκνος Ζεύς, Ἄμμων δ' ὠμφιβόητος, ὄφις, —
χοὶ μὲν ἐπ' ἠϊθέας, σὺ δὲ παιδικός — ὄφρα λάθοιτε,
ἐστὲ γὰρ οὐ πειθοῦς εὐνέται, ἀλλὰ βίης.
Εὐαγόρας δ' ὢν χαλκὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἐναργὴς
πάντας καὶ πάσας οὐ μεταβαλλόμενος.

Vs. 5. *χάλκος* corruptum est, nam homo dives *aes* dici nequit; corrigendum

Εὐαγόρας δ' οὔγχαλκος ἄτερ δόλου κτλ.

aut *Εὐαγόρας δ' ἔγχαλκος*, i. e. *dives*, cf. XI. 425. 2. *ἔγχαλκος γραία πλουσία ἐστι σορός.*

Philippus cap. 254.

Ἡ πυρὶ πάντα τεκοῦσα Φιλαίνιον, ἡ βαρὺ πένθος
μήτηρ, ἡ τέκνων τρισσὸν ἰδοῦσα τάφον,
ἀλλοτρίαις ὠδῖσιν ἐφώρμισα· ἦ γὰρ ἐώλπειν
πάντως μοι ζήσειν τοῦτον, ὃν οὐκ ἔτεκον.
ἡ δ' εὔπαις θετὸν υἱὸν ἀνήγαγον· ἀλλά με δαίμων
ἤθελε μηδ' ἄλλης μητρὸς ἔχειν χάριτα.

κληθεὶς ἡμέτερος γὰρ ἀπέφθιτο· νῦν δὲ τεκοῦσαις
ἤδη καὶ λοιπαῖς πένθος ἐγὼ γέγονα.

Vs. 3. Iacobsius καὶ γάρ coniecit, monens tamen hiatum excusationem habere ab interpunctione post pedem quartum; si quid mutandum, praestat haud dubie δὴ γάρ. Vs. 5. idem εὔπαις explicat « quamquam ipsa liberos pepereram, eo tamen deveni, ut filius mihi adoptandus esset" qui sensus Graecis non inest; recte igitur Lennep. T. V. p. 230. εὔπαις in corruptelae suspicionem adduxit, corrigens ἡ δύσπαις, sed quum necessaria copula hoc modo tollatur, Philippum scripsisse coniicit Geelius

ἢ δύσπαις θετὸν υἱὸν ἀνήγαγον, ἀλλά με δ. κτλ.

i. e. ἀλλά με, ἢ δύσπαις ἀνήγαγον κτλ.

Antiphanes cap. 258.

Ἡ πάρος εὐύδροισι λιβαζομένη προχοαῖσι
πτωχὴ νῦν Νυμφῶν μέχρι καὶ εἰς σταγόνα.
λυθρώδεις γὰρ ἐμοῖσιν ἐνίψατο νάμασι χεῖρας
ἀνδροφόνος, κηλῖδ' ὕδασιν ἐγκεράσας·
ἐξ οὗ μοι κοῦραι φύγον ἥλιον, εἰς ἕνα Βάκχον
εἰποῦσαι, Νύμφαι μισγόμεθ', οὐκ ἐς Ἄρη.

Vs. 5. plane non intelligo quomodo hic sententiae aptari possint verba φύγον ἥλιον: *solem effugerunt*, quum necessario dicendum fuisset Nymphas fontem reliquisse. Scripsisse videtur Poëta

ἐξ οὗ μοι κοῦραι φύγον ἠϊόν', εἰς κτλ.

« Nymphae in litus aufugere" cf. A. P. XIV. 92. 1.

ὦ μέλεοι, τί κάθησθε; λιπὼν φεῦγ' ἔσχατα γαίης
δώματα καὶ πόλιος τροχοειδέος ἄκρα κάρηνα.

Apollonides cap. 280.

Λαίλιος, Αὐσονίων ὑπάτων κλέος, εἶπεν ἀθρήσας
Εὐρώταν· Σπάρτης χαῖρε φέριστον ὕδωρ.
Μουσάων δ' ἐπὶ χεῖρα βαλὼν πολυΐστορι βίβλῳ
εἶδεν ὑπὲρ κορυφῆς σύμβολον εὐμαθίης.
κίτται, μιμηλὸν βιότου πτερὸν, ἐν σκιεροῖσιν
ἄγκεσι παμφώνων μέλπον ἀπὸ στομάτων.
ὡρμήθη δ' ἐπὶ ταῖσι· τί δ' οὐ ζηλωτὸς ὁ μόχθος
εἰ καὶ πτηνὰ ποθεῖ . . . .

Carmen ex duobus diversi argumenti carminibus conflatum esse Brunckius et Iacobsius statuerunt, qui in vs. 8. Planudae supplemento *γάρυος ἡμετέρης* locum in textu concesserunt. Ineptissimum inepti hominis additamentum sine haesitatione abieci: totius autem carminis sententia maxime obscurari videtur corruptela in vs. 3. ubi scribendum suspicor

Μουσάων δ' ἐπίχειρα λαβὼν, πολυΐστορι βίβλῳ.

Laelius ille inter consules Romanos virtute et gloria militari eminens Spartam veniens Eurotam propter incolarum fortitudinem alloquitur, at ipse qui propter egregium et doctum opus conscriptum Musarum praemia acceperat, ab avibus eum salutantibus cantu excipitur. Ad *ἐπίχειρα* cf. Theocr. IX. 600. 8. *μεμναμένοι τελεῖν ἐπίχειρα*, ibique Iacobsius T. III. p. 605. Schaefer. Bos. Ell. p. 304. et ad *πολυΐστορι βίβλῳ* Crinag. IX. 559. 5. *ἵστορα κύκλον γράψας*, de Menippo. Ultimi distichi sensus propter lacunam incertus; videtur autem *τί δ' οὐ* ut interrogatio caeteris interiectum fuisse.

Apollonides cap. 287.

Ὁ πρὶν ἐγὼ Ῥοδίοισιν ἀνέμβατος ἱερὸς ὄρνις,
ὁ πρὶν Κεκροπίδαις αἰετὸς ἱστορίῃ,
ὑψιπετῆ τότε ταρσὸν ἀνὰ πλατὺν ἠέρ' ἀερθεὶς
ἤλυθον, Ἠελίου νῆσον ὅτ' εἶχε Νέρων·
κείνου δ' αὐλίσθην ἐνὶ δώμασι, χειρὶ συνήθης
κράντορος, οὐ φεύγων Ζῆνα τὸν ἐσσόμενον.

Vs. 1. Iacobsius ἀνέμβατος insolenter vi activa poni censet de eo qui accedere ad locum non solebat, cum proprie sit *inaccessus*. In significatione activa nihil novasse videtur Apollonides, sed dativus qui ei iungitur non videtur ferri posse, quare Poëtam scripsisse contendo

Ὁ πρὶν ἐγὼ Ῥοδίοισιν ἀνέμβατος ἠέρος ὄρνις

Aquila nulla ante Neronis adventum Rhodi conspecta est. Simili confusione earundem vocalium corruptum est Sophoclis fragmentum in Schol. Vict. Hom. Il. XVIII. 274. σθένος τὴν δύναμιν, ὅ ἐστι τὴν στρατιάν· οὕτω καὶ οἱ συγγραφεῖς δύναμιν καλοῦσι τὸ στράτευμα καὶ Σοφοκλῆς

ἐν τοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελειμμένοις
ἴδιον εἰ χωρῶμεν ἢ παντὶ σθένει . . . . .

Schneidewin. Coni. Crit. p. 101. corrigit σὺν τοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελεγμένοις ἴδωμεν, in quibus ἐκλελεγμένοις verum videtur, in caeteris malim

Ἐνετοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελεγμένοις
ἥδιον, εἰ χωρῶμεν, ἢ παντὶ σθένει. . . . . .

Sensus esse videtur, licet nihil admodum certi de eo statui possit « malim, si eamus, cum selectis Venetis equis ire, quam cum toto exercitu."

Bassus cap. 289.

Οὐλόμεναι νήεσσι Καφηρίδες, αἵ ποτε νόστον
 ὠλέσαθ' Ἑλλήνων καὶ στόλον Ἰλιόθεν,
πυρσὸς ὅτε ψεύστας χθονίης δνοφερώτερα νυκτὸς
 ἧψε σέλα, τυφλὴ δ' ἔδραμε πᾶσα τρόπις
χοιράδας ἐς πέτρας, Δαναοῖς πάλιν Ἴλιος ἄλλη
 ἔπλετο, καὶ δεκέτους ἐχθροτέρη πολέμου.
καὶ τὴν μὲν τότ' ἔπερσαν· ἀνίκητος δὲ Καφηρεὺς
 Ναύπλιε· σοὶ γὰρ πᾶν Ἑλλὰς ἔκλαυσε δάκρυ.

Vs. 4. fortasse τυφλάς scribendum, cl. Gaetulic. Ep. VII. 275.

καὶ Μαλέου τυφλαὶ καμπτομένου σπιλάδες.

Vs. 8. pluribus coniecturis tentatus est, quarum sine dubio optima a Iacobsio proposita et in verborum ordinem illata

σοὶ γὰρ ἄποιν' Ἑλλὰς ἔκλαυσε δάκρυ,

sed hac mutatione fortasse non opus est, quum leni accentus emendatione locus integritati restitui possit ita:

σοὶ γάρ, πάν', Ἑλλὰς ἔκλαυσε δάκρυ.

de voce πανός v. Blomf. gl. Aesch. Ag. 275. Adiectum illud δάκρυ mire languet, neque fortasse sanum est, quamvis ἔκλαυσ' ἀλυκά vel ἀλυκρά substituere non ausim.

Crinagoras cap. 291.

Οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμῦραν ἐγείρῃ
 οὐδ' ἢν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντα πίῃ,
Ῥώμης οὐδ' ὅσσον βλάψει σθένος, ἄχρι κε μίμνῃ
 δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέη.

οὕτως καὶ ἱεραὶ Ζηνὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζαις
ἑστᾶσιν, φύλλων δ' αὖα χέουσ' ἄνεμοι.

Vitiosus Wyttenbachio et Eldikio visus est versus primus, a quorum coniecturis locum recte vindicavit Iacobsius interpretatus « si Oceanus omnes suas copias (i. e. populos ad Oceanum habitantes) emiserit, Germaniaque turba sua emissa Rhenum siccaverit, ut Persarum olim copiae flumina Graeciae." Versui minori sensum, quem Iacobsius ei tribuit, non inesse sponte patet, quare recte Peerlkampius emendavisse videtur

οὐδ' ἣν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντ' ἐφίῃ

quam coniecturam antea propositam in Bibl. Cr. Nov. IV. p. 47. mox uberius firmabit in notis ad Virg. Aen. X. 13. Mihi in mentem venerat

οὐδ' ἣν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντ' ἀπίῃ,

sc. *ἐγείρῃ*. Crinagoras ad Nilum habitans non iniuria hoc epitheton Germaniae tribuit. Longae vocali iota de more adscriptum est, de quo Herodiani verba citavi ad III. 9. 1. v. Boeckh. ad C. I. 2310. sic *σπονδῃῖ* pro *σπονδῇ* XII. 170. 1. *λαλιῃῖ* V. 131. 1. *κόρσῃι* VII. 383. 4. *ἀεργίῃι* IX. 210. 3. *νύμφῃι* IV. 3. 62, *φιλότῃι* VII. 736. 6. *ᾗι* II. 314. ubi nominativi tantum sententiae apti sunt; v. etiam v. l. ad IV. 1. 15. V. 210. 1. 254. 4. VI. 98. 3. 114. 2. 263. 1. 337. 1. VII. 131. 1. 484. 3. IX. 436. 1. XIII. 7. 3.

Philippus Thessalonicensis cap. 293.

Πουλὺ Λεωνίδεω κατιδὼν δέμας αὐτοδάϊκτον,
Ξέρξης ἐχλαίνου φάρεϊ πορφυρέῳ.

κῆκ νεκύων ἤγησεν ὁ τᾶς Σπάρτας πολὺς ἥρως.
οὐ δέχομαι προδόταις μισθὸν ὀφειλόμενον·
ἀσπὶς ἐμοὶ τύμβου κόσμος μέγας· αἶρε τὰ Περσῶν,
ἥξω κεἰς Ἀΐδαν ὡς Λακεδαιμόνιος.

Vs. 1. Iacobsius αὐτοδάϊκτον scripsisse Philippum putat, quod Leonidas se ultro morti obiecerat, sed haec vox significatione ab αὐτόχειρ non differt, quare ἀρτιδάϊκτον emendandum esse videtur.

Nicias cap. 315.

Ἵζευ ὑπ' αἰγείροισιν, ἐπεὶ κάμες, ἐνθάδ' ὁδῖτα,
καὶ πίε θᾶσσον ἰὼν πίδακος ἁμετέρας,
μνᾶσαι δὲ κράναν καὶ ἀπόπροθι, ἂν ἐπὶ Γίλλῳ
Σῖμος ἀποφθιμένῳ παιδὶ παριδρύεται.

Vs. 2. θᾶσσον ἰὼν corruptum videtur, nulla enim est causa, quare viator gradum accelerare; scribendum

καὶ πίε δ' ἆσσον ἰὼν πίδακος ἁμετέρας.

Iacobsius in hoc carmine fontem loqui censet, prope quem Simus filio suo sepulcrum exstruxerat, ita ut vs. 4. dicatur Simus fontem adduxisse, lapidibusque cinxisse, quod plane a sententia carminis alienum est, nam sic ἐπί praepositio superflua esset, neque ἱδρύειν κρήνην hoc sensu dicitur aut dici potest. Scripsisse videtur Nicias

ᾇ ἔπι Γίλλῳ
Σῖμος ἀποφθιμένῳ παιδὶ παριδρύεται.

Fons, prope quem Simus iuxta filium Gillum sepultus est.

Anonymus cap. 317. 3.

αἰπόλε, τοῦτον ἐγὼ τρὶς ἐπύγισα· τοὶ δὲ τραγίσκοι

εἰς ἐμὲ δερκόμενοι τὰς χιμάρας ἐβάτευν.

Ita edidit Iacobsius ex Brunckii coniectura, neque dubium est quin talis significationis verbum hic reponendum sit, sed in codicis lectione *ἔβλεπον* non *ἐβάτευν* latere videtur, sed

τὰς χιμάρας ἔλεπον.

Athen. XIV. p. 663. c. Alexidis versibus quibus Poëta mulieres iubet *προπόσεις πίνειν, λέπεσθαι* et *ματτυάζειν* adiicit glossam: *τῷ δὲ λέπεσθαι χρῶνται οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς δι' ἀφροδισίων ἡδονῆς*, cuius ope Mnesimacho Athen. XI. p. 402. f. *λέπεται κόρδαξ* restitutum est.

Theocritus cap. 338.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
ἀγρεύει δέ τυ Πὰν καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόρροθοι· ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγόμενον.

Vs. 1. codex *σῶμα κεκμακὼς ἀμπαύω*, quod ex Stephani coniectura mutatum, licet aliud suadeat Theocriti versus Id. I. 16. *ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται*, unde scribendum videtur *σῶμα κεκμακὼς ἀμπαύῃ*. Vs. 3. codex *ἀγρεύει δ' ὅτε* i. e. *ὅ τε Πάν*, quod fortasse genuinum est, cf. c. 432. 4. Pro *καταγόμενον* vs. 6. corrigunt *καταγρόμενον*, *καταρχόμενον*, *κατεγρόμενος*, Meinekius nuper *κατ' ἀγρὸν ἰών*, ipse hoc languere ingenue fassus. Fortasse scripsit Poëta

φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα κατανόμενον,

quod lenitate mutationis satis se commendat. Participium significat « quod iam ad finem properat." nisi forte pleonastice adiectum est, ut in Nonn. Paraphr. IV. 95. IX. 173. κυρτούμενον αὔχενα κάμψας. Dion. XIV. 345. μηκεδανῆς μεθέηκε καθειμένα βόστρυχα χαίτῆς. XXX. 94. πορφυρέῃ νεφέλῃ κεκαλυμμένα γυῖα καλύψας. Christod. Ecphr. 370. Ταφίης δ' ἐπὶ σήματι νίκης στέμμα πολυστέπτοισιν ἐπάρμενον εἶχεν ἐθείραις, ubi nihil mutandum. In App. Ep. 109. 6.

φεῦγε δ' ἐμὴν πηγὴν μισάμπελον, ἔνθα Μελάμπους
ῥυσάμενος λύσσης Προιτίδας ἀρτεμέας
πάντα καθαρμὸν ἔκοψεν ἀπόκρυφον, εὖτ' ἄρ' ἀπ' Ἄργους
οὔρεα τρηχείης ἤλυθεν Ἀρκαδίης,

Iacobsius ex Schaeferi coniectura scripsit ἔβαψεν; malim ἔκρυψεν ἀπόκρυφον, cl. Eur. Herc. F. 1070. ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω. Nonn. Dion. XXX. 323. φυτὸν ἔκρυψε — ὑποκρυφθέντα πετήλοις. Tryphiod. 221. κρυπτὸν ἐπὶ Τρώεσσι δόλον καὶ σήματα φαίνων.

Dioscorides cap. 340.

Αὐλοὶ ταῦ Φρυγὸς ἔργον Ὑαγνίδος, ἡνίκα Μήτηρ
ἱερὰ τὰν Κυβέλοις πρῶτ' ἀνέδειξε θεῶν,
καὶ πρὸς ἐμὸν φώνημα καλὴν ἀνελύσατο χαίτην
ἔκφρων Ἰδαίης ἀμφίπολος θαλάμης.
εἰ δὲ Κελαινίτης ποιμὴν πάρος οὔπερ ἀείσας
ἐγνώσθη, Φοίβου κεῖνον ἔδειξεν ἔρις.

Vs. 5. ex Hermanni emendatione Meinekius p. 162 sq. scripsit πατρὸς οὐ παραείσας, quorum priora

verissima videntur, et Iacobsius quoque πατρὸς scribendum esse viderat. Sed de παραείσας non assentior, hoc enim restituto ἔδειξεν quoque in versu minore mutandum est in ἔλεγξεν. Malim igitur

εἰ δὲ Κελαινίτης ποιμὴν πατρὸς οὔ πέρα ᾄσας
 ἐγνώσθη, Φοίβου κεῖνον ἔδειξεν ἔρις.

Contra vulgarem traditionem Poëta tibiae inventionem Marsyae patri Hyagnidi tribuit, causamque narrationis erroneae esse dicit litem filii cum Apolline. Sensus igitur ultimi distichi hic « si vero Marsyas magis quam Hyagnis cantu inclaruit, ea de causa patrem non superavit, non enim cantus praestantia, sed lite cum Apolline famam adeptus est." Pro ἐγνώσθη cod. ἐγνώθη quod Reiskius correxit.

Maccius cap. 403.

Αὐτὸς ἄναξ ἔμβαινε θοῷ πηδήματι, ληνοῦ
 λακτιστής, ἔργου δ' ἥγεο νυκτερίου,
λεύκωσαι πόδα γαῦρον, ἐπίῤῥωσαι δὲ χορείην
 λάτριν, ὑπὲρ κούφων ζωσάμενος γονάτων·
εὔγλωσσον δ' ὀχέτευε κενοὺς μάκαρ ἐς πιθεῶνας
 οἶνον, ἐπὶ ψαιστοῖς καὶ λασίῃ χιμάρῳ.

Vs. 3. codex λευκῶσαι et ἐπιῤῥῶσαι, quod mutavit Brunckius, pro λάτριν coniiciens χλαῖναν, quod non magis probari potest quam Iacobsii correctio νεβρίδ' ὑπέρ. Scribendum

λευκῶσαι πόδα γαῦρον, ἐπίῤῥωσαι δὲ χορείην
 λάτρις, ὑπὲρ κούφων ζωσάμενος γονάτων.

λευκῶσαι ad Bacchum referendum. « Tu spuma sparge pedem in calcandis uvis, simulque saltent Satyri ministri tui;" ad ζωσάμενος absolute positum

cf. Parthen. X. 2. *αὐτίκα δὲ εἰς γόνυ ζωσαμένη κρυφα τῶν θεραπαινίδων εἰς τὴν ὕλην καταδύνει.*

Antiphanes cap. 409.

Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτὸς, χέλυς, ἢ γλυκὺς ἦχος
ψαλμῶν, ἢ τριγέρων νεκτάρεος Βρόμιος,
ἢ πεῦκαι, κοῦροι, στέφανοι, μύρα, λιτὰ δὲ δειπνῶν
λαθροπόδας τρώκταις χερσὶ τίθησι τόκους,
οὗτος ἐμοὶ τέθνηκε περίμνηστιν δὲ παρέρπω
νεκρὸν, ἐς ἀλλοτρίους φειδόμενον φάρυγας.

Vs. 4. codex *τρόκτας*, in *τρώκταις* a Brunckio mutatum, quod repudiavit Lobeck. Paral. I. p. 268. coniiciens *τροχαλαῖς χερσί*, ad adumbrandum foeneratorem, *τὸν ἀεὶ κινοῦντα τοὺς δακτύλους* Dio Chrys. p. 169. Poëta scripsisse videtur *τρώκτης* quod ad Doricam dialectum librarius revocavit. Plurimis coniecturis quae de vs. 5. prolatae sunt, accedat mea

οὗτος ἐμοὶ τέθνηκε μερίμνης, τὸν δὲ παρέρπω
νεκρὸν, ἐς ἀλλοτρίους φειδόμενον φάρυγας.

„Ille meo iudicio iam curis mortuus est, illumque tamquam mortuum praetereo." De dativo *ἐμοί* cf. Bernhardy Synt. p. 83. et ad sententiam Rufin. V. 21. 6. *ὡς δὲ τάφον νῦν σε παρερχόμεθα.*

Bianor cap. 423.

Σάρδιες αἱ τὸ πάλαι Γύγου πόλις, αἵ τ' Ἀλυάττου
Σάρδιες, αἳ βασιλεῖ Περσὶς ἐν Ἀσιάδι,
αἳ χρυσῷ τὸ παλαιὸν ἐπλινθώσασθε μέλαθρον
ὄλβον Πακτωλοῦ ῥεύματι δεξάμεναι·
νῦν δὲ ὅλαι δύστηνοι ἐς ἓν κακὸν ἁρπασθεῖσαι
ἐς βυθὸν ἐξ ἀχανοῦς χάσματος ἠρίπετε.

Βοῦρα καὶ εἰς Ἑλίκην κεκλασμένα· αἱ δ' ἐνὶ χέρσῳ
Σάρδιες ἐμβυθίαις εἰς ἓν ἔκεισθε τέλος.

Versu quinto ad hiatum tollendum plures medelae a viris doctis propositae sunt; Graefius coniecit *νῦν δὲ τόσαι*, Iacobsius *νῦν δ' ὅλαι*, *ὦ δύστηνοι*, aut *νῦν δ' ἄρ' ὅλαι*, Meinek. p. 192. *νῦν δ' ὀλοαί*. Quum prioribus versibus urbem tantum alloquatur Poëta, potest *δὲ* defendi, ut *Φοῖβε*, *σὺ δέ*, v. Bernh. Synt. p. 78.; malim tamen *νῦν δὴ ὅλαι*. Vs. 7. Iacobsius coniecit *Βοῦρα σὺ κεῖσ' Ἑλίκη τε κεκλυσμέναι*, Meinekius *Βοῦρα μὲν εἶσ' Ἑλίκη τε κεκλυσμέναι*, sed quum in membranis legatur *κεκλασμένα*, prouti Brunckius edidit, Bianorem scripsisse suspicor

ἐς βυθὸν ἐξ ἀχανοῦς χάσματος ἠρίπετε
Βοῦρα καὶ εἰς Ἑλίκην κεκλωσμένον· αἱ δ' ἐνὶ χέρσῳ
Σάρδιες ἐμβυθίαις εἰς ἓν ἔκεισθε τέλος.

« Sardes in mare abiectae sunt et in voraginem Buris et Helicae urbibus maritimis destinatam." Praepositio *εἰς* ad prius quoque substantivum repetenda, notandum tamen quod hoc loco legitur *τὰ Βοῦρα*, quum alibi *ἡ Βοῦρα* usurpetur, quod et ipsum Bianori restitui potest corrigendo

Βοῦραν κεἰς Ἑλίκην κεκλωσμένον.

De harum urbium eversione omnia nota, cf. Philo Iud. T. II. p. 514. *κατὰ Πελοπόννησόν φασι τρεῖς πόλεις*

Αἴγειραν, Βοῦράν τε καὶ ὑψηλὴν Ἑλίκειαν
εὐδαίμονας τὸ πάλαι γενομένας πολλῇ τοῦ πελάγους ἐπικλυσθῆναι φορᾷ. Ad constructionem verbi *κε-*

κλωσμένον, quod alibi fere dativo iungitur ut in C. I. 1973. 4. κεκλωσμένον αὐτῷ τέρμ' ἐσιδὼν βιότου. conf. App. Ep. 148. 8.

Μοῖρα γάρ εἰς μὲ βίου τέρμ' ἐπέκρανε τόδε,

quod nollem Iacobsius tentasset, cf. App. 368. 5.

Ioannes cap. 425.

Ἁδ' ἐγὼ ἁ τλάμων ἄπολις πόλις, ἄμμιγα νεκροῖς
ἐνναέταις κεῖμαι ἁ παναποτμοτάτα.
Ἅφαιστός μ' ἐδάμασσε μετὰ κλόνον Ἐννοσιγαίου·
φεῦ, ἀπὸ τοσσατίου κάλλεος εἰμὶ κόνις.
ἀλλὰ παραστείχοντες ἐμὰν στοναχήσατε μοῖραν·
σπείσατε Βηρυτῷ δάκρυα καὶ φθιμένᾳ.

Non intelligo quid significet *καί* in ultimi versus fine, quum demum eversa urbs praetereuntibus lugenda sit. Corrige

σπείσατε Βηρυτῷ δάκρυα καὶ φθιμένοις,

i. e. mortuis civibus. Possit et δάκρυ καταφθιμένᾳ.

Crinagoras cap. 430.

Τῆς δϊος γενεὴ μὲν Ἀγαῤῥικὴ, ἔντος Ἀράξεω
ὕδωρ πιλοφόροις πίνεται Ἀρμενίοις.
χαῖται δ' οὐ μήλοις ἅτε που μαλακοῖς ἐπὶ μαλλοῖς
ψεδναὶ δ' ἀγροτέρων τρηχύτεραι χιμάρων.
νηδὺς δὲ τριτοκεῖ ἀνὰ πᾶν ἔτος, ἐκ δὲ γάλακτος
θηλὴ ἀεὶ μαστοῦ πλήθεται οὐθατίου.
βληχὴ δ' ἀσσοτάτω τερένης μυκήματι μόσχου·
ἄλλα γὰρ ἀλλοῖαι πάντα φέρουσι γέαι.

Vs. 1. pro ἐντός Brunckius cum Piersono scripsit ἔνθα γ' Ἀράξεω, Iacobsius correxit οὗ τό γ' Ἀ. sed interiectum γέ mihi hic plane supervacaneum videtur, quare malim ᾗ τὸ Ἀράξεω. Hiatus ille fre-

quentissimus, ut ὁ Ἔρως A. P. V. 309. IX. 666. 1. X. 29. XI. 114. 1. 164. 2. 276. 1. App. 51. 23. cl. Hom. Il. XI. 632. in neutro A. P. IX. 393. 3. XI. 251. 3. 365. 7. VI. 79. 5. εὑρήσεις τὸ ἐπαύλιον, ubi plura Iacobs. p. 141. et Wellauer. Ap. Rh. IV. 873. add. Hom. Il. VI. 201. Ap. Rh. III. 409. Dionys. Per. 872. Theocr. X. 28. XXIII. 29. eiusdem hiatus in plurali exempla dedi supra p. 63. Cleanth. H. Iov. vs. 19. καὶ κοσμεῖν τὰ ἄκοσμα. Vs. 3. corrupta esse verba ἅτε ποῦ monuit Iacobsius corrigens χαῖται δ' οὐ μήλοιο γένους, et melius in Add. οὐ μήλοιο πέκους. Lennius eâdem sententiâ corrigi posse videtur traiecto π. χαῖται δ' οὐ μήλοις σπάτεος μαλακοῖς ἐπὶ μαλλοῖς. Hesych. σπάτος, δέρμα, σκύτος. v. Lobeck. Paral. I. p. 80. σπατοληασταί, i. e. βυρσοδέψαι inscriptioni restitutum ivit Boeckh. n. 1134. In vs. 4. ψεδναί ad ὄϊος γενεή referendum; versu autem septimo ἀσσοτάτω omisso verbo substantivo durissime dictum, quare corrigam ἀσσοτάτη, v. VI. 345. 4.

Theocritus cap. 432.

Ὦ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τοι πλέον εἰ καταταξεῖς
δάκρυσι δὶγλήνως ὦπας ὀδυρόμενος;
οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς Ἅιδαν.
τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
αἱ δὲ κύνες καλεῦντι· τί τοι πλέον, ἁνίκα τήνας
ὀστίον οὐδὲ τέφρα λείπετ' ἀποιχομένας;

Vs. 5. codicis lectionem καλεῦντι metro adversam in κλαγγεῦντι mutarunt Theocriti editores, quod verbum in Hesychii glossa κλαγγεῖν, κλάγξαι, φθέγξασθαι recte in κλαγεῖν mutavit Meinek. p. 153.

Tutius igitur videtur reponere λακεῦντι

αἱ δὲ κύνες λακεῦντι

Theocr. Id. II. 24. χὠς αὐτὰ λακεῖ μέγα. καππυρίσασα. Hom. Od. VIII. 379. κοῦροι δ' ἐπιλήκεον ἄλλοι.

Theocritus cap. 433.

Λῇς ποτὶ τᾶν Μοισᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
ἁδύ τί μοι; κἠγὼ πακτίδ' ἀειράμενος
ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἐγγύθεν ἀσεῖ
Δάφνις καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
ἐγγὺς δὲ στάντες λασιαύχενος ἐγγύθεν ἄντρου
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

Vs. 5. nemini non fuit offensioni ἐγγύθεν ter tam brevi intervallo repetitum et ultimo loco post ἐγγύς plane superfluum, quocum contendere possis pleonasmum in Nonni Paraphr. XI. 220. χώρης ἐγγὺς ἵκανεν ὀρειάδος ἐγγὺς ἐρήμου, si locus sanus est, et praepositionum idem significantium cumulationem illustratam supra ad VII. 225. 4. p. 213 sq. ubi omisi Asclepiad. A. P. V. 164. 4.

σοὶ μέμψαιτ' ἐπ' ἐμοῖς στᾶσα παρὰ προθύροις,

ubi plura tentata sunt a Brunckio, Iacobsio, Meinekio p. 104. In Theocriti versu Iacobsius ἔμπροθεν scribendum proposuit, dubitanter Meinek. p. 153. εὐθύς pro ἐγγύς; equidem Poëtam scripsisse puto

ἐγγὺς δὲ στάντες λασιαύχενος ἔκχυτον ἄντρου
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

cf. V. 275. 1. δειελινῷ χαρίεσσα Μενεκρατὶς ἔκχυτος ὕπνῳ. Plan. 229. 1. ἐξ αὐτοῦ Διός ἐστιν ὁ φίλτατος ἔκχυτός οὗτος, de Pane dormiente.

Anonymus cap. 521.

Οὐκ ἄρα σοί γε ὀλίζον ἐπὶ κλέος ὤπασε Μοῖρα
ἤματι, τῷ πρώτῳ φῶς ἴδες ἀελίου,
Σαπφοῖ· σοὶ γὰρ κισσὸν ἐνείμαμεν ἄφθιτον εἶμεν·
σὺν δὲ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισφάραγος·
μέλψῃ δ᾽ ἐν πάντεσσιν ἀοίδιμος ἀμερίοισιν,
οὐδὲ κλυτᾶς φάμας ἔσσεαι ἠπεδανᾶ.

In vulgus notum quantas lites hoc carmen inter Dorvillium et Pauwium excitaverit, quibus ad emendationem epigrammatis parum aut nihil profectum esse certissimum. Vs. 1. comparativo positivi significatione usus est Poëta, ut Philippus supra cap. 399. 4.

μακροτέρων σχοίνων ἅμμα σαγηνόδετον

quod in codice recte legitur. Hiatus, qui ibidem adest fortasse Poëtae incuriae tribuendus est, idoneam certe eius tollendi rationem non video. Vs. 3. in codice corruptissime servatus est ita: *σοὶ γὰρ κρίσιν ἐνοῦμεν ἄφθιτον εἶμεν*, quod partim de Reiskii, partim de sua conieetura emendavit Iacobsius. Nollem factum, nam *ἐνείμαμεν* tantum nititur lemmate in membranis huic epigrammati adscripto: *εἰς Σαπφὼ παρὰ τῶν Μουσῶν κοιμωμένην*, cui non magis confido quam plurimis aliis ab indole carminum plane alienis. Hic ipse Poëta Sapphonem alloquitur et ei famam sempiternam inter homines auguratur. Ad *ἄφθιτον* substantivum minime requiritur, nam *κλέος* commode repeti potest et vulgaris dictio est *κλέος ἄφθιτον*, idque ipsum sententia requirit ita procedens: « profecto haud parvam gloriam

tibi Parcae concessere, immortalem enim tibi tribuerunt." Versum in hanc sententiam ita correxerim:

σοὶ γὰρ κρίν', αἰνουμένα, ἄφθιτον εἶμεν,

et αἰνουμένα ἄφθιτον latere in ἐνουμεναφθιτον mihi quidem videtur certum; de κρίνειν cum dativo dixi Comm. Call. p. 128. Vs. 5. codex μέλψαι δ' ἐν, quod recte Reiskius in μέλψεαι ἐν mutavit. Vs. 6. pro ἔσσεαι ἠπεδανά Brunckius scripsit ἔσσεται ἠπανία, quod elegans et fortasse verum Iacobsio videtur, membranarum lectionem ideo proscribere non auso quod ἠπεδανός simpliciter pro ἐνδεής potuerit usurpari. Si illud, quod in codice legitur, genuinum est, scripta haec sunt ab aliquo Aristarcho assentiente, qui in Hom. Il. IX. 605. τιμῆς ἔσσεαι interpretatus est τίμης μεθέξεις pluresque nactus est sequaces, sed emendandum potius

οὐδὲ κλυτᾶς φάμας ἕξεαι ἠπεδανά,

i. e. non mediocriter famam et gloriam adipisceris. In epigrammate in novem Lyricos infra c. 571. 5. scribendum

πειθὼ 'Ανακρείοντι συνέσπετο· ποίκιλα δ' αὐδᾷ
'Αλκαῖος κύκνῳ Λέσβιος Αἰολίδι,

ubi vulgatur κύκνω quod infelicibus coniecturis tentatum est. Αἰολὶς κύκνος est Sappho, quam Alcaeus amavit, cf. Hermesian. Eleg. 47 sq.

Λέσβιος 'Αλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδείξατο κώμους
Σαπφοῦς φορμίζων ἱμερόεντα πόθον
γινώσκεις, ὁ δ' ἀοιδὸς ἀηδόνος ἠράσαθ', ὕμνων
Τήϊον αἰνύνων ἄνδρα πολυφραδίῃ,

v. Alcaei fr. 54. Sapph. fr. 32. ed. Bergk.

Antiphilus cap. 546.

Κὴν πρύμνῃ λαχέτω μέ ποτε στιβὰς αἵ θ' ὑπὲρ αὐτῆς
ἠχεῦσαι ψακάδων τύμματι διφθερίδες,
καὶ πῦρ ἐκ μυλάκων βεβιημένον, ἥ τ' ἐπὶ τούτων
χύτρη καὶ κενεὸς πομφολύγων θόρυβος,
καί κε ῥυπῶντ' ἐσίδοιμι διήκονον· ἡ δὲ τράπεζα
ἔστω μοι στρωτὴ νηὸς ὕπερθε σανίς·
δὸς λάβε καὶ ψιθύρισμα τὸ ναυτικόν· εἶχε τύχη τις
πρώην τοιαύτη τὸν φιλόκοινον ἐμέ.

Elegantem descriptionem oblectamentorum navigantis vehementer turbat iste *διήκονος ῥυπῶν* vs. 5, cuius mentio ingratissima, et bonum factum quod tantum recentiorum coniecturis illata est, in codice enim legitur *καὶ κρε ὕπτοντα ἰδίδοιμι*, in quo latere puto quod sine ulla fere mutatione restitui potest

καὶ κρέ' ὀπτῶντ' ἴδοιμι διήκονον

quod duorum verborum transpositione metri legibus respondet. Scribendum igitur videtur

καὶ κρέ' ἴδοιμ' ὀπτῶντα διήκονον.

Eâdem fere sententiâ Meinek. p. 215. coniecit *κρεουργοῦντα*, quod maioribus difficultatibus premitur.

Antiphilus cap. 551.

Κολχάδων δύστηνον ἐρῳδιὸν ἔχθρα κολάζει·
τεῦ χάριν ὁ προδότης ὄρνις ἀεὶ λέγεται,
Φοῖβος ἐρεῖ· τεναγῖτιν ὅτ' εἰς ἅλα κῶλον ἐλαφρὸν
στήσας ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει,
δυσμενέες τότ' ἔβησαν ἐπὶ πτόλιν ἀντιπέρηθεν
ὀψὲ διδασκόμενοι πεζοβατεῖν πέλαγος,

βάλλετε δὴ κακὸν ὄρνιν, ἐπεὶ βαρὺν ἤρατο μισθὸν
ἐκ δηΐων, κόχλους καὶ βρύον, ὁ προδότης.

Vs. 1. dudum est ex quo conieci *Καλχηδών* scribendum esse, quam emendationem certissimam esse patebit accurate collatis versibus Demosthenis Bithyni ex libro quarto *Βιθυνιακῶν* apud Steph. Byz. v. *Ἡραία*:

Ἔστι δέ τις προπάροιθε κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη,
Ἡραία τρηχεῖα πολύσπιλας, ἔνδοθι δ' αὐτῆς
λαΐνεον περὶ τεῖχος ἰὼν κοιλαίνεται εἴσω
κόλπος ἁλός· φαίης κεν ἰδὼν βαθυδίνεα πάντη
ἔμμεναι, εἰαμενὴ δὲ καὶ οὐ βάθος ἐστὶ θαλάσσης.
ἐνθάδε νῆας ἀνῆγον οἰόμενοι σκέπας εἶναι
αὐτοφυοῦς ὅρμοιο, κακῷ δ' ἐνέκυρσαν ἑτοίμῳ.

Hanc paludem vadosam hostes ardeae exemplo edocti pedites transierunt. Nunc Meinekius hoc ipsum nomen quoque divinando assecutus est, sed historiae ignorantia illam rationibus nullo pacto probandis communire studuit. Pro ἔχθρα iam Reiskius ἐχθρά. Vs. 2. Iacobsii et Meinekii coniecturas minus necessarias mihi videri significavi supra p. 76. quamvis lubricam causam defendendam me ibi suscepisse non sim nescius; alterum certe quod ex Callimacho attuli, huius usus exemplum sanum esse negat Meinek. Anal. Alex. p. 227. corrigens τήν δή φασι τεκόντες, quod vix verum. Vs. 4. pro ἐθημολόγει Meinek. Del. Ep. p. 216. coniecit ἐχημολόγει, quod vulgatae non praeferendum, ad ἐθημολογεῖν referendae, *de more colligere;* idque iam Iacobsius monuit ad Anth. T. IX. p. 71, postea autem

vanis indulsit coniecturis. Vs. 8. Iensius pro ἐκ δηΐων edidit ἐκδηΐων, sed rectius Meinekius ἐκδηΐων, qui etiam pro μισθόν egregie correxit μόχθον; totum igitur distichon ita scribendum:

βάλλετε δὴ κακὸν ὄρνιν, ἐπεὶ βαρὺν ἤρατο μόχθον
ἐκδηΐων κόχλους καὶ βρύον, ὁ προδότης.

Minus recte Meinekius ἤρατο vitii suspectum habuit, cf. Antiphilus Plan. c. 136.

Τὰν ὀλοὰν Μήδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χείρ,
ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομέναν
μυρίον ἄρατο μόχθον, ἵν' ἤθεα δισσὰ χαράξῃ.

Nicias cap. 564.

Αἰόλον ἱμεροθαλὲς ἔαρ φαίνουσα μέλισσα
ξουθά, ἐφ' ὡραίοις ἄνθεσι μαινομένα,
χῶρον ἐφ' ἀδύπνοον πωτωμένα ἔργα τίθεσσο
ὄφρα τεὸς πλήθῃ κηροπαγὴς θάλαμος.

Vs. 3. τίθεσσο inde a Planude scribitur, quod mihi quidem repudiandum videtur propter insolitum et fortasse vitiosum literae sibilantis διπλασιασμόν, v. Buttm. I. p. 503. In codice Palatino legitur τιθεῦσα, unde corrigendum ἔργα τίθευσον, aut τιθεῦσαι, quod satis defenditur Homerico τιθαιβώσσουσι μέλισσαι, Od. N. 106.

Anonymus cap. 689.

Οὗτος Ἰουλιανὸς λαοσσόα τείχεα πήξας
στῆσε τρόπαιον, ἑῆς σύμβολον ἀγρυπνίης,
σφάζειν ἀντιβίους ἐχθροὺς ἀπάνευθε μενοινῶν
ἢ προπάροιθε κροτεῖν τῆς πόλεως πολέμους.

Vs. 1. corrigendum videtur αὐτὸς Ἰουλιανός, quod in initio epigrammatum tam saepe viri no-

mini additum legitur, ut exempla apponere supervacaneum sit. Vs. 4. sic, ut in textu legitur, a Planude correctus est; membranae praebent ἡ πόλεως προπάροιθε κροτέειν πολέμους, quae ita emendaverim:

ἡ πόλεως προπάροιθ' ἐκκροτέειν πολέμους.

πόλεμον κροτεῖν, i. q. συγκροτεῖν, v. Dorvill. Char. p. 251. Lips. Praepositionis h. l. ea est vis ut obsessi significentur ex urbe erumpentes pugnam conserere. Phrynich. A. B. I. p. 39. 3. ἐκκροτεῖν ῥήτορας, σημαίνει τὸ ἐκδιδάσκειν. cf. A. P. X. 20. 1.

Apollonides cap. 791.

Μητρὶ περιστεφέα σηκὸν, Κυθέρεια, θαλάσσῃ
κρηπῖδας βυθίας οἴδματι πηξαμένη,
χαίρει δ' ἀμφί σε πόντος ἐπὶ ζεφύροιο πνοῇσιν
ἀβρὸν ὑπὲρ νώτου κυανέου γελάσας,
εἵνεκα δ' εὐσεβίης νηοῦ θ' ὃν ἐγείνατο σεῖο
Πόστουμος, αὐχήσει μέζονα φλοῦσι πάφου.

In epigrammate corruptissimo codicis lectionem nusquam mutavi nisi vs. 3. ubi membranae exhibent: ἀφρὸν ὑπὲρ νώτου κυάνεον γελάσας, quae Iacobsius sanavit, et vs. 1. ubi codicis lectio est περιστρεφέα. Brevem syllabam in caesura productam tollit Hermanni coniectura ad Orph. p. 767. περιστεφέας σηκοῦ, quam recte probavit Iacobsius, qui vs. 2. pro πηξαμένη corrigit πῆξα μέσῳ ad Anth. T. XII. p. 480. quod praeferendum videtur aliis coniecturis quae non magis a literarum vestigiis recedunt πηξάμεθα et πῆξαμεν εὖ; ipse autem Postumus, qui templum exstruxerat, loquitur. Primum distichon ita secun-

dum has correctiones refingendum videtur:

Μητρὶ περιστεφέας σηκοῦ, Κυθέρεια, θαλάσσῃ
κρηπῖδας βυθίας οἴδματι πῆξα μέσῳ,
χαίρει δ' ἀμφί σε πόντος κτλ.

nam particula *δέ* vs. 3. sine causa idonea tentata est. Tertium distichon Hermannus l. c. ita corrigebat: *εἵνεκα τ' εὐσεβίης, νηοῦ θ' ὃν ἐδείματο, σοῖο Πόστουμος, αὐχήσειν μείζονά φησι Πάφου*; alia proposuit Iacobsius ad Anth. Pal. et in Add. quae omnia mihi parum placere non diffiteor. Pro *ἐγείνατο* Brunckio obsecutus Iacobsius *ἐδείματο* scripsit, et sane illud defendi posse vix crediderim, sed *ἐγείρατο* potius Poëtae reddendum puto, nam *ἐγείρειν* de aedificiis exstruendis optime dicitur, et in codice Palatino saepissime *ν* ab *ρ* patulo non differre testatur Paullsenius. Sententiam huius distichi olim ita conformatam fuisse puto: « Hoc templo, quod Postumus tibi exstruxit, propter pietatem eius magis gloriabere, quam Papho," quare corrigo

εἵνεκα δ' εὐσεβίης νηῷ τὸν ἐγείρατο σεῖο
Πόστουμος, αὐχήσεις μέζον, Ἀφροῖ, σὺ Πάφου.

Ἀφρώ i. q. *Ἀφροδίτη*, v. An. Bekk. II. p. 837, 10. Pro *αὐχήσει* poterat et *αὐχήσῃ* reponi, cl. Apollonid. IX. 265. 5.

μηκέτ' ἐφ' ὑμετέροις ἀψευδέσι Κρῆτες οἰστοῖς
αὐχεῖσθ' · ὑμνείσθω καὶ Διὸς εὐστοχίη,

ubi iniuria forma activa substituta est, cf. Epigr. Mus. Rhen. 1841. p. 207. XI. 1.

οὐ μόνον ηὐχούμην Λακεδαίμονος ἐκ βασιλήων.

Pro *νηῷ* quod reposui, etiam *νηόν* recte scribi potest, nam *αὐχεῖς* cum accusativo « de aliquo gloriari" legitur A. P. IV. 3. 65. IX. 78. 2. XV. 4. 1. Epigr. Welck. Syll. 23. 3. 51. 5., cum participio in App. Ep. 104. 3.

αὐχῶ σώφρονα τύμβος ἐμαῖς λαγόνεσσι Σεβήραν
κούρην Στρυμονίου παιδὸς ἀμύμον' ἔχων.

quare Apollonidae verba IX. 271. 5.

ἀλλὰ καὶ ἡνίκα μαῖα καὶ ὠδίνεσσιν ἀπήμων
αὐχεῖς,

mihi sana videntur, corrupta vero Meinekio p. 199.

Anonymus cap. 812.

Θεῖον Ἰουστῖνον, καθαρὸν φρονρήτορα θεσμῶν
Δομνῖνος καθαροῖς ἐν προθύροισι Δίκης.

Ex coniectura Huschkii *καθαροῖς* scripsit Iacobsius pro codicis lectione *καθαραῖς*, unde *καθαρῆς* scribendum, cl. VII. 697. 10. *Μούσας καὶ καθαρὴν ἐστεφάνωσε Δίκην.* 698. 8. *φαιδρύνας καθαρῆς ἔργα Δικαιοσύνης.*

LIBER DECIMUS.

Satyrus cap 5.

Ἤδη πηλοδομεῦσι χελιδόνες, ἤδη ἀν' οἶδμα
 κολποῦται μαλακὰς εἰς ὀθόνας Ζέφυρος,
ἤδη καὶ λειμῶνες ὑπὲρ πετάλων ἐχέαντο
 ἄνθεα, καὶ τρηχὺς σῖγα μέμυκε πόρος.
σχοίνους μηρύεσθε, ἐφ' ὁλκάδα φορτίζεσθε
 ἀγκύρας καὶ πᾶν λαῖφος ἔφεσθε κάλοις.
ταῦτ' ὔμμιν πλώουσιν ἐπ' ἐμπορίην ὁ Πρίηπος
 ὁ λιμενορμίτης ναυτιλίην γράφομαι.

Vs. 2. neminem offendit dictionis κολποῦται εἰς ὀθόνας Ζέφυρος insolentia, licet praepositio plane superflua sit in his verbis, quorum sensus: *Zephyrus vela sinuat;* corruptum videtur εἰς, quo epitheton Zephyri, ni fallor, obliteratum est. Vs. 5. hiatus tollendus videtur mutato μηρύεσθε in μηρύεσθαι, qui infinitivus significationem imperativi habet. Vs. 7. male Iacobsius ταῦτα interpretatur *idcirco*, nam verba quorum ordo perturbatior, ita construenda: ταῦτα γράφομαι ὁ Πρίηπος ὔμμιν πλώουσιν ναυτιλίην ἐπ' ἐμπορίην, cf. Oppian. Cyn. II. 219. ναυτιλίην πλώοντες, ὅτ' ἐξανύωσι θάλασσαν.

Archias cap. 7.

Τοῦδέ με κυματοπλῆγος ἐπὶ σκοπέλοιο Πρίηπον

ναῦται Θρηϊκίου θέντο πόρου φύλακα. κτλ.

Vs. 1. editur *κυματοπλῆγος* ex coniectura Planudae; in codice legitur *κυμοπλῆγος*, quod Poëtae restituendum est. cf. Lobeck. Phryn. p. 668.

Anonymus cap. 9.

Τὸν βραχὺν, ἰχθυβολῆες, ὑπὸ σχοίνῳ με Πρίηπον
στειλάμενοι κώπαις τὴν ὀλίγην ἄκατον,
δίκτυά θ' ἁπλώσασθε, πολὺν δ' ἁλινηχέα βῶκα,
καὶ σκάρον, οὐ θρίσσης νόσφιν ἀρυσάμενοι,
γλαυκὸν ἐνιδρυνθέντα νάπῃ, 'σημάντορα θήρης
τίετ' ἀπ' οὐκ ὀλίγων βαιὸν ἀπαρχόμενοι.

Qui primus hoc carmen edidit, Huschk. Anal. Crit. p. 228. monuit membra eius non recte inter se cohaerere, qua de re Iacobsius lacunae signa post vs. 2. posuit, distichon excidisse ratus. Corrigendum potius vs. 3.

δίκτυα θ' ἁπλώσαντε,

qui dualis plurali *τίετε* sequente exemplorum similium multitudine satis munitus, cf. Theocr. XXV. 137. Matth. Gr. p. 763 sq. Vs. 2. in codice legitur *τὰν ὀλιγάν*, quod mutavi.

Archias Iunior cap. 10.

Πᾶνά με τόνδ' ἱερῆς ἐπὶ διssάδος, αἰγιαλίτην
Πᾶνα, τὸν εὐόρμων τῇδ' ἔφορον λιμένων
οἱ γριπῆες ἔθεντο. κτλ.

Vs. 1. Huschkius An. Cr. p. 226. corrigit *Πᾶνά με τὸν πέτρης ἐπὶ λισσάδος*, Iacobsius *Πᾶνά με τὸν δειρῆς ἐπὶ λ.*, sed quum *ἡ λισσάς* absolute recte dicatur, scribendum

Πᾶνά με τὸν διερῆς ἐπὶ λισσάδος.

quod poetarum usu magis comprobatum esse patet ex VII. 37. 3. ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος. VI. 93. 2. θῆκέ με τὸν σιβύνην. 99. 1. 308. 3. IX. 334. Leonid. 337. 3. IX. 783. 1. Plan. 196. 1. App. Ep. 127. 1. quare in Ep. XI. 298.

εἰ φιλέεις τὸν υἷα, δίδου μέ τι τυτθὸν ἀφύσσειν,

corrigam φιλέεις με τὸν υἷα. In Theaeteti Ep. Plan. 233. 1.

Ὑλοβάτας, φιλόδενδρος, ὀρεσσαύλου πόσις Ἀχοῦς
πάνσκοπος, εὐκεράου μαλοφύλαξ ἀγέλας,

corrigendum: Πάν, σκόπος κτλ. nam hic deus non est πάνσκοπος, ut Δίκη (VII. 580. 2.) Ut hic δισσάδος, sic in Leonid. Ep. IX. 337. 2. legitur ἥκεις τοῦθ' ὑπὸ δισσὸν ὄρος, et 326. 1.

πέτρης ἐκ δισσῆς ψυχρὸν καταπάλμενον ὕδωρ.

Priore loco Toupius λισσόν, altero Heringa λισσῆς coniecit, quod repetivit Meinek. p. 123.

Theaetetus cap. 16. 11.

ναυτίλε, ποντομέδοντι καὶ ὁρμοδοτῆρι Πριήπῳ
τευθίδος ἢ τρίγλης ἀνθεμόεσσαν ἴτυν,
ἢ σκάρον αὐδήεντα παραὶ βωμοῖσι πυρώσας
ἄτρομος Ἰονίου τέρμα θαλασσοπόρει.

Ultimo versu satis insolenter verbo θαλασσοπόρει accusativus adiunctus est, *naviga usque ad finem Ionii maris*, quare in codicis lectione ἄτρεμος latere puto ἄτρομ' ἐς, vocalibus traiectis.

Antiphilus cap. 17.

Ἀρχέλεως, λιμενῖτα, σὺ μὲν μάκαρ ἤπιον αὔρην
πέμπε κατὰ σταθερῆς οἰχομένην ὀθόνην,
ἄχρις ἐπὶ Τρίτωνα, σὺ δ' ᾐόνος ἄκρα λελογχὼς

τὴν ἐπὶ Πυθείου ῥύεο ναυστολίην.
κεῖθεν δ', εἰ Φοίβῳ μεμελήμεθα πάντες ἀοιδοὶ,
πλεύσομαι εὐαεῖ θαρσαλέως Ζεφύρῳ.

Recte Iacobsius monuit Paralip. T. XIII. p. 683 sq. Poëtam rogare itineris salutem primum Priapum, deinde Panem et tandem Phoebum. Pro Ἀρχελέως idem coniicit ἀρχὲ νεώς, et ad Anth. Pal. Ἀρχελέω — οἰχομένῃ γ' ὀθόνῃ, quod nemini probabitur, Poetam enim de se ipso loqui, non de Archelao dubitari nequit; magis placeret prius, sed ἀρχένεως scriptum. Corrigam

ἀρχένεως, λιμενῖτα, σὺ μὲν μάκαρ ἠπίου αὔρην,
πέμπε κατὰ σταθερῆς οἰχομένην ὀθόνην
ἄχρις ἐπὶ Τρίτωνα.

Vs. 5. fortasse θαρσαλέος scribendum.

Argentarius cap. 18.

Γῶβρυ, Διώνυσός σε καὶ ἡ φιλεράστρια Κύπρις
τέρποι, καὶ γλυκεραὶ γράμμασι Πιερίδες·
ὧν μὲν γὰρ σοφίην ἀποδρέπτεο· τῆς δ' ἐς ἔρωτας
ἔρχεο, τοῦ δὲ φίλας λαβροπότει κύλικας.

Nomen Γῶβρυ corruptum esse recte annotavit Iacobsius, eique nullum simile in Graecitate invenitur. Fortasse scripsit Poëta Βότρυ, quo tamen poëtam huius nominis significari non putem.

Bianor cap. 22.

Μὴ πόδα γυμνὸν ἔρεσσε δι' ὑλάεσσαν ἄταρπὸν
Αἰγύπτου· χαροπῶν φεῦγε διὲξ ὀφίων,
ἀγρεῦ δουνακόφοιτα· τὸν ἐκ χέρσου δὲ φύλαξαι
ἰὸν, ὁ τοξεύειν ὄρνιν ἐπειγόμενος.

Ad vs. 1. cf. Nonn. Paraphr. V. 25. ὄφρα μὲν ἀστή-

ρικτον ἐμὸν πόδα νωθρὸν ἐρέσσω. Vs. 8. δονακόφοιτα scripsit Iacobsius ex coniectura Huschkii, sed in Addend. ex codicis lectione ἀγρεῦ δονακο δηφα eruit δονακόδιφα, *qui arundines quaeris*, aut ad usum in aucupio aut ad sagittas. Coniectura lenissima sed epigrammatis sententiae adversa, nam aucupem hortatur Poëta, ne Thaletem imitetur, qui

τὰ κατ' ἠέρα λεύσσων
τοὺμ ποσὶν οὐκ ἐδάη πῆμα κυλινδόμενον.

Corrigendum videtur ἀγρεῦ δονακόθηρα. cf. A. B. T. III. p. 1164. καλαμοθήρας λέγεται ὁ καλάμῳ θηρῶν.

Automedon cap. 23.

Νικήτης ὀλίγος μὲν ἐπὶ προτόνοισιν ἀήτης
οἷά τε, πρηείης ἄρχεται ἐκ μελέτης.
ἀλλ' ὅταν ἐμπνεύσῃ, κατὰ δ' ἱστία πάντα φέρηται,
λαίφεα πακτώσας, μέσσα θέει πελάγη,
ναῦς ἅτε μυριόφορτος, ἕως ἐπὶ τέρματα μύθων
ἔλθῃ ἀκυμάντους ἔμπορος εἰς λιμένας.

Vs. 6. ἔμπορος Planudae debetur, cuius coniecturam recte repudiavit unus Salmasius; codex ἔμπροσθεν, in quo latet ἔμπροθεν quae forma Theocr. IX. 6. Primum distichon corruptum est, nam comparandi particulae ad finem sententiae maioris reiici nequeunt, et in eo comparandus erat Nicetas cum tempestate, quod primo sit lenissimus, mox autem procedente oratione vehementius loquatur. Verba ἐπὶ προτόνοισιν ἀήτης significare posse *auram quae circum funes ludit*, Iacobsio non credo, quare

ἐπὶ προτόνοισιν ad priora retraho et corrigo

Νικήτης ὀλίγοις μὲν ἐπὶ προτόνοισιν, ἀήτης
οἷά τε, πρηείης ἄρχεται ἐκ μελέτης.

« incipit ope paucorum funium quibus vela alligata sunt, navigare;" ad ἐπί hac significatione cf. **Bernh.** Synt. p. 250.

Palladas cap. 52.

Εὖγε λέγων, τὸν Καιρὸν ἔφης θεὸν, εὖγε, Μένανδρε,
ὡς ἀνὴρ Μουσῶν καὶ Χαρίτων τρόφιμος, κτλ.

Versui minori syllaba deest, quum prior syllaba in ἀνήρ numquam in thesi producatur. Corrigendum ὡς ἂν ἀνήρ, cl. VII. 11. 2. In Phaniae Ep. XII. 31. 5. scribendum

ἀλλ' ἄγ' ὅτε σπινθῆρος ἔτ' ἴχνια βαιὰ λέλειπται,

ubi in codice legitur ἀλλ' ὅτε.

Agathias cap. 64.

Ἦ ῥά γε ποῦ τὸ φρύαγμα τὸ τηλίκον; οἱ δὲ περισσοὶ
πῆ ἔβαν ἐξαίφνης ἀγχίπεροι κόλακες;
νῦν γὰρ ἑκὰς πτόλιος φυγὰς ᾤχεο, τοῖς πρότερον δὲ
οἰκτροῖς τὴν κατὰ σοῦ ψῆφον ἔδωκε, Τύχη·
πολλή σοι, κλυτοεργὲ Τύχη, χάρις, οὕνεχ' ὁμοίως
πάντας ἀεὶ παίζεις κεἰσέτι τερπόμεθα.

Vs. 6. codex κεῖσ' ἔτι τερπόμεθα, quod ita correxerim:

κἶσ' ἐπιτερπόμεθα.

« Magnas tibi gratias agimus, fortuna, quod omnes ludibrio habes aequaliter, et nos omnes aeque laetis rebus gaudemus."

Palladas cap. 99.

Πολλάκις ἐξέστησα τεὴν φιλότητα καὶ ὕβριν

καὶ πολὺ κουφοτέρην σὴν φιλότητα μαθών,
λοιδορίην δὲ ῥέπουσαν, ἐχωρίσθην φιλότητος,
μηκέτι βαστάζων ὕβριν ἀτιμοτάτην.

Vs. 1. quare Poëta usus sit composito *ἐξέστησα*, nemo dixerit; Iacobsius corrigit *ἐξήτασσα*, cui praeferrem

Πολλάκι, Σέξστ', ἔστησα τεὴν φιλότητα καὶ ὕβριν,

nam simplex verbum saepius significat *trutina examinare*, cf. XI. 334. 2. Ar. Vesp. 40. Pac. 1249. *Σέξστος* ex codice restituendum XI. 145. 1.

Philodemus cap. 103.

Τὴν πρότερον Θυμέλην μήτ' ἔμβλεπε, μήτε παρέλθῃς·
νῦν ἄπαγε δραχμῆς εἰς κολοκορδόκολα,
καὶ σῦκον δραχμῆς ἓν γίνεται· ἢν δ' ἀναμείνῃς
χίλια· τοῖς πτωχοῖς ὁ χρόνος ἐστὶ θεός.

Vs. 2. *κολοκορδόκολα intestina, omasa*, interpretantur Lascaris et Stephanus, quod tantum de posterioribus vocabuli partibus verum esse videtur. Inepte *κόλον* i. q. *intestina* geminatum est, praeterea non minus inepta h. l. praepositio *εἰς*, quare corrigam

νῦν ἄπαγε δραχμῆς εὐκολοκορδόκολα,

„Intestina, quae vili pretio constant."

Anonymus cap. 109.

Πᾶς λόγος ἐστὶ μάταιος, ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ,
καὶ πᾶσα πρᾶξις τὸν λόγον ἔργον ἔχει.

Vs. 2. cuius sententia aut nulla aut inepta, ita corrigebat Iacobsius in Add.: *πᾶσα πρᾶξις τοῦ λόγου ἔργον ἔοι.* Malim

καὶ πᾶσα πρᾶξις τὸν λόγον ἀρχὸν ἔχοι.

Anonymus cap. 126.

Χρησαμένῳ θεράπων ὁ χρήσιμός ἐστ' ἀγαθόν τι·
αὐτάρκης δὲ κακὸν τῶνδ' ὁ πονηρότερος.

Vs. 2. corrigendum

αὐτάρκες δὲ κακὸν τῷδ' ὁ πονηρότερος.

sc. *τῷ χρησαμένῳ.*

LIBER UNDECIMUS.

Nicarchus cap. 73.

Γραῖα καλή· τί γάρ; οἶσθ' ὅτ' ἔην νέα· ἀλλὰ τότ' ἤτει,
νῦν δ' ἐθέλει δοῦναι μισθὸν ἐλαυνομένη.
εὑρήσεις τεχνῖτιν· ὅταν δὲ πίῃ, τότε μᾶλλον
εἰς ὃ θέλεις αὐτὴν ἐυεπίτακτον ἔχεις.

Vs. 1. codex *οἶσθα ὅτ' ἦν νέα*, quod hiatus tollendi causa Iacobsius correxit; praestat procul dubio

τί γάρ; οἶσθας ὅτ' ἦν νέα.

Phot. p. 323. 19. *οἶσθα, ἀντὶ τοῦ οἶδας· λέγεται δὲ χωρὶς τοῦ σ, μετὰ δὲ τοῦ σ ποτὲ ἢ διὰ τὸ μέτρον, ἢ διὰ τὸ μὴ συγκροῦσαι τὰ φωνήεντα.* Suid. s. v. sed eandem formam Cornelio Longo VI. 191. 1. non puto vere redditam esse a Meinekio p. 116. In Nicarchi Ep. XI. 241. 3.

ἢ γράψαι σε ἔδει, ποῖον στόμα, κτλ.

corrige *ἢ σε γράψαι.* Straton. Ep. XII. 8. 1.

εἶδον ἐγώ τινα παῖδα ἐπανθοπλοκοῦντα κόρυμβον,

scribendum videtur *κόρυμβον ἐπανθοπλοκοῦντα.* Meinekius p. 229. coniecit *παῖδ' ἐπανηθοπλοκοῦντα κόρυμβον.* ib. c. 238. 3.

ἀμφαλλὰξ δὲ οἱ αὐτοὶ ἀπόστροφα νωτοβατοῦνται,

corrigendum *ἀμφαλλὰξ οἱ δ' αὐτοί.* A. P. I. 76.

ὅσσα δὲ κρυπτὰ

θαύματος, εἰ Χριστοῦ πνεῦμα ἔχει, νοέεις,

scribendum *πνεῦμά σ' ἔχει.* Agath. VII. 220. 3.

ἐκ γὰρ ἀκουῆς

οἰκτείρω σε, ἔφην, ἣν πάρος οὐκ ἰδόμην,

scripserim *οἰκτείρω σ' ἐφάμην.* Graefius Act. Acad. Petrop. VIII. p. 642. coniecit *οἰκτείρω σ' ἔτ' ἔφην.*

Lucillus cap. 88.

Τὴν μικρὴν παίζουσαν 'Ερώτιον ἥρπασε κώνωψ,
ἡ δὲ, τί, φησὶ, πάθω, Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλεις;

Codex vs. 2. praebet *φησιδῶ Ζεῦ*, a Iacobsio correctum, qui distichi acumen bene explicuit ad Anth. T. IX. p. 475, sed emendatio sensui accommodatissima a literarum vestigiis nimis recedit, quod et Ritschelio visum qui in Mus. Rhen. 1842. 1. p. 146. coniecit: *ἡ δὲ, τί, φησι, διδῶς κτλ.*, Scribendum est, litera inserta:

ἡ δὲ, τί, φησι, δρῶ, Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλεις;

Aesch. Sept. 1060. *τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσομαι;* Eum. 791.

Lucillus cap. 107.

Αἰγείρου φύλλῳ πεφορημένῳ ἐξ ἀνέμοιο
πληγεὶς Χαιρήμων ὕπτιος ἐξετάθη.
κεῖται δ' ἡ Τιτυῷ ἐναλίγκιος, ἡ Παλικάμπη
ἁπλώσας κατὰ γῆς σῶμα τὸ καννάβινον.

Vs. 3. quid *Παλικάμπη* significet, unus intellexit Lennep. T. V. p. 235 provocans ad Apollod. I. 2 3. Nonn. Dion. XVIII. 236. *ὑψιμέδων Ζεὺς Κάμπην ὑψικάρηνον ἀπηλοίησε κεραυνῷ*, sed illam mu-

lierem etiam *Παλικάμπην* appellatam esse nemo credet. Corrige

ἢ πάλι Κάμπη.

cf. c. 130. 4. *Παρθενίου κλέπτειν ἢ πάλι Καλλιμάχου.* Meleag. V. 139. 5. *ἢ γάρ μοι μορφὰ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μοῦσα.* Inc. XII. 156. 7. *ἀλλά μοι ἢ φιλίης ἔχθες σκοπὸν, ἢ πάλι μίσους.*

Lucillus cap. 136.

Οὐχ οὕτω κακοεργὸν ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
ἄνθρωποι, διὰ τὰς ἐξαπίνης ἐνέδρας,
οἷον ἀκήρυκτον, Καλλίστρατε, καὶ σὺ προσελθὼν
ποιεῖς μοι φονικῶν ἐξαμέτρων πόλεμον.
σάλπιγξον ταχέως ἀνακλητικόν· εἰς ἀνοχὰς γὰρ
καὶ Πρίαμος κλαύσας ἡμερίων ἔτυχεν.

Vs. 6. *ἡμερίων* corruptum esse docuit Iacobsius, dubitanter coniiciens *ἠρεμίας*; verbum potius requiri videtur, quocum *εἰς ἀνοχάς* commode iungi possit, quare Poëtam scripsisse suspicor

εἰς ἀνοχὰς γὰρ
καὶ Πρίαμος κλαύσας ἠρέμ' ἰὼν ἔτυχεν.

« Inducias mecum fac, quas vel ab acerbissimo inimico impetravit Priamus."

Lucillus cap. 194.

Πανὶ φιλοσπήλυγγι καὶ οὐρεοφοιτάσι Νύμφαις
καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἁμαδρυάσιν
σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις συοφόντισι Μάρκος ἀγρευτὴς
μηδὲν ἑλὼν, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐκρέμασεν.

Vs. 2. quid significet *ἔνδον* intelligi nequit. Corrigendum

ἱεραῖς θ' ἕδνον Ἁμαδρυάσιν.

Haec vox idem quod δῶρον significat in Call. fr. 193. *Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἕδνον ὀφείλω.* App. Ep. 298. 4.

Anonymus cap. 342.

Κήλην κηλῆτου μὴ φαινομένου προτέθεικας,
μή μοι τὴν κήλην· αὐτὸν ἰδεῖν δύναμαι.

Corrige vs. 2. δέομαι.

Agathias cap. 365. 7.

εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον, ὅσσον ἀπόχρη
μηδέ τιν' ὑλαίην τέξεται ἀνθοσύνην,
μηδὲ πάγος ῥήξῃ τὴν αὔλακα, μηδὲ χαλάζῃ
ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου,
μηδὲ νεβροὶ κείρωσι τὰ λήϊα, μηδέ τιν' ἄλλην
ἠέρος ἢ γαίης ὄψεται ἀμπλακίην,
ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι· κτλ.

Vs. 11. membranarum lectio est *μηδὲ κεμάδες κείρωσι*, quam mutavit Planudes, qui melius certe scripsisset *μηδὲ πρόκες κείρωσι*; Iacobsius ad Anth. Pal. correxit *μὴ κεμάδες δὲ κεροῦσι*, et ad Delect. Epigr. p. 182. *καὶ κεμάδες κείρωσι.* Plurali videtur substituendus singularis qui pluribus de causis librariis offensioni esse potuit:

μηδὲ κεμὰς κείρῃσι τὰ λήϊα,

Hom. Il. XI. 560. *ὄνος — κείρει βαθὺ λήϊον.*

Macedonius cap. 370.

Οὐ λαλέει τὸ κάτοπτρον, ἐγὼ δέ σε πάλιν ἐλέγξω
τὴν νοθοκαλλοσύνην φύκεϊ χριομένην.
τοῦτο καὶ ἡδυλύρης ποτὲ Πίνδαρος αἶσχος ἐλέγχων
εἶπεν ἄ ρ ι σ τ ο ν ὕ δ ω ρ, φύκεος ἐχθρότατον.

Corruptum esse vs. 1. monstrat metrum vacillans.

Scaligeri coniectura *ἐγὼ δέ σ' ἔπηλυν ἐλέγξω* tam aliis de causis improbanda est, quam ideo quod vs. 2. *νοθοκαλλοσύνη* adiectivum sit, non substantivum. Corrigendum videtur

ἐγὼ δέ σ' ἔφηλον ἐλέγξω,
τὴν νοθοκαλλοσύνην φύκεϊ χριομένην.

Suid. et Phot. p. 37. *ἔφηλος ὁ ἐφηλίδας ἔχων*, quod et *ἔπηλος* scribi possit. Eustath. p. 1562. *ἔπηλις, ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία.*

Diphilus cap. 39.

Τὸ μὲν Ἄργος ἵππος, οἱ δ' ἐνοικοῦντες λύκοι.

Pro *ἵππος* Meinek. ad Diphili fr. inc. 39. T. V. p. 426 sq. coniecit *ἱππών*; malim *ἵππιον*, quod frequens Argorum epitheton.

LIBER DUODECIMUS.

Statyllius Flaccus cap. 27.

Σαῖς ἴκελον προὔπεμπον ἐγὼ Πολέμωνα παρειαῖς,
ἦν ἔλθῃ, θύσειν ὄρνιν ὑποσχόμενος·
ὃν δέχομαι φθονεροῖς, Παιὰν, φρίσσοντα γενείοις,
οὐ τούτου τλήμων εἵνεκεν εὐξάμενος,
οὐδὲ μάτην τίλλεσθαι ἀναίτιον ὄρνιν ἔοικεν,
ἢ συντιλλέσθω, Δήλιε, καὶ Πολέμων.

Vs. 3. codex praebet ονδεμόχαι, et vs. 4. οὐ τοιαύτου, quod Salmasius metro aptavit; an Poëtae manus restituta sit haec coniectura, equidem valde dubito. Videtur enim negatio οὐ versui minori errore librarii adscripta esse, addenda vs. 3. ad corrigenda verba ονδέχομαι. Scripserim igitur:

οὐ δέχομαι, Παιὰν, φθονεροῖς φρίσσοντα γενείοις,
τοιούτου τλήμων εἵνεκεν εὐξάμενος.

Dictionis οὐ δέχομαι i. e. *improbo*, *repudio*, exempla plurima dedit Iacobsius ad Anth. T. IX. p. 42. et ad Pal. VI. 257. 6. p. 187. quibus nullo negotio alia addi possent; τοιοῦτος devovendo fere inservit « pessimae rei causa," cf. Call. Pall. 86. τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι.

Asclepiades cap. 50.

Πῖν' Ἀσκληπιάδη· τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάσχεις;

οὔ σε μόνον χαλεπὴ Κύπρις ἐλῄσατο,
οὐδ' ἐπί σοι μούνῳ κατεθήκατο τόξα καὶ ἰοὺς
πικρὸς Ἔρως· τί ζῶν ἐν σποδιῇ τίθεσαι;
πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος ἠώς.
ἢ πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;
πίνομεν οὐ γὰρ ἔρως· μετά τοι χρόνον οὐκέτι πουλὺν,
σχέτλιε, τὴν μακρὰν νύκτ' ἀναπαυσόμεθα.

Vs. 3. insolentem et vix explicabilem dictionem esse καταθεῖναι τόξον monuit Meinekius p. 103. corrigens κατετείνατο. Mihi Asclepiades scripsisse videtur

οὐδ' ἐπί σοι μούνῳ κατεθήξατο τόξα καὶ ἰοὺς
πικρὸς Ἔρως, τῷ ζῶν ἐν σποδίῃ τίθεσαι·

cf. Philodem. V. 124. 3. ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν Ἔρωτες. Inc. Plan. 124. τόξον καὶ νεοθηγεῖς ἰοὺς γυμνώσας. Obmoveri possit de arcu dici non posse quod de sagittis recte dicitur, illum *acui*, sed quum τόξα saepius sagittas simul cum arcu denotet, pleniorem formulam Poëta zeugmate verbo κατεθήξατο iunxit. Pro τί scripsi τῷ (possit et ᾧ), quod interrogatio illa plane sensu carere videretur « *quare vivus crematus es?* " cf. c. 166. 4. Iacobsius locum ita explicuit: « *cur vivus in cinere poneris?* i. e. cur tempus lacrimando consumens, vitae voluptatibus non magis frueris, quam qui vita defuncti sunt? quod verum haberi possit, si demonstrasset vir egregius ἐν σποδιῇ τίθεσθαι significare *tristem esse*, nam haec significatio hic tantum sensui conveniret. Sequens distichon expressum esse ex nobilissimo Alcaei carmine, fr. 41. Bergk.

Πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ὀμμένομεν; δάκτυλος ἁμέρα, notavit Iacobsius, sed me non intelligere fateor quid significet *λύχνος κοιμίστης* vs. 6., cui substituendum, quod unice sensui aptum,

ἢ πάλι κωμαστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;

Asclepiades enim monet non esse exspectandum noctis adventum et accensionem luminum vespertinorum, comitum epularum, sed convivandum bibendumque esse de die. Vs. 7. Iacobsius magnam partem ex Salmasii coniectura ita mutatum dedit: *πίνομεν οὖν γαλερῶς*, quae Poëtae manum non reddere monuit Meinek. p. 103. coniiciens *οὐ γὰρ ἐρᾷς;* et *οὐ γὰρ ἐρεῖς;* sc. *ὅτι δεῖ τὸν λύχνον ἀναμένειν.* Membranarum lectio fortasse defendi potest, si hoc modo verba iungas

πίνομεν· οὐ γάρ, Ἔρως, μετά τοι χρόνον οὐκέτι πουλύν,

σχέτλιε, τὴν μακρὰν νύκτ' ἀναπαυσόμεθα;

« bibendum est; nonne enim, Amor importune, post breve tempus mortui iacebimus?" Invocatio autem Amoris melius abesset, licet epitheton deo sit aptissimum, ut *τλῆμον Ἔρως.* c. 87. 1.; recte tamen *οὐ γάρ* ad sequentia mihi videor retraxisse et totam sententiam per interrogationem extulisse. Hoc argumento frequenter utuntur poëtae lectoribus vitam hilarem commendantes, v. XI. 19. 25. 28, al, Meleager cap. 56.

Εἰκόνα μὲν Παρίην ζωογλύφος ἄνυσ' Ἔρωτος

Πραξιτέλης, Κύπριδος παῖδα τυπωσάμενος·

νῦν δ' ὁ θεῶν κάλλιστος Ἔρως ἔμψυχον ἄγαλμα,

45 *

αὐτὸν ἀπεικονίσας, ἔπλασε Πραξιτέλην·
ὄφρ' ὁ μὲν ἐν θνατοῖς, ὁ δ' ἐν αἰθέρι φίλτρα βραβεύῃ,
γῆς θ' ἅμα καὶ μακάρων σκηπτροφορῶσι Πόθοι.
ὀλβίστη Μερόπων ἱερὰ πόλις, ἃ θεόπαιδα
καινὸν Ἔρωτα νέων θρέψεν ὑφαγεμόνα.

Vs. 6. vulgatae sensus est hic: « ut ille inter mortales, hic in coelo amorum flammas regat, et Cupidines terram pariter et deos ditione teneant," qui antecedentibus non congruit, nam ipsi iuveni tribuendum erat, quod Cupidini tribuitur. Venerem praeterea eiusque filium coelestes quoque suo dominio subiecisse diu ante puerum pulcherrimum natum nemo veterum nesciebat. Viam emendandi monstrat ipse Poëta versibus XII. 128. 5.

ἦν γάρ ὅτ' ἦν Δάφνις μὲν ἐν οὔρεσι, σοὶ δ' Ὑάκινθος
τερπνός· νῦν δὲ Πόθων σκῆπτρα Δίων ἐχέτω.

et V. 140.

Ἡδυμελεῖς Μοῦσαι σὺν πηκτίδι, καὶ λόγος ἔμφρων
σὺν Πειθοῖ, καὶ Ἔρως κάλλος ὑφηνιοχῶν,
Ζηνοφίλα, σοὶ σκῆπτρα Πόθων ἀπένειμαν, ἐπεί σοι
αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας.

ubi male utróque loco litera maiuscula Πόθων exaratur, nam σκῆπτρα πόθων ἔχειν significatione convenit cum φίλτρα βραβεύειν, i. e. *omnium pulcherrimum esse et ab omnibus unice adamari.* Hic quoque scribendum

γῆς θ' ἅμα καὶ μακάρων σκηπτροφορῶσι πόθων.

In apographo Lipsiensi legitur σκῆπτρα φοροῦσι, quod locis citatis nostrum similiorem reddit, sed ea mutatione non opus esse videtur.

Anonymus cap. 61.

Ἄθρει μοι διὰ παντός· ὅλαν κατέτηκ' Ἀρίβαζος
τὰν Κνίδον· ἁ πέτρα θρυπτομένα θέρεται.

Ita Iacobsius edidit pro membranarum lectione *ὅλαν κατάτηκ' Ἀρίβαζε*, Dorvillii coniecturam secutus; priora emendari voluit hoc modo: *ἀνθρακιὴ διὰ παντός*, quorum omnium nihil probandum. Allocutus est Poëta Aribazum his verbis:

μὴ διὰ παντὸς ὅλαν κατάτηκ' Ἀρίβαζε
τὰν Κνίδον·

Dorvillius praeterea *διὰ παντά* correxit, quum *διὰ παντός* ubique significet *per omne tempus*, sed propter significationem alibi non obviam nihil novaverim; *ἄθρει* quoque sanum videtur quum non tam cum prioribus iungendum sit, quam cum sequentibus *ἁ πέτρα κτλ.*

Meleager cap. 65.

Εἰ Ζεὺς κεῖνος ἔτ' ἐστίν, ὁ καὶ Γανυμήδεος ἀκμὴν
ἁρπάξας, ἵν' ἔχῃ νέκταρος οἰνοχόον
κἠμοὶ τὸν καλὸν ἔστι σπλάγχνοισι Μυΐσκον
κρύπτειν, μή με λάθῃ παιδὶ βαλὼν πτέρυγας·

Vs. 3. scribendum videtur

κἠμοὶ τὸν καλὸν ἔξεστι σπλάγχνοισι Μυΐσκον,

Hermanni coniectura *πῆ μοι κτλ.* non opus esse videtur, si *εἰ* vs. 1. explicetur *ἐπεί*. Similiter syllaba deest in Meleagri carmine infra c. 78. 3.

Εἰ χλαμύδ' εἶχεν Ἔρως καὶ μὴ πτερά, μηδ' ἐπὶ νώτων
τόξα τε καὶ φαρέτρην, ἀλλ' ἐφόρει πέτασον
ναὶ τὸν ἁβρὸν ἔφηβον ἐπόμνυμαι, Ἀντίοχος μὲν
ἦν ἂν Ἔρως, ὁ δ' Ἔρως τἄμπαλιν Ἀντίοχος.

ubi *ναὶ μὰ τόν* cum Brunckio scripsit Iacobsius, sed *ἐπόμνυμαι ναὶ μά τινα* Graecum non est, et *ἐπόμνυμαι* accusativo necessario iungendum, ab *ἔφηβον* disiungi non potest, cf. Meleag. c. 76. 3. *οὐκ, αὐτὸν τὸν πτανὸν ἐπόμνυμαι, οὔποτ' ἂν ἔγνως.* Corrigendum videtur

ναίχι, τὸν ἁβρὸν ἔφηβον ἐπόμνυμαι, Ἀντίοχος κτλ.

Callimachus cap. 71.

Θεσσαλικὲ Κλεόνικε τάλαν, τάλαν· οὐ μὰ τὸν ὀξὺν
ἥλιον, οὐκ ἔγνων· σχέτλιε, ποῦ γέγονας;
ὀστέα σοι καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες· ἦ ῥά σε δαίμων
οὑμὸς ἔχει, χαλεπῇ δ' ἤντεο θευμορίῃ;
ἔγνων, Εὐξίθεός σε συνήρπασε· καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν
τὸν καλόν, ὦ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

Vs. 2. membranae Palatinae exhibent *οὐκ ἔγνω, σχέτλιε, ποῦ γ.*; veteres iam editiones praebent *οὐκ ἔγνων*, quod Bentleius retinuit et explicavit; Ernestius coniecit *οὔ σ' ἔγνων*, comprobatum assensu Brunckii et Valcken. Eleg. fr. p. 23. Scribendum est

οὐκ ἔγνως. σχέτλι' ὅπου γέγονας·

quod rationibus quoque palaeographicis commendatur. De amante Prop. I. 5. 18.

nec poteris qui sis aut ubi nosse miser.

Terent. Phorm. V. 10. 3. « hiccine ut respondeat, qui hercle ubi sit nescit," ubi v. Ruhnken. p. 269. Vs. 5. vulgo legitur *σέ*; Boissonad. Callim. p. 187 sq. recte *μέ* ex codice revocandum esse docuit, quo intelligitur quid valeant *οὑμὸς δαίμων*, Poëta enim et Cleonicus pariter Euxitheum amabant. Hoc re-

stituto, dubio carere videtur, Piersoni emendationem παρελθών esse verissimam.

Callimachus cap. 73.

Ἥμισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ'
εἴτ' Ἔρος εἴτ' Ἀΐδης ἥρπασε· πλὴν ἀφανές.
ἦ ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ᾤχετο· καὶ μὲν ἀπεῖπον
πολλάκι· τὴν δρῆστιν μὴ ὑπόδεχθε, νέοι.
οὐκισυνιφησον· ἐκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος
κείνη καὶ δύσερως οἶδ' ὅτ' ἐπιστρέφεται.

Vs. 4. codex μὴ ὑπέχεσθε νέοι, quod Bentleius in ὑπόδεχθε mutavit, quae coniectura licet Brunckio et Iacobsio probata sit, mihi repudianda videtur; aoristum enim post μὴ coniectura inferre non ausim. Fortasse scripsit Poëta

μὴ ὑποδέχεσθε, νέοι.

ut μὴ cum sequenti syllaba in unam coalescat. Corruptela vs. 5. insanabilis esse videtur; vs. 6. iniuria Iacobsius ex Valckenaerii coniectura scripsit οἶδ' ὅτ' ἐπιστρέφεται, quum sanum sit quod in codice legitur

οἶδ' ὅτι πού στρέφεται,

ubi πού referas ad οἶδα, ut dictum sit de re certa fere ut Atticorum ἴσως, cf. Q. Smyrn. V. 311. Nonn. Paraphr. V. 160. Apollonid. A. P. VII. 398, 6. quod male Iacobsius tentavit.

Antipater cap. 97.

Εὐπάλαμος ξανθὸν μὲν ἐρεύθεται, ἶσον Ἔρωτι,
μέσφ' ἐπὶ τὸν Κρητῶν ποιμένα Μηριόνην κτλ.

Vs. 2. in codice legitur μέσφ' ἀπὸ Κρητῶν, quare scribendum fortasse

μίσφα ποτὶ Κρητῶν ποιμένα Μηριόνην.

Callimachus cap. 118.

Εἰ μὲν ἑκὼν, Ἀρχῖν', ἐπεκώμασα μυρία μέμφου,
εἰ δ' ἄκων ἥκω, τὴν προπέτειαν ὅρα.
ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασεν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.
ἐλθὼν δ' οὐκ ἐκόησα, τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ἐφίλησα
τὴν φλιήν· εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημ' ἀδικῶ.

Vs. 2. pro *ὅραι* quod in codice legitur, plura apographa praebent *ἔχε*, quod in *ἔχων* mutavit Anna Fabri; codicis lectionem tuitus est Bentleius: *vide temeritas quid faciat*, quod non intelligo quomodo reliquorum sententiae conveniat. Scribendum videtur

εἰ δ' ἄκων ἥκω, τὴν προπέτειαν, ὁρᾷς,
ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασεν.

« Si invitus venio, vinum et amor me ad hanc temeritatem adegerunt;" *ὁρᾷς* saepius ita mediis verbis insertum legitur, cf. XI. 364.

Οὗτος ὁ μηδὲν, ὁ λιτὸς, ὁ καὶ λάτρις, οὗτος, ὁρᾶτε,
ἐστί τινος ψυχῆς κύριος ἀλλοτρίης.

406. 5. *ἀλλ' αὐτὴ μὲν, ὁρᾷς, προπορεύεται.* Anacreont. IX. 15. *καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου ἐπιστολὰς κομίζω.* Verbum *ἀναγκάζειν* duplici accusativo iunctum illustrarunt intpp. Plat. Phaedr. p. 242. a.

Anonymus cap. 124.

Λάθρῃ παπταίνοντα παρὰ φλιὴν Ἐχέδημον
λάθριος ἀκρήβην τὸν χαρίεντ' ἔκυσα
δειμαίνων· καὶ γάρ μοι ἐνύπνιος ἦλθε φαρέτρην,
ἀνταίρων, καὶ δοὺς ᾤχετ' ἀλεκτρυόνας,

ἄλλοτε μειδιόων, ὅτε δ' οὐ φίλος· ἦ ῥα μελισσέων
ἑσμοῦ καὶ κνίδης καὶ πυρὸς ἡψάμεθα.

Puer ille pulcher Echedemus prope ianuam latens et furtim prospiciens moribus haud dissimilis est mulieribus adulteris, quas idem facere ait Aristoph. Pac. 979 sq. *καὶ μὴ ποίει γ' ἅπερ αἱ μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες· καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν, κἄν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς, ἀναχωροῦσιν, κᾆτ' ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν.* Secundi distichi sensum explanavit Iacobsius, cl. Artemidor. III. 5. qui gallos gallinaceos per quietem visos *στάσεων καὶ φιλονεικιῶν σημαντικοὺς* esse dicit, sed coniecturam vs. 4. in verborum ordinem illatam probare nequeo. Codex pro *ἀνταίρων* praebet *αἰταίων*, quod propter frequentissimam confusionem literarum *T* et *Γ* in *γαίων* mutandum videtur, cl. Schol. Hom. Il. XIII. 824. *ἐπὶ τῇ ἀσπίδι γαίων, ὅ ἐστι γαυριῶν.* Theognost. Can. p. 8. 15. *γαίων, ὃ σημαίνει τὸ χαίρων ἢ σεμνυνόμενος.* Empedocl. vs. 60. *σφαῖρος κυκλοτερὴς μονίῃ περιηγέϊ γαίων.* Corrigo igitur,

καὶ γάρ μοι ἐνύπνιος ἦλθε φαρέτρῃ
αἶ, γαίων, καὶ δοὺς ᾤχετ' ἀλεκτρυόνας.

Priori syllabae monstri illius *αἰταίων* fortasse *παῖς* inest, sed *αἶ*, quamvis minus eleganter interiectum, servari possit.

Aratus cap. 129.

Ἀργεῖος Φιλοκλῆς Ἄργει καλός· αἱ δὲ Κορίνθου
στῆλαι καὶ Μεγαρέων ταῦτα βοῶσι τάφοι·
γέγραπται καὶ μέχρι λοετρῶν Ἀμφιαράου,

ὡς καλός. ἀλλ' ὀλίγοις γράμμασι λειπόμεθα.
τῶδ' οὐ γὰρ πέτραι ἐπιμάρτυρες, ἀλλὰ Πριηνεὺς
αὐτὸς ἰδών, ἑτέρου δ' ἐστὶ περισσότερος.

Duas explicandi rationes, quas in Animadversionibus proposuit Iacobsius, postea ad Anth. Pal. non iniuria repudiavit, quare iis omissis, continuo meam interpretationem si non ab omni parte certam et indubitabilem, verisimilem tamen ut equidem censeo, proponam. Conscripsit hoc carmen Aratus in Philoclem Argivum, simul Prieneum quoque celebrans accuratissimum peritissimumque pulchritudinis spectatorem, cuius iudicium in hac causa longe praefert omnibus testimoniis, quae alibi prolata sunt. Primum distichon ita scribendum videtur:

« Ἀργεῖος Φιλοκλῆς "Ἄργει καλός" αἵ τε Κορίνθου
στῆλαι καὶ Μεγαρέων ταῦτα βοῶσι τάφοι.

« Philocles Argivus Argisque habitans pulcher est, hoc inscriptum legitur columnis Corinthi et sepulcris Megarensium." Mos columnis arboribusque inscribendi puerorum pulchrorum et amasiorum nomina frequenter memoratus abunde exemplis illustratus est a viris doctis, sed idem fecisse veteres in sepulcris nemo praeter Aratum tradidit, cuius verba tamen nulla labe infecta esse intelligitur ex vs. 5. ubi πέτρας huius pulchritudinis testes esse dicit. Pro ταῦτα Brunckius scripsit ταὐτά, quod necessarium foret, si prima carminis verba etiam Argis ubique arboribus et columnis inscripta esse diceret Aratus, sed sententiae epigrammatis repugnat, si nostra interpretatio vera est. Dicit enim Poeta patriam suam

quod ad testimonia de Philoclis pulchritudine Corintho et Megaris non inferiorem esse, nam Prienei, qui puerum vidit, iudicium longe longeque praeferendum esse iudicio omnium illorum qui alibi pueri laudes cecinerunt. Pro *ὀλίγοις* quod Br. restituit, codex vs. 4. *ὀλίγοι*, in quo fortasse *ὀλίγον* latet, ut sensus sit « sed, quod parvi momenti est, tantum literis nostra terra inferior est Corintho et Megaris;" *λειπόμεθα* sc. *Μεγαρέων κτλ.* cf. Prisc. Hist. Exc. p. 144. 11. *πλήθει μὲν λειπομένους τῶν ἀντιπολεμούντων*. Aristaen. I. 2. p. 9. Boiss. *τῷ ἀριθμῷ λειπόμεναι τῶν Χαρίτων*. Ael. V. H. I. 23. *τῇ δὲ σοφίᾳ τοσοῦτον ἐλείποντο, ὅσον ἀνδρῶν παῖδες*. Vs. 5. pro *τῷδε* scribendum videtur *τῇδε*,

τῇδ' οὐ γὰρ πέτραι ἐπιμάρτυρες, κτλ.

Πριηνεύς fortasse nomen proprium est, quamquam nihil obstet, quominus gentili tantum designasse Poeta censendus sit virum omnibus tunc temporis notum. Articulus non additus est, ut in *Κείῳ* de Bacchylide in Epigr. Tzetz. Chil. I. 24. *Ἀσκραῖος* de Hesiodo A. P. IX. 653. 2. *Ἀρκάς* de Mercurio VI. 315. 2.

Anonymus c. 136.

Ὄρνιθες ψίθυροι, τί κεκράγατε; μή μ' ἀνιᾶτε
τὸν τρυφερῇ παιδὸς σαρκὶ χλιαινόμενον,
ἑζόμεναι πετάλοισιν ἀηδόνες· εἰ δὲ λάληθρον
θῆλυ γένος, δέομαι, μείνατ' ἐφ' ἡσυχίης.

Hoc carmen Meleagri esse videtur, qui saepius utitur dictione *χρωτὶ χλιαίνεσθαι*, idemque *ὑάκινθον* vocat

λάληθρον IV. I. 12. Clausula epigrammatis nihil languidius esse posse notat Iacobsius, quam equidem plane sensu cassam puto, nec dubium quin scribendum sit

εὗδε λάληθρον
θῆλυ γένος, δέομαι, μεῖνατ' ἐφ' ἡσυχίης.

Mnasalcas cap. 138.

Ἄμπελε, μήποτε φύλλα χαμαὶ σπεύδουσα βαλέσθαι
δείδιας ἑσπέριον Πλειάδα δυομέναν;
μεῖνον ἐπ' Ἀντιλέοντι πεσεῖν ὑπὸ τὸν γλυκὺν ὕπνον
ἔσθ' ὅτε τοῖς καλοῖς πάντα χαριζομένα.

Vs. 3. pro ὑπὸ τὸν Meinek. p. 91. correxit ὑπὸ τίν, quod verissimum; verborum ordo: μεῖνον γλυκὺν ὕπνον ὑπὸ σοὶ ἐπιπεσεῖν Ἀντιλέοντι. Vs. 4. codex ἔστοτε quod secundum Salmasii coniecturam mutatum est, sed hac correctione recepta necessario cum eodem χαριζόμεθα quoque scribendum esset, quamvis ne sic quidem sententia prioribus apte nexa sit. Quare verisimilius corrigi possit

ἔσσο τε τοῖς καλοῖς πάντα χαριζομένα.

Poeta vitem rogat ut in Antileontis gratiam somnum captantis nondum folia humi spargat, et in hac et omni alia re pulchris gratificetur.

Callimachus cap. 148.

Οἶδ' ὅτι μου πλούτου κενεαὶ χέρες· ἀλλὰ Μένιππε
μὴ λέγε, πρὸς Χαρίτων, τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί.
ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων.
ναὶ, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

Vs. 1. μου ex codice recte reduxit Boisson. Callim. p. 188 sq.; vulgo legitur μοι, quod propter

eiusdem diphthongi concursum in codicis lectione receptum esse videtur, at idem fixus haeret in fr. 467. τὰς σὰς ἰδανὰς χάριτας. Philipp. Ep. A. P. VI. 259. 4. Damaget. VII. 735. 6. v. Lobeck. Paral. I. p. 53 sq. Vs. 2. laudat Cic. Ep. Att. VI. 9. 3. « Monebas de Q. Cicerone puero, ut eum quidem neutiquam relinquerem, τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί." Vs. 3. ineptum τήν a Brunckio in θήν, a Boissonadio in μήν mutatum est, sed parum perspicitur quomodo voculae notissimae in τήν abire potuerint, quo sententiae tenor funditus evertitur. Pessime vero Toupius in Add. Theocr. p. 403. ἀλγέω τὸ διὰ παντός scribendum esse confidenter pronunciat. Vere emendare mihi videor

ἀλγέω τὶν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων.

Dativus iungendus est cum ἀκούων, ut Soph. El. 219. τίνι γάρ ποτ' ἂν πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος, τίνι φρονοῦντι καίρια; Alexander Aetol. ap. Parthen. XIV. 23. ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἀκούω ῥηΐδίην οἶμον τοῦδ' ἔμεναι στομίου. Diserta mentio ipsius Menippi, a quo hoc sibi obiici dolet amator, requiritur; pronominis forma occurrit et in Call. Dian. 90. in Ep. A. P. VI. 351. et ib. c. 347.

Ἄρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἵσατο τῇδε.

ubi rursus in codice τήν legitur. In Leonidae carmine IX. 316. 7.

μισέω τὰν μετοχάν, οὐδ' ἥδομαι· ἀλλ' ὁ φέρων τι
ἀμφὶς, μὴ κοινᾷ τοῖς δυσὶ παρτιθέτω
καὶ λεγέτω « τὶν τοῦθ' Ἡράκλεες· ἀλλὰ τὺ τοῦτο
Ἑρμᾶ" καὶ λύοι τὰν ἔριν ἀμφοτέρων·

recte Meinek. p. 119. τίν emendavit, quum in codice legatur τὴν, quod in τῇ Planudes mutavit, sed in postremis male Casauboni coniecturam ἀλλά τι recepit. Codex ἄλλοτε, quod sanissimum, modo verba ita interpungas

καὶ λεγέτω « τὶν τοῦθ' 'Ηράκλεες" ἄλλοτε « τοῦτο
'Ερμᾷ" καὶ λύοι τὰν ἔριν ἀμφοτέρων.

In codice legitur 'Ερμαῖ; adverbium ἄλλοτε saepissime in priore orationis parte omitti, notum est.

Callimachus cap. 150.

'Ως ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἐπαοιδὰν
τωῤῥαμενωναιγαν οὐκαθημας ὁ Κύκλωψ.
αἱ Μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι, Φίλιππε,
ἦ πανακὲς πάντων φάρμακον ἁ σοφία.
τοῦτο, δοκέω, χὰ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ
τὠγαθόν· ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
ἐσθ' ἀμῖν χακαστασ' ἀφειδέα πρὸς τὸν Ἔρωτα.
τουτι παικειρευ τὰ πτερά, παιδάριον.
οὐδ' ὅσσον ἀτταραγόν τι δεδοίκαμες· αἱ γὰρ ἐπῳδαὶ
οἴκοι τῶ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι.

Epigramma corruptissimum, et quod criticos omni tempore exercuit, ita dedi ut in codice legitur, eliminatis recentiorum coniecturis, quibus receptis Iacobsius illud specie satis sanum, revera autem ulceribus ὑπούλοις scatens edidit in Anth. Pal. Vs. 2. Iacobsius in textum recepit suam coniecturam: τὠραμένῳ γ' ἀνιᾶν, ὅκκα φίλασ' ὁ Κύκλωψ, quae duabus de causis mihi improbanda videtur, propter inepte additam particulam γέ, et significationem insolentem verbi φιλεῖν, quod numquam absolute

pro ἱρᾶν ponitur. Eldikius coniecit,

τωραμένῳ, μανιᾶν οὐκ ἀμαθὴς ὁ Κύκλωψ,

quorum primum sagaciter inventum et vere restitutum est. Schneidewinus ap. Zimmerm. 1834. p. 432. proposuit τῶρα νέμων αἰγᾶν; Boissonad. Callim. p. 191. Hermanni coniecturas recepit, ut epigramma intelligi possit. In priore pentametri colo scribendum est,

τωραμένῳ, ναὶ γᾶν,

« quam egregiam invenit Polyphemus amoris incantationem;" ναὶ γᾶν dicitur, ut μὰ τὴν γῆν a Stratone Athen. IX. p. 383. b. Ephipp. ib. X. p. 430. f. Theophil. XI. 472. d. Comic. Inc. Plut. Demosth. c. VI.; in Theodoridae epigrammate in Mnasalcam A. P. XIII. 21. 5.

ἁ Μῶσα δ' αὐτῶ τᾶς Σιμωνίδα πλάτας
ἧς ἀποσπάραγμα·
κενά τε κλαγγὰν κἀπιλακυθίστρια
διθυραμβοχάνα (*)

(*) Vs. 6. διθυραμβοχάνα membranarum lectionem equidem genuinam Poëtae manum esse puto, nullaque idonea causa esse videtur, quare aut cum Toupio διθυραμβοχώνα aut cum Meinekio p. 197. διθυραμβοχαύνα reponamus. Illud enim vocabulum rectissime formatum est, ut καταχήνη, et significat διθυράμβους χαίνουσα, quod verbum de tali poëta ut de tragico aptissimum est. Vs. 3. pro πλάτας Piersonus correxit σπάτας; Meinekio illud significare videtur idem quod σελίς, ut Mnasalcae poesis nonnisi decerpta Simonideae chartae particula fuisse dicatur.

quum in codice legatur *καινά τε καιγάν* quod a Piersono et Iacobsio correctum est, malim

κενά τε, ναὶ γᾶν, κἀπιλακυθίστρια,

millies enim in codicibus *καί* et *ναί* confunduntur, qua confusione corruptus videtur Stratonis versus A. P. XII. 247. 6.

καὶ σὺ τὰ μὲν βιότοιο πανήμερος ἔργα τέλει μοι,
νῦν δ' ἄγε πεινῶμεν καὶ διὰ μηριόνην.

de quo exstat Hermanni coniectura apud Meinek. Anal. Alex. p. 8. *νῦν δ' ἄγ' ἐπείγωμεν*; sed *καί* male me habet, et malim sane corrigere

νῦν δ' ἄγε πειρῶμεν, ναὶ Δία, Μηριόνην.

cl. XII. 251. 2. *ἀντιπρόσωπα φιλήματα καὶ τὰ πρὸ πείρας ἔργα*, quod eodem sensu nequiore dictum, et 213. 2. Neque ineptum esset *νῦν δ' ἄγ' ἐπαινῶμεν — Μηριόνην*. Cui tamen in Callimachi versu displicebit iurandi formula, ei ab omni parte satisfaciet *ναὶ τάν*; cf. Phot. Lex. s. v. *ναὶ τάν· οὕτως ὤμνυον*, et Valcken. Call. Eleg. p. 21. Distinctionis nota minore post *τωραμένῳ* posita, sequentia hoc modo scribenda esse censeo:

ναὶ γᾶν, οὐ κάθομ' ἆσ' ὁ Κύκλωψ,

Hac quoque voce mihi Poeta inanem verborum strepitum significasse videtur, cl. Arist. Eq. 830. ubi chorus Cleonem obiurgans ait

τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις

ubi Scholiastes: *ταῦτα μεγαλοῤῥημοσύνης δείγματα*, addens posteriorem vocem *ἀπὸ τοῦ πλατυτέρου μέρους τῆς κώπης, πλάτης*, formatam esse.

quae plane Callimachea sunt: cf. fr. 293. *ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὁμά*, ubi Bentleius citavit Hesychii glossas, *κάθομον*, *κατὰ τὸ αὐτό*, et *κάθομον*, *κατὰ λόγον*, *καθ' ὅμοιαν*, *καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν*. Priore explicatione probata haec verba ita interpretor: *per terram*, *Cyclops novo plane et insolito modo cecinit*; sed praelata alia, qua Lexicographus hoc vocabulum reddidit, *καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν*, scribendum est praeterea: *εὖ κάθομ' ᾆσ' ὁ Κ.* Aoristi forma *ἀνεύρατο* retinenda videtur, quum etiam Schol. Theocr. XI. 1. ubi citantur vs. 1. et 3, firmata sit; *ἀνεύρετο* Call. Ap. 97. Del. 323., *ηὕραο* contra A. P. IX. 29. 1. *εὕραο* 284. 2. *εὕρατο* XV. 2. 4. et 7. 7. App. Ep. 111. 6. Epigr. Paus. VI. 20. 7. *εὑράμενος* A. P. XV. 5. 2. App. Ep. 234. 6. Vs. 4. pro *πάντων* neque *πενθέων* neque *ταλάνων* substituendum: cf. Simonid. fr. 63. *Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει.* Vs. 5. pro *τοῦτο* codex *τοῦ* quod recte emendatum est, sed praeterea in versu minore pro *ἐκκόπτει* reponendus infinitivus, qui explicandis verbis *τοῦτο τὠγαθόν* inservit

τοῦτο δοκέω χὰ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ
τὠγαθὸν, ἐκκόπτειν τὰν φιλόπαιδα νόσον.

cf. A. P. V. 280. 7. *ἓν δέ τι καλὸν ἔλλαχεν, ἐχθαίρειν τὰς σοβαρευομένας.* XII. 106. 1. *ἕν μοι μόνον οἶδε τὸ λίχνον ὄμμα, Μυΐσκον ὁρᾶν.* Theogn. 432. *εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός, ἰᾶσθαι κακότητα*, ut alia quam plurima mittam. Vs. 7. Pierson. Epist. Tittm. p. 34. et Ruhnk. Ep. Cr. II. p. 132. coniecerunt *κάκεστυς*, quod propter corre-

ptionem ultimae syllabae recte repudiavit Naek. Mus. Rh. II. p. 572., sed coniunctio καί quoque minus apta huic loco mihi certe videtur, neque Graecis dictum fuisse puto ἀκεστὺς πρός τι, quo nomine reiicienda mihi videtur Iacobsii quoque coniectura τάδ' ἀκέσματ' ἀφειδέα, κτλ.; eidem non assentior adiectivum aptius cum ἀκέσματα quam cum ἀφειδέα iungi posse: cf. P. Silent. A. P. V. 255. 3. οὐ κόρον εἶχον ἔρωτος ἀφειδέος. Callimachus fortasse scripsit

ἔσθ' ἁμῖν χ' ἅδ' ἀσπὶς ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα,

quod lenissima mutatione restitutum est, litera α in ἀστασ' orta est ex altero crure literae π et ι, et fortasse κἀσπις servari potest; χ' enim in χ' ἁ est γε hoc sensu. « Nobis certe est illa etiam clypeus adversus amorem." De usu metaphorico vocis ἀσπίς cf. Aesch. Ag. 1412. οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπὶς οὐ σμικρὰ θράσους. Nicostr. Stob. fl. T. IV. p. 396. Gaisf. τὴν ἀσπίδ' ἀποβέβληκεν οὗτος τοῦ βίου. In versu minore Iacobsius scripsit τοῦτ' ἐπικείρει σεν τὰ πτερά, παιδάριον, ut τοῦτο referatur ad femininum λιμός; mihi τουτι mutandum videtur in adverbium doricum τουτεῖ, et παῖ in τᾷ, quare corrigam

τουτεῖ τᾷ κείρεν τὰ πτερά, παιδάριον.

« Hic, apud nos, o Amor, illâ viribus tuis orbatus es." Adverbium recte ad personam refertur, ut in Call. fr. 85.

ἐκ τῶν, ὅκου βοῦν κολλυβου πιπρήσκουσιν,

ubi male Iacobsius. Add. A. P. p. LIX. ἐλθὼν aut ἑρπὼν scribendum esse coniecit. Poët. Anonym.

Stob. fl. XVII. §. 5. ὅσοι δὲ φιλοσοφοῦντες ἐκμοχθοῦσί τι, ἐνταῦθ' ὑπάρχει τῷ βίῳ γαστρὸς κρατεῖν.

Vs. 9. Iacobsius edidit. σε δεδοίκαμες, sed quum non solum in membranis Palatinis, verum etiam in Et. M. p. 152. legatur τι δεδοίκαμες, recte Bentleius Epist. ad Graev. p. 28. Friedem. scripsit τυ δεδοίκαμες; pro δεδοίκαμες Valcken. Theocr. I. 16. p. 7. δεδοίκομες optavit, sed cf. Ep. 45. 5. τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε.

Anonymus cap. 156.

Εἰαρινῷ χειμῶνι πανείκελος, ὦ Διόδωρε,
οὑμὸς ἔρως, ἀσαφεῖ κρινόμενος πελάγει,
καί ποτε μὲν φαίνεις πολὺν ὑετὸν, ἄλλοτε δ' αὖτε
εὔδιος, ἁβρὰ γελῶν δ' ὄμμασιν ἐκκέχυσαι, κτλ.

Meleagri hoc carmen esse nemini dubium videbitur, nisi qui amasiorum eius memoriam non servaverit, eiusque stilum poeticum a caeterorum poetarum ratione diversissimum agnoscere non possit, et admonuit de hac re Iacobsius. Primo disticho Diodorus comparandus est cum procella verna, quippe qui ἄλλοτε πολὺν ὑετὸν φαίνει, ἄλλοτε εὔδιός ἐστι, sed in vulgata lectione amor poëtae comparatur cum procella, quod ineptum; corrigendum fortasse

Εἰαρινῷ χειμῶνι πανείκελος, ὦ Διόδωρε
οὑμὸς ἔρως, ἀσαφεῖ κρινομένου πελάγει.

Verbis οὑμὸς ἔρως etiam Diodorum Meleager alloquitur « amasius meus," ut c. 152. Μάγνης Ἡράκλειτος, ἐμὸς πόθος. c. 104. οὑμὸς ἔρως παρ' ἐμοὶ

μενέτω μόνον. Genitivus *κρινομένου* appositus ad pronomen possessivum, v. supra p. 92 sq.; ad *πανείκελος* intellige *ἴσοι*. Iacobsius apte citavit Antip. VII. 625. 5. *ἆ πόσον ὕδωρ ὤλεσε τὸν τόσσῳ κεκριμένον πελάγει.* IX. 42. 4.

Meleager cap. 158.

Σοί με πόθων δέσποινα θεὴ πόρε, σοί με Θεόκλεις,
ἁβροπέδιλος Ἔρως γυμνὸν ὑπεστόρεσεν,
ξεῖνον ἐπὶ ξείνης, δαμάσας ἀλύτοισι χαλινοῖς,
ἱμείρω δὲ τυχεῖν ἀκλινέος φιλίας.
ἀλλὰ σὺ τὸν στέργοντ' ἀπαναίνεαι, οὐδέ σε θέλγει
οὐ χρόνος, οὐ ξυνῆς σύμβολα σωφροσύνης.

Vs. 6. non iniuria haesit Iacobsius in *ξυνῆς*, quum ad puerum commovendum nihil facile, nisi amatoris spectata virtus facere posset, quare scribendum puto *ξείνης* i. e. *σωφροσύνη τοῦ ξείνου.* Non multum habere videntur quo se commendent, Graefii et Schaeferi coniecturae *συνετῆς σύμβολα σ.* et *ξυνῆς σύμβολα συμφροσύνης.*

Meleager c. 164.

Ἡδὺ μὲν ἀκρήτῳ κεράσαι γλυκὺ νᾶμα μελισσῶν
ἡδὺ δὲ παιδοφιλεῖν καὐτὸν ἐόντα καλὸν,
οἷα τὸν ἁβροκόμην στέργει Κλεόβουλον Ἄλεξις·
θνατὸν ὄντως τὸ Κύπριδος οἰνόμελι.

Corruptissimum vs. 4. sanare studuit Graefius, scribens: *ὄντως τὸ θνητὸν Κύπριδος οἰνόμελι*; alia proposuit Iacobsius in Not. Crit. et in Add., quae a literarum vestigiis nimis recedunt; mihi perplaceret

ὄντως θηητὸν Κύπριδος οἰνόμελι.

θνητός et *θηητός* confusa et in Dionys. Per. 1152.

Meleager cap. 165.

Λευκανθὴς Κλεόβουλος· ὁ δ' ἀντία τοῦδε μελίχρους
Σώπολις, οἱ δισσοὶ Κύπριδος ἀνθοφόροι.
τοὔνεκά μοι παίδων ἕπεται πόθος· οἱ γὰρ Ἔρωτες
πλέξειν ἐκ λευκοῦ φασί με καὶ μέλανος.

Futurum *πλέξειν* vs. 4. sententiae adversum variis modis in aoristum mutarunt viri docti; lenissima emendandi ratione videtur corrigendum esse

πλέξαι ἶσ' ἐκ λευκοῦ φασί με καὶ μέλανος.

« me aequaliter ex albo et nigro contexisse affirmant."

Asclepiades cap. 166.

Τοῦθ' ὅτι μοι λοιπὸν ψυχῆς, ὅτι δή ποτ' Ἔρωτες,
τοῦτό γ' ἔχειν πρὸς θεῶν ἡσυχίην ἄφετε.
ἢ μὴ καὶ τόξοις βάλλετέ μ' ἀλλὰ κεραυνοῖς·
ναὶ πάντως τέφρην θέσθε με κἀνθρακιήν.
ναί, ναὶ βάλλετ' Ἔρωτες· ἐνεσκληκὼς γὰρ ἀνίαις
ἐξ ὑμέων, τούτων εἴτε τι βούλομ' ἔχειν.

Amores rogat Poëta ut aut in partem animae sibi relictam saevire desinant, aut illam non sagittis sed igne totam conficiant. Vs. 3. Piersoni coniecturam *εἰ μή, ναὶ τόξοις μὴ βάλλετέ μ' ἀλλὰ κεραυνοῖς* probavit Meinek. p. 104. cum Brunckio *καί* pro *ναί* reponens in versu minore; mihi de versu lacunis infecto non liquet; ad dictionem cf. Theocr. VII. 117. *βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον.* In corrupto versu ultimo Meinekius ex coniectura scripsit, *οὐδ' ὧν ἔστ' ἔτι βούλομ' ἔχειν* i. e. *ne ea quidem quae mihi relicta sunt habere volo*, cl. Theocr. Ep. XI. 5. *πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει*, quem

locum corruptum tentavi supra p. 284. Una tantum litera inserta corrigo

τούτων λίτ' ἔτι βούλομ' ἔχειν,

sive λειτά, nam semper hoc modo adiectivum in codice Pal. scriptum exstat. Sensus est « sagittis vestris confectus, κεραυνῶν μικρόν a vobis deposco, quo plane ad cineres redigar." Potest τούτων et ad ἀνίαις referri, sententia paulum diversa, sed aptissima tamen.

LIBER TERTIUS DECIMUS

ET RELIQUA.

Phalaecus cap. 5.

Νικῶ δίαυλον. — ἀλλ' ἐγὼ παλαίων.
ἐγὼ δὲ πεντάεθλον. — ἀλλ' ἐγὼ πύξ·
καὶ τίς τύ; Τιμόδημος — ἀλλ' ἐγὼ Κρής. —
ἐγὼ δὲ Κρηθεύς. ἀλλ' ἐγὼ Διοκλῆς. —
καὶ τίς πατήρ τοι; Κλεῖνις· ἢ ὅσπερ ἄμμιν·
ἔμπη δὲ νικῆς; Ἰσθμόν. — ἢ τὺ δ' ἔμπης; —
Νέμειον ἂν λειμῶνα καὶ παρ' Ἥρᾳ.

Ita nuper hoc carmen edidit Meinekius in Delectu p. 69 sq. carmen mutilum esse Brunckio assensus. *Κρής* vs. 3. est nomen proprium, ut in Ep. Plan. 258. 1. *Κλεῖνις* vs. 5. ex Hermanni coniectura scripsit Meinekius; codex *κλεινός*, quod fortasse in *Κλεῖνος* mutandum, quod nomen viri ut *Κλείνη* mulieris, v. supra p. 65 sq. In sequentibus *ἢ ὅσπερ ἄμμιν*, cui Brunckius imperite *ὥσπερ ἄμμιν* substituit, latere videtur patris nomen caeterorum, qui fratres fuisse videntur. Pro *νικῆς* quod ex Schneideri coniectura Meinekius edidit, codex *νίκης*, quem genitivum Iacobsius cum *ἔμπη*, ab verbo aliquo *ἐμπάομαι* repetendo, iungebat. Scribendum potius

ἔμπη δ' ἐνίκησ' Ἰσθμόν.

quod dictum ut vs. 1. νικῶ δίαυλον; sequentia autem quae lacunosa sunt, emendare nequeo.

Phaedimus cap. 22.

Τόξον μὲν, ᾧ Γίγαντος ὤλεσας σθένος
ἴσχε, βίης ἑκάεργ' ἀνάσσων,
οὔ οἱ φαρέτρῃ λύεται λυκοκτόνος·
τόνδε δ' ἐπ' ἠϊθέοις οἰστὸν
στρέφειν Ἔρωτος, τόφρ' ἀλέξωνται πάτρῃ
θαρσαλέοι φιλότητι κούρων·
πυρὸς γὰρ ἀλκὴ καὶ θεῶν ὑπέρτατος
αἰὲν ὅδε προμάχους ἀέξει·
Μελιστίωνος δὸς πατρῷϊον σέβας
Σχοινιέων ἐπίηρα δέχθαι.

Vs. 1. Γίγαντος neque cum Brunckio de Pythone, neque cum Meinekio p. 149 sq. de Porphyrione interpretandum videtur, sed de Tityo; Apollo enim Τιτυοκτόνος H. Hom. XXXIII. 1. Q. Smyrn. III. 392 sq. Vs. 3. non intelligo; neque quae ad eum emendandum hactenus prolata sunt, probabilia puto; τόνδε quoque videtur corruptum, quod plane superfluum quum οἰστὸν Ἔρωτος Poëta dixerit; corrigendum fortasse τοῖςδε, (i. e. ad hanc sacram cohortem, cui Melistio adscriptus erat), vel τῇδε. Quartum distichon iniuria tentatum est, et pro ἀέξει quod Iacobsius ex coniectura textui intulit, restituenda codicis lectio ἀέξειν. Amorem Phaedimus vocat πυρὸς ἀλκήν, ut Soph. Phil. 927. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα. Eur. Hipp. 530. Hom. Il. XIII. 330. φλογὶ εἴκελον ἀλκήν. Longius distant

Homerica Il. XX. 371. τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, et quae collegit Bernhardius Eratosth. p. 220. Infinitivus ἀέξειν pendet ab ὑπέρτατος, ut in Orph. fr. XXIX. 1. ἀθανάτων προφερεστάτη — ἱστὸν ἐποίχεσθαι. Vs. 11. Meinekius Iacobsii interpretationem iure repudians coniecit Μελιστίωνα, sed pro δός in codice legitur δῶ, quare scribendum est

Μελιστίωνος δ', ὦ πατρῷϊον σέβας
Σχοινιέων, ἐπίηρα δέχθαι.

Apollinem Phaedimus πατρῷϊον σέβας Schoeniensium dicit eumque rogat ut Melistionis preces benevole audire velit; quae si vera interpretatio, ἐπίηρα significationem habet alibi non obviam in composito, in simplici tantum apud Simmiam XV. 22. 1. ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς μηδοσύνας ἦρα τίνων Ἀθάνᾳ.

XIV. 71.

Ἁγνὸς εἰς τέμενος καθαροῦ, ξένε, δαίμονος ἔρχου
ψυχὴν, νυμφαίου νάματος ἀψάμενος·
ὡς ἀγαθοῖς κεῖται βαιὴ λιβάς· ἄνδρα δὲ φαῦλον
οὐδ' ἂν ὁ πᾶς νίψαι νάμασιν Ὠκεανός.

Vs. 1. Brunckius ex Dorvillii coniectura scripsit ἁγνῶς, sed melius sine dubio corrigi potest ἁγνὸς ἔσω. Quod vs. 3. legitur ἀγαθοῖς κεῖται β. λ., ubi Iacobsius ἀρκεῖ coniecit, sufficere videtur ad defendendam codicum lectionem in Archiloch. fr. 63.

Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεωφίλου δ' ἀκούεται.

ubi Bergkius Lyric. Gr. p. 480. πάντ' ἀνεῖται scripsit. Euphor. fr. 48. 1. ἀλλ' οὔπω Θήβῃ πεπρωμένα κεῖτο τάλαντα.

Anonymus cap. 126.

Οὗτός τοι Διόφαντον ἔχει τάφος· ἆ μέγα θαῦμα,
καὶ τάφος ἐκ τέχνης μέτρα βίοιο λέγει.
ἕκτην κουρίζειν βιότου θεὸς ὤπασε μοίρην·
δωδεκάτην δ' ἐπιθεὶς μῆλα πόρεν χλοάειν κτλ.

Vs. 4. corrigendum *χνοάειν*; *μῆλα* absolute *genas* significare ex hoc loco constabit, quare in Zonae Ep. IX. 556. 4.

ὑμετέραις λιβάδεσσιν ὅτ' ἔνθορε σειριόκαυτος
ἠρέμα φοινιχθεὶς μᾶλα παρηϊάδων,

minime cum Schneidero scribendum *καλὰ παρηΐδια*, quod epitheton languere recte monuit Iacobsius Del. Ep. p. 27. In codice legitur *παρῃΐδα* supra scripta vocali ι, unde oritur *παρηΐδια*, quod non substantivum, ut putavit Schneiderus, sed adiectivum esse videtur, cf. Lobeck. Phryn. p. 558.; quod si verum, scribendum

μᾶλα παρηΐδια.

Si substantivum est, facilior est correctio *μᾶλα παρηϊδίων.*

Dosiadae Ara XV. 26. 9.

ἐμὸν δὲ τεῦγμ' ἀθρήσας
Θεοκρίτοιο κτάντας
Τριεσπέροιο καύτας
θώϋξεν αἶν' ἰΰξας,
χάλεψε γάρ νιν ἰῷ
σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας·
τὸν δ' ἐλλινεῦντ' ἐν ἀμφικλύστῳ
Πανός τε ματρὸς εὐνέτας, φὼρ
δίζωος, ἶνίς τ' ἀνδροβρῶτος ἰλιοραίστας

ἠρ' ἀρδίων ἐς Τευκρίδ' ἄγραυλον τρίπορθον.

Haec verba ex Ara Dosiadae secunda ducta, quibus Lycophronis obscuritatem aemulatus est Poeta, haec fere significant: „hac ara adspecta Philoctetes qui dearum iudicem Paridem interfecit et rogum Herculis accendit, lamentatus est; illum enim veneno infecit anguis, et in insula commorantem Ulysses Penelopae maritus et Diomedes Tydei anthropophagi filius sagittarum caussa Troiam abduxerunt." Illud autem sponte in oculos incurrit Brunckianam lectionem ἐλλινεῦντα vs. 15. ex codice regio ductam adeo Graecitati adversari ut ferri omnino non possit; quare Holoboli Scholiastae verba τὸν δ' ἐλιννύοντα καὶ βραδύνοντα ἐν τῇ ἀμφικλύστῳ Λήμνῳ, ad eam defendendam nihil plane faciunt. In codice Palatino legitur τὸν δ' ἀεὶ λινεῦντ' ἐν ἀμφικλύστῳ, unde corrigo

τὸν δ' αἰλινεῦντ' ἐν ἀμφικλύστῳ,

quod verbum quidem nusquam alibi obvium, sed analogiae non repugnans, hic unice aptum videtur; noti enim Philoctetae in insula Lemno eiulatus. Lenitate mutationis satis commendari videtur haec coniectura, qua verbum infertur doctis poetis adamatum, ex quorum scriptis multa dari possent exempla, quorum unum in transcursu attingam. Exstat in Linum epitymbium apud Schol. Vict. Hom. Il. XVIII. 570.

Κρύπτω τὸν θεὸν ἄνδρα Λίνον, Μουσῶν θεράποντα,
τὸν πολυθρήνητον Λίνον αἴλινον· ἡ δὲ πατρῴα
Φοιβείοις βέλεσιν γῆ κατέχει φθίμενον.

ubi recte *αἴλινον* pro *αἴ Λίνον* restitutum est a Schneidewino Eust. Prooem. p. 48., sed minus vere pro *τὸν θεόν* scripsit *ἔνθεον*, quo intolerabilis infertur hiatus. Vulgatam defendunt Nonni versus Paraphr. I. 19. *καὶ λόγος αὐτοτέλεστος ἐσαρκώθη θεὸς ἀνὴρ ὀψίγονος*. 157. *Μεσσίαν σοφὸν εὕρομεν, ὃς θεὸς ἀνὴρ Χριστὸς Ἰουδαίοισιν ἀκούεται Ἑλλάδι φωνῇ.*

Geminus Plan. cap. 30.

Χεὶρ με Πολυκλείτου Θασίου κάμεν, εἰμὶ δ' ἐκεῖνος
Σαλμωνεὺς, βρονταῖς ὃς Διὸς ἀντεμάνην,
ὅς με καὶ εἰν Ἀΐδῃ πορθεῖ πάλι, καί με κεραυνοῖς
βάλλει, μισῶν μου κοὺ λαλέοντα τύπον.
ἴσχε, Ζεῦ, πρηστῆρα, μέθες χόλον· εἰμὶ γὰρ ἄπνους
ὁ σκοπός· ἀψύχοις εἰκόσι μὴ πολέμει.

Vs. 1. Grotius pro *Πολυκλείτου* coniecit *Πολυγνώτου*, Polygnotus enim Thasius fuit, Polycletus Argivus; Heynius contra propter verba *χεὶρ κάμε*, quae opus anaglyphum potius quam picturam significare videantur, Poetam errasse in Polycleti patria statuit. Neutrum mihi verosimile videtur, verum enim gentile lenissime restituitur corrigenda *Ἰασίου*, cl. Steph. Byz. s. v. *Ἴασος. Ἴασον δὲ τὸ Ἄργος καὶ Ἰάσιοι οἱ κατοικοῦντες.* Hoc ipsum tamen nomen unica tantum ratione metro adaptari potest, si scribatur

Χεὶρ Πολυκλείτου μ' Ἰασίου κάμεν,

qua Poëtae numeri tribuuntur minus quidem rotundi, sed tamen satis frequentes.

Cornelius Plan. cap. 117.

Οὔ σε, μάκαρ Κυνέγειρ', ἐτύμως Κυνέγειρον ἔγραψε

Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς ἄνθετο σὺν παλάμαις,
ἀλλὰ σοφός τις ἔην ὁ ζωγράφος, οὐδέ σε χειρῶν
νόσφισε, τὸν χειρῶν οὕνεκεν ἀθάνατον.

Vs. 1. Brunckii coniecturis longe praestat Iacobsii emendatio *ἐτύμως*, quam in textum recepit; in codicibus legitur *τὸν ὡς*, in quo latere videtur

οὔ σε, μάκαρ Κυνέγειρε, τορῶς Κυνέγειρον ἔγραψεν,

quod eodem redit.

Meleager Plan. cap. 134.

Ταντάλι παῖ, Νιόβα, κλῦ' ἐμὰν φάτιν, ἄγγελον ἄτας·
δέξαι σῶν ἀχέων οἰκτροτάταν λαλιάν·
λῦε κόμας ἀνάδεσμον, ἰὼ, βαρυπενθέσι Φοίβου
γειναμένα τόξοις ἀρσενόπαιδα γόνον,
οὔ σοι παῖδες ἔτ' εἰσίν. κτλ.

Vs. 2. insolenter vox *λαλιά* significatione plane convenit cum *φάτις* et *βάξις*, locumque mihi corruptum videri non diffiteor. Fortasse scribendum

ἄγγελον ἄτας
δέξαι, σῶν ἀχέων οἰκτροτάτα λάλια,

ut Niobe ipsa loquax dicatur, ut vs. 11. *λάλον στέρξασα στόμα.* Vs. 4. fortasse *γονάν* restituendum, i. e. *prolem*, cf. App. Ep. 384. 12.

Philippus Plan. cap. 137.

Τίς σου, Κολχὶς ἄθεσμε, συνέγραψεν εἰκόνι θυμόν;
τίς καὶ ἐν εἰδώλῳ βάρβαρον εἰργάσατο;
αἰεὶ γὰρ διψᾷς βρεφέων φόνον· ἤ τις Ἰήσων
δεύτερος, ἢ Γλαύκη τις πάλι σοι πρόφασις;
ἔῤῥε καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτόνε· σῶν γὰρ ἀμέτρων
ζήλων, εἰς ἃ θέλεις, καὶ γραφὶς αἰσθάνεται.

Pro corruptis verbis vs. 6. *εἰς ἃ θέλεις* Iacobsius in

Add. reposuit *οἷς θύεις*, eàdemque fere sententià Censor in Ephem. Ienens. 1794. p. 458. scribendum censuit *οἷς ἀσεβεῖς*, sive *ἀθετεῖς*, quorum posterius nullo modo probari potest. Praeterea praesens ab hoc loco alienum, quare scripserim

ζήλων, οἷς ἄλιτες, καὶ γραφὶς αἰσθάνεται.

Antiphilus cap. 147.

Αἰθιόπων ἁ βῶλος· ὁ δὲ πτερόεις τὰ πέδιλα,
Περσεύς· ἁ δὲ λίθῳ πρόσδετος, Ἀνδρομέδα·
ἁ προτομὰ, Γοργοῦς λιθοδερκέος· ἆθλον Ἔρωτος
κῆτος· Κασσιόπας, ἁ λάλος εὐτεκνία.
χὰ μὲν ἀπὸ σκοπέλοιο χαλᾷ πόδας ἠθάδι νάρκᾳ
νωθρόν· ὁ δὲ μναστὴρ νυμφοκομεῖ τὸ γέρας.

Vs. 5. equidem scribendum puto, vocabulis transpositis

χὰ μὲν ἀπὸ σκοπέλοιο πόδ' ἀγχαλᾷ ἠθάδι νάρκᾳ
νωθρόν.

Vs. 3. pro *ἁ* corrigendum videtur *ἇ*, ut Poeta deploret Cassiopes *εὐτεκνίαν*, qua mater elata filiam summis infortuniis exposuit.

Anonymus Plan. cap. 227.

Τᾷδε κατὰ χλοεροῖο ῥιφεὶς λειμῶνος, ὁδῖτα,
ἄμπαυσον μογεροῦ μαλθακὰ γυῖα μόθου, κτλ.

Vs. 2. *μόθου* legitur in pluribus editionibus antiquis; in Florentina prima et Aldina prima *μαλθακὰ γυῖα καμάτου*, quod Brunckius in *γυῖα πόνου*, Iacobsius in *κόπου* mutandum esse censuerunt. Utrique praeferrem

ἄμπαυσον μογεροῦ μαλθακὰ γυῖα πάτου.

Anonymus Plan. cap. 292.

Υἱὲ Μέλητος Ὅμηρε, σὺ γὰρ κλέος Ἑλλάδι πάσῃ
καὶ Κολοφῶνι πάτρῃ θῆκας ἐς ἀΐδιον,
καὶ τάσδ' ἀντιθέῳ ψυχῇ γεννήσαο κούρας,
δισσὰς ἐκ στηθέων γραψάμενος σελίδας:
ὑμνεῖ δ' ἡ μὲν νόστον Ὀδυσσῆος πολύπλαγκτον,
ἡ δὲ τὸν Ἰλιακὸν Δαρδανίων πόλεμον.

Vs. 2. scribendum una voce ἐσαΐδιον, et vs. 6. pro Δαρδανίων corrigendum Δαρδανιδῶν; utriusque vitii carmen immune est in codice Parisino, ex quo excerpta nuper dedit Cramerus in Anecdotorum Parisinorum volumine quarto. Etiam in c. 295. 5.

οὐκ Ἄργος Δαναοῖο, κυκλωπείη τε Μυκήνη,
οὐδὲ τὸ Κεκροπίων ἄστυ παλαιογόνων,

corrigendum est Κεκροπιδῶν.

Aristoteles Append. cap. 49.

Ἐνθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχε γαῖα
Νιρέα, τὸν Χαρόπου παῖδα καὶ Ἀγλαΐης.

Corrigendum vs. 1. ἔχει αἶα, praesens enim necessarium est.

Hedylus Append. Ep. cap. 82.

Ὀψοφαγεῖ Κλειώ· καταμυόμεν· ἢν δὲ θελήσῃς
ἔσθε μόνη· δραχμῆς ἐστιν ὁ γόγγρος ἅπας.
θὲς μόνον ἢ ζώνην, ἢ ἐνώτιον, ἤ τι τοιοῦτον
σύσσημον. τὸ δ' ὁρᾶν μόνον οὐ λέγομεν.
ἡμετέρη σὺ Μέδουσα· λιθούμεθα, ὡς τὰ πάλαι που
οὐ Γοργοῦς, γόγγρου δ' οἱ μέλεοι λοπάδι.

Quod ad carminis sententiam, recte monuit Iacobsius Poetam alloqui mulierem illam voracem, cuius fames convivas stupore percellit, et σύσσημον vs. 4.

σημεῖον esse, quod ponere solebant de symbolis coenaturi. Idem comparavit Antiphanis versus Athen. VI. p. 224. d., quibus adde Epicharm. ibi X. p. 411. a.

πρῶτον μὲν, αἴ κ᾽ ἔσθοντ᾽ ἴδοις νιν, ἀποθάνοις.

Corruptissime vs. 4. codices praebent, *μόνον οὐ λέγομεν*, quod quum metro adversetur, *μὴ* ante *μόνον* insertum est, quo nihil ad emendationem loci proficimus. Nihil inveniri posse videtur quod et ad mutationem lenius et sententiae aptius sit, quam

τὸ δ᾽ ὁρᾶν μοῦνον ἀλεγόμεθα.

Diphthongi *ου* et *α* confusionem frequentissimam esse notum est. Vs. 5. quod edidit Iacobsius, Casaubono debetur; in codicibus legitur *λιθούμεθ᾽ ἅπαντα πάλαι που*, quod Iacobsius in Addend. mutavit in *λιθούμεθα πεντάπαλαί που*, in quo non intelligo quorsum adverbium illud spectet. Scribendum videtur

λιθούμεθα παρ τὰ πάλαι που,

οὐ Γοργοῦς, γόγγρου δ᾽ οἱ μέλεοι λοπάδι.

Sensus « contraria iis, quae olim fiebant, nos patimur, veteres a Gorgone in lapides mutati sunt, nos γόγγρου λοπάδι." Iocus satis frigidus.

Marcellus cap. 50.

Πότνι᾽ Ἀθηνάων ἐπιήρανε, Τριτογένεια,
ἥ τ᾽ ἐπὶ ἔργα βροτῶν ὁράᾳς, Ῥαμνουσιὰς Οὖπι,
γείτονες ἀγχίθυροι Ῥώμης ἑκατοντοπύλοιο,
πίονα δὴ καὶ τόνδε, θεαί, τιμήσατε χῶρον.

Vs. 2. *ὁράᾳς* edidit Iacobsius ex Viscontii conjectura; in marmore legitur *ΔΑΙC*, praecedente

lacuna; in qua voce latere puto λάκις a verbo λάκω *videre*, ut monosyllabon quoddam exciderit.

Marcellus cap. 51. 38.

ἡ δὲ καὶ αὐτή περ καλλίσφυρος Αἰνειώνη,
καὶ Γανυμηδείη, καὶ Δαρδάνιον γένος ἦεν
Τρωὸς Ἐριχθονίδαο· σὺ δ', εἰ φίλον ἱερὰ ῥέξαι,
καὶ θῦσαι (θυέων ἀτὰρ οὐκ ἀέκοντος ἀνάγκη).
ἔρδ'· ἐπεὶ εὐσεβές ἐστι καὶ ἡρώων ἀλεγίζειν.
οὐ μὲν γὰρ θνητή, ἀτὰρ οὐδὲ θέαινα τέτυκται.

Ex coniectura Iacobsius in vs. 42. ἔρδ' ἐπεί scripsit loco eorum quae in lapide leguntur: εἰ δέ τοι εὐσεβέεσσι, quibus εἰμί τοι εὐσεβέεσσι substituit Orellius ad Isocr. p. 401. Mihi una litera evanida restituta, scribendum videtur

σὺ δ', εἰ φίλον, ἱερὰ ῥέξαι
καὶ θῦσαι, θυέων ἀτὰρ οὐκ ἀέκοντος ἀνάγκη·
δεῖ δέ τοι εὐσεβέεσσι καὶ ἡρώων ἀλεγίζειν.

Posidippus cap. 64.

Δωρίχα, ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κοιμήσατο δεσμῶν
χαίτης, ἥ τε μύρων ἔκπνοος ἀμπεχόνη,
ᾗ ποτε τὸν χαρίεντα περιστέλλουσα Χάραξον,
σύγχρους ὀρθρινῶν ἥψαο κισσυβίων.
Σαπφῷαι δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσιν
ᾠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες
οὔνομα σὸν μακαριστόν, ὃ Ναύκρατις ὧδε φυλάξει
ἔστ' ἂν ἴῃ Νείλου ναῦς ἔφαλος πελάγη.

Vs. 1. in codicibus Athen. XIII. p. 596. c. legitur ὀστέα μὲν σ' ἁπαλά, quare persuasum mihi est scripsisse Poëtam

Δωρίχα, ὀστέα μὲν σὰ πάλη

i. e. λεπτοτάτη κονίη. v. Schol. Ven. Il. X. 7., ubi de accentu praecepta Herodiani enotata sunt. In sequentibus κοιμήσατο receptum est ex codice Veneto, utpote optimo, quamquam neque ex ea lectione neque ex κοσμήσατο aptus oritur sensus. Recentiorum de versu corrupto exstent coniecturae, Casauboni, quam Brunckius probavit, ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κοσμήσατο δεσμός; Iacobsii ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κόνις, οἵ τ' ἀπόδεσμοι χαίτης; Graefii ὀ. μὲν σὺ πάλαι καὶ ἐβήσατο δεσμὰ χ.; equidem olim scriptum esse suspicor

ὀστέα μὲν σὰ παλῇ, κόσμημά τε δεσμῶν
χαίτης, ᾗ τε μύρων ἔκπνοος ἀμπεχόνη.

cf. Hom. Il. XXII. 468. de Andromache τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. Leonid. A. P. VI. 200. 2. κλεινῶν θήκατό σοι πρὸ ποδῶν δέσμα κόμας καὶ πέπλον. Nonn. Dion. XXV. 221. φρικτὰ δρακοντοκόμων ὀφιώδεα δεσμὰ κομάων. Vs. 4. pro σύγχρους quod Graefius in σύνθροος mutabat, scribendum videtur σύγχροας.

Posidippus cap. 68.

Φυρόμαχον, τὸν πάντα φαγεῖν βορὸν, οἷα κορώνην
 παννυχικὴν, αὕτη ῥωγὰς ἔχει κάπετος,
χλαίνης ἐν τρύχει Πελληνίδος. ἀλλὰ σὺ τούτου
 καὶ χρῖε στήλην, Ἀττικὲ, καὶ στεφάνου,
εἴ ποτέ σοι προκύων συνεκώμασεν· ἦλθε δ' ἀμαυρὰ
 βλέψας ἐκ πελίων νωδὸς ἐπισκυνίων
ὁ τριχὶ, διφθερίας, μονολήκυθος· ἐκ γὰρ ἀγώνων
 τῶν τότε Ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ καλλιόπην.

Vs. 2. In antiquis editionibus legitur *αὕτη*, quod mutavit Casaubonus; praeterea Iacobsius, assumta Salmasii correctione *πανδοχικήν*, scribendum esse coniecit: *οἷα κορώνην, πανδοχικὴν ἄτην*, quod nequaquam probabile; *κορώνη* enim *παννυχίη* explicandum est ex Arati vs. 271 sq. *ἥσυχα ποικίλλουσα ὥρῃ ἑσπερίῃ κρώζῃ πολύφωνα κορώνη*. 1022. *κορώνη νύκτερον ἀείδουσα*, quare recte Brunckius *παννυχίην* scripsit. Vs. 7. *διφθερίας* restitutum est ex egregia Toupii coniectura; in codice Veneto legitur *ὁτριχιδιφθείρας*, in quo latere puto *ὁ τριςδιφθερίας*, quo vocis significationem consueto poëtis modo auget Posidippus. Vs. 8. *καλλιόπην* sine dubio corruptum pluribus tentatum est coniecturis, quarum nulla mihi satis verisimilis videtur; etiam *Ληναϊκήν*, quod in omnibus codicibus legitur, male in *Ληναϊκῶν* mutatum puto, nam in *καλλιόπην* latet haud dubie substantivum, quo significaret Poeta urnam Bacchicam, vel poculum tumulo esse impositum, sc. *Ληναϊκὴν ἦλθ' ὑπὸ κάλπιν*, sed non habeo quomodo versum integrem. Si Graecos substantivo *καλπιόλη* usos esse mihi constaret, scribendum esse contenderem: *Ληναϊκὴν ἦλθ' ὑπὸ καλπιόλην*.

Simonides cap. 75.

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα, διηκόσιαι γὰρ ὁ μισθὸς
δραχμαὶ ταὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος,
ἀσκητὸς δ' ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν,
ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκου.

Vs. 3. Cuius sententia est « Arcesilaus Minervae manibus expolitus hoc fecit " nemini offensioni fuis-

se demitor. Corrigendum est ἀσκητόν; cf. Christod. Ecphr. 315 sq.

Phalaecus cap. 93.

Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα
τόνδε Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ,
οὕνεκα συμποσίοισι μετέπρεπεν· ἶσα δὲ πίνειν
οὔτις οἱ ἀνδρῶν ἤρισεν οὐδαμά πω.

Vs. 1. pro χρυσωτόν Toupius coniecit κρασσωτόν; Meinek. p. 157. χρυσῷ τοι vel τὸν κροκόεντα. Unice verum videtur

χρυσωπὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα.

cf. P. Silent. Ecphr. 635. χρυσοφαῆ κροκόεντα λίθων ἀμαρύγματα τεύχει. In Nonni Paraphr. IV. 209. recte Passovius φύσιν χιονωπὸν ἀμείψας dedit pro vulgato χιονωτόν.

Anonymus cap. 104.

Ἀθάνατος μερόπων οὐδεὶς ἔφυ· τοῦδε Σεβήρου
Θησεὺς, Αἰακίδαι μάρτυρές εἰσι λόγου. κτλ.

Vs. 1. neminem offendit correptio plane non ferenda ultimae syllabae verbi ἔφυ. Corrigendum est οὐδεὶς φῦ, vel ἔφυ οὐδείς.

Anonymus cap. 160.

Εἰς θρήνους ἐφύλαξας Ἀτίνιαν, ὦ κακὲ δαῖμον;
οὐχ ὁσίως ποινὴν εὐσεβίης κατέθου,
Ῥουστικὸν ἡγεμονῆα πόσιν καὶ παῖδα τιθηνόν,
Πομπήϊον, μαζῷ θελγόμενον γλυκερῷ,
μητέρα δ' Ἀργογενῆ Πομπηΐαν, ἠδὲ Πούδεντας
υἱὸν καὶ πάππον· φεῦ θανάτων ἀνίσων. κτλ.

Vs. 1. in lapide legitur Ἀτινιανῷ, quod Iacobsius correxit, sed quod idem pro ΚΑΤΕΔΟΥ ex

Gudii coniectura vs. 2. scripsit κατέθου, id equidem probare nullo modo possum, verbum enim deest, ad quod accusativi in versibus sequentibus referri possint. Fortasse scribendum est

οὐχ ὁσίως, ποινὴν εὐσεβίης, καθέλου.

cf. Hom. Od. II. 100. *εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλησι τανηλεγέος θανάτοιο.* App. Ep. 306. 1. *πρωθήβην ἔτι κοῦρον — φθονερὴ Μοῖρα καθεῖλε βίου.*, quae Lobeckius adscripsit ad Soph. Ai. 517. Sic etiam corruptelae origo patet, nam lapidicidae saepius literas adspiratas in tenues vel contra perverse mutarunt, v. Welcker. Syll. Epigr. p. 40 sq. Pro *οὐχ ὁσίως* vs. 2. Iacobsius maluit *οὐδ' ὁσίως*, sed vulgatam mutare non ausim, cf. c. 287. 1. 306. 4. neque asyndeton displicet.

Anonymus cap. 161.

Εἰσορόων τόδε θαῦμα . . . . μνιον ἡγεμονῆα
πολλόν . . . . μέλπε πορευόμενος
δίψῃ τειρομένοισι μελισταγὲς ἤχαγεν ὕδωρ,
καὶ ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης εὗρε πόρον ὕδασιν·
καὶ τάδε μὲν κατέθηκεν ἐπὶ σκοπέλοις κελαρύζειν,
τὸ πρὶν ξηροτέροις καύμασι τειρομένοις·
τῷ νῦν μηδ' ἀπόληγε, κέλευε δὲ πᾶσιν ὁδίταις
ὑμνεῖν θαρσαλέως τῇδε πορευομένους.
ἡ χαρίτων πόρον ἔσχεν ἐπιτρέψαντος Ἀρίστου,
ὅς θέμιν ἡμερίοις δεῖξεν ἀγαλλομένην.

Carmen editum est in C. I. n. 2257. ubi v. Boeckhium, cuius textum in omnibus hic repraesentat, nisi quod vs. 4. lapidis lectionem reduxi. Vs. 5. Iacobsii coniecturam τάδε nullo iure recepit Boe-

ckhius; ex lapidis enim scriptura *καὶ τὰ μὲν κατέθηκεν* corrigendum esse

καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκεν ἐπὶ σκοπέλοις κελαρύζειν,

monstrare videtur Hom. Od. XIII. 20. *καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκ' ἱερὸν μένος 'Αλκινόοιο.* In vs. 9. non iniuria haeserunt editores, neque ipse idoneam rationem explicandae vulgatae video; praeterea valde displicet *ὑμνεῖν* absolute positum in versu praecedenti, non adiecta mentione rei quae celebranda sit; neque minus subiectum verbi *ἔσχεν* desideratur, quare corrigi velim

ὑμνεῖν θαρσαλέως τῇδε πορευομένους
ἢ χαρίτων πόρον ἔσχες, ἐπιτρέψαντος 'Αρίστου.

Genitivus *χαρίτων* adiectivi significationem habet, i. e. *πόρον χαρίεντα*, ut in Leonid. Ep. A. P. VI. 329. *πλούτου δῶρα γενεθλίδια.* Addaei VII. 605. *οἶκον ἔχων πενίης.* In epigrammate ex lapide descripto apud Welcker. Syll. 100. vs. 18.

ταχὺς δέ με παρθένον οὖσαν
δαίμων εἰς Ἀΐδην πέμψεν ἀμειλιχιής

doctissimus editor p. 128. *ἀμειλιχιής* barbare dictum putat pro *ἀμείλιχος*; praestat haud dubie *ἀμειλιχίης* a substantivo *ἀμειλιχίη.*

Anonymus cap. 209.

Ἡ ποτε κυδιόωσα ξανθαῖς ἐπὶ κρατὸς ἐθείραις,
καὶ χαριτοβλεφάροις ὄμμασι λαμπομένη,
χιονέοις τε πρέπουσα προσώποις ἠδὲ παρειαῖς κτλ.

Vs. 1. plurimi viri docti *κυδιόωσα* tribus syllabis efferendum esse statuunt, quo metrum integrum esset; equidem non dubito lapidarii culpa vocem

ξανθαῖς suo loco motam esse, reponenda enim est initio versus

ξανθαῖς ἤ ποτε κυδιόωσ' ἐπὶ κρατὸς ἐθείραις.

In Menophili versibus apud Stob. fl. 65, 7. 12.

μέλψαι δὲ μνήσειας ἀειθαλέας πλοκαμῖδας
οἵαν κυδιόωσαν ἀπ' ὀλβίστων σε λοετρῶν
φαιδρὴν εἶδον ἅπασαν.

corrige οἵαις, sc. ἐθείραις.

Anonymus cap. 262. 13.

καί με παρὰ τριπόδεσσι καὶ ἀμβροσίῃσι τραπέζαις
ἡδόμενον κατὰ δαῖτα θεοὶ φίλον εἰσορόωσιν,
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο πατρῃσι μειδιόωντες
. . . . προχοαῖσιν ἐπισπένδω μακάρεσσιν.

Vs. 16. lectionem ex marmore enotatam Iacobsius in πατρὸς θεῶν mutandam esse conjecit, cui longe praestat alia conjectura in Add. proposita ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες, sed vera lectio esse videtur

κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, παρῇσι μειδιόωντες,

cf. Hom. Il. I. 529. *ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο.* cf. A. P. VIII. 25. 3. *οὐδὲ γέλως μαλακῇσιν ἐφίζανε μείλιχι παρειαῖς.* Tzetz. Posth. 369. *παρῇα δ' εἶχε γελῶντα.* Musaeus 64. *εἰς δέ τις Ἡροῦς ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τεθήλει.* Similiter Hom. Il. VII. 212. *μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι.* Nonn. Dion. I. 425. *μεσάτῳ δὲ δαφοινήεντι προσώπῳ — γελόων.* IX. 183. Sapph. fr. I. 14. *τὺ δ', ὦ μάκαιρα μειδιάσαισ' ἀθανάτῳ προσώπῳ.* Dio Chrys. p. 17. *ἅμ' ἐγέλα τῷ προσώπῳ πανυ ἀσελγῶς.* ubi alia Geel. p. 184. Ita et

ὄμματι μειδιόωντι Theocr. VII. 20. Nonn. Dion. XLII. 541. μειδιόωντι σὺν ὄμματι Mosch. III. 97.

Anonymus App. 262.

Ξανθίππην Ἀκύλα μνήμη βιότου παρέδωκε,
βωμῷ τιμήσας σεμνοτάτην ἄλοχον,
παρθένον ἧς ἀπέλυσε μίτρην, ἧς ὥριον ἄνθος
ἔσκεν, ἐν ἡμιτελεῖ παυσάμενον θαλάμῳ.
τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσίοις τελέωσε βιοῦσ' ἐνιαυτοὺς κτλ.

Vs. 1. in marmore legitur μνήμην, quod servavit Fleetwoodius, corrigens Ξανθίππης; fortasse praestat Ξανθίππῃ. In vs. 5. mira forma εἰκοσίοις a nemine dum attentata est, et notum est cardinalium hic illic genitivos et dativos inveniri, ut in Alcaei fr. 71. εἷς τῶν δυοκαιδέκων. Recentiorem tamen versificatorem tale quid novasse non est verisimile, quare equidem corrigam

τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοστοῖς τελέωσε βιοῦσ' ἐνιαυτούς.

cf. Christod. Ecphr. 380. ἐνάταις ἀνεθήκατο Μούσαις, i. e. ἐννέα, ubi v. Iacobsii nota.

Anonymus App. 289.

Παῖδά με τεθνειῶτα τεὴ κατὰ γαῖα καλύπτει
νηπίαχον, γνωτοῖς πᾶσιν ἄχος Φιλίης,
πατρί τ' ἐμῷ μέγα πῆμ' ἔλιπον καὶ μητρὶ ταλαίνῃ,
οἷς ἔπορον δεινὴν ἄλγεσιν ἀμπεχόνην·
εἰ δὲ θέλεις γνῶναι, τίς καὶ πόθεν, οὔνομα τοὐμόν
Ἔκλεκτός τοι ἐγὼ κικλήσκομαι· αὐτὰρ ἔπειτα
Παλλάς μοι μήτηρ, Ταΰγετος γενέτωρ.

Vs. 1. Iacobsius coniecit τεθνειῶτ' ἀγαθή; probabilior procul dubio est emendatio, quam mon-

strat Homeri versus Il. VI. 464. ἀλλά με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι. ex quo hic quoque reponendum esse χυτὴ κατὰ γαῖα κ. haud cunctanter affirmarem, nisi obstare videretur versus minor, in quo equidem non intelligo quid significet γνωτοῖς Φιλίης, quod postremum vocabulum Iacobsius et in Paralipomenis et in Palatinae Anthologiae editione maiuscula litera edi iussit. Licet enim in hoc quoque versu satis probabilis sit coniectura γνωτοῖς — φιλίοις, potest tamen in eo latere terrae nomen, quam alloquens Eclectus dicere potuit τεὴ κατὰ γαῖα κ. Vs. 4. cum Iacobsio scripsi οἷς pro vulgata οἵ. Idem vs. 6. pro τοι ἐγὼ κ. coniecit τῷ; malim corrigere τὸ ἐγὼ κικλήσκομαι, quem hiatum nemini iure offensioni esse posse docui supra p. 330. Ad constructionem cf. App. Ep. 367. 5. ὄνομα τὸ πρίν με πᾶς ἐκάλησεν Ἐπαγαθώ. C. I. n. 3118. ἐγὼ γὰρ ἐραστὸν Ὀλυμπιὰς οὔνομ' ἐκλήθην. Christod. Ecphr. 393. Nonn. Paraphr. VI. 215.

Anonymus cap. 315.

Σῆμα μέν ἐν στήλῃ γλυπτῇ θέσαν, ἡνίκ' ἐγὼ μὲν
ἠελίου γλυκερὴν λεῖπον ἐπισκοπίην,
Ῥηνείης δέ μ' ἔδεκτο μυχὸς καὶ ἀλάμπετον οὖδας·
αἴδεω μαρ . . . . ὑπὸ σκοτίην·
πατρὸς μὲν Δημοσθένεος, δέκα κεἴκοσί μ' ᾖσαν·
ἴστε δέ με τριτάτην ἤματος ὀλλυμένην·
ὢ μητρὸς στυγερῆς καὶ ἀδελφεοῦ εἵνεκ' ἐμεῖο
νούσος ἀκωλύτῳ μόρσιμος εἷλε τύχη.

Editum est hoc carmen etiam in Corp. Inscr. T. II. p. 248. emendatius quam a Iacobsio factum est,

nam lapidi quod insculptum legitur Ῥηνείης, vs. 3. summo iure Boeckhius restituit; Iacobsius suam coniecturam νηλειής in textum recepit. Utrique vero coniectura de vs. 2. male cessit, nam pro ἐπεσχατιην, quod in marmore legitur, neque ἐπισκοπίην neque ἐπεσχαρίην scribendum erat, sed ἐπ' ἐσχατιήν cum Ῥηνείης iungendum, et in ἐπ' ἐσχατιῇ vel ἐπ' ἐσχατιῆς mutandum, cl. Hom. Od. V. 238. νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς et Hesiod. fr. 54. 5. Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται. Scripsit igitur epitymbii auctor

ἐπ' ἐσχατιῇ
Ῥηνείης δέ μ' ἔδεκτο μυχὸς καὶ ἀλάμπετον οὖδας. κτλ.

Similiter I. C. 1930. 5. πρὸς ἀλάμπετον Ἀΐδην. In prioribus igitur latet substantivum, quo γλυκερήν referendum sit, quare θέσαν fortasse in θέαν mutandum est, una syllaba efferendum:

σῆμα μὲν ἐν στήλῃ γλυπτῇ, θέαν ἥνικ' ἐγὼ μὲν
ἠελίου γλυκερὴν λεῖπον·

Sic passim mortui dicuntur ἥλιον λείπειν et λείπειν ἠελίου φάος; in fine pro ἐγὼ μέν in lapide legitur ἔπωμεν quod Iacobsius correxit, neque verisimile videtur illis literis substantivum necessarium, v. c. ἐσωπήν obliteratum esse. Geelio, qui vs. 1. corrigi vult σῆμά μοι, facilior videtur correctio ἥλιον γλυκερόν, quod non negabo si demonstratum erit lapidi insculpta negligentissime descripta aut ipsius quadratarii culpa male habita esse. Vs. 6. τριτάτην scripsit Iacobsius pro τριταίην, ὥραν intelligens, quod ut Boeckhio ita et mihi parum aptum videtur.

Alium carmini sensum subesse statuit Graefius Mem. Acad. Petrop. T. VIII. p. 644. haec notans « postrema verba ita accipienda fortasse sunt: *scitote me post fratris obitum et matris tertiam eodem die periisse.* Versu postremo poeticus sermo ἀκηλήτῳ τύχῃ postularet." De vs. 6. non liquet, sed hoc intelligere mihi videor vs. 7. pro ὧ scribendum esse ᾧ, ut sensus sit « quo (die) morbus me matri fratrique eripuit." Adiectivum στυγερῆς ad femininum nomen relatum, ut in Inscr. n. 1064. 7.

βουλῆς καὶ δήμου ψηφισσαμένης περ' ἐμεῖο,

quod multo audacius est. Genitivus ab εἷλε pendet, ut in App. Ep. 237. *Μηνόφιλον — αἰνοτόκων γονέων φθόνος ἥρπασεν.* 306. 2. *πρωθήβην ἔτι κοῦρον — φθονερὴ Μοῖρα καθεῖλε βίου.*

Anonymus App. cap. 316.

Σῆμά τοι, ὧ γλυκερὴ Τελεσίλλα, ἐνθάδ' ἔθηκεν
Εὐξενίδας ἀλόχῳ, λάχεν ἥν, ὅτι πάντοτε πλήρης
πίστεος, εὐνοίης, ἀρετῆς, ἀγάπης τε, μένοι τε
ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι τεὸν κλέος ἄφθιτον αἰεί.

In hoc epigrammate Iacobsius vs. 2 et 4. coniecturas suas in textum recepit; in lapide priore loco legitur λαχεν ἥ οἱ, quod non mutandum; λαγχάνειν recte dativo iungitur, ut in versu Callimachi Suid. v. Νῖσος, Νίσῳ δ' ἔλαχ' ἡ Μεγαρηΐς. Eustath. Dionys. Per. 441. p. 184. 9. ἔλαχε τῷ 'Απόλλωνι, ubi v. Bernhardius p. 909. Cramer. An. Par. II. p. 205. 32. βαλλόντων αὐτῶν κλῆρον ἔλαχε τῷ Πάριδι πρῶτον τοξεῦσαι. Altera igitur Iacobsii coniectura suum locum tueri nequit, quare lapidis scri-

pluram *μένοιτο* mutem in *μέλοιτο*, et ultimos versus sic constituam:

λάχεν ἥ οἱ πάντοτε πλήρης
πίστεος, εὐνοίης, ἀρετῆς ἀγάπης τε, μέλοιτο
ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι τεὸν κλέος ἄφθιτον αἰεί.

Vs. 1. in quarto pede spondei loco trochaeus adest, quare Brunckius *γλυκερῆς Τελεσίλλας* scripsit; Iacobsius autem, accentu retracto, ultimam syllabam recte produci posse, putasse videtur. Hoc equidem viro egregio non credo, neque eo revocari potest versus in epigrammate C. I. 2439. 5.

στέργω καὶ φθιμένα τὸν ἐμὸν πόσιν· οὐ γὰρ ὀθνείαις
φρόντισι θαητὸν τύμβον ἔτευξε βροτοῖς,
καὶ τιμαῖς ἰσόμοιρον ἔθηκεν τὰν ὁμόλεκτρον
ἥρωσιν, φίλτρων εἵνεκα τερπνοτάτων.
κλεινὸν δ' οὔνομά μοι, ξένε, Κυδίλα· ἐσθλὰ δὲ ναίω
δώματα Φερσεφόνας, χώρῳ ἐν εὐσεβέων,
πατρὸς κληζομένα Δαμαινέτου, ἐκ δέ γε ματρὸς
Κλεισφύσσας, δοιῶν εὐγενετᾶν γονέων,
αἰνείσθω ξυνόμευνος, ἐπεί γέ με κἀποθανοῦσαν
ζηλῶν ἀθανάταις ἠγλάϊσεν χάρισιν.

ubi idem, qui caetera vitia recte correxit, Boeckhius formam vitiosam *Κυδίλα* reliquit, quod scribendum *Κύδιλλα*, cf. A. P. V. 25. 1. Theognost. Can. p. 100. Corrigendum igitur

κλεινὸν δ' οὔνομά μοι, ξένε, Κύδιλλ', ἐσθλὰ δὲ
ναίω κτλ.

In vs. 1. epigrammatis prioris *Τελεσίλλᾳ* reponendum videtur

σῆμά τοι, ὦ γλυκερή, Τελεσίλλᾳ ἐνθάδ' ἔθηκεν,

cui, quod ad constructionem, cf. A. P. VI. 7.

Σκαιὸς πυγμαχέων με ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
νικήσας ἀνέθηκε τεΐν περικαλλὲς ἄγαλμα,

quo defendere possis etiam vulgatam lectionem in Call. Ep. App. c. 45. 7.

σοί τι περίσκεπτον παίγνιον Ἀρσινόῃ,

ubi Ἀρσινόη substituerunt recentiores. Hiatus in thesi post pedem quartum non tollendus est; cf. App. c. 238. 5. Ap. Rh. I. 72. Arat. 392. 753. Idem post primum pedem adest in carmine C. I. 2445. 6.

χαίρειν τὸν κατὰ γᾶς εἴπας, ξένε, Διογένη με
βαῖν' ἐπὶ σὴν πρᾶξιν, τύγχανε θ' ὧν ἐθέλεις·
ἐννεακαιδεκέτης γὰρ ὑπὸ στυγερᾶς ἐδαμάσθην
νούσου καὶ λείπω τὸν γλυκὺν ἀέλιον
ἄνικ' ἔδει με τοκεῦσι τίνειν χάριν· ἡ δὲ συνήμων
Λάθα εἰς ἀφανῆ τόνδε μ' ἔκρυψε τάφον.

sed in marmore legitur *Λαθα*, quod Boeckhius correxit; melius sine dubio scripsisset Poëta *Αὐάτα* vel *Ἀάτα*, si prima produci possit, v. supra allata p. 200 sq. In Theognid. vs. 1371.

μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέμαται κακά, μυρία δ' ἐσθλά,
ἀλλ' ἔν τοι ταύτῃ καί τις ἔνεστι χάρις

ingeniose Bergkius Lyric. Gr. p. 423. correxit *τοι αὐάτῃ*, sed altera tamen forma *ἀάτῃ* praeferenda erat.

Simonides Append. cap. 364.

Τούςδε ποτὲ φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
μητρόπολις Λοκρῶν κεύθει ὁμοῦ Ὀπόεις.

Ubi hoc distichon a Strabone citatur l. IX. p. 650.

magna varietas est in codicibus, quorum plurimi optimique praebent *εὐθυνόμων* *'Οπόεις* et *κεύθει νόμων* *'Οπόεις*, ex quibus Poëtam scripsisse coniicio *κευθάνει ὧδ' 'Οπόεις*. Audacior est Bergkii coniectura, quam textui tamen intulit *ἦδε κέκευθ' 'Οπόεις* in Lyric. Gr. p. 777.

In fine voluminis secundi Anthologiae Palatinae Iacobsius separatim edidit epigrammata a Pocockio ex Memnonis Colosso descripta, quae vitiosis apographis usus ita vir praeclarus restituit, ut ingenii acumen iure mireris. Rectiorem tamen viam in plerisque monstravit Letronnius in elegantissima disputatione de Memnonis statua, qui accurate ex lapidibus descriptum textum ubique dedit et nonnulla vitia feliciter sustulit. Quum autem liber ille ipsius editoris consilio in paucorum tantum hominum manus pervenire possit, non inutile me facturum arbitror, si ea carmina hic quoque integra adscripsero, quae simul Ahrensio, qui praeclare de poetis Aeolensibus antiquioribus meruit, commendata velim. Scripta nempe sunt maximam partem dialecto Aeolica a muliere non indocta Iulia Balbilla, quae uxorem Hadriani Sabinam in itinere per Aegyptum comitata est. Usus dialecti Aeolicae, quae tota ex hominum ore evanuerat, et non nisi ex poetarum reliquiis et Grammaticorum scriptis addisci poterat, coniunctus videtur cum imperatoris studio doctorum poetarum, ut Rhiani, al. Epigrammatum illorum tria satis integra ad nos pervenerunt,

duo valde lacera et corrupta, iisque mendis affecta, quae a critico etiam ingeniosissimo tolli nequeant. Primum editum est ab Letronnio p. 152 sqq.

Μέμνονα πυνθανόμαν Αἰγύπτιον, ἀλίω αὐγᾷ
αἰθόμενον, φωνῆν Θηβαϊκῶ 'πὐ λίθω
'Αδριανὸν δ' ἐσιδὼν τὸν παμβασιλῆα πρὶν αὐγᾶς
ἀελίω, χαίρην εἶπέ γ' οἱ ὡς δυνατόν.
Τιτὰν δ' ὄττ' ἐλάων λευκοῖσι δι' αἰθέρος ἵπποις
ἐν σκιᾷ ὡράων δεύτερον ἦχε μέτρον,
ὡς χαλκοῖο τυπέντος ἵη Μέμνων πάλιν αὐδὰν
ὀξύτονον χαίρων, καὶ τρίτον ἆχον ἵη·
κοιρανὸς 'Αδριανὸς [τοσά] κις δ' ἀσπάσσατο καὐτὸς
Μέμνονα· καὶ [Βάλβιλλα] κάμεν οἴσι πόνοις
γρόππατα σαμαίνοντά τ' ὄσ' εὖ ἴδε κὤσσ' ἐσάκουσε·
δῆλον παῖσι δ' ἔγεντ' ὥς γ' ἑ φιλοῖσι θεοί.

Vs. 2. lapis praebet *Θηβαϊχωπυλιθω*. Letronnii amicus p. 153. coniecturam protulit *πυλιθω* esse vocem compositam ex articulo Aegyptiaco *πι* vel *πυ* per iotacismum, et voce Graeca *λίθος*. Aeoles *ἀπύ* pro *ἀπό* dicebant, ut in alio eiusdem Balbillae versu legitur

ἔκλυον αὐδήσαντος ἐγὼ 'πὐ λίθω Βάλβιλλα.

Vs. 4. scribendum est

εἶπε Foι ὡς δυνοτόν.

quam Aeolicam formam in Pocockii apographo recte enotatam, editor neglexit. Pro particula inepta digamma restituendum erat, nec minus vs. 12. ubi in lapide legitur *ΩCΓΕΦΙΛΙCΙ ΘΕΟΙ*, unde corrigendum

ὡς Fε φιλεῖσι θεοί.

Vs. 8. Letronnius ex coniectura scripsit *καὶ τρίτον ἄχον ἴη*. Lapidis scriptura ducit ad

καὶ τρίτον αὖ ὀνίη

quod restituendum etiam in pentametro lacunoso alius epigrammatis apud Letronn. p. 167. ubi *Ἀνονίη* legitur. Sequens distichon minus recte Letronnius correxit, nam in minore versu nomen proprium primum quoque pedem secundi coli occupat, et *οἶσι πόνοις* languide omnino additum. In marmore legitur *οἶσι γόνοις* sed ita ut parvum spatium relictum sit inter σ et ι. Equidem corrigam

κοιρανὸς Ἀδριανὸς τότ' ἅλις δ' ἀσπάσσατο καὐτὸς
Μέμνονα, κἂν στάλαις ἃ κάμεν ὀψιγόνοις
γρόππατα σαμαίνοντα κτλ.

Alterum epigramma legitur apud Letronn. p. 161.

Ἔκλυον αὐδήσαντος ἐγὼ 'πὺ λίθω Βάλβιλλα
φωνᾶς τᾶς θείας Μέμνονος ἢ Φαμενὼθ,
ἦλθον ὑμοῖ δ' ἐρατᾷ βασιλήϊδι τυῖδε Σαβίννᾳ
ὤρας δὲ πρώτας ἅλιος ἦχε δρόμος·
κοιρανῶ Ἀδριανῶ πέμπτῳ δεκάτῳ τ' ἐνιαυτῷ,
φῶτα δ' ἔχεσκεν ἀθὺρ εἴκοσι καὶ πέσυρα.
εἰκοστῷ πέμπτῳ δ' ἄματι μηνὸς ἀθὺρ.

Ab eadem muliere haud dubie profectum est epigramma tertium, maioris carminis fortasse fragmentum, quod ita edidit Letronnius p. 177.

Αὐτὸς καὶ γεραρῶ, Μέμνον, παῖ Τιθωνοῖο
Θηβαίας θάσσων ἄντα Διὸς πόλιος
ἢ Ἀμενὼθ, βασιλεῦ Αἰγύπτιε, τὼς ἐνέποισιν
ἰρῆες μύθων τῶν παλαιῶν ἴδριες.

sed vs. 1. in marmore legitur *ΑΥΩC*, quare scribendum est

αὔως καὶ γεραρῶ, Μέμνον, παῖ Τιθωνοῖο.

Vs. 4. recte in marmore scripta exstat forma Aeolica *παλαῶν*, sed quod vs. 2. scriptum est *Θηβάας* iure mutatum videtur. Duo alia epigrammata propter plures lacunas Anthologiae inseri nequeunt, quare ea hoc loco transmittam.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 6. Correctio in prioribus verbis Ep. 9. proposita sententiam quidem idoneam restituere videtur, sed numeri minus rotundi sunt, quare melius nostro inventum iri non dubito. Ad καθεζομένους cf. Ep. Plan. 142. 3.

P. 10. 19. In Ep. 11. vs. 2. libri primi dativus duplex tollendus videtur corrigendo

δυσφήμους εὐνὰς τῷ Διὶ μεμψαμένης,

cl. vs. 8. Epigrammatis a Petroniano conscripti, quod dedi p. 9.

ὕβριν Καμβύσεω μητέρι μεμφόμενος.

P. 11. 14. Iacobsii coniecturas de priore disticho repudiandas esse demonstravi p. 236.

P. 12. 20. ita supple « dudum emendavit V. D. apud Iacobsium Anim. T. VIII. p. 202. probante Fixio ad novam Thesauri Stephaniani editionem l. v."

P. 14. De Meleagri versu cum Iacobsio et Graefio erravi, quod satis demonstrant versus Antipatri A. P. IX. 231. 1.

αὔην με πλατάνιστον ἐφερπύζουσα καλύπτει
ἄμπελος·

et Thalli Milesii ib. 220. Geelii quoque coniecturam, cui tamen recte monenti sermonem hic esse de platano cui vitis incumbit assentiendum est, probare nequeo, quum verisimile non sit Meleagrum diversos poetas cum eodem flore comparavisse, quare recte in vs. 54. κυάνων a Purgoldo in κυάμων mutatum est. Nam illud non concedo discrimen adesse inter significationem substantivorum οἴνη et οἰνάνθη, ut hoc denotentur ramuli primo efflorescentes, in priore enim versu

καὶ νέον οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνίδεω

neminem non offenderet concursus vocabulorum idem fere significantium parum elegans. Quare illud teneo, Pamphilum a Meleagro hic loci cum platano, cui vitis innitatur, comparari, minime cum vite. In hanc sententiam corrigendum fortasse

βλαισῆς τε πλατάνιστον ἀπέθρισε Παμφίλου οἴνης,

„platanum Pamphili demit viti incumbenti." ἀποθρίζειν de arbore legitur A. P. XIV. 120. 1.

P. 32. 8. Fortasse corrigendum praeterea

οἱ πλεονέκται,
οἱ πλοῦτοι, πενίην ὡς ἀδικεῖτε μόνοι.

P. 45. 7. In hoc versu praestat, quod postremo loco conieci, πρὸς αὐγάς; quae autem de quantitate formae γηράσω scripsi deleta velim, quum fragmentum citatum tantum Scholiastae verba esse Blomfieldius asseruerit, et si vel maxime hexametris sit

includendum, contra Critiae auctoritatem apud Athen. XIII. p. 600. e. nullam vim habere possit.

P. 47. 19. cf. infra p. 89.

P. 76. 20. cl. p. 335. In versu Antiphili Iacobsii et Meinekii coniecturas recte quidem repudiavi, sed minus idoneis rationibus usus sum ad defendendam vulgatam, cui confer Xen. An. VI. 4. 7. ἀνακαλοῦντες τὸν προδότην.

P. 81. 20. Inter exempla frequentissimae confusionis literarum maiorum Λ et Δ enumeratus est etiam versus Meleagri A. P. XII. 256. 8. Ibi nempe pro codicis lectione

ἐν δ' ἔβαλ' ἑρπυλλον κλωνίον, Οὐλιάδην

Brunckius et Iacobsius scripserunt Οὐδιάδην propter eiusdem versum c. 95. 6.

Οὐδιάδης δ' αὐτὸ περισκυθίσαι,

ubi Οὐλιάδης scribendum est, quod nomen occurrit in Inscr. n. 3064. 30. 2780. ubi v. Boeckh.

P. 85. 26. Geelii coniecturae firmandae afferri potuissent Epigrammata Dioscoridis V. 138, Macedonii 231, Crinagorae IX. 429. ubi item amatores se cantu puellae allectos narrant. Sed hoc si poeta caneret, in caeteris quoque versibus plura affuissent, quae hanc sententiam firmarent.

P. 86. 25. Nunc parum abest quin alteram correctionem, qua nihil mutatur, praeferam. Ad ὁμῇ cf. Philetaer. Athen. XIII. p. 570. e.

ἥδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἅμα.

P. 88. 17. Fortasse ναί mutandum in παῖ

σὺ δ' ἦν ἀπ' ἐμεῖο λάθῃ, παῖ.

P. 99. 20. In ultimo versu ὤκ' ἐπόθει ὑδάτων scripsit Bergk. Lyric. Graec. p. 443.

P. 110. 7. ἤθεος. corr. ᾔθεος i. e. ὁ ἤθεος.

P. 116. 25. penultima correpta in ἰδρίτης, adiectivo barbaro, non offendit Meinek. Anal. Alex. p. 237. qui Epigramma ab Alexandro Aetolo abiudicat, cui Brunckius illud tribuit.

P. 164. 14. Καρθαιέων scripsit Bergk. Lyric. p. 832. simul quoque Καρνείων corrigens.

P. 175. 1. nescio an χευόμεναι reponendum sit, cl. Oppian. Cyn. II. 127. χέρσον ὁμοῦ καὶ νῆσον ἐμὴν πόλιν ὕδασι χεύων.

P. 180. 7. Iam Schraderum quae de hoc versu dicta erant praecepisse monuit Meinekius Anal. Alex. p. 283.

P. 202. 14. corr. ἀντίκειται, et sic p. 241. 18. Σπάρτηθεν.

P. 224. 13. Priorem versum totum sibi sumsit Epigrammatis nuper in Lycia reperti auctor,

ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην 'Ασίας δίχα πόντος ἔνειμε
οὐδείς πω Λυκίων στήλην τοιάνδ' ἀνέθηκεν,

quod non meminerat Grotefend. Nunc. Lit. Götting. 1843. p. 516 sq.

P. 242. 6. addantur Hom. Od. XI. 299. τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θέοισιν. Anonym. A. P. VII. 2. 2.

P. 306. Add. Epigr. Mus. Rhen. II. p. 304. 22. 2.

Οὔνομα Φιλοκύνηγος ἐμοί· τοῖος γὰρ ὑπάρχων
θηρσὶν ἐπὶ φοβεροῖς κραιπνὸν ἔηκα φόνον.

in Welck. Syll. 100. 10.

οὔνομα μὲν Μακέταις ἐπιχώριον, οὕνεκα μέμφθην
μηδὲ ἑνὶ, Κυπρίαν μ' ὠνόμασαν γενέται.

sic enim scribendum pro vulgatis μέμφθη et Κοπρίαν.

P. 317. 13. Fortasse scripsit Poeta

ἡ δ' εὖνις θετὸν υἱὸν ἀνήγαγεν, κτλ.

sc. παίδων.

INDEX SCRIPTORUM.

